

Τρίτος τόμος: Μέρος Ι του Βιβλίου Εργασιών

Μαθήματα από 91 έως 120

ΜΑΘΗΜΑ 91

Τα θαύματα είναι ορατά στο φως.

Τα είκοσι μαθήματα που περιλαμβάνει αυτή η σειρά μοιράζονται το ίδιο θέμα, αν και εκφράζεται με διαφορετικούς τρόπους, εκφράζει την μουσική μορφή του *θέματος και των παραλλαγών*. Το θέμα του είναι η αντίθεση μεταξύ του εγωικού εαυτού και του αληθινού Εαυτού, και το Μάθημα 91 επικεντρώνεται στην δύναμη που έχει ο νους μας να επιλέγει ανάμεσα στην ερμηνεία που δίνει το εγώ για την ταυτότητά μας - έναν αμαρτωλό, ένοχο και φοβισμένο εαυτό - και την υπενθύμιση του Αγίου Πνεύματος για το Ποιοι είμαστε ως Χριστός. Μια άλλη πτυχή αυτού του θέματος είναι ότι αφού το εγώ μας εκδηλώνεται άμεσα στο σώμα, μετατοπίζουμε τελικά αυτή την ταύτιση στο πνεύμα που είναι ο Εαυτός μας.

Ο τίτλος του πρώτου μαθήματος αυτής της σειράς εκφράζει το θέμα του που είναι το θαύμα, η επιλογή του οποίου είναι η *αιτία* που οδηγεί στην όραση, στο *αποτέλεσμα*. Θυμόμαστε ότι η όραση αυτή δεν έχει να κάνει με τα μάτια του σώματος, αλλά με μια κατάσταση του νου, που επιτυγχάνεται επιλέγοντας τον Ιησού ως δάσκαλό μας. Έτσι αντιλαμβανόμαστε τον κόσμο μέσα από το πρίσμα της συγχώρεσης, αντί για την κρίση του εγώ.

(1:1) Είναι σημαντικό να θυμάσαι ότι τα θαύματα και η αληθινή όραση πηγαινούν απαραίτητα μαζί.

Επισήμανα προηγουμένως ότι το *θαύμα* στα *Μαθήματα Θαυμάτων* μπορεί να απλούστατα οριστεί ως η διόρθωση της εσφαλμένης αντίληψης, που δεν έχει να κάνει με οτιδήποτε εξωτερικό. Αυτό αλλάζει τον τρόπο που βλέπουμε τον κόσμο - διαχωρισμό, διαφορές, επίθεση και σώματα - με την όραση του Ιησού που βλέπει τον κόσμο ως μια τάξη που μας προσφέρει τις ευκαιρίες για να μάθουμε τη συγχώρεση. Επομένως, το άμεσο αποτέλεσμα της επιλογής του θαύματος, είναι αυτός ο νέος τρόπος αντίληψης - το νόημα της όρασης.

(1:2) Αυτό χρειάζεται πολύ συχνή επανάληψη.

Ο προφανής λόγος είναι ότι έχουμε μάθει πολύ καλά, αυτό που το εγώ μας έχει διδάξει ότι είναι η αλήθεια. Κατά συνέπεια, χρειάζεται συγκέντρωση και επαγρύπνηση για να αντιστραφεί το σύστημα σκέψης - που με τόσο κόπο δημιουργήθηκε - το οποίο αποτέλεσε τη βάση της ύπαρξής μας. Το ακόλουθο απόσπασμα, μέρος του οποίου έχουμε ήδη εξετάσει, αναλύει αυτό που έχουν μάθει πολύ καλά τα εγώ μας και την ανάγκη να διδαχθούμε από έναν διαφορετικό Δάσκαλο, του Οποίου τα μαθήματα δεν μπορούν να αποτύχουν:

... Αυτό που έχεις διδάξει τον εαυτό σου είναι ένας τέτοιος γιγαντιαίος μαθησιακός άθλος που είναι πράγματι απίστευτος... Όποιος καταλαβαίνει τι έχεις μάθει, πόσο προσεχτικά το έμαθες, και τον κόπο που κατέβαλλες για να εξασκηθείς και να επαναλαμβάνεις τα μαθήματα αδιάκοπα, σε κάθε μορφή που θα μπορούσες να τα αντιληφθείς, δεν θα μπορούσε ποτέ να αμφισβητήσει την δύναμη των μαθησιακών σου δυνατοτήτων. Δεν υπάρχει μεγαλύτερη δύναμη στον κόσμο. Ο κόσμος έγινε από αυτή, και ακόμα και τώρα δεν στηρίζεται πουνθενά αλλού. Τα μαθήματα που έχεις διδάξει στον εαυτό σου έχουν μαθευτεί και αποκρυσταλλωθεί τόσο βαθιά που υψώνονται σαν βαριά αυλαία για να καλύψει το απλό και το ολοφάνερο... Τώρα αυτή η αρχαία σου γνώση στέκεται αδιάλλακτη μπροστά στη Φωνή της αλήθειας, και σε διδάσκει ότι τα μαθήματά Της δεν είναι αληθινά · ότι είναι

υπερβολικά δύσκολο να τα μάθεις, πολύ δύσκολο να τα δεις, και αντίθετα με αυτό που είναι πράγματι αληθινό. Ωστόσο θα τα μάθεις, γιατί η εκμάθησή τους είναι ο μόνος σκοπός της μαθησιακής σου ικανότητας που βλέπει το Άγιο Πνεύμα σε όλο τον κόσμο. Τα απλά μαθήματά Του για την συγχώρεση έχουν μια δύναμη ισχυρότερη από την δική σου, γιατί προέρχονται από τον Θεό και από τον Εαυτό σου προς εσένα. (Κ-31.1.2:7· 3:1-4· 5:4-6)

Ένα από τα μέσα που χρησιμοποιεί ο Ιησούς για να αντιστρέψει τη γνώση της διδασκαλίας του εγώ, είναι τα μαθήματα του βιβλίου εργασιών, τα οποία μας καλούν να εξασκηθούμε, η εξάσκηση είναι αυτό που ο ίδιος μας ζητά να μάθουμε.

(1:3) Είναι μια κεντρική ιδέα στο νέο σύστημα σκέψης σου, και στην αντίληψη που παράγει.

Ο Ιησούς λέει ξεκάθαρα ότι μας διδάσκει ένα νέο τρόπο να σκέψης. Όταν τον αποδεχτούμε, έχουμε ένα νέο τρόπο όρασης. Αυτή η αντίληψη δεν οφείλεται σε κάποια εξωτερική αλλαγή, αλλά στην αλλαγή των δασκάλων του νου.

(1:4-5) Το θαύμα είναι πάντα εκεί. Η παρουσία του δεν προκαλείται από την όρασή σου · η απουσία του δεν είναι το αποτέλεσμα της αποτυχίας σου να δεις.

Η όραση είναι το αποτέλεσμα και το θαύμα είναι η αιτία. Η διόρθωση που φέρνει είναι πάντα στο νου μας μέσω της Παρουσία του Αγίου Πνεύματος. Το πρόβλημα είναι ότι εμείς οι ίδιοι επιλέγουμε να μην κάνουμε χρήση της στοργικής διόρθωσής Του, επιλέγοντας αντί γι' αυτό να πιστεύουμε ότι η ατομικότητά μας είναι η αλήθεια, που αναπόφευκτα οδηγεί στην πεποίθηση ότι η ενιαιότητα είναι ο εχθρός.

(1:6-7) Επηρεάζεται μόνο η επίγνωσή σου για τα θαύματα. Θα τα βλέπεις στο φως · δεν θα τα βλέπεις στο σκοτάδι.

Το να θυμόμαστε ότι το θαύμα είναι μια διόρθωση αποσαφηνίζει αυτά τα αποσπάσματα. Μη επιλέγοντας να το αποδεχθούμε, δεν σημαίνει ότι χάνεται, αλλά απλώς ότι εμείς έχουμε χαθεί. Όταν ο λήπτης των αποφάσεών μας περιπλανιέται μακριά, δεν αναγνωρίζουμε πλέον την διόρθωση γιατί κοιτάζουμε σε λάθος μέρος. Ακολουθώντας την μπάλα του εγώ που αναπηδά (την μπάλα του Mitch Miller) - καταλήγουμε στον κόσμο, ψάχνοντας συνεχώς για λύσεις όπου μας οδηγεί το εγώ. Δεν ταυτιζόμαστε πλέον με το νου, ψάχνουμε στο σκοτάδι του κόσμου για απαντήσεις τις οποίες δεν μπορούμε ποτέ να βρούμε, καθώς τα θαύματα είναι ορατά μόνο μέσα στο νου στο φως της συγχώρεσης, την επιλογή που κρατήθηκε για μας από το Άγιο Πνεύμα.

(2:1) Για σένα, λοιπόν, το φως είναι πολύ σημαντικό.

Να επαναλάβουμε αυτή τη σημαντική σκέψη, το φως δεν έχει να κάνει με κάτι φυσικό, συμπεριλαμβανομένης της αύρας ή οποιασδήποτε άλλης υπερφυσικής εκδήλωσης. Στα *Μαθήματα Θαυμάτων* το φως εξισώνεται με τη διόρθωση του Αγίου Πνεύματος - την Επανόρθωση, τη συγχώρεση, το θαύμα. Γι' αυτό είναι τόσο ζωτικής σημασίας για εμάς. Είναι η διέξοδος από την σκοτεινή κόλαση της ενοχής του εγώ.

(2:2-3) Όσο παραμένεις στο σκοτάδι, το θαύμα παραμένει αόρατο. Έτσι πείθεσαι ότι δεν υπάρχει.

Όταν είμαστε βυθισμένοι στο εγωϊκό σύστημα σκέψης του σκότους, φαίνεται σαν να μην υπάρχει καμία διόρθωση - δεν υπάρχει ο Ιησούς ή το Άγιο Πνεύμα - και ότι τα *Μαθήματα Θαυμάτων* είναι ένα ψέμα. Φαίνεται ότι έχουμε αποκλείσει τους εαυτούς μας από το θαύμα με επιτυχία, καθιστώντας την ψευδή μας ταυτότητα - πρώτα στη σκέψη, και στη συνέχεια στο σώμα - αληθινή. Πράγματι, αυτός είναι ο λόγος που φτιάξαμε τον κόσμο: για να παρέχει αποδείξεις που

επιβεβαιώνουν ότι εμείς έχουμε δίκιο και το Άγιο Πνεύμα κάνει λάθος, δείχνοντας πειστικά ότι ο διαχωρισμός πραγματικά έχει επιτευχθεί.

(2:4) Αυτό είναι επακόλουθο των προαναφερθέντων από τα οποία προέρχεται το σκοτάδι.

Το σκοτάδι εξισώνεται με το εγωικό σύστημα σκέψης, το οποίο βασίζεται στην παραδοχή ότι ο διαχωρισμός από τον Θεό είναι γεγονός. Επιπλέον το εγώ μας λέει ότι όταν διαχωριστήκαμε, ο Θεός καταστράφηκε. Αν Αυτός είναι τέλεια Ενιαιότητα και Ολότητα, δεν μπορεί να διαχωριστεί και να παραμείνει Αυτός που είναι. Επομένως, αν πιστεύουμε ότι το αδύνατο έχει συμβεί, και φαίνεται ότι είμαστε οι ζωντανοί μάρτυρες αυτού του «γεγονότος» - ο Θεός δεν μπορεί να είναι τέλεια Ενιαιότητα και Ολότητα. Έτσι παύει να είναι Θεός, και πώς μπορεί Αυτός να γίνει γνωστός αν δεν είναι εκεί; Αυτό παρεμπιπτόντως, είναι το θεμέλιο του αρχαίου Σοφιστικού επιχειρήματος ότι η αλήθεια δεν είναι απόλυτη αλλά σχετική. Η αλήθεια μπορεί τώρα να είναι το οτιδήποτε επιλέξει κάποιος, γιατί δεν υπάρχει πλέον η απόλυτη αλήθεια.

(2:5-7) Η άρνηση του φωτός οδηγεί στην αποτυχία να το αντιληφθείς. Το να μην μπορείς να αντιληφθείς φως σημαίνει πως αντιλαμβάνεσαι σκοτάδι. Το φως είναι άχρηστο για σένα τότε, παρόλο που βρίσκεται εκεί.

Αν εξισώνουμε το φως με τον Ιησού, το Άγιο Πνεύμα, τα *Μαθήματα Θαυμάτων* και όχι με μας, Αυτά είναι ανώφελα για μας επειδή δεν συμπεριλαμβάνουμε τους εαυτούς μας. Διαχωριζόμαστε από την αλήθεια και είμαστε απόλυτα πεπεισμένοι ότι έχουμε δίκιο. Το σκοτάδι κυριαρχεί, γιατί το φως δεν μπορεί να ειπωθεί πουθενά.

(2:8-9) Δεν μπορείς να το χρησιμοποιήσεις διότι η παρουσία του σου είναι άγνωστη. Και η φαινομενική πραγματικότητα του σκότους κάνει την ιδέα του φωτός χωρίς νόημα.

Αυτός είναι ο σκοπός που εξυπηρετεί το σώμα και ο κόσμος - να κάνει το σκοτάδι του διαχωρισμού πραγματικό. Η πίστη του εγώ στη σπουδαιότητα του σκότους και στην ασημαντότητα του φωτός κάνει το φως ανέφικτο, κι συνεπώς, ανέφικτο να γνωρίσουμε την παρουσία του φωτός · και εφόσον πιστεύουμε ότι βλέπουμε το σκοτάδι, το φως και η σημασία που έχει χάνονται.

(3:1-2) Το να σου λένε ότι υπάρχει κάτι που δεν βλέπεις ακούγεται παρανοϊκό. Είναι πολύ δύσκολο να πειστείς ότι είναι παρανοϊκό να μην βλέπεις αυτό που υπάρχει, και στην θέση του να βλέπεις αυτό που δεν υπάρχει.

Ξανά και ξανά, βλέπουμε τον Ιησού να χρησιμοποιεί τον κλασικό ορισμό της ψύχωσης. Ανάμεσα στα ενδεικτικά κλινικά σημάδια της ψυχικής ασθένειας είναι οι οπτικές και οι ακουστικές παραισθήσεις. Αυτή είναι άλλη μια περίπτωση που ο Ιησούς μας λέει ευγενικά ότι είμαστε παράφρονες. Άλλη μια φορά βλέπουμε τη σκόπιμη φύση του κόσμου και του σώματος, και τη στρατηγική σημασία που έχει το σχέδιο του εγώ για να μας κρατήσει σε μια κατάσταση χωρίς νου. Το σώμα μαρτυρά την φαινομενική πραγματικότητα «αυτού που δεν υπάρχει», ενώ «αυτό που υπάρχει» δεν μπορεί να ειπωθεί. Αυτό είναι το νόημα του ακόλουθου αποσπάσματος από το κείμενο:

Όταν έκανες ορατό αυτό που δεν είναι αληθινό, αυτό που είναι αληθινό έγινε αόρατο για σένα. Όμως, δεν μπορεί να είναι αόρατο πραγματικά, διότι το Άγιο Πνεύμα το βλέπει με τέλεια καθαρότητα. Είναι αόρατο για σένα διότι εσύ κοιτάξεις κάτι άλλο. (Κ-12.VIII.3:1-3)

Είναι το σώμα που μας δίνει τη δυνατότητα να δούμε το «κάτι άλλο» και να πιστεύουμε ότι βρίσκεται εκεί.

(3:3-5) Δεν αμφισβητείς αυτό που βλέπουν τα μάτια του σώματος. Δεν αμφισβητείς ότι οι εικόνες που σου δείχνουν είναι πραγματικότητα. Η πίστη σου υπόκειται στο σκοτάδι, και όχι στο φως.

Στο κείμενο ο Ιησούς εξετάζει λεπτομερώς την πίστη, στο πλαίσιο της δύναμης του λήπτη των αποφάσεων του νου να θέτει την πίστη του σε ό,τι πιστεύει ότι είναι αληθινό: το εγώ ή το Άγιο Πνεύμα (π.χ. K-19.I και K-21.III). Η πίστη, συνεπώς είναι ουδέτερη: Επιλέγουμε να πιστέψουμε τις διδασκαλίες του εγώ για το διαχωρισμό ή θέτουμε την πίστη μας στο μήνυμα του Ιησού για την απατηλή του φύση; Εάν η πίστη μας είναι στο σκοτάδι, θα πιστέψουμε ότι αυτό είναι η αλήθεια · αν είναι στο φως, θα πιστέψουμε σ' αυτό. Το ακόλουθο απόσπασμα συνοψίζει την επιλογή μας στην απιστία, την πίστη στις ψευδαισθήσεις:

*Κάθε κατάσταση που βρίσκεσαι δεν είναι παρά ένα μέσο να εκπληρώσεις τον σκοπό που τέθηκε για την σχέση σου. Αν την δεις ως οτιδήποτε άλλο είσαι άπιστος... Η απιστία είναι ο υπηρέτης της ψευδαίσθησης, και απόλυτα πιστή στο αφεντικό της. Αν την χρησιμοποιήσεις, θα σε οδηγήσει κατευθείαν στις ψευδαισθήσεις... Μην αποδέχεσαι την ψευδαίσθηση ειρήνης που σου προσφέρει, παρά κοίταξε την προσφορά της και αναγνώρισε ότι **είναι** ψευδαίσθηση. (K-17.VII.5:1-2,5-6,9)*

Να επισημάνουμε αυτό το σημαντικό θέμα άλλη μια φορά, ο σκοπός που έχει το σώμα, από την πηγή του που είναι το σύστημα σκέψης του εγώ, είναι το να μας πείσει ότι η ψευδαίσθηση είναι η πραγματικότητα και ότι η πραγματικότητα είναι ψευδαίσθηση. Μ' αυτό τον τρόπο θέτουμε την πίστη μας στο τίποτα, αλλά εξακολουθούμε να αγνοούμε την απόφασή μας για την απιστία.

(3:6-7) Πώς μπορεί αυτό να αντιστραφεί; Για εσένα είναι αδύνατον, αλλά δεν είσαι μόνος σ' αυτό.

Το εσένα, όπως πάντα, αφορά τον λήπτη των αποφάσεων. Αυτή η δράση που ξεκίνησε τον διαχωρισμό όταν προσπαθήσαμε να διαχωριστούμε από τον Θεό, δεν είναι μια αντιστροφή που επιτυγχάνουμε μόνοι μας. Η απόφασή μας υπέρ του διαχωρισμού διορθώνεται μετακινώντας την ταύτισή μας από το εγώ προς το Άγιο Πνεύμα. Αυτό είναι το νόημα του «δεν είσαι μόνος σ' αυτό». Με άλλα λόγια, υπάρχει ένα άλλο σύστημα σκέψης και ένας άλλος Δάσκαλος που μπορεί να μας βοηθήσει. Σκοπός αυτών των μαθημάτων είναι να διευκολύνει την αποδοχή αυτής της βοήθειας.

(4:1) Οι προσπάθειές σου, όσο μικρές και να είναι, έχουν ισχυρή υποστήριξη.

Αυτό θυμίζει το γνωστό θέμα που είναι τόσο σημαντικό για την μικρή προθυμία:

Η άγια στιγμή είναι το αποτέλεσμα της απόφασης σου να είσαι άγιος... Προετοιμάζεις το νου σου γι' αυτήν μόνο στο βαθμό της αναγνώρισης ότι την θέλεις περισσότερο από οτιδήποτε άλλο. Δεν είναι απαραίτητο να κάνεις κάτι περισσότερο · μάλιστα, είναι απαραίτητο να συνειδητοποιήσεις ότι δεν μπορείς να κάνεις τίποτε περισσότερο. Μην επιχειρείς να δώσεις στο Άγιο Πνεύμα αυτό που δεν σου ζητά, ειδάλλως θα προσθέσεις σε Αυτό το εγώ, και θα προκαλέσεις σύγχυση των δύο. Το Άγιο Πνεύμα δεν ζητά παρά μόνο λίγα. Είναι Αυτό που προσθέτει το μεγαλείο και την δύναμη... Η άγια στιγμή... είναι πάντα το αποτέλεσμα της μικρής σου προθυμίας σε συνδυασμό με την απεριόριστη δύναμη της Θέλησης του Θεού. (K-18.IV.1:1, 4-8· 4:1-2)

Δεν μας ζητείται να κάνουμε πολλά, όπως να διδάξουμε τα μαθήματα του Αγίου Πνεύματος, αλλά μόνο να Το επιλέξουμε ως Δάσκαλο μας, ως έκφραση της μικρής μας προθυμίας. Δεν μας ζητείται ούτε καν να μάθουμε τα μαθήματά Του, γιατί αυτό θα έρθει αργότερα. Ο Ιησούς μας ζητά μόνο ν' αναγνωρίσουμε ότι έχουμε κάνει λάθος στην επιλογή του δασκάλου μας και να καταλάβουμε ότι υπάρχει και Ένας άλλος μέσα στους νόες μας με τον οποίο μπορούμε να προχωρήσουμε.

Καθώς ο φόβος μας μειώνεται και επιλέγουμε τον σωστό Δάσκαλο, μαθαίνουμε τα μαθήματά Του. Στην αρχή η μικρή προθυμία εκφράζει την χαρούμενη σκέψη ότι κάνουμε λάθος. Είμαστε ακόμη πιο ευγνώμονες που υπάρχει κάποιος μέσα μας ο Οποίος έχει δίκιο. Αυτό είναι το πρώτο και ίσως το πιο σημαντικό βήμα, διότι μας μετακινεί στο σωστό δρόμο. Για να χρησιμοποιήσουμε μια άλλη εικόνα, μας τοποθετεί στην ορθή κλίμακα. Δεν χρειάζεται πραγματικά να ανησυχείτε για το πόσος καιρός θα χρειαστεί να ανεβείτε στην κορυφή, γιατί το μόνο που είναι σημαντικό είναι ότι ο Ιησούς μας βοηθά να βρούμε το δρόμο μας προς την εστία. Το να τον βρούμε, άλλη μια φορά, σημαίνει να συνειδητοποιήσουμε με χαρά ότι κάναμε λάθος σχετικά με το πού πιστεύαμε ότι ήταν.

(4:2-5) Αν μόνο συνειδητοποιούσες πόσο μεγάλη είναι αυτή η δύναμη, οι αμφιβολίες σου θα εξαφανιζόντουσαν. Σήμερα θα αφοσιωθούμε στην προσπάθεια να αφεθείς να νιώσεις αυτή την δύναμη. Όταν έχεις νιώσει την δύναμη μέσα σου, η οποία κάνει όλα τα θαύματα πολύ διαθέσιμα σε σένα, δεν θα αμφιβάλεις. Τα θαύματα που κρύβει η αίσθηση αδυναμίας σου θα ξεπροβάλλουν στην επίγνωσή σου καθώς θα νιώθεις την δύναμη μέσα σου.

Αυτό βασίζεται σε ένα πράγμα και μόνο, που χρησιμοποιεί τη δύναμη του νου για να διορθώσει το προηγούμενο λάθος μας, που ήταν να ταυτιστούμε με την αδυναμία του εγώ. Η επόμενη παράγραφος είναι σαφής στη διάκριση μεταξύ νου και σώματος. Η αναγνώριση αυτής της διάκρισης είναι απαραίτητη, γιατί εάν δεν είμαστε κάποιο σώμα, η μόνη επιλογή που απομένει είναι ότι είμαστε ένας νους. Κοντά στο τέλος του κειμένου, όπως έχουμε ήδη δει, ο Ιησούς εξηγεί την απλή μας επιλογή:

Πάντοτε επιλέγεις ανάμεσα στην αδυναμία σου και στην δύναμη του Χριστού μέσα σου. Και αυτό που επιλέγεις είναι αυτό που νομίζεις ότι είναι πραγματικό. Απλά με το να μην χρησιμοποιείς ποτέ την αδυναμία για να κατευθύνει τις πράξεις σου, δεν θα της δίνεις καμία δύναμη. Και το φως του Χριστού μέσα σου, αναλαμβάνει τη φροντίδα σε ό,τι κάνεις. Διότι έχεις φέρει την αδυναμία σου σε Αυτόν, και Αυτός σου έχει δώσει την δύναμή Του στην θέση της. (Κ-31.VIII.2:3-7)

Η δύναμη του Χριστού βρίσκεται στους νόες μας, τη θυμόμαστε όταν καταλαβαίνουμε ότι η αδυναμία και η τρωτότητα προέρχονται από την επιλογή του εγώ ως εαυτό μας, μια απόφαση που κορυφώνεται με την ταύτιση με το σώμα. Το θαύμα είναι η απαλή διόρθωση του λάθους μας.

(5:1) Τρεις φορές σήμερα, αφιέρωσε περίπου δέκα λεπτά για να ησυχάσεις και προσπάθησε να αφήσεις πίσω την αδυναμία σου.

Καθώς τα μαθήματα εξελίσσονται, βλέπουμε πώς ο Ιησούς αυξάνει τον χρόνο που περνάμε μαζί του κάθε μέρα. Στην αρχή του βιβλίου εργασιών μας ζητούσε μόνο μερικά λεπτά, αν μπορούσαμε να το καταφέρουμε ακόμα και αυτό. Τώρα μας ζητά μέχρι δέκα λεπτά, τρεις φορές την ημέρα, και ο χρόνος θα συνεχίσει να αυξάνεται.

(5:2) Αυτό επιτυγχάνεται πολύ απλά, καθώς εσύ διδάσκεις τον εαυτό σου ότι δεν είσαι σώμα.

Ποιος είναι το εσύ που διδάσκει τον εαυτό σου; - ο λήπτης αποφάσεων δεν είναι κάποιο σώμα. Επομένως το εσύ που διδάσκει δεν είναι το σώμα, και ο εαυτός σου που έχει πάρει τις εντολές είναι ο εαυτός που πιστεύουμε ότι είμαστε ως προσωπικότητα. Αυτή λοιπόν, είναι η απάντηση στην ρητορική ερώτηση του Ιησού, που τίθεται στην αρχή του κειμένου:

Μπορεί να ρωτήσεις πως γίνεται αυτό [να συνειδητοποιήσεις ότι όλη η αντίληψη δεν είναι απαραίτητη] για όσο φαίνεται πως ζεις σ' αυτό τον κόσμο. Αυτή είναι μία εύλογη ερώτηση. Για να μπορέσεις να την καταλάβεις πραγματικά όμως, πρέπει να είσαι προσεκτικός. Ποιος είναι το «εσύ» που ζει στον κόσμο; (Κ-4.II.11:5-8)

Η αντίληψη είναι τελικά περιττή, επειδή δεν υπάρχει κανείς εκεί για να αντιληφθεί κάτι, πόσο μάλλον να γίνει αντιληπτό. Η επιστροφή της επίγνωσης του εαυτού μας στο νου, ειδικά στο τμήμα της λήψης αποφάσεων του νου, είναι αυτό που μας επιτρέπει τελικά να συνειδητοποιήσουμε ότι δεν υπάρχει κανένας λήπτης αποφάσεων!

(5:3) Η πίστη πηγαίνει εκεί που εσύ θέλεις, και διδάσκει το νου σου ανάλογα.

Το εσύ, πάλι, είναι το μέρος του νου που επιλέγει. Θέτουμε την πίστη μας είτε στο εγώ είτε στο Άγιο Πνεύμα, εκφράζοντας έτσι την επιθυμία μας να παραμείνουμε μια ξεχωριστή οντότητα διαχωρισμένη από τον Θεό, ή να επιστρέψουμε στην εστία και να ξυπνήσουμε στην πραγματικότητά μας ως ο ένας Υιός του Θεού.

(5:4-6) Η θέλησή σου παραμένει δάσκαλός σου, και η θέλησή σου έχει όλη την δύναμη να κάνει ό,τι επιθυμήσει. Μπορείς να ξεφύγεις από το σώμα αν το επιλέξεις. Μπορείς να βιώσεις την δύναμη μέσα σου.

Με τη λέξη θέληση ο Ιησούς αναφέρεται στη δύναμη που έχουν οι νόες μας να επιλέγουν ανάμεσα στο εγώ και το Άγιο Πνεύμα. Έχουμε δει αυτό να χρησιμοποιείται προηγουμένως, και υπογραμμίζει πόσο σημαντικό είναι να επικαλεστούμε αυτή τη θέληση για να αναιρέσουμε τον σφετερισμό της Θέλησης του Θεού από το εγώ. Η αδυναμία του εγώ δεν συγκρίνεται με τη δύναμη του Χριστού, την οποία το Άγιο Πνεύμα κρατά για μας στο νου μας, ακόμη και αν προσπαθούμε να την αποκρύψουμε, υποκαθιστώντας στη θέση της την πίστη στην κυριαρχία του εγώ, που είναι μεταμφιεσμένη ως δύναμη.

Πρέπει να προσέξουμε να μην λάβουμε υπόψη την πρόταση 5 μεμονωμένα («Μπορείς να ξεφύγεις από το σώμα αν το επιλέξεις»). Στην πραγματικότητα δεν μπορούμε να ξεφύγουμε από το σώμα γιατί δεν είμαστε στο σώμα. Αυτό που μας λέει ο Ιησούς πραγματικά είναι ότι μπορούμε να ξεφύγουμε από το σύστημα σκέψης με το οποίο έχουμε ταυτιστεί και στο οποίο έχουμε φυλακίσει τους εαυτούς μας. Αυτή η φυλάκιση εκφράζεται σε μορφή όταν προβάλλεται πάνω στο σώμα. Έτσι, φαίνεται - όπως φάνηκε σε φιλόσοφους και θεολόγους ανά τους αιώνες - σαν να είμαστε πράγματι παγιδευμένοι στο σώμα. Πώς όμως μπορούμε να παγιδευτούμε σε ένα σώμα που δεν υπάρχει; Μπορούμε να παγιδευτούμε μόνο με την ψευδαίσθηση κάποιου σώματος, το οποίο παραμένει μέσα στο σύστημα της σκέψης μας. Είναι η πεποίθηση του νου στην ενοχή η οποία είναι η φυλακή, και αν η ενοχή δεν αναιρεθεί παραμένουμε για πάντα φυλακισμένοι, ανεξάρτητα από το τι κάνουμε με το σώμα. Το θέμα αυτό είναι το αντικείμενο του «Πέρα από το Σώμα» στο Κεφάλαιο 18 του κειμένου και το ακόλουθο απόσπασμα συνοψίζει την κεντρική του σκέψη:

Βλέπεις τον εαυτό σου κλειδωμένο σε μια ξεχωριστή φυλακή [το σώμα], απόμακρο και απρόσιτο, ανίκανο να έρθει σε επαφή με κάποιον απέξω ή κάποιος να επικοινωνήσει μαζί του. Μισείς αυτή την φυλακή που έφτιαξες, και θέλεις να την καταστρέψεις. Αλλά δεν θέλεις να ξεφύγεις από αυτήν, αφήνοντάς την άθικτη, χωρίς την δική σου ενοχή πάνω της.

Όμως, μόνο έτσι μπορείς να διαφύγεις. Η κατοικία της εκδίκησης δεν είναι δική σου · το μέρος που έχεις θέσει κατά μέρος για να στεγάσεις το μίσος σου δεν είναι μια φυλακή, αλλά μια ψευδαίσθηση του εαυτού σου... Ο καθένας έχει βιώσει αυτό που θα ονόμαζε μια αίσθηση μετάβασης πέρα από τον εαυτό του... Αν αναλογιστείς τι περιλαμβάνει πραγματικά αυτή η «μετάβαση», θα συνειδητοποιήσεις ότι είναι μια ξαφνική απώλεια της επίγνωσης του σώματος, και μια ένωση του εαυτού σου με κάτι άλλο μέσα στο οποίο ο νους σου μεγεθύνεται για να το περιβάλει... Δεν υπάρχει καθόλου βία σε αυτή την απόδραση. Το σώμα δεν δέχεται επίθεση, αλλά απλά γίνεται ορθά αντιληπτό... Στην πραγματικότητα δεν «ανυψώνεσαι έξω» από αυτό · δεν μπορεί να σε περιέχει.

Πας εκεί που θέλεις να βρίσκεσαι, κερδίζοντας, όχι χάνοντας, μια αίσθηση του Εαυτού. (Κ-18.VI.7:5-8:2 · 11:1, 4 · 13:1-2,4-5)

Με αυτόν τον τρόπο σιγά σιγά πετυχαίνουμε τη διαφυγή μας από την μικρότητα της αδυναμίας προς την σπουδαιότητα της δύναμης.

(6:1-5) Άρχισε τις μεγαλύτερες περιόδους πρακτικής με αυτή την δήλωση της αληθινής σχέσης αιτίας και αποτελέσματος:

Τα θαύματα είναι ορατά στο φως.

Τα μάτια του σώματος δεν αντιλαμβάνονται το φως.

Αλλά δεν είμαι σώμα. Τι είμαι;

Αυτή η ερώτηση είναι το πρόβλημα. Θυμηθείτε, αρχικά φτιάξαμε τον κόσμο και το σώμα ως ένας συλλογικός Υιός - για να ξεφύγουμε από την εκδικητική οργή του Θεού, που το εγώ μας είπε ότι είναι η πραγματικότητα του νου. Το εγώ μας είπε, ότι η ανεξαρτησία μας από τον Θεό αγοράστηκε με το κόστος της αμαρτίας. Καταστρέψαμε τον Θεό και τώρα πρόκειται να σηκωθεί και να μας το ανταποδώσει. Αυτός είναι ο τρόμος που έβαλε το εγώ στο νου όλων και το οποίο μας οδήγησε έξω από τους νόες μας αλληγορικά και κυριολεκτικά - φτιάχνοντας τον φυσικό κόσμο: η εκδοχή των Μαθημάτων για την Μεγάλη Έκρηξη (Big Bang).

Η ερώτηση που θέτει ο Ιησούς είναι: Αν δεν είσαι σώμα, τι είσαι; Αν το διαβάσετε αυτό προσεκτικά θα συνταραχθεί η ύπαρξή σας, γιατί ξαφνικά θα πρέπει να αντιμετωπίσετε την ερώτησή του. Ποιοι είστε εσείς εάν δεν είστε τα προβλήματα σας, ο κατάλογος των παραπόνων, η προσωπικότητα, το χρώμα του δέρματος, το φύλο, το ύψος, το βάρος, η ηλικία, η εθνικότητα, κλπ; Έτσι, επιστρέφουμε στο συμπέρασμα των *Μαθημάτων Θαυμάτων*: την ικανότητά μας να καταλάβουμε ότι όλα όσα φτιάξαμε είναι ψεύτικα. Ο στόχος μας είναι να πούμε ότι είμαστε ευτυχείς, πραγματικά ευτυχείς - που κάνουμε λάθος. Το θαύμα είναι το μέσο με το οποίο αναγνωρίζουμε την εσφαλμένη επιλογή μας, που δεν γίνεται στο σώμα αλλά στο νου και έτσι διορθώνεται εκεί.

(6:6) Η ερώτηση με την οποία τελειώνει αυτή η δήλωση χρειάζεται για τις ασκήσεις μας σήμερα.

Καθώς ερευνούμε το βιβλίο εργασιών, παρατηρούμε ότι οι απαιτήσεις γίνονται όλο και πιο υψηλές. Τα προηγούμενα ενενήντα μαθήματα μας οδήγησαν απαλά σε αυτό το σημείο. Έχουμε παρουσιάσει μερικές βασικές ιδέες, μεταξύ των οποίων είναι ότι οι σκέψεις μας δίνουν νόημα σε όλα, αυτές φτιάχνουν τον κόσμο, και ότι τελικά δεν υπάρχει κόσμος έξω από εμάς. Αυτές οι ιδέες παρουσιάστηκαν με τέτοιο τρόπο ώστε τον περισσότερο καιρό να μην σκεφτόμαστε σοβαρά τις επιπτώσεις τους: Αν δεν υπάρχει κόσμος έξω από τους νόες μας, δεν μπορεί να υπάρχει ούτε σώμα έξω από τους νόες μας. Αυτό σημαίνει ότι πρέπει να αντιμετωπίσουμε την ερώτηση: Ποιος είμαι εγώ; Ο Ιησούς μας έχει οδηγήσει στο σημείο της εκπαίδευσής μας όπου μας ζητάει να κάνουμε ακριβώς αυτό.

(6:7) Αυτό που νομίζεις ότι είσαι είναι μία πεποίθηση που πρέπει να καταργηθεί.

Νομίζουμε ότι είμαστε σώματα, όπου υποβόσκει η πεποίθηση ότι είμαστε, «το σπίτι του κακού, του σκότους και της αμαρτίας» (Εργ.93.1:1). Αυτό πρέπει να καταργηθεί. Σημειώστε την λέξη *πεποίθηση*. Τα σώματά μας δεν είναι γεγονότα, αλλά πεποιθήσεις. Δεν μπορείτε να αλλάξετε ένα γεγονός, το οποίο φυσικά είναι το χαρακτηριστικό του συστήματος σκέψης του εγώ. Ο διαχωρισμός μας, ενσωματωμένος στο σώμα μας, θεωρείται γεγονός, που είναι μέρος της λεγόμενης φυσικής τάξης. Η σταθερότητά του φαίνεται να μας πέταξε μόνιμα έξω από τον Ουρανό, για να μην επιστρέψουμε ποτέ. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο ο Ιησούς έχει δώσει τόσο μεγάλη έμφαση

στο να κατανοήσουμε τη δύναμη της σκέψης - στο νου, όχι στον εγκέφαλο. Ο διαχωρισμός και το σώμα που προέκυψε από αυτό, είναι μια πεποίθηση και έτσι μπορεί να αλλάξει εξασκώντας τη δύναμη του νου για να επιλέξει μια διαφορετική σκέψη, να μάθει να *τοποθετεί* την πίστη του στην Επανόρθωση του Αγίου Πνεύματος και να την αποσύρει από τον διαχωρισμό του εγώ.

(6:8) Αλλά αυτό που πραγματικά είσαι πρέπει να σου αποκαλυφθεί.

Αυτό που είμαστε πραγματικά είναι ένας Εαυτός, που αποκαλύφθηκε σε μας όχι από αυτά που ο Ιησούς μας λέει, αλλά με την ανύψωση του πέπλου που κρατούσε τη μνήμη αυτού του Εαυτού μακριά. Η αποκορύφωση της στρατηγικής του εγώ για να κρατήσει κρυμμένη την αλήθεια είναι το σώμα με το οποίο ταυτιζόμαστε. Η συγχώρεση - η διαδικασία της απομάκρυνσης της προβαλλόμενης ενοχής μας - αφαιρεί τα πέπλα που μας είχαν κρατήσει στην άγνοια για την παρουσία της αγάπης (Κ-εισ.1:7): αυτό που πραγματικά είμαστε.

(6:9-10) Η πίστη ότι είσαι σώμα χρειάζεται διόρθωση, εφόσον είναι λάθος. Η αλήθεια για το τι είσαι χρειάζεται όλη την δύναμη που υπάρχει μέσα σου για να φέρει στην επίγνωσή σου αυτό που καλύπτει το λάθος.

Εδώ βλέπουμε να διατυπώνεται το λάθος που καλύπτει την αλήθεια. Σε αυτό το μάθημα ο Ιησούς εστιάζει στο λάθος της ταύτισης με το σώμα. Όπως έχω πει, ο Ιησούς δεν εννοεί ότι χρειάζεται να εγκαταλείψουμε το σώμα. Αντίθετα, μας ζητείται μόνο να σκεφτούμε τη φύση του. Αυτό είναι μόνο το Μάθημα 91 και όταν φτάσουμε στο τέλος του βιβλίου εργασιών ο Ιησούς θα μας πει ότι είμαστε μόνο στην αρχή (Εργ-επιλογος.1:1). Και πάλι, δεν περιμένει από τους μαθητές του να μην ασχολούνται άλλο με το σώμα, αλλά να κάνουν ένα βήμα πίσω και να σκεφτούν σοβαρά το ρόλο του στο σύστημα σκέψης της ιδιαιτερότητας του εγώ. Μια τέτοια άσκηση αντικατοπτρίζει τα απαλά βήματα που μας βοηθούν να στρέψουμε την ταύτιση από το σύστημα σκέψης της αδυναμίας του εγώ, στο τμήμα λήψης αποφάσεων του νου μας, που είναι τώρα ελεύθερος να επιλέξει τη δύναμη του Χριστού ως πραγματικότητά του.

(7:1) Αν δεν είσαι σώμα τι είσαι;

Τώρα έρχεται ο πραγματικός τρόμος, που αντικατοπτρίζει τη σκέψη που έρχεται στο συμπέρασμα της ενότητας «Η Αντίληψη για τον εαυτό εναντίον του Εαυτού»:

*Δεν υπάρχει δήλωση που ο κόσμος να φοβάται να ακούσει περισσότερο από αυτή: **Δεν γνωρίζω το τι είμαι, και ως εκ τούτου δεν γνωρίζω τι κάνω, που βρίσκομαι, ή πώς να κοιτάζω τον κόσμο ή τον εαυτό μου.** (Κ-31.Υ.17:6-7)*

Αυτή είναι η δήλωση που το εγώ προσπάθησε πάρα πολύ να μας εμποδίσει να κάνουμε. Σηματοδοτεί το τέλος του προσεκτικά κατασκευασμένου συστήματος σκέψης της απόκρυψης. Η επίγνωση της ανησυχίας μας, μας επιτρέπει να εξετάσουμε την φαινομενική βεβαιότητα της ταυτότητάς μας ως κάποιου ένοχου σωματικού εαυτού, δίνοντας έτσι τη δυνατότητα επιτέλους, να αμφισβητήσουμε την θεμελιώδη προϋπόθεση του ίδιου του εγώ: την πεποίθηση ότι ο διαχωρισμός από τον Θεό συνέβη πραγματικά. Η αμφισβήτηση αυτής της προϋπόθεσης, μας επιτρέπει να αμφισβητήσουμε την προϋπόθεση ότι εμείς - οι σωματικοί και ψυχολογικοί εαυτοί μας - έχουμε επίσης πράγματι υπάρξει.

(7:2-4) Χρειάζεται να γνωρίσεις αυτό που χρησιμοποιεί το Άγιο Πνεύμα για ν' αντικαταστήσει την εικόνα ενός σώματος μέσα στο νου σου. Χρειάζεσαι να νιώσεις κάτι στο οποίο να μπορείς να εναποθέσεις την πίστη σου, καθώς την αποσύρεις από το σώμα. Χρειάζεσαι μια αληθινή εμπειρία από κάτι άλλο, κάτι πιο σταθερό και πιο βέβαιο · πιο άξιο της πίστης σου, και που να υπάρχει πραγματικά.

Αυτό μας δίνει μια σε βάθος ματιά της μεθοδολογίας του Ιησού. Καθ' όλη τη διάρκεια των *Μαθημάτων Θαυμάτων* μας παρουσιάζει και τις δύο πλευρές του διαχωρισμένου νου. Είναι ξεκάθαρος σχετικά με την ανάγκη, αν όχι την επείγουσα ανάγκη - να δούμε το εγώ και να κατανοήσουμε το σύστημα σκέψης του. Ταυτόχρονα, μας βοηθά να καταλάβουμε τον τρόπο που αυτό προσπαθεί να καλύψει την αλήθεια. Ενώ ο τρόμος μας είναι ότι θα παραιτηθούμε από το εγώ και δεν θα έχουμε τίποτα, έχουμε αυτά τα λόγια και τα μαθήματα, για να μας βοηθήσουν να μάθουμε ότι η εγκατάλειψη του εγώ είναι το μέσο για να ανακαλύψουμε την ένδοξη αλήθεια για τους εαυτούς μας - το Άπαν του Θεού.

Επομένως ο Ιησούς δεν λέει μόνο ότι δεν είμαστε σώμα. Λέει ακόμη ότι υπάρχει κάτι φανερά πραγματικό μέσα μας που θα πάρει τη θέση της σωματικής μας ταυτότητας. Αυτός είναι ο λόγος που είναι μια μακροπρόθεσμη διαδικασία: Ένα μέρος μας καταλαβαίνει ότι το να ξεκινήσουμε να αφήνουμε την ταυτότητα του εγώ, με την ιδιαιτερότητα και τις κρίσεις του, σημαίνει ότι θα ισχύσει το ίδιο επίσης και για την ατομικότητά μας. Αυτό μας τρομάζει. Αυτή η περίεργη κατάσταση - ο φόβος μας για την αλήθεια - δεν εκφράζεται πουθενά πιο άμεσα από την ενότητα «Ο Φόβος για την Λύτρωση. Η ακόλουθη παράγραφος είναι ένα αντιπροσωπευτικό απόσπασμα από αυτή την σημαντική ενότητα, που περιγράφει τον φόβο να ξυπνήσουμε στην αλήθεια της Ταυτότητάς μας ως παιδιά της Αγάπης:

*Έχεις κτίσει όλο το παρανοϊκό σύστημα σκέψης σου νομίζοντας ότι θα ήσουν αβοήθητος ενώπιον της Παρουσίας του Θεού, και θα ήθελες να σωθείς από την Αγάπη Του διότι νομίζεις ότι θα σε συνέθλιβε στο τίποτα. Φοβάσαι ότι θα σε παρέσερνε μακριά από τον εαυτό σου και ότι θα σε έκανε μικρό, διότι πιστεύεις ότι η σπουδαιότητα βρίσκεται στην περιφρόνηση, και ότι η επίθεση είναι μεγαλείο. Νομίζεις ότι έχεις φτιάξει ένα κόσμο που ο Θεός θα κατάρσενε · και ότι αγαπώντας Τον, πράγμα που κάνεις, θα πετούσες αυτόν τον κόσμο μακριά, πράγμα που **θα έκανες**. Επομένως, έχεις χρησιμοποιήσει τον κόσμο για να καλύψεις την αγάπη σου, και όσο πιο βαθιά πηγαίνεις στην μαυρίλα των θεμελίων του εγώ, τόσο πιο κοντά έρχεσαι στην Αγάπη που είναι κρυμμένη εκεί. **Κι αυτό είναι που σε τρομοκρατεί.** (Κ-13.III.4)*

Ακόμα μια φορά, ο Ιησούς δεν μας ζητά να παραιτηθούμε από την ατομικότητά μας, αλλά απλά να αμφισβητήσουμε την εγκυρότητά της. Ξεκινά διδάσκοντάς μας ότι δεν είμαστε σώμα, που μας εισάγει απαλά στη διαδικασία που τελικά - όχι αύριο! - θα μας οδηγήσει στην εστία. Έτσι μας παρηγορεί:

Μην φοβάσαι ότι θα σηκωθείς απότομα και θα εκτοξευθείς μέσα στην πραγματικότητα. Ο χρόνος είναι ευγενικός, και αν τον χρησιμοποιείς για χάρη της πραγματικότητας, θα κάνει την μετάβασή σου γλυκιά και ανάλαφρη. (Κ-16.VI.8:1-2)

Νωρίτερα στο κείμενο ενισχύει αυτή την ευγενική διαδικασία της αφύπνισής μας:

Πρώτα θα ονειρευτείς την ειρήνη, κι έπειτα θα ξυπνήσεις μέσα σ' αυτήν. Η πρώτη σου ανταλλαγή αυτού που έφτιαξες εσύ με αυτό που θέλεις είναι η ανταλλαγή των εφιαλτών με τα χαρούμενα όνειρα αγάπης. (Κ-13.VII.9:1-2)

Σε ένα απόσπασμα που έχουμε ήδη εξετάσει, ο Ιησούς εξηγεί πως το Άγιο Πνεύμα δεν μας ζητά να ξυπνήσουμε άμεσα από τους εφιάλτες μας. Αντίθετα, Αυτό κάνει μαζί μας τα μικρά και ευγενικά βήματα, τα χαρούμενα όνειρα της συγχώρεσης, έτσι ώστε να προκύψει η ειρήνη και όχι ο τρόμος:

Τίποτα πιο τρομακτικό από ένα μάταιο όνειρο δεν έχει τρομοκρατήσει τον Υιό του Θεού, και τον έχει κάνει να νομίζει ότι έχει χάσει την αθωότητά του, ότι έχει αρνηθεί τον Πατέρα του, και έχει κηρύξει πόλεμο ενάντια στον εαυτό του. Τόσο φοβερό είναι το όνειρο, τόσο φαινομενικά πραγματικό, που

αυτός δεν θα μπορούσε να ξυπνήσει στην πραγματικότητα χωρίς να ιδρώσει από τρόμο και να μην βγάλει μια κραυγή θανάσιμου φόβου, εκτός κι αν ένα ηπιότερο όνειρο έχει προηγηθεί του ξυπνήματός του, και έχει επιτρέψει στον καθησυχασμένο νου του να καλωσορίσει, όχι να φοβηθεί, την Φωνή που τον καλεί με αγάπη για να τον ξυπνήσει · ένα πιο γλυκό όνειρο, στο οποίο τα μαρτύριά του έχουν θεραπευτεί και όπου ο αδελφός του είναι φίλος του. Ο Θεός θέλει ο Υιός Του να ξυπνήσει γλυκά και με χαρά, και του έδωσε τα μέσα να ξυπνήσει χωρίς φόβο. (Κ-27.VII.13:3-5)

Έτσι αρχίζουμε να μαθαίνουμε, χωρίς φόβο, ότι υπάρχει πράγματι κάτι πέρα από τα εγώ μας: η ειρήνη στη θέση της σύγκρουσης, η συγχώρεση στη θέση της ιδιαιτερότητας, τα θαύματα στη θέση της επίθεσης. Το υποκατάστατο του εγώ σε αυτό το σημείο του ταξιδιού μας δεν είναι ένας ανιδιοτελής εαυτός, μια σκέψη πέρα από τη μορφή, επειδή αυτό εξακολουθεί να είναι πολύ απειλητικό. Ο αντικαταστάτης εαυτός του εξακολουθεί να βιώνεται μέσα στο σώμα, αλλά είναι καλοπροαίρετος · μια ευγενική σκέψη, γι' αυτό ο Ιησούς μιλά για τα χαρούμενα όνειρα. Η συγχώρεση εξακολουθεί να αποτελεί μέρος της ψευδαισθησης του διαχωρισμού, αλλά μια ψευδαίσθηση με λιγότερη ενοχή, άγχος, τρόμο και ιδιαιτερότητα. Έτσι, ο Ιησούς λέει ότι έχουμε κάτι «πιο σταθερό και πιο σίγουρο» για να θέσουμε την πίστη μας. Αλλά πέρα από αυτόν τον ευγενικό και ευτυχισμένο εαυτό βρίσκεται ο ένδοξος Χριστός που ο Θεός δημιούργησε ως Εαυτό μας, το Τέλος που είναι πέρα από το τέλος του ταξιδιού.

(8:1-2) Αν δεν είσαι σώμα, τι είσαι; Ρώτησε αυτό με ειλικρίνεια, και έπειτα αφιέρωσε αρκετά λεπτά για να αφήσεις τις λανθασμένες σκέψεις σου σε σχέση με τις ιδιότητές σου να διορθωθούν, και ν' αντικατασταθούν από τις αντίθετές τους.

Αυτό είναι ένα παράδειγμα αυτού που συζητάμε. Ο Ιησούς μας ενημερώνει ότι ξέρει ότι δεν πρόκειται ν' αφήσουμε το σώμα τόσο γρήγορα και ότι θα έχουμε ακόμα πολλές εσφαλμένες σκέψεις. Αυτός συνεπώς, δεν πρόκειται να ανταλλάξει τις ψευδαισθήσεις μας με την αλήθεια, αλλά θα ανταλλάξει τις μισητές, κακόβουλες ψευδαισθήσεις μας με ηπιότερες και ευγενέστερες. Αυτό είναι το νόημα των ακόλουθων δηλώσεων. Δεν πρέπει να ληφθούν ως επιβεβαιώσεις, όπως είπα προηγουμένως, αλλά ως υπενθυμίσεις για το πού μας οδηγεί ο Ιησούς. Έτσι μας λέει:

(8:4-9) Δεν είμαι αδύναμος, είμαι δυνατός. Δεν είμαι αβοήθητος, είμαι ισχυρός. Δεν είμαι περιορισμένος, είμαι απεριόριστος. Δεν είμαι γεμάτος αμφιβολίες, είμαι γεμάτος βεβαιότητα. Δεν είμαι μία ψευδαίσθηση, είμαι μία πραγματικότητα. Δεν μπορώ να δω στο σκοτάδι, αλλά στο φως.

Ο Ιησούς μας λέει να φέρουμε τις ψευδαισθήσεις των εσφαλμένων μας σκέψεων στην αλήθεια της Ταυτότητάς μας. Έτσι αρχίζουμε να αντικαθιστούμε τις δυστυχείς εικόνες των εαυτών μας με ευτυχείς. Στο τέλος, όλες οι εικόνες θα εξαφανιστούν. Ωστόσο, δεν μας ζητά να έχουμε αυτήν την εμπειρία τώρα. Η διδασκαλία του είναι πάντοτε ευγενική και υπομονετική.

Καθώς εξασκούμαστε με ένα μάθημα όπως αυτό, πρέπει να έχουμε επίγνωση των σκέψεών μας, ώστε να μπορέσουμε να μάθουμε ότι είναι εσφαλμένες. Πράγματι, υπάρχει μια διόρθωση για κάθε εσφαλμένη σκέψη στους νόες μας και πρέπει να φέρουμε τον Ιησού μαζί μας, ώστε να μπορέσουμε μαζί να κοιτάσουμε αυτές τις σκέψεις της ανεπάρκειας, της αποτυχίας και του αυτο-μίσους. Μια τέτοια μη κριτική εξέταση επιφέρει τη διόρθωση, επιτρέποντάς μας να δούμε μέσα από τις ψευδαισθήσεις στο φως της αλήθειας.

(9:1-3) Στην δεύτερη φάση της περιόδου άσκησης, προσπάθησε να βιώσεις αυτές τις αλήθειες για τον εαυτό σου. Συγκεντρώσου ιδιαίτερα στην εμπειρία της δύναμης. Θυμήσου ότι κάθε αίσθηση αδυναμίας είναι συνδεδεμένη με την πίστη ότι είσαι σώμα, μία πίστη που είναι λανθασμένη και δεν αξίζει να την ασπάζεσαι.

Η εμπειρία της αδυναμίας προέρχεται από την ταύτιση με το σώμα. Όπως πάντα, οι αναφορές δεν είναι μόνο στον φυσικό, αλλά και στον ψυχολογικό εαυτό. Και πάλι, η αίσθηση του πόνου, της ταλαιπωρίας και της αποτυχίας, προέρχεται από την τοποθέτηση της πίστης στο σώμα μας. Ωστόσο, το σώμα δεν είναι το θέμα. Όπως μας είπε προηγουμένως ο Ιησούς στο βιβλίο εργασιών, είναι η ενσάρκωση του συστήματος σκέψης του εγώ (Εργ.72.2:1-3), και έτσι το πραγματικό πρόβλημα είναι απλώς η ταύτισή μας με τη χρήση του σώματος από το εγώ. Δεν μας ζητείται να αρνηθούμε τα σώματά μας, αλλά απλώς να διορθώσουμε τον σκοπό που τους είχαμε δώσει.

(9:4) Προσπάθησε να αποσύρεις την πίστη σου σε αυτή, έστω μόνο για μία στιγμή.

Μπορούμε να δούμε πόσο πολύ μη-απειλητικός είναι ο Ιησούς στις οδηγίες του, μην έχοντας καμία προσδοκία από τη μάθησή μας. Ο πρωταρχικός σκοπός του για μας είναι αρκετά ξεκάθαρος, όμως παραμένει ευγενικός. Δεν μας ζητά να αποβάλλουμε την ταύτιση με το σώμα, αλλά μόνο να το επιχειρήσουμε για μία στιγμή. Ο όρος πίστη, μπορείτε να θυμηθείτε, αναφέρεται στο σημείο όπου ο λήπτης των αποφάσεων τοποθετεί την πεποίθησή του, ή ποιον δάσκαλο επιλέγει ως καθοδηγητή του.

(9:5) Θα εξοικειωθείς με το να κρατάς την πίστη σου μαζί με ό,τι είναι πιο άξιο μέσα σου καθώς προχωράμε.

Και πάλι, ο Ιησούς μας πληροφορεί ότι αυτό είναι ένα πρόγραμμα εκπαίδευσης που αναπτύσσεται βήμα προς βήμα, το οποίο προκύπτει επαναλαμβάνοντάς το για πολλά, πολλά χρόνια. Αυτό που εκφράζει τη μικρή προθυμία είναι να εξετάσουμε αυτό που πιστεύουμε ότι είναι αληθινό λέγοντας: «Δόξα τω Θεό κάνω λάθος». Αυτό σιωπηρά δηλώνει: «Δόξα τω Θεό υπάρχει Κάποιος μέσα μου που έχει δίκιο». Η ειρήνη και η χαρά προκύπτουν όταν εγκαταλείπουμε την ανάγκη να έχουμε δίκιο, ενισχύοντας την επιλογή μας υπέρ του Αγίου Πνεύματος ως τον πιο σημαντικό στόχο της πίστης μας.

(10) Χαλάρωσε για το υπόλοιπο της περιόδου άσκησης, βέβαιος ότι οι προσπάθειές σου, όσο μικρές και να είναι, έχουν απόλυτη στήριξη από την δύναμη του Θεού και όλων των Σκέψεών Του. Από Αυτές είναι που θα έρθει η δύναμή σου. Μέσα από την δική Του ισχυρή στήριξη θα νιώσεις την δύναμη μέσα σου. Είναι ενωμένες μαζί σου σε αυτή την περίοδο πρακτικής, κατά την οποία μοιράζεσαι ένα σκοπό όμοιο με τον δικό Τους. Δικό Τους είναι το φως με το οποίο θα δεις τα θαύματα, διότι η δύναμή Τους είναι δική σου. Η δύναμή Τους γίνεται τα μάτια σου, ώστε να μπορέσεις να δεις.

Αυτός είναι ένας άλλος τρόπος για να επισημάνουμε ότι το δικό μας μέρος στην Επανόρθωση είναι μικρό και του Αγίου Πνεύματος μεγάλο. Η δύναμη στην οποία βασιζόμαστε είναι Αυτό, για να διορθώσουμε την λανθασμένη επιλογή μας, την αδυναμία του εγώ. Ο Ιησούς μας ζητά μόνο μια μικρή προθυμία για να ασκούμε το μάθημα της ημέρας. Πράγματι, όπως ήδη συζητήσαμε, είναι στην εξάσκηση αυτών των προσπαθειών «όσο πενιχρές» κι αν είναι, που αναγνωρίζουμε την αληθινή δύναμη που έχουν οι νόες μας να επιλέγουν. Είναι η ορθά νοούμενη χρήση αυτής της δύναμης που μας ενώνει με τη δύναμη του Χριστού. Όταν δεν την επιλέγουμε, η δύναμή Του είναι αδρανής και χωρίς αυτή τη δύναμη οι νόες μας παραμένουν για πάντα δεσμευμένοι στο σκοτάδι του εγώ, τυφλωμένοι από την αδυναμία του.

(11) Πέντε ή έξι φορές την ώρα, σε τακτά διαστήματα, υπενθύμιζε στον εαυτό σου ότι τα θαύματα γίνονται ορατά στο φως. Ακόμα, βεβαιώσου ότι αντιμετωπίζεις κάθε πειρασμό με την σημερινή ιδέα. Αυτή η μορφή θα ήταν χρήσιμη γι' αυτό τον ειδικό σκοπό:

Τα θαύματα είναι ορατά στο φως. Γι' αυτό ας μην κλείνω τα μάτια μου.

Στην προηγούμενη ανακεφαλαίωση, ο Ιησούς χρησιμοποιούσε συνεχώς τη λέξη «αυτό», αναφερόμενος σε ό,τι μας βάζει σε πειρασμό κατά τη διάρκεια της ημέρας για να αναστατωθούμε. Ο σκοπός του βιβλίου εργασιών είναι να μας δώσει ιδέες για να εφαρμόζουμε συνέχεια στις καθημερινές μας καταστάσεις. Αυτές οι ιδέες δεν έχουν νόημα αν τις σκεφτόμαστε απλώς χωρίς να τις εφαρμόζουμε, γιατί χρειάζεται να τις εφαρμόζουμε, ιδιαίτερα όταν μπαίνουμε στον πειρασμό να θεωρούμε τους εαυτούς μας ανεπαρκείς ή να προβάλλουμε την αδυναμία μας και να δούμε κάποιον άλλο μ' αυτόν τον τρόπο. Με άλλα λόγια, κάθε φορά που μπαίνουμε στον πειρασμό να κάνουμε κρίσεις για τον εαυτό μας ή για τους άλλους, χρειάζεται να σκεφτούμε το μάθημα της ημέρας. Η απόφαση να εξασκηθούμε είναι η απόφαση να δούμε: με την όραση αντί για την κρίση. Όπως μας θυμίζει το κείμενο: *Η επιλογή σου είναι ανάμεσα στην όραση ή την κρίση, αλλά ποτέ δεν μπορείς να έχεις και τα δύο.* (Κ-20.Υ.4:7)

ΜΑΘΗΜΑ 92

Τα θαύματα είναι ορατά στο φως, και το φως και η δύναμη είναι ένα.

(1:1-2) Η σημερινή ιδέα είναι μία επέκταση της προηγούμενης. Δεν σκέφτεσαι το φως σε σχέση με την δύναμη, και το σκοτάδι σε σχέση με την αδυναμία.

Αυτό συμβαίνει επειδή πιστεύουμε ότι το σκοτάδι του εγωικού μας συστήματος σκέψης είναι η δύναμή μας. Όταν σκεφτόμαστε τους εαυτούς μας ως ιδιαίτερους, η δύναμή μας βρίσκεται στο σκοτάδι του διαχωρισμού. Πράγματι, ο διαχωρισμένος εαυτός μας συντηρείται από την ιδιαιτερότητα, ένα ενδογενές μέρος του εγωικού σκοτεινού κόσμου. Επομένως δεν σκεφτόμαστε το φως ως δύναμη, επειδή το φως - η αρχή της Επανόρθωσης - σηματοδοτεί το τέλος της διαχωρισμένης ταυτότητάς μας. Συνεπώς, από την οπτική μας ως εγώ, το φως μας καθιστά αδύναμους, διότι αναιρεί το σύστημα σκέψης του σκότους. Η σύγχυση που έχουμε για το τι αποτελεί δύναμη και τι αδυναμία, είναι η ίδια με τη σύγχυση ανάμεσα στη χαρά και τον πόνο, την ελευθερία και τη φυλάκιση (Κ-7.Χ, Κ-8.ΙΙ).

(1:3-5) Αυτό συμβαίνει διότι η ιδέα σου γι' αυτό που βλέπεις είναι δεμένη με το σώμα και τα μάτια του και τον εγκέφαλό του. Έτσι πιστεύεις ότι μπορείς να αλλάξεις αυτό που βλέπεις τοποθετώντας μικρά κομμάτια γυαλιού μπροστά στα μάτια σου. Αυτό είναι μία από τις πολλές μαγικές πεποιθήσεις που προέρχονται από την βεβαιότητα ότι είσαι σώμα, και ότι τα μάτια του σώματος μπορούν να βλέπουν.

Πρόκειται για άλλη μια επανάληψη αυτών που έθεσε ο Ιησούς στο Μάθημα 76, όταν ο ίδιος διακωμώδησε τους νόμους του κόσμου και την προσήλωση που έχουμε σ' αυτούς. Έχουμε ακολουθήσει αυτούς τους νόμους λόγω της ταύτισής μας με το σώμα. Το πραγματικό πρόβλημα επομένως, δεν έχει καμία σχέση με το ίδιο το σώμα, αλλά με την απόφαση του νου να είναι διαχωρισμένος: πρώτα ως σκέψη και στη συνέχεια ως σώμα. Επομένως δεν είναι οι νόμοι του σώματος που μας επηρεάζουν, αλλά η απόφασή μας · εμείς είμαστε οι φυλακισμένοι, όχι το σώμα, γιατί φυλακίζόμαστε μόνο από τις σκέψεις μας.

(2) Πιστεύεις, επίσης, ότι ο εγκέφαλος του σώματος μπορεί να σκέφτεται. Αν καταλάβαινες μόνο την φύση της σκέψης, δίχως άλλο θα γελούσες με αυτή την παρανοϊκή ιδέα. Είναι σαν να

νομίζεις ότι εσύ κρατάς το σπίρτο που φωτίζει τον ήλιο και του δίνει όλη την θερμότητά του · ή ότι κρατάς τον κόσμο μέσα στην παλάμη σου, σφικτά κλεισμένο μέχρι που να τον αφήσεις. Και όμως, αυτό δεν είναι περισσότερο ανόητο από το να πιστεύεις ότι τα μάτια του σώματος μπορούν να βλέπουν, και ότι ο εγκέφαλος μπορεί να σκέφτεται.

Δεν υπάρχει καμία περίπτωση κάποιος που διαβάζει τα *Μαθήματα Θαυμάτων* και είναι ταυτισμένος με το σώμα, να μπορεί να έχει οποιαδήποτε κατανόηση αυτής της παραγράφου. Ο Ιησούς λέει ότι το σώμα δεν σκέφτεται και δεν βλέπει, που είναι ένας άλλος τρόπος να πούμε ότι το σώμα δεν υπάρχει. Το πρόβλημα είναι ότι το διαβάζουμε αυτό ως σώμα: βλέπουμε αυτό που διαβάζουμε, αν και αυτό που διαβάζουμε μας λέει ότι δεν μπορούμε να δούμε · σκεφτόμαστε αυτό που διαβάζουμε, παρόλο που αυτό που διαβάζουμε μας λέει ότι δεν μπορούμε να σκεφτούμε. Εδώ είναι ενσωματωμένο ένα παράδοξο, το οποίο θα τρομοκρατούσε τους περισσότερους μαθητές να το εξετάσουν, διότι ο αντίκτυπός του είναι καταστροφικός. Τα μάτια σας και οι εγκέφαλοί σας αναιρούνται από τα ίδια τα λόγια που διαβάζετε και σκέφτεστε. Που σας οδηγεί αυτό; Αυτή είναι μια ερώτηση που παραπέμπει σε μια ερώτηση του προηγούμενου μαθήματος: «Αν δεν είσαι σώμα, τι είσαι;» Αν δεν είναι ο εγκέφαλός σου που μπορεί να σκεφτεί, ποιος σκέφτεται τότε; Πηγαίνοντάς το ένα βήμα παραπέρα, ποιος διαβάζει τότε αυτά τα μαθήματα και κάνει αυτό το μάθημα; Εάν σκεφτείτε σοβαρά αυτά που λέει ο Ιησούς, πρέπει αναπόφευκτα να αναζητήσετε τον εαυτό σας πέρα από τον εγκέφαλο και το σώμα σας. Τότε αρχίζει να προκύπτει η ανησυχία.

Είναι σημαντικό καθώς μελετάτε τα *Μαθήματα Θαυμάτων*, να δώσετε ιδιαίτερη προσοχή στα λόγια τους. Ο σκοπός του Ιησού είναι να σπάσει την ισχυρή μας ταύτιση με το σώμα. Δυστυχώς, οι περισσότεροι άνθρωποι που μελετούν αυτά τα μαθήματα δεν συνειδητοποιούν ότι η ίδια η μελέτη τους είναι ένα παράδοξο - ή καλύτερα, κάτι αντιφατικό. Μελετούν με όργανα τα οποία δεν βλέπουν και δεν σκέφτονται. Και πάλι, αν δώσετε προσοχή σε αυτό που λένε για σας, η ανησυχία είναι αναπόφευκτη. Ωστόσο, ο σκοπός τους δεν είναι να σας κάνουν να βρίσκεστε σε μια κατάσταση διαρκούς έντασης, αλλά να έχετε ένα μεγάλο ερωτηματικό στο νου σας. Όπως ο Ιησούς αναφέρει στο κείμενο:

Για να μάθεις αυτά τα μαθήματα χρειάζεται προθυμία να αμφισβητήσεις κάθε αξία που έχεις μέχρι τώρα. Ούτε μία δεν μπορεί να κρατηθεί κρυφή και θολή χωρίς να βάλει σε κίνδυνο την μάθησή σου. (Κ-24.εισ.2:1-2)

Αν συνειδητοποιήσετε ότι ο Ιησούς δεν σας ζητά να παραιτηθείτε από την σωματική σας ταύτιση, αλλά απλώς να την αμφισβητήσετε, δεν θα υπάρξει καμία ανησυχία. Η ανησυχία προκύπτει επειδή πιστεύετε ότι σας μιλά για να σας στερήσει την ιδιαίτερη σχέση που έχετε με το σώμα σας. Αλλά ο ίδιος ζητά μόνο να εξετάσετε την πίστη που έχετε σ' αυτό ως την πηγή της ευχαρίστησης και της ευτυχίας. Η δυσφορία θα εξαφανιστεί στο βαθμό που μπορείτε να πάτε στον Ιησού και να πείτε: «Καταλαβαίνω τι λες κι αυτό με τρομάζει». Αυτή η ειλικρίνεια θα βοηθήσει στην ανακούφιση της ανησυχίας, πράγμα που σημαίνει ότι αν τα *Μαθήματα Θαυμάτων* σας αγχώνουν, είναι πράγματι επειδή δεν κοιτάζετε με τον Ιησού. Ωστόσο, εάν διαβάζετε αυτά τα μαθήματα και δεν έχετε καμία ανεπιθύμητη αντίδραση, είναι πιθανότατα επειδή δεν δίνετε προσοχή σε αυτό που λένε. Με άλλα λόγια, πριν πάτε στον Ιησού για να ζητήσετε βοήθεια, πρέπει πρώτα να αισθανθείτε άβολα. Βρίσκουμε αυτή την ιδέα που εκφράστηκε στην αρχή της ενότητας «Ο Ευτυχής Μαθητής», στις προτάσεις που έχουμε ήδη μελετήσει:

... Εσύ που είσαι πεισματικά αφοσιωμένος στην μιζέρια, πρέπει πρώτα να αναγνωρίσεις ότι είσαι δυστυχισμένος και όχι ευτυχισμένος. Το Άγιο Πνεύμα δεν μπορεί να διδάξει χωρίς αυτή την αντιπαράθεση διότι εσύ πιστεύεις ότι η δυστυχία είναι ευτυχία. (Κ-14.11.1:2-3)

Χρειαζόμαστε την εμπειρία της δυστυχίας και της ανησυχίας, γιατί αυτό είναι που μας ωθεί να ζητήσουμε βοήθεια από τον Ιησού. Μόλις το κάνουμε, μπορεί να μας διδάξει την αντίθεση η οποία υπάρχει μεταξύ της ευτυχίας και της ειρήνης που μας προσφέρει αυτός, και της δικής μας δυστυχίας και ανησυχίας. Η ανησυχία θα έρθει, σας διαβεβαιώνω, αν διαβάσετε προσεκτικά αυτό το μάθημα και το σκεφτείτε. Διάβασε ξανά την παράγραφο 2 και σκέψου ότι αυτός που το διαβάζει αυτό είναι το εσύ το οποίο νομίζεις πως είσαι.

Η ιδέα ότι είμαστε τα σώματά μας δεν είναι μόνο παρανοϊκή, αλλά και αλαζονική. Η σωματική μας ταύτιση αντικατοπτρίζει άμεσα τη σκέψη ότι η εγγενής αδυναμία μας έχει ανατρέψει τη δύναμη του Θεού. Είναι η ίδια αλαζονεία που ο Ιησούς περιγράφει στο κείμενο: η ακτίνα του ήλιου που νομίζει ότι είναι ο ήλιος, το κυματάκι που νομίζει ότι είναι ο ωκεανός:

... Αυτό το κομμάτι του νου σου είναι τόσο μικρό, που αν μπορούσες να εκτιμήσεις το όλον, θα έβλεπες αμέσως ότι είναι σαν την μικρότερη ακτίνα σε σχέση με τον ήλιο, ή σαν τον πιο αμυδρό κυματισμό πάνω στην επιφάνεια του ωκεανού. Με εκπληκτική αλαζονεία, αυτή η μικροσκοπική ηλιαχτίδα έχει αποφασίσει ότι είναι ο ήλιος · αυτό το σχεδόν ανεπαίσθητο κυματάκι ανακηρύσσει τον εαυτό του ωκεανό. (Κ-18.VIII.3:3-4)

Για το εγώ λοιπόν, η ιδέα ότι δεν μπορούμε να δούμε ή να σκεφτούμε είναι παράλογη, αλλά για τον ορθό νου μας, η ιδέα περιέχει τη μόνη αλήθεια αυτού του κόσμου και τον τρόπο που βγαίνουμε από την κόλαση.

(3) Η δύναμη του Θεού μέσα σου είναι το φως με το οποίο βλέπεις, όπως είναι ο Νους Του με τον οποίο σκέφτεσαι. Η δύναμή Του αρνείται την αδυναμία σου. Η αδυναμία σου είναι αυτή που βλέπει μέσα από τα μάτια του σώματος, αναζητώντας να δει μέσα στο σκοτάδι την εικόνα που είναι ίδια με αυτή · τους μικρούς, τους αδύναμους, τους ασθενικούς και ετοιμοθάνατους, τους ενδεείς, τους φοβισμένους και του αβοήθητους, τους λυπημένους, τους πεινασμένους και τους δυστυχείς. Αυτά βλέπεις μέσα από τα μάτια του σώματος που δεν μπορούν να δουν ούτε να ευλογήσουν.

Η όραση ωστόσο, ή το να βλέπεις πραγματικά, είναι το αποτέλεσμα της επιστροφής της «όρασής» μας στη δικαιοματική της θέση, στο νου. Στρεφόμενοι προς το Άγιο Πνεύμα για καθοδήγηση, μετατοπίζουμε την ταύτισή μας από το μη-ορατό προς αυτό που μόνο μπορούμε να δούμε. Το εγώ μας βάζει να βλέπουμε μέσα από «μάτια που δεν μπορούν να δουν κι ούτε να ευλογήσουν» και έτσι βλέπουμε τα σκιώδη κομμάτια της αδυναμίας του εγώ: έναν κόσμο στον οποίο «όλοι ... περιπλανούνται ... αβέβαιοι, μόνοι και σε συνεχή φόβο» (Κ-31.VIII.7:1). Τελικά «βλέπουμε» στο σκοτάδι, γιατί αρχικά κοιτάξαμε μέσα μας και είδαμε την αδυναμία του εγώ, μόνο του να δειλιάζει φοβισμένο στο σκοτάδι του δικού του διαχωρισμένου νου. Αυτό είναι το σκοτάδι που προβάλαμε και πιστεύουμε ότι βλέπουμε τώρα. Ωστόσο, είναι το σκοτάδι της ανυπαρξίας, γιατί το εγώ δεν είναι τίποτα και δεν κάνει τίποτα, και αυτό που βλέπουμε πρέπει επομένως να είναι και αυτό τίποτα: το *τίποτα* που δεν κάνει *τίποτα*, που είναι ορατό από το *τίποτα*. Επομένως, σίγουρα αυτά τα μάτια δεν μπορούν να ευλογούν, επειδή έγιναν για να καταδικάζουν. Εξάλλου, το εγώ απέκτησε υπόσταση καταδικάζοντας τον Θεό, σκοτώνοντας με αυτό τον τρόπο τον Υιό Του, με τα αγωνιώδη λόγια της συζύγου του Ιώβ: «Βλαστήμησε τον Θεό και πέθανε» (Ιώβ 2: 9).

Ένα άλλο θέμα που εμπεριέχεται σ' αυτό το απόσπασμα είναι η αντίθεση της δύναμης του Χριστού με την αδυναμία του εγώ, παρόμοια με τη δήλωση που έχουμε δει πριν: «Επιλέγεις πάντοτε μεταξύ της αδυναμίας σου και της δύναμης του Χριστού μέσα σου» (Κ-31.VIII.2:3).

(4:1-2) Η δύναμη παραβλέπει αυτά τα πράγματα βλέποντας πέρα από τα φαινόμενα. Κρατά σταθερά το βλέμμα της στο φως που βρίσκεται πέρα από αυτά.

Εδώ είναι μια δήλωση που επίσης μπορεί εύκολα να παρερμηνευτεί. Ο Ιησούς δεν λέει ότι δεν βλέπουμε την ψευδαίσθηση. Με το *παραβλέπουμε* - μια λέξη που χρησιμοποιείται συχνά στα *Μαθήματα Θαυμάτων* - δεν εννοεί ότι παραβλέπουμε το εγώ με την έννοια ότι δεν βλέπουμε κάτι που υπάρχει, που είναι το συνηθισμένο νόημα της λέξης όπως όταν παραβλέπετε κάποια χαρτιά που αναζητάτε στο γραφείο σας και ξέρετε ότι υπάρχουν. Στα *Μαθήματα Θαυμάτων*, παραβλέπουμε το εγώ εξετάζοντάς το. Αρχικά βλέπουμε αυτό που εμφανίζεται, το οποίο στα εγώ μας φαίνεται να είναι τόσο συμπαγές σαν γρανιτένιος τοίχος. Όμως η εγγενής κενότητά του δεν μπορεί να εμποδίσει την όρασή μας, όπως περιγράφει το ακόλουθο απόσπασμα για την αμαρτία:

... Η αμαρτία είναι ένα εμπόδιο, τοποθετημένη σαν βαριά σιδερένια πόρτα, κλειδωμένη και χωρίς κλειδί, που εμποδίζει τον δρόμο προς την ειρήνη. Κανένας που την κοιτάζει δίχως την βοήθεια της λογικής δεν θα προσπαθούσε να την περάσει. Τα μάτια του σώματος την βλέπουν σαν συμπαγή γρανίτη, τόσο πυκνό που θα ήταν τρέλα να επιχειρήσεις να τον περάσεις. Όμως η λογική βλέπει μέσα από αυτήν εύκολα, διότι είναι ένα σφάλμα. Η μορφή που παίρνει δεν μπορεί να κρύψει την κενότητά της από τα μάτια της λογικής. (Κ-22.III.3:2-6)

Με την αγάπη του Ιησού δίπλα μας - όπως λέει στο κείμενο: «Μαζί έχουμε το φως που θα το διασκορπίσει, [το εγωικό σύστημα σκέψης]» (Κ-11.V.1:3) - κοιτάζουμε το σκοτάδι του εγώ με το φως του Ιησού, που λάμπει μέσα από αυτό που φαινόταν να είναι αδιαπέραστο τείχος. Τώρα δεν είναι τίποτα περισσότερο από ένα λεπτό πέπλο, ανίκανο να κρύψει την αλήθεια που βρίσκεται πέρα από αυτό. Όταν ο Ιησούς λέει να κοιτάξουμε πέρα από τα φαινόμενα ή να παραβλέψουμε το εγώ, αυτός, για άλλη μια φορά, δεν εννοεί να μην το δούμε. Μας διδάσκει να το κοιτάξουμε μαζί του, γιατί μόνο τότε συνειδητοποιούμε ότι δεν υπάρχει τίποτα να δούμε. Αυτό που φαινόταν να είναι ένας συμπαγής τοίχος άμυνας απλά εξαφανίζεται, και το φως της αλήθειας φαίνεται να λάμπει πέρα από αυτό. Θα αναφέρω ξανά αυτές τις σημαντικές προτάσεις:

Κανένας δεν μπορεί να ξεφύγει από τις ψευδαισθήσεις εκτός κι αν τις κοιτάξει, διότι το να μην τις κοιτάξει είναι ο τρόπος που προστατεύονται... πρέπει να κοιτάξουμε πρώτα αυτό για να μπορέσεις μετά να δεις πιο πέρα από αυτό, εφόσον εσύ το έκανες αληθινό. Θα καταργήσουμε αυτό το σφάλμα ήσυχα μαζί, κι έπειτα θα κοιτάξουμε πέρα από αυτό προς την αλήθεια... Τι άλλο είναι η θεραπεία εκτός από την απομάκρυνση όλων όσων στέκουν στον δρόμο της γνώσης; Και πώς αλλιώς μπορεί κάποιος να διασκορπίσει τις ψευδαισθήσεις εκτός από να τις δει κατάματα, χωρίς να τις προστατεύει;... Η διαύγεια διαλύει την σύγχυση εξ ορισμού, και όταν κοιτάξεις το σκοτάδι μέσα από το φως το εξαφανίζεις. (Κ-11.V.1:1, 5-6· 2:1-2,9)

Αυτό το σημείο είναι σημαντικό, γιατί μπορεί να βάλει σε πειρασμό τους μαθητές των *Μαθημάτων Θαυμάτων* να σκέφτονται ότι ο Ιησούς τους ζητά να αρνηθούν αυτό που αντιλαμβάνονται τα μάτια τους. Η παρακάτω δήλωση που έχει προαναφερθεί, η οποία έγινε στο πλαίσιο της θεραπείας, αποσαφηνίζει το τι εννοεί:

Τα μάτια του σώματος θα συνεχίσουν να βλέπουν διαφορές. Αλλά ο νους που έχει αφήσει τον εαυτό του να θεραπευτεί δεν θα τις αναγνωρίζει πια. Θα υπάρχουν και εκείνοι που φαίνεται ότι είναι «πιο άρρωστοι» από άλλους, και τα μάτια του σώματος θα αναφέρουν την διαφορετική τους μορφή όπως και πριν. Αλλά ο θεραπευμένος νους θα τις βάξει όλες στην ίδια κατηγορία · δεν είναι πραγματικές. (Εγχ-8.6:1-4)

Ο στόχος μας είναι να δούμε μέσα από την όραση του Χριστού, η οποία μας επιτρέπει να ερμηνεύσουμε εκ νέου τον αντιληπτικό κόσμο που το εγώ μας είπε ότι ήταν αληθινός. Η μορφή, τώρα ιδωμένη διαφορετικά, αποκαλύπτει το περιεχόμενο της αντανάκλασης της πραγματικότητας που το εγώ προσπαθούσε να αποκρύψει από την επίγνωσή μας. Η διαύγεια αυτής της νέας

αντίληψης κοιτά πέρα από τις διαφορές που φαίνεται να υπάρχουν ανάμεσα στις ψευδαισθήσεις στη μόνη αλήθεια που τις κατηγοριοποιεί όλες: *δεν είναι πραγματικές.*

(4:3-6) Ενώνεται με το φως, του οποίου είναι μέρος. Βλέπει τον εαυτό της. Φέρει το φως με το οποίο εμφανίζεται ο Εαυτός σου. Στο σκοτάδι αντιλαμβάνεσαι έναν εαυτό που δεν είναι εκεί πραγματικά.

Αυτός ο εαυτός είναι το εγωικό σύστημα σκέψης του διαχωρισμού και της αμαρτίας. Όταν ενωνόμαστε με το φως της Επανόρθωσης, επιλέγουμε να ενωθούμε με τη δύναμη του Χριστού αντί για την αδυναμία του εγώ, με την δύναμη της αγάπης και όχι με την αδυναμία της ιδιαιτερότητας.

(4:7) Η δύναμη είναι η αλήθεια για σένα · η αδυναμία είναι ένα είδωλο που λατρεύεται λανθασμένα και περιθάλπεται έτσι ώστε η δύναμη να απομακρυνθεί, και το σκοτάδι να κυβερνήσει εκεί όπου ο Θεός προόριζε να βρίσκεται το φως.

Πού είναι αυτό που «ο Θεός προόριζε να βρίσκεται το φως»; Στο νου. Αυτός είναι ο λόγος που τον αποφεύγουμε. Στην παρουσία του φωτός της αλήθειας - την σκέψη της Επανόρθωσης που μας υπενθυμίζει ότι ο διαχωρισμός δεν συνέβη ποτέ - ο ατομικός και ιδιαίτερος εαυτός μας εξαφανίζεται.

Ξανά και ξανά βλέπουμε τον Ιησού να μας ζητά να επιλέξουμε το φως της δύναμης που αντικατοπτρίζει τον Χριστό τον αληθινό μας Εαυτό, που είναι σε αντίθεση με την εγωική αδυναμία, η οποία φυλακίζει μέσα στις σκοτεινές σκιές της την ταυτότητά μας σαν έναν εαυτό διαχωρισμένο και ιδιαίτερο.

(5:1) Η δύναμη προέρχεται από την αλήθεια, και λάμπει με το φως που της έχει δώσει η Πηγή της · η αδυναμία αντανακλά το σκοτάδι του κατασκευαστή της.

Ο κατασκευαστής είναι το εγώ, αλλά δεν μπορεί να κάνει τίποτα χωρίς να ενωθεί μαζί του ο λήπτης των αποφάσεων. Εκεί βρίσκεται η «δύναμη» του εγώ, στηριζόμενη στην ψευδαίσθηση ότι ο Υιός του Θεού έχει μια πραγματική επιλογή για την Ταυτότητά του. Μόνο στο φως της ορθής επιλογής - υπέρ της Επανόρθωσης - ο Υιός μπορεί να ανακτήσει την επίγνωση της αληθινής του δύναμης.

(5:2-7) Είναι ασθενής και κοιτά την ασθένεια, η οποία είναι σαν την ίδια. Η αλήθεια είναι ένας σωτήρας και μπορεί μόνο να θέλει την ευτυχία και την ειρήνη για όλους. Δίνει την δύναμή της σε όλους όσους την ζητούν, σε απεριόριστη αφθονία. Βλέπει ότι η έλλειψη στον οποιοδήποτε θα ήταν έλλειψη σε όλους. Και έτσι δίνει το φως της ώστε όλοι να μπορούν να βλέπουν και να ωφελούνται ως ένα. Η δύναμή της μοιράζεται, ώστε να μπορέσει να φέρει σε όλους το θαύμα με το οποίο θα ενωθούν σε σκοπό, συγχώρεση και αγάπη.

Η αδυναμία που έχουμε επιλέξει είναι το αντικείμενο της πρώτης φράσης αυτού του αποσπάσματος, η οποία αντισταθμίζεται γρήγορα από τη δύναμη της αλήθειας. Ένα σημαντικό θέμα είναι ότι το εγώ είναι άρρωστο και αδύναμο διότι διαχωρίζει - η ιδιαιτερότητά του αποκλείει ορισμένα μέρη της Υιότητας από την αγάπη. Αντίθετα η αλήθεια περιλαμβάνει τα πάντα. Η αλήθεια βλέπει τον Υιό του Θεού ως έναν, η ενιαιότητά του είναι η δύναμή του. Σ' αυτό τον κόσμο του διαχωρισμού, η Ενιαιότητα του Ουρανού αντικατοπτρίζεται μέσα στο δικό μας όραμα των κοινών συμφερόντων: όλοι μοιράζονται την ίδια ανάγκη, να ξυπνήσουν από το όνειρο της ασθένειας και της ψευδαίσθησης. Με λόγια που ποτέ δεν κουραζόμαστε να ακούμε, ο Ιησούς δηλώνει την αρχή που περιλαμβάνει τα πάντα:

... Στα κουρασμένα μάτια σου φέρνω ένα όραμα ενός διαφορετικού κόσμου, τόσο νέου και καθαρού και φρέσκου που θα ξεχάσεις τον πόνο και την λύπη που έβλεπες πριν. Ωστόσο αυτό είναι ένα

όραμα το οποίο πρέπει να μοιράζεσαι με τον καθένα που βλέπεις, ειδικά δεν θα το βλέπεις. Και δίνοντας αυτό το δώρο είναι ο τρόπος που το κάνεις δικό σου. Και ο Θεός όρισε, με στοργική καλοσύνη, αυτό το δώρο να είναι δικό σου. (Κ-31.VIII.8:4-7)

Με το να μοιραζόμαστε το δώρο του οράματος με όλους όσους συναντάμε, η δύναμή του γίνεται δική μας. Έτσι ο Ιησούς αναφωνεί με χαρά:

... Διότι είμαστε ένα στον σκοπό, και το τέλος της κόλασης είναι κοντά. (Κ-31.VIII.10:8)

Η ένωσή μας μαζί με τους αδελφούς μας στον κοινό σκοπό της Επανόρθωσης σηματοδοτεί το τέλος της αδυναμίας της κόλασης και την επιστροφή της μνήμης του Ουρανού και της δύναμης του Χριστού.

(6:1-2) Η αδυναμία, η οποία κοιτάζει το σκοτάδι, δεν μπορεί να δει κάποιο σκοπό στην συγχώρεση και στην αγάπη. Βλέπει όλους τους άλλους ως διαφορετικούς από την ίδια, και δεν βλέπει τίποτα στον κόσμο το οποίο θα μπορούσε να μοιραστεί.

Το θέμα της αδυναμίας και της δύναμης συνεχίζεται, με αυτή τη μορφή: Το εγωικό σύστημα σκέψης παραμένει άθικτο με την έννοια των διαφορών, όπου ο καθένας γίνεται αντιληπτός ως διαφορετικός από όλους τους άλλους. Τελικά, αυτή η διαφορά είναι η αμαρτία σας και το αναμάρτητό μου, που έχουν την πηγή τους στην αρχική αντίληψη των διαφορών: Εγώ είμαι ο δημιουργός και ο Θεός δεν είναι - η αρχή ή ο ένας ή ο άλλος, να σκοτώσεις ή να σκοτωθείς. Έχουμε εδραιωθεί ισχυρά στο εγωικό σύστημα σκέψης του σκότους μέσω της αδυναμίας μας, η οποία γεννήθηκε από την κατακερματισμένη Υιότητα. Η αδυναμία αυτή επομένως, αντικατοπτρίζει τον διαχωρισμό του Υιού του Θεού, αφού όλοι είμαστε φτιαγμένοι διαφορετικοί, προστατευόμαστε από τις πικρίες μας και απειλούμαστε από τη συγχώρεση.

(6:3) Κρίνει και καταδικάζει, αλλά δεν αγαπά.

Αυτή είναι η ιδιαιτερότητα. Ακόμη και με το πρόσχημα της αγάπης, κρίνει. Η κρίση είναι επομένως η σκιά της εγγενούς αδυναμίας μας ως ένας διαχωρισμένος Υιός · η όραση είναι η αντανάκλαση της δύναμης του Χριστού, του ενός και αδιαίρετου Υιού του Θεού.

(6:4) Παραμένει στο σκοτάδι για να κρυφτεί, και ονειρεύεται ότι είναι δυνατή και κατακτητική, ένας νικητής πάνω από περιορισμούς που στο σκοτάδι μεγαλώνουν και γίνονται τεράστιοι.

Αυτό είναι το εγώ. Τρέφεται από τα πάντα γύρω του, το οποίο του παρέχει την ψευδαίσθηση της δύναμης και της ανάπτυξης. Όπως διαβάζουμε σε αυτό το καυστικό απόσπασμα που αφορά το μάντρα της ιδιαιτερότητας, σκότωσε ή θα σκοτωθείς:

... Το κεντρικό θέμα στην λιτανεία της [της εγωικής θρησκείας του διαχωρισμού] προς τη θυσία είναι ότι ο Θεός πρέπει να πεθάνει έτσι ώστε να ζήσεις εσύ. Και αυτό είναι το θέμα που διαδραματίζεται στην ιδιαίτερη σχέση. Μέσω του θανάτου του δικού σου εαυτού νομίζεις ότι μπορείς να επιτεθείς σε έναν άλλο εαυτό, και να τον αρπάξεις από τον άλλον για να αντικαταστήσεις τον εαυτό που απεχθάνεσαι... Νομίζεις ότι είναι πιο ασφαλές να αποδώσεις στον μικρό εαυτό που έφτιαξες εσύ, την δύναμη που άρπαξες από την αλήθεια, θριαμβεύοντας πάνω σε αυτή κι αφήνοντάς την αβοήθητη. Δες πώς ακριβώς διεξάγεται αυτό το τελετουργικό στην ιδιαίτερη σχέση. Ένας βωμός ανεγείρεται ανάμεσα σε δύο διαχωρισμένους ανθρώπους, πάνω στον οποίο ο κάθε ένας τους αναζητά να σκοτώσει τον εαυτό του, και πάνω στο σώμα του να υψώσει έναν άλλον εαυτό να πάρει την δύναμη του από τον θάνατο του. Αυτό το τελετουργικό επαναλαμβάνεται πολλές φορές... Η ιδιαίτερη σχέση πρέπει να αναγνωριστεί γι' αυτό που είναι · μία τελετή χωρίς νόημα κατά την οποία αντλείται δύναμη από τον θάνατο του Θεού, κι επενδύεται στον φονιά Του

σαν σημάδι ότι η μορφή έχει θριαμβεύσει πάνω στο περιεχόμενο, και ότι η αγάπη έχει χάσει το νόημά της. (Κ-16.V.10:4-6· 11:3-6· 12:4)

Έτσι χτίζεται μια ανυπέρβλητη ψευδαίσθηση δύναμης και όμως παραμένει ενωμένη με την πηγή της: η ψευδαίσθηση ότι ο Θεός έχει καταστραφεί για να μπορέσουμε να ζήσουμε εμείς. Η δύναμή Του έχει γίνει δική μας, αντικαθιστώντας την αδυναμία μας που έχει γίνει δική Του. Επανειλημμένα ο Ιησούς ρωτάει: Θα μπορούσε κάποιος που είναι λογικός να πιστέψει αυτή την παραφροσύνη; Θα μπορούσε κάποιος λογικός άνθρωπος να θέλει αυτή να είναι αλήθεια; (Κ-16.V.10:1· 12:5)

(7:1-3) Φοβίζει και επιτίθεται και μισεί τον εαυτό της, και σκοτάδι καλύπτει όλα όσα βλέπει, αφήνοντας τα όνειρα το ίδιο τρομακτικά όσο η ίδια. Κανένα θαύμα δεν βρίσκεται εδώ, παρά μόνο μίσος. Διαχωρίζει τον εαυτό της από ό,τι βλέπει, ενώ το φως και η δύναμη αντιλαμβάνονται τους εαυτούς τους ως ένα.

Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο φοβόμαστε το φως, η δύναμη του οποίου προέρχεται από την τέλεια ενότητα, αυτό που κρίνει το εγώ ως αδυναμία. Η ατομικότητά μας γίνεται αδύναμη με την παρουσία των σκέψεων της ενιαιότητας και ισχυρή μέσα στην αντίληψη των διαφορών. Αλλά δεν μπορούμε να διακρίνουμε τη διαφορά που υπάρχει ανάμεσα στην αδυναμία και τη δύναμη. Έτσι χρειαζόμαστε τα *Μαθήματα Θαυμάτων* γενικά, και ειδικά το βιβλίο εργασιών.

(7:4-6) Το φως της δύναμης δεν είναι το φως που βλέπεις. Δεν μεταβάλλεται, δεν τρεμοπαίζει, ούτε σβήνει. Δεν αλλάζει από νύχτα σε μέρα, και πίσω στο σκοτάδι μέχρι να ξανάρθει το πρωί.

Ο Ιησούς αναφέρει τα διαφορετικά είδη φωτός σε αυτόν τον κόσμο: το τεχνητό φως της ηλεκτρικής ενέργειας - και το φυσικό φως - τον ήλιο. Ωστόσο, τίποτα εδώ δεν διαρκεί και όλα αλλάζουν. Το φως της αλήθειας, από την άλλη πλευρά, είναι σταθερό και αιώνιο και η αντανακλώμενη αντίληψή του για τον κόσμο είναι πάντα η ίδια: ο κόσμος είναι μια ψευδαίσθηση και δεν υπάρχει. Θυμόμαστε το πρώτο κριτήριο που αναφέρει ο Ιησούς ότι μας βοηθά να «ξεχωρίσουμε τα πάντα από το τίποτα» (Εργ-133.5:4):

...αν διαλέξεις ένα πράγμα που δεν θα κρατήσει για πάντα, αυτό που διάλεξες είναι άνευ αξίας. Μια προσωρινή αξία δεν έχει καθόλου αξία. Ο χρόνος ποτέ δεν μπορεί να αφαιρέσει μια αξία που είναι αληθινή. Ό,τι ξεθωριάζει και πεθαίνει δεν βρισκόταν ποτέ εκεί, και δεν προσφέρει τίποτα σε αυτόν που το επιλέγει. Εξαπατάται από το τίποτα με μια μορφή που νομίζει ότι του αρέσει. (Εργ-133.6)

Έτσι, ο προσωρινός κόσμος μας είναι εγγενώς άνευ αξίας.

Επιπλέον, όλοι εδώ μοιράζονται την ομοιότητα της πίστης στην ψευδαίσθηση. Είναι χρήσιμο να παρατηρήσουμε ότι η λέξη *όμοιο* δεν εμφανίζεται στο λεξιλόγιο του εγώ, γιατί αυτό κατανοεί μόνο την έννοια της διαφοράς. Ομοίως, η λέξη *διαφορετικό* δεν εμφανίζεται στο λεξιλόγιο του Αγίου Πνεύματος, επειδή τα πάντα για αυτό είναι όμοια: Είμαστε όμοιοι, ως μια ψευδαίσθηση και ως ένας Χριστός.

(8) Το φως της δύναμης είναι συνεχές, βέβαιο όσο η αγάπη, για πάντα χαρούμενο που δίνει τον εαυτό του, διότι δεν μπορεί να δώσει παρά μόνο στον εαυτό του. Κανένας δεν γίνεται να ζητήσει μάτια να μοιραστεί την θέαση του, και κανένας που εισέρχεται στην οικία του δεν μπορεί να φύγει χωρίς ένα θαύμα μπροστά στα μάτια του, και την δύναμη και το φως να κατοικούν μέσα στην καρδιά του.

Αυτή η δήλωση είναι αληθινή επειδή όλα είναι ένα, αντανακλώντας τη σημαντική αρχή που θα δούμε αργότερα: το να δίνεις και το να λαμβάνεις είναι το ίδιο (π.χ. Εργ-126, 158). Εάν είμαστε ένα, δεν μπορώ να δώσω σε κάποιον άλλο ούτε να λάβω από κάποιον άλλο, αλλά μόνο από και προς

τον εαυτό μου. Αυτή η γνώση ανήκει στον εαυτό μας που σκέφτεται ορθά έχοντας μάθει την αξία του μοιράσματος, όχι στον εσφαλμένα σκεπτόμενο εαυτό του εγώ που βλέπει μόνο ξεχωριστά συμφέροντα. Ο πρώτος οδηγεί στη δύναμη του φωτός του Χριστού · ο τελευταίος στην αδυναμία του σκότους του εγώ.

(9) Η δύναμη μέσα σου θα σου προσφέρει το φως, και θα οδηγήσει την όρασή σου έτσι ώστε να μην εμμένεις σε άσκοπες σκιές που τα μάτια του σώματος παρέχουν για να σε εξαπατήσουν. Η δύναμη και το φως ενώνονται μέσα σου, και εκεί που συναντιούνται, ο Εαυτός σου στέκει έτοιμος να σε αγκαλιάσει σαν δικό Του. Αυτό τον τόπο συνάντησης θα προσπαθήσουμε σήμερα να βρούμε και να αναπαυτούμε εκεί, διότι η ειρήνη του Θεού είναι εκεί όπου ο Εαυτός σου, ο Υιός Του, περιμένει τώρα να συναντήσει τον Εαυτό του ξανά, και να γίνει Ένα μαζί Του.

Καθώς οι επιλογές μας γίνονται ολοένα και περισσότερο λογικές - το ισχυρό φως της συγχώρεσης αντί για το αδύναμο σκότος της επίθεσης · η αντανάκλαση της ενιαιότητας του πνεύματος αντί για το διαχωρισμό του σώματος - στεκόμαστε στην άκρη του πραγματικού κόσμου, πέρα από τον οποίο βρίσκεται ο Εαυτός, που περιμένει με υπομονή να επιστρέψουμε στην Ενιαιότητα που ποτέ δεν αφήσαμε πραγματικά.

Όπως θα δούμε τώρα, ο Ιησούς μας ζητά στις ήσυχες περιόδους αυτών των ασκήσεων να του δώσουμε από δέκα έως είκοσι λεπτά. Καθώς αντιλαμβανόμαστε τα οφέλη που μας χαρίζουν αυτά τα μαθήματα, οι ήσυχες στιγμές που περνάμε με την ιδέα της ημέρας θα γίνουν όλο και πιο χαρούμενες, καθώς θα είναι οι συγκεκριμένες ευκαιρίες που μας δίνει η ημέρα για να τις εφαρμόσουμε:

(10:1-2) Σήμερα ας δώσουμε είκοσι λεπτά δύο φορές για να συμμετέχουμε σε αυτή την συνάντηση. Αφέσου να οδηγηθείς στον Εαυτό σου.

Ποιος μας οδηγεί στον Εαυτό μας; - ο λήπτης των αποφάσεων, που είναι ενωμένος με τον Ιησού. Δεν μπορεί να μας μεταφέρει μέχρι να κάνουμε πρώτα το άλμα στην αγκαλιά του. Αυτό είναι εξαιρετικά σημαντικό. Πρέπει πρώτα να πάμε σε αυτόν και να πούμε: «Σε παρακαλώ μετέφερε με». Ο Ιησούς χωρίς τη βοήθειά μας δεν μπορεί να μας φέρει στην εστία και, περιττό να πούμε ότι δεν μπορούμε να επιστρέψουμε χωρίς αυτόν. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο μας υπενθυμίζει, όπως έχουμε ήδη δει:

...σε χρειάζομαι όσο με χρειάζεσαι κι εσύ. (Κ-8.Υ.6:10)

(10:3-4) Η δύναμή Του θα είναι το φως με το οποίο σου δίνεται το δώρο της όρασης. Άφησε, λοιπόν, το σκοτάδι για λίγο σήμερα...

Ο Ιησούς δεν λέει ότι πρέπει να αφήσουμε το σκοτάδι μόνιμα. Είναι εξαιρετικά σημαντικό να το κατανοήσουμε, έτσι ώστε να μην πανικοβληθούμε με τη σκέψη ότι βρισκόμαστε στο φως. Απλά ζητά από εμάς να εξασκηθούμε «για λίγο»: «Ελάτε μαζί μου και επιτρέψτε μου να κοιτάξω τις ανόητες σκέψεις σας μαζί σας» μας λέει. Χρειάζεται μόνο να αντιληφθούμε ότι ήταν ανόητο που θέσαμε την πίστη μας στο σώμα, όχι να την αποσύρουμε. Υπάρχουν πολλά αποσπάσματα στα *Μαθήματα Θαυμάτων* που εξηγούν πως το σώμα συνεχώς μας απογοητεύει, και έτσι αξίζει απλώς να χαμογελάσουμε με ένα γνωστό χαμόγελο για τη σοβαρότητα που το είχαμε εμπιστευτεί. Ένα από τα αγαπημένα μου σημεία (και της Helen) βρίσκεται στις αρχές του κειμένου, όπου ο Ιησούς παρουσιάζει μια φανταστική συνομιλία μεταξύ του λήπτη των αποφάσεων του νου και του εγώ, αφού προηγουμένως ακολούθησε τη συμβουλή του εγώ να επιλέξει το σώμα για την ασφάλειά του, μόνο για να ανακαλύψει ότι δεν είναι ένα ασφαλές καταφύγιο:

Το σώμα είναι η κατοικία του εγώ από δική του επιλογή. Είναι η μόνη ταύτιση με την οποία το εγώ νιώθει ασφαλές... Εδώ είναι που ο νους [δηλ. ο λήπτης των αποφάσεων] πραγματικά τα χάνει. Ενώ του έχει πει το εγώ ότι αυτός είναι στην πραγματικότητα μέρος του σώματος και ότι το σώμα είναι ο προστάτης του, τώρα του λέει πάλι ότι το σώμα δεν μπορεί να τον προστατέψει. Επομένως ο νους ρωτά, «Που μπορώ να πάω για προστασία;» και το εγώ απαντά, «Έλα σε μένα». Ο νους τότε, και όχι χωρίς λόγο, υπενθυμίζει στο εγώ ότι το ίδιο επέμενε ότι είναι ταυτισμένο με το σώμα, επομένως δεν υπάρχει νόημα να απευθυνθεί σε αυτό για προστασία. Το εγώ δεν έχει πραγματική απάντηση σε αυτό διότι δεν υπάρχει, αλλά έχει μία τυπική λύση. Εξαλείφει την ερώτηση από την επίγνωση του νου. Μόλις φύγει η ερώτηση από την επίγνωση προκαλείται πραγματικά ανησυχία, αφού δεν υπάρχει πλέον η ερώτηση για να απαντηθεί. (Κ-4. V.4:1-2,5-11)

Σύμφωνα με το εγώ, το σώμα θα μας κρατήσει ασφαλές και έτσι είμαστε προσκολλημένοι στην σωματική μας ταύτιση επειδή πιστεύουμε ότι αυτή μας προστατεύει. Αλλά καθώς κοιτάζουμε τη ζωή μας και τις ζωές όλων των άλλων, είναι ξεκάθαρο ότι το σώμα δεν τα καταφέρνει καθόλου καλά με την προστασία. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο ο Ιησούς δεν μας ζητά να παραιτηθούμε από αυτήν την ταυτότητα, αλλά να κάνουμε ένα βήμα πίσω μαζί του «για λίγο» και να την αμφισβητήσουμε. Όταν κοιτάζουμε το σώμα από την πλευρά του Ιησού, ενωνόμαστε με το γλυκό του γέλιο, απαντώντας στην ανοησία της δικής μας ζωής και της ζωής όλων μας, απλώς και μόνο επειδή το σώμα δεν λειτουργεί. Ωστόσο, αγνοώντας την επιλογή μας να ταυτιστούμε με το σώμα, είμαστε καταδικασμένοι σε μια ζωή αδυναμίας μέσα στην οποία πραγματικά δεν βλέπουμε. Έτσι, ο σκοπός αυτών των μαθημάτων είναι να μας βοηθήσουν να μάθουμε ότι έχουμε μια επιλογή: το φως ή το σκοτάδι, τη δύναμη ή την αδυναμία, τον Θεό ή το εγώ.

(10:4) Άφησε, λοιπόν, το σκοτάδι για λίγο σήμερα, και θα ασκηθούμε στο να δούμε το φως, κλείνοντας τα μάτια και ζητώντας η αλήθεια να μας δείξει πώς να βρούμε τον τόπο συνάντησης του εαυτού με τον Εαυτό, εκεί όπου το φως και η δύναμη είναι ένα.

Με άλλα λόγια, ζητάμε από τον Ιησού να μας δείξει τον τρόπο που θα φτάσουμε από την αντίληψη του μικρού μας εαυτού, που εκδηλώνεται στο σώμα, στη μνήμη του Ποιοι είμαστε ως Χριστός. Ο δρόμος της επιστροφής σε αυτή τη μνήμη είναι η μετατόπιση στην αντίληψη που φέρνει η συγχώρεση.

(11) Πρωί και βράδυ θα ασκηθούμε κατ' αυτόν τον τρόπο. Μετά την πρωινή συνάντηση, θα χρησιμοποιήσουμε την ημέρα για να προετοιμαστούμε για την ώρα που θα ξανασυναντηθούμε με εμπιστοσύνη την νύχτα. Ας επαναλαμβάνουμε όσο πιο συχνά μπορούμε την σημερινή ιδέα, και ας αναγνωρίσουμε ότι εισαγόμαστε στην όραση, και οδηγούμαστε μακριά από το σκοτάδι προς το φως, εκεί όπου μπορούμε να αντιλαμβανόμαστε μόνο θαύματα.

Επομένως, οι δύο μεγαλύτερες περιόδους πρακτικής γίνονται οι δύο άκρες του ουράνιου τόξου της ημέρας, κάτω από το ευγενικό και γλυκό τόξο του οποίου ιχνογραφούμε το νόημα των γεγονότων της ημέρας. Ξεκουραζόμαστε αναπαυτικά σε αυτό το νόημα, καθώς με ευγνωμοσύνη καλωσορίζουμε κάθε ευκαιρία να επιλέξουμε το θαύμα που μας οδηγεί από το σκοτάδι στο φως.

ΜΑΘΗΜΑ 93

Το φως, η χαρά και η ειρήνη διαμένουν μέσα μου.

Αυτό το μάθημα είναι ένα από τα πιο σημαντικά στο βιβλίο εργασιών, γιατί παρέχει σαφείς περιγραφές και των δύο εαυτών. Το μάθημα τελειώνει με το «Το φως, η χαρά και η ειρήνη διαμένουν μέσα μου», στον αληθινό μας Εαυτό, όμως για να μπορέσουμε να φτάσουμε αυτή την ένδοξη αλήθεια, πρέπει πρώτα να εργαστούμε μέσα από την αντίθεση του εγώ.

(1:1) Νομίζεις ότι είσαι ο οίκος του κακού, του σκότους και της αμαρτίας.

Αυτή είναι άλλη μια έκφραση της ανιέρης τριάδας του εγώ, της αμαρτίας, της ενοχής και του φόβου. Γιατί είναι αυτός ο οίκος μου; Επειδή σκότωσα τον Θεό για να φτάσω εδώ. Για να υπάρξω ως ανεξάρτητο άτομο, ο Θεός έπρεπε να καταστραφεί, και ο κόσμος του καλού, του φωτός, και της αθωότητας μαζί Του.

(1:2) Νομίζεις ότι όποιος μπορούσε να δει την αλήθεια για σένα θα τον απωθούσε, και θα οπισθοχωρούσε από σένα σαν να ήσουν ένα δηλητηριώδες φίδι.

Μια υπέροχη και παραστατική περιγραφή της ενοχής! Όμως επειδή δεν θέλω να βιώσω την οφιοειδή μου αμαρτία, την προβάλλω και την βλέπω σε σας και όχι σε μένα. Τώρα εσείς είστε το δηλητηριώδες φίδι και εγώ έχω ξεφύγει «με ασφάλεια» από αυτή την δύσκολη κατάσταση.

(1:3) Νομίζεις ότι αν αυτό που είναι αλήθεια για σένα σου αποκαλυπτόταν, θα σε κτυπούσε τρόμος τόσο τρομερός που θα έσπευδες να πεθάνεις από το δικό σου χέρι, εφόσον η ζωή θα ήταν αδύνατη, αφού είχες δει κάτι τέτοιο.

Με άλλα λόγια, αν κατέρρεαν οι άμυνές μας και συνειδητοποιούσαμε την αλήθεια για τους εαυτούς μας, θα μας «κτυπούσε τρόμος τόσο τρομερός» που η αυτοκτονία θα ήταν ένας ακαταμάχητος πειρασμός και η κόλαση η αναπόφευκτη συνέπεια. Επομένως, ο τρόμος μας να εξετάσουμε τη δική μας αμαρτία μας ωθεί να προβάλλουμε, φτιάχνοντας έναν κόσμο από συγκεκριμένα σώματα τα οποία θα τιμωρηθούν αντί για εμάς. Η ενοχή γι' αυτή την προβολή είναι ακόμα πιο μεγάλη, γιατί ξέρουμε ότι επιτιθέμαστε στους άλλους ψευδώς: τα εγώ μας θέλουν ο Θεός να περιορίσει τους άλλους στην κόλαση για να μπορέσουμε εμείς να πάμε στον Ουρανό. Παρόλα αυτά αυτή ψιθυρίζει ότι είμαστε οι πραγματικοί ένοχοι και ο Θεός θα μας καταδιώκει μετά θάνατον στην αιώνια κόλαση.

Αυτός είναι ο φαύλος κύκλος ενοχή-επίθεση που έχω συζητήσει στο Προοίμιο και σε άλλα σημεία:* Όσο πιο ένοχος αισθάνομαι, τόσο μεγαλύτερη είναι η ανάγκη μου να προβάλλω και να επιτίθεμαι στους άλλους ώστε να τιμωρηθούν αυτοί στη θέση μου. Ωστόσο, η ενοχή μου ενισχύεται από αυτές τις ψευδείς κατηγορίες, και έτσι περιστρέφομαι γύρω από τον κύκλο του εγώ: ενοχή-επίθεση-ενοχή-επίθεση-ενοχή-επίθεση.

(2:1) Αυτές οι απόψεις είναι τόσο βαθιά ριζωμένες που είναι δύσκολο να βοηθηθείς να δεις ότι δεν βασίζονται σε τίποτα.

Αυτή η πρόταση είναι σημαντική για την αντιμετώπιση της «αφελούς ευδαιμονίας» που μπορεί να προκύψει από την παρανόηση των Μαθημάτων. Ο δάσκαλός μας, μας λέει ότι είναι δύσκολο να μας βοηθήσει να καταλάβουμε ότι όλα όσα πιστεύουμε για μας «δεν βασίζονται σε τίποτα». Για άλλη μια φορά, αυτή είναι μια διαδικασία, η οποία διεξάγεται από τον Ιησού με έναν ευγενικό, υπομονετικό τρόπο. Ο φόβος μας - αρχικά να αντιμετωπίσουμε την αλήθεια του εγώ, την αμαρτία και την ενοχή, και στη συνέχεια το βαθύτερο φόβο της πραγματικής αλήθειας - είναι που κάνει τόσο δύσκολο να πλησιάσουμε την Αγάπη του Θεού.

(2:2-3) Το ότι έχεις κάνει λάθη είναι προφανές. Το ότι έχεις ψάξει για την σωτηρία με παράξενους τρόπους · έχεις εξαπατηθεί, έχεις εξαπατήσει και φοβάσαι ανόητες φαντασιώσεις και βάνουσα όνειρα · έχεις υποκλιθεί μπροστά σε είδωλα φτιαγμένα από σκόνη, -- όλα αυτά είναι αλήθεια σύμφωνα με ό,τι πιστεύεις τώρα.

Ο Ιησούς μας λέει άλλη μια φορά ότι χρειάζεται να είμαστε ειλικρινείς, και αυτά είναι τα καλά του νέα: «Δεν χρειάζεται πλέον να προσποιείστε ότι το φως και η χαρά και η ειρήνη κατοικούν μέσα σας. Ξέρω ότι κατά βάθος γνωρίζετε, επομένως θα γνωρίζετε τώρα πως γνωρίζω, ότι παρόλα αυτά νομίζετε ότι είστε ο οίκος του κακού, του σκότους και της αμαρτίας. Ας αρχίσουμε με τα δικά σας "γεγονότα", και στη συνέχεια θα προχωρήσουμε πέρα από αυτά στην αλήθεια». Με άλλα λόγια, δεν χρειάζεται να προσποιούμαστε ότι δεν είμαστε πλάσματα της ιδιαιτερότητας, αφοσιωμένα στη διατήρηση των ιδιαίτερων εαυτών μας τρεφόμενοι από άλλους ιδιαίτερους εαυτούς. Χωρίς την ανάγκη να προσποιούμαστε, δεν θα υπάρχει ενοχή, γιατί θα φέρουμε την ιδιαιτερότητά μας στην αγάπη του Ιησού, με αυτόν τον τρόπο αφήνουμε την ενοχή να φύγει.

Έτσι, ο ίδιος συνεχίζει:

(3:1) Σήμερα αυτό το αμφισβητούμε, όχι από την πλευρά του τι νομίζεις εσύ, αλλά από ένα πολύ διαφορετικό σημείο αναφοράς, από το οποίο τέτοιες άσκοπες σκέψεις είναι χωρίς νόημα.

Στην πραγματικότητα, ο Ιησούς μας λέει: «Μην με κατεβάζετε στο σημείο που βρίσκεστε, αλλά ελάτε εκεί που είμαι εγώ. Από το σημείο που βρίσκεστε - το πεδίο μάχης - δεν θα καταλάβετε τίποτα. Για να ενωθείτε μαζί μου, θα πρέπει να έχετε την ταπεινότητα να πείτε: "Δόξα τω Θεώ που κάνω λάθος, και αφού το αναγνώρισα επιλέγω εσένα ως δάσκαλό μου, γιατί γνωρίζω ότι είσαι σοφότερος από εμένα"».

Αν είμαστε πραγματικά ειλικρινείς, θα δούμε τη δυσκολία που έχουμε να πούμε και να εννοούμε αυτά τα λόγια. Όπως ο Ιησούς δηλώνει αργότερα, στο πλαίσιο του να επιθυμούμε την ειρήνη: «Το να λέμε αυτά τα λόγια δεν είναι τίποτα. Αλλά το να εννοούμε αυτά τα λόγια είναι το παν» (Εργ-185.1: 1-2). Το να κάνουμε λάθος για τα πάντα σημαίνει ότι κοιτάζουμε από το σημείο το οποίο βρισκόμαστε - του μικροσκοπικού εαυτού που νομίζει ότι βλέπει και σκέφτεται, και ακόμα νομίζει ότι υπάρχει - και ότι χρειαζόμαστε βοήθεια από ένα σημείο αναφοράς έξω από το σύστημα της σκέψης μας. Στο τέλος του κεφαλαίου 23 στο κείμενο, ο Ιησούς αποκαλεί αυτό το σημείο αναφοράς «Πάνω από το πεδίο της μάχης», ο τόπος στον οποίο θα προχωρήσουμε μαζί του για να δούμε με διαφορετικό τρόπο τις ιδιαίτερες σχέσεις μας και στον οποίο επιλέγουμε τη συγχώρεση αντί για την επίθεση, τα θαύματα αντί για το φόνο:

...Η θέα του πεδίου της μάχης από ψηλά είναι τώρα ο σκοπός σου.

*Ανυψώσου, και από ένα ψηλότερο μέρος κοίταξε κάτω προς αυτό. Από εκεί η οπτική σου θα είναι εντελώς διαφορετική... Εδώ επιλογή σου είναι ο φόνος. Ωστόσο, από πάνω, η επιλογή είναι τα θαύματα αντί για τον φόνο. Και η προοπτική που προέρχεται από αυτή την επιλογή σου δείχνει ότι η μάχη δεν είναι αληθινή, και ότι εύκολα μπορείς να διαφύγεις... Όταν αναδύεται ο πειρασμός για επίθεση για να κάνει το νου σκοτεινό και φονικό, θυμήσου ότι **μπορείς** να δεις την μάχη από ψηλά... Μην βλέπεις κανέναν από το πεδίο μάχης, διότι από εκεί τον κοιτάξεις από το πουθενά. Δεν έχεις κανένα σημείο αναφοράς από όπου να κοιτάξεις, και να μπορεί να δοθεί νόημα σε ό,τι βλέπεις. (Κ-23.IV.4:7-5:2, 5-7· 6:1· 7:1-2)*

(3:2-4) Αυτές οι σκέψεις δεν είναι σύμφωνες με την Θέληση του Θεού. Αυτές τις αλλόκοτες απόψεις, Αυτός δεν τις μοιράζεται μαζί σου. Αυτό είναι αρκετό για να αποδείξει ότι είναι λανθασμένες, αλλά εσύ δεν αντιλαμβάνεσαι ότι είναι έτσι.

Ο Ιησούς σας ενημερώνει, ξανά, πως γνωρίζει ότι εξακολουθείτε να νομίζετε πως έχετε δίκιο και ότι ο ίδιος κάνει λάθος. Πρόκειται για μια εξαιρετικά σημαντική ιδέα, γιατί το ότι μελετάτε, μαθαίνετε, και εξασκείστε στα *Μαθήματα Θαυμάτων* - για να μην πούμε και ότι τα βιώνετε - στηρίζεται στην παραδοχή ότι έχετε αποδεχθεί ότι δεν καταλαβαίνετε τίποτα, αρχής γενομένης με τις λέξεις αυτών των μαθημάτων. Θυμηθείτε, νομίζετε ότι καταλαβαίνετε επειδή ο εγκέφαλός σας ερμηνεύει τα λόγια των μαθημάτων για σας, τα οποία βασίζονται στις εμπειρίες του παρελθόντος και τις γνώσεις σας. Ωστόσο, αν ο εγκέφαλός σας δεν σκέφτεται, όλα όσα νομίζετε ότι τα *Μαθήματα Θαυμάτων* λένε, πρέπει να είναι λάθος. Οι λέξεις δεν σημαίνουν αυτό που νομίζετε ότι εννοούν, γιατί το νόημά τους προέρχεται από τη δική σας ερμηνεία. Τις καταλαβαίνετε μέσα από το φιλτράρισμα του φακού της δυαδικότητας, όχι μέσα από τον διαυγή φακό της μη δυϊστικής αλήθειας. Έτσι θα παρερμηνεύετε τα πάντα που διαβάζετε εδώ. Όπως ο Ιησούς δηλώνει λακωνικά σχετικά με τα ακατάπαυστα καλέσματα του εγώ για πόλεμο, μια φράση που έχουμε αναφέρει συχνά πριν: «Ο Θεός σκέφτεται διαφορετικά» (Κ-23.Ι.2:7).

(4:1) Γιατί να μην καταχαρείς που βεβαιώνεσαι ότι όλο το κακό που νομίζεις ότι έκανες δεν έγινε ποτέ, ότι όλες σου οι αμαρτίες δεν είναι τίποτα, ότι είσαι τόσο αγνός και άγιος όσο όπως δημιουργήθηκες, και ότι το φως, η χαρά και η ειρήνη διαμένουν μέσα σου;

Η απάντηση είναι προφανής, διότι αν το δεχτούμε αυτό σημαίνει ότι δεν είμαστε αυτοί οι οποίοι νομίζουμε ότι είμαστε, κι έτσι η ιδιαιτερότητά μας χάνεται. Η αλήθεια είναι ότι θα πρέπει είμαστε πανευτυχείς που μαθαίνουμε ότι η κακία, το σκοτάδι και η αμαρτία μας δεν είναι αληθινά. Ωστόσο, αυτό θα σήμαινε ότι ο εγωϊκός εαυτός, που προηγείται αυτών των πεποιθήσεων δεν είναι επίσης αληθινός. Πρέπει να δούμε ότι το εγώ μας φοβάται τα *Μαθήματα Θαυμάτων* και τις διδασκαλίες τους, γιατί μόνο τότε θα μπορέσουμε να προχωρήσουμε πέρα από αυτή την αντίσταση, στη μάθηση και την αποδοχή της χαρούμενης αλήθειας τους.

(4:2-4) Η εικόνα του εαυτού σου δεν μπορεί να αντέξει την Θέληση του Θεού. Εσύ νομίζεις ότι αυτό είναι θάνατος, αλλά είναι ζωή. Νομίζεις ότι καταστρέφεται, αλλά σώζεται.

Το εσύ που νομίζει ότι καταστρέφεται είναι ο λήπτης των αποφάσεων που έχει ταυτιστεί με το εγώ. Το εσύ που νομίζει ότι αυτή η αλήθεια, το Θέλημα του Θεού και αυτά τα μαθήματα είναι θάνατος, είναι το εσύ που έχει ταυτιστεί με την ιδιαίτερη ύπαρξή του. Ο Ιησούς λέει ότι, ναι, η ατομικότητά σας θα εξαφανιστεί τελικά μέσα στην ανυπαρξία της · αλλά η ένδοξη αλήθεια για εσάς θα επιστρέψει στην επίγνωσή σας. Έτσι σωζόμαστε από την τρομερή εικόνα που φτιάξαμε για τους εαυτούς μας. Όπως έχουμε δει επανειλημμένα, η διαδικασία της σωτηρίας είναι ακριβώς αυτό: μια διαδικασία. Για άλλη μια φορά:

Μην φοβάσαι ότι θα σηκωθείς απότομα και θα εκτοξευθείς μέσα στην πραγματικότητα. (Κ-16.VI.8:1)

(5:1) Ο εαυτός που έφτιαξες δεν είναι ο Υιός του Θεού.

Καθώς διαβάζετε αυτές τις γραμμές σκεφτείτε αυτό που νομίζετε ότι είστε, με όποιες λέξεις ή έννοιες σας έρχονται. Στη συνέχεια, συνειδητοποιήστε ότι καμία από αυτές δεν είναι ο Υιός του Θεού, γιατί αυτές καθορίζουν το υιό του εγώ. Όπως ο Ιησούς επισημαίνει στο κείμενο:

... Ο υιός του ανθρώπου [το εγώ] δεν είναι ο αναστημένος Χριστός. (Κ-25.εισ.2:6)

(5:2) Επομένως, αυτός ο εαυτός δεν υπάρχει καθόλου.

Πολλοί έχουν διαβάσει το βιβλίο εργασιών και το πιθανότερο είναι να διάβασαν αυτές τις προτάσεις πολύ γρήγορα, μη δίνοντας καμία σημασία. Αν έδιναν, κατά πάσα πιθανότητα θα είχαν

κλείσει το βιβλίο, βλέποντας ότι δεν ήταν αυτό που πίστευαν ότι ήταν, και σίγουρα όχι αυτό που ήθελαν. «Ο εαυτός που έφτιαξες δεν είναι ο Υιός του Θεού»! Όταν κοιτάζουν στον καθρέφτη, ποιόν βλέπουν, εκτός από τον εαυτό που έφτιαξαν; Δεν είναι μόνο ότι αυτός δεν είναι ο Υιός του Θεού · αυτός ο εαυτός δεν υπάρχει. Ποιο εγώ που σέβεται τον εαυτό του δεν θα πρέπει να φοβάται; Για άλλη μια φορά, αυτός είναι ο λόγος που για να μελετήσετε τα *Μαθήματα Θαυμάτων* θα πρέπει να είστε σοβαροί και αφοσιωμένοι. Αυτό δεν σημαίνει ότι δεσμεύεστε να παραιτηθείτε από το εγώ σας, αλλά απλά να δείτε τι είναι το εγώ. Ο Ιησούς ζητά μόνο να το εξετάσετε. Μην επιδιώκετε να το αλλάξετε, να το διορθώσετε, ή να παραιτηθείτε από αυτό. Απλά εξετάστε το, μια διαδικασία που σταδιακά θα τερματίσει την ταύτιση με το εγώ σας, γιατί ο εαυτός που εξετάζει δεν είναι ο εαυτός ο οποίος εξετάζεται. Έτσι η ταυτότητά σας επιστρέφει στο μέρος που λαμβάνονται οι αποφάσεις του νου σας και μακριά από το εγώ.

(5:3) Και τίποτα από όσα φαίνεται ότι κάνει ή σκέφτεται δεν σημαίνει κάτι.

Η δήλωση αυτή απλώς ακυρώνει τη ζωή μας, πόσο μάλλον τον πολιτισμό, ένδοξο προϊόν του οποίου νομίζουμε ότι είμαστε.

(5:4) Δεν είναι ούτε καλός ούτε κακός.

Θα ήταν υπέροχο αν ο εαυτός ήταν καλός ή κακός. Οι θρησκείες, λόγου χάρη, πάντοτε μας το λένε αυτό. Το πρόβλημα είναι ότι ο εαυτός δεν είναι τίποτα, οπότε «το καλό» και «το κακό» δεν έχουν κανένα νόημα.

(5:5-9) Είναι μη πραγματικός, και τίποτα περισσότερο από αυτό. Δεν μάχεται με τον Υιό του Θεού. Δεν τον πληγώνει, ούτε επιτίθεται στην γαλήνη του. Δεν έχει αλλάξει την δημιουργία, ούτε έχει υποβιβάσει την αιώνια αθωότητα σε αμαρτία, και την αγάπη σε μίσος. Τι δύναμη μπορεί να κατέχει αυτός ο εαυτός που έφτιαξες, όταν επιθυμεί να αντικρούσει την Θέληση του Θεού;

Αυτή είναι μια υπέροχη δήλωση της αρχής Επανόρθωσης. Ο διαχωρισμός δεν συνέβη ποτέ και έτσι δεν είχε καμία επίπτωση. Βλέπουμε, λοιπόν, τον σκοπό του εγώ να κρύβεται πίσω από τις ατομικές και τις συλλογικές μας ζωές, που εκπληρώνουν το στόχο του εγώ να αποδείξει ότι υπάρχει, και ότι ο Θεός δεν υπάρχει. Η μόνη μας ελπίδα είναι να ανυψώσουμε τον εαυτό μας πάνω από το πεδίο μάχης και να μετατοπίσουμε το σημείο αναφοράς μας, το οποίο τελικά το βλέπουμε πέρα από το εγώ στο σκοπό της διδασκαλίας του Αγίου Πνεύματος για τον κόσμο: να μάθουμε να συγχωρούμε.

(6:1-2) Η αθωότητά σου είναι εγγυημένη από τον Θεό. Αυτό πρέπει να το επαναλάβουμε πολλές φορές, μέχρι να γίνει αποδεκτό.

Για άλλη μια φορά ο Ιησούς μας λέει ότι δεν πρόκειται να αποδεχθούμε την αλήθεια του. Ωστόσο, ο ίδιος δεν εννοεί ότι θα πρέπει να επαναλάβουμε αυτή τη φράση ως επιβεβαίωση για να σιωπήσει το σύστημα της σκέψης του εγώ. Απλά καλούμαστε να φέρουμε το απατηλό μας σύστημα σκέψης στην αλήθεια και να το εξετάσουμε.

(6:3-5) Είναι αλήθεια. Η αθωότητά σου είναι εγγυημένη από τον Θεό. Τίποτα δεν μπορεί να την αγγίξει, ή ν' αλλάξει αυτό που ο Θεός δημιούργησε ως αιώνιο.

Ο Ιησούς γνωρίζει το ακροατήριό του, και έτσι χρειάζεται να μας διαβεβαιώσει: «Είναι αλήθεια». Είμαστε πράγματι αναμάρτητοι, ο διαχωρισμός δεν συνέβη ποτέ και το Άγιο Πνεύμα έχει πει την αλήθεια από την αρχή. Απλώς κάναμε ένα λάθος, το οποίο τώρα διορθώνεται εύκολα.

(6:6-7) Ο εαυτός που έφτιαξες, ο κακός και ο γεμάτος αμαρτία, δεν έχει καμία σημασία. Η αθωότητά σου είναι εγγυημένη από τον Θεό, και το φως και η χαρά και η ειρήνη διαμένουν μέσα σου.

Ο τρόπος που φτάνουμε το φως είναι κοιτάζοντας τον εαυτό που φτιάξαμε, ο οποίος πιστεύουμε ότι είναι ο οίκος του κακού, του σκότους, και της αμαρτίας. Η βαθιά ριζωμένη πίστη μας σε αυτόν τον εαυτό εμποδίζει να βιώσουμε την αθωότητά μας. Να επαναλάβουμε αυτό το βασικό σημείο για άλλη μια φορά, ο εγωϊκός εαυτός, δεν θα εξαφανιστεί μόνο από την επανάληψη των υπέροχων φράσεών μας. Η αναίρεσή του απαιτεί σκληρή εργασία και αφοσίωση, γιατί είναι τεράστια η αντίσταση να εξετάσουμε αυτόν τον κακό εαυτό. Αυτός είναι ο λόγος που ο Ιησούς κάνει σημαντικές δηλώσεις σαν την ακόλουθη, όπως έχουμε ήδη δει:

Μπορεί να αναρωτιέσαι γιατί είναι τόσο ζωτικής σημασίας να κοιτάξεις το μίσος σου και να συνειδητοποιήσεις το πλήρες μέγεθός του. Μπορεί, ακόμα, να νομίζεις ότι θα ήταν εύκολο για το Άγιο Πνεύμα να στο δείξει, και να το διασκορπίσει χωρίς εσύ να χρειάζεται να το φέρεις στην επίγνωσή σου. (Κ-13.III.1:1-2)

Από τη στιγμή που συνειδητοποιήσουμε το αυτο-μίσος μας μέσω της αναγνώρισης ότι εμείς το προβάλλουμε στους άλλους, ουσιαστικά μπορούμε να το φέρουμε στην θεραπευτική αγάπη του Ιησού. Με την αντίστασή μας να έχει φύγει, το μήνυμά του φωτός, της χαράς και της ειρήνης, γίνεται αποδεκτό με ευγνωμοσύνη και χαρά.

(7) Η σωτηρία απαιτεί την αποδοχή μίας μόνο σκέψης · -- ότι είσαι έτσι όπως σε δημιούργησε ο Θεός, και όχι όπως έφτιαξες εσύ τον εαυτό σου. Όποιο κακό και να νομίζεις ότι έκανες, είσαι έτσι όπως σε δημιούργησε ο Θεός. Όποια λάθη και να έκανες, η αλήθεια για σένα είναι αμετάβλητη. Η δημιουργία είναι αιώνια και αναλλοίωτη. Η αθωότητά σου είναι εγγυημένη από τον Θεό. Είσαι και θα είσαι πάντα έτσι όπως δημιουργήθηκες. Το φως, η χαρά και η ειρήνη διαμένουν μέσα σου διότι ο Θεός τα τοποθέτησε εκεί.

Αυτό προϋποθέτει για το επόμενο μάθημα, και μαζί με τις παραλλαγές του, είναι η περισσότερο αναφερόμενη δήλωση στο βιβλίο εργασιών: «Είσαι όπως ο Θεός σε δημιούργησε». Θυμηθείτε, πάντα ισχύει η αρχή της Επανόρθωσης. Δεν έχει σημασία τι πιστεύουμε ότι κάναμε, ο διαχωρισμός δεν είχε καμία επίδραση: η δημιουργία του Θεού δεν επηρεάζεται από τα τρελά και εμπύρετα όνειρά μας, το κακό δεν έχει εξουσία πάνω στο Καλό και παραμένουμε όπως ο Θεός μας δημιούργησε - το σπίτι του φωτός και της χαράς και της ειρήνης.

(8:1-3) Στις μεγαλύτερες περιόδους άσκησης σήμερα, οι οποίες θα ήταν πιο ωφέλιμες αν γίνουν τα πρώτα πέντε λεπτά κάθε ώρας, άρχισε δηλώνοντας την αλήθεια για την δημιουργία σου:

Το φως, η χαρά και η ειρήνη διαμένουν μέσα μου. Η αθωότητά μου είναι εγγυημένη από τον Θεό.

Η σκληρή δουλειά αρχίζει. Ο Ιησούς μας ζητά να θυμόμαστε το μάθημα κάθε ώρα για πέντε λεπτά, και να κάνουμε τα εξής:

(8:4) Έπειτα άφησε κατά μέρος τις ανόητες εικόνες του εαυτού σου, και πέρασε το υπόλοιπο της περιόδου άσκησης για να βιώσεις αυτό που σου έχει δώσει ο Θεός, στην θέση αυτού που είχες θεσπίσει για τον εαυτό σου.

Πώς μπορείτε «να αφήσετε κατά μέρος τις ανόητες εικόνες του εαυτού σας» αν δεν γνωρίζετε ότι τις έχετε; Αυτό είναι που διδάσκει ο Ιησούς, να σας κάνει να έχετε κατά νου το εγώ σας. Αν είναι να προχωρήσετε πέρα από αυτές τις εικόνες - τον οίκo του κακού, του σκότους, και της αμαρτίας - θα πρέπει να αναγνωρίσετε ότι αυτές προέρχονται από την πεποίθησή σας · αλλιώς δεν υπάρχει κανένα κίνητρο να τις αφήσετε για να γνωρίσετε ότι το φως και η χαρά και η ειρήνη διαμένουν μέσα σας. Ο τρόπος για να γνωρίσετε την αλήθεια για τους εαυτούς σας είναι να είστε ειλικρινείς όσον αφορά τις ψευδαισθήσεις του εαυτού στις οποίες αρχικά πιστέψατε. Σε αυτό το σημείο

μπορείτε να φέρετε το σκοτάδι τους στο φως της αλήθειας, κάτι που αυτό το μάθημα σας θυμίζει τόσο χαρούμενα.

(9:1-2) Είσαι αυτό που δημιούργησε ο Θεός ή αυτό που έφτιαξες εσύ. Ο ένας Εαυτός είναι αληθινός · ο άλλος δεν υπάρχει.

Και πάλι, δεν μας ζητείται να ανταλλάξουμε το μικρό εαυτό που φτιάξαμε με τον ένδοξο Εαυτό που δημιούργησε ο Θεός. Αυτό θα ήταν απειλητικό. Μας ζητείται απλώς να κατανοήσουμε ότι στο φως της αλήθειας του Εαυτού μας, ο εαυτός που φτιάξαμε δεν έχει κανένα νόημα. Ο Ιησούς θέλει να ξεκινήσουμε τη διαδικασία να αμφισβητήσουμε την εγκυρότητα όλων όσων πιστεύουμε ότι είμαστε. Συνεπώς η απαλή αντανάκλαση της αρχής *ή ο ένας ή ο άλλος* - ο Θεός ή το εγώ - είναι η επιλογή ανάμεσα στις επιθέσεις του διαχωρισμού του εγώ και της θεραπευτικής συγχώρεσης του Αγίου Πνεύματος. Με οποιαδήποτε επιλογή ο εαυτός μας παραμένει · μέχρι το τέλος, όταν ακόμα και ο ορθά νοούμενος εαυτός χάνεται απαλά στην Καρδιά του Θεού. Αυτή είναι η αποκορύφωση της διαδικασίας. Μας ζητείται μόνο να την ξεκινήσουμε.

(9:3-8) Προσπάθησε να βιώσεις την ενότητα με τον ένα σου Εαυτό. Προσπάθησε να εκτιμήσεις την Αγιότητά Του και την αγάπη από την οποία δημιουργήθηκε. Προσπάθησε να μην παρέμβεις στον Εαυτό που ο Θεός δημιούργησε για να είσαι εσύ, κρύβοντας το μεγαλείο Του πίσω από μικροσκοπικά είδωλα κακού και αμαρτίας που έφτιαξες για να Τον αντικαταστήσουν. Άφησέ Τον να έρθει σε αυτό που Του ανήκει. Εδώ είσαι · Αυτός είναι Εσύ. Και το φως, η χαρά και η ειρήνη διαμένουν μέσα σου διότι έτσι είναι.

Ο Ιησούς επισημαίνει την απόκρυψη μας, και μας ζητά να δούμε πώς έχουμε χρησιμοποιήσει το εγώ και τις ψευδείς εικόνες για να κρύψουμε την αλήθεια. Τα «μικροσκοπικά είδωλα του κακού και της αμαρτίας» συμβολίζουν τις αυτό-αντιλήψεις μας και τις ιδιαίτερες εικόνες που φτιάξαμε για τις σχέσεις μας. Τις εγκαταλείπουμε, στο βαθμό που αναγνωρίζουμε ότι δεν επιθυμούμε πλέον το σκοπό της ενοχής που αυτές εξυπηρετούν. Η συγχώρεση και μόνο θα μας φέρει την ευτυχία που επιδιώκουμε και θα ανοίξει τις πύλες για τον Ουρανό, το οποίο επιτρέπει τη μνήμη του Εαυτού μας να επιστρέψει στην επίγνωσή μας. Με τα εμπόδια των μικροσκοπικών ειδώλων του εγώ να έχουν φύγει, η Αγάπη του Χριστού ρέει ανεμπόδιστα και με αμείωτη ένταση μέσα από το νου μας, και είμαστε στην εστία.

(10:1-2) Μπορεί να μην είσαι πρόθυμος ή ακόμα και να μην μπορείς να χρησιμοποιήσεις τα πέντε πρώτα λεπτά κάθε ώρας γι' αυτές τις ασκήσεις. Προσπάθησε, όμως, να το κάνεις μόλις μπορείς.

Ο Ιησούς μας λέει: «Ξέρω ότι δεν πρόκειται να το κάνετε αυτό, γιατί αυτό είναι δύσκολο. Αλλά προσπαθήστε». Όπως θα δούμε προς το παρόν, ο Ιησούς μας βοηθά να κατανοήσουμε ότι ο σκοπός του γι' αυτές τις ασκήσεις δεν είναι τόσο πολύ στο να τις κάνουμε, αλλά στο να συγχωρούμε τον εαυτό μας όταν δεν τις κάνουμε. Ο ίδιος περιμένει ότι θα φοβηθούμε και θα ξεχάσουμε. Αλλά περιμένει από εμάς να μάθουμε ειλικρινά, και να δούμε ότι αντιστεκόμαστε να κατανοήσουμε τις διδασκαλίες του.

(10:3-6) Τουλάχιστον να θυμάσαι να επαναλαμβάνεις αυτές τις σκέψεις κάθε ώρα:

Το φως, η χαρά και η ειρήνη διαμένουν μέσα μου. Η αθωότητά μου είναι εγγυημένη από τον Θεό.

Έπειτα προσπάθησε ν' αφιερώσεις τουλάχιστον ένα περίπου λεπτό κλείνοντας τα μάτια σου και συνειδητοποιώντας ότι αυτή είναι η δήλωση της αλήθειας για σένα.

Οι οδηγίες του Ιησού είναι πάντα ήπιες. Αν δεν μπορούμε να αφιερώσουμε πέντε λεπτά την ώρα, θα πρέπει να προσπαθήσουμε τουλάχιστον να θυμόμαστε τις ιδέες της συγκεκριμένης ημέρας. Ακόμα και αυτή η μικρή προσπάθεια θα βοηθήσει για να σπάσει η ταύτισή μας με το εγωικό σύστημα σκέψης, του κακού, του σκότους και της αμαρτίας.

(11:1) Αν προκύψει μια κατάσταση που φαίνεται ενοχλητική, γρήγορα διώξε την ψευδαίσθηση του φόβου επαναλαμβάνοντας αυτές τις σκέψεις πάλι.

Είναι σημαντικό να σημειωθεί ότι ο σκοπός αυτών των ασκήσεων είναι να εφαρμόζουμε τις ιδέες κάθε φορά που είμαστε αναστατωμένοι. Ειλικρίνεια εδώ σημαίνει, να συνειδητοποιήσουμε ότι αναστατωνόμαστε σχεδόν όλη την ώρα, είτε αυτό περιλαμβάνει κάτι που θεωρούμε σημαντικό είτε κρίνουμε πως είναι ασήμαντο. Στην αρχή του βιβλίου εργασιών ο Ιησούς εξήγησε ότι ακόμα και «μια ελαφριά σουβλιά ενόχλησης» είναι ίδια με «την έντονη οργή» (Εργ.21.2:5). Μας ζητά να παρακολουθήσουμε το νου μας, έτσι ώστε όταν βρίσκουμε τον εαυτό μας διαταραγμένο, να μπορούμε να πούμε: «Αυτό προέρχεται από μια εικόνα του εαυτού μου, που έχω χρησιμοποιήσει για να προστατεύσω την διαχωρισμένη ύπαρξή μου. Αλλά αυτό δεν με έχει κάνει ευτυχισμένο, και επομένως δεν το θέλω πια».

(11:2-4) Σε περίπτωση που μπεις στον πειρασμό να θυμώσεις με κάποιον, πες του σιωπηλά:

Το φως, η χαρά και η ειρήνη διαμένουν μέσα σου. Η αθωότητά σου είναι εγγυημένη από τον Θεό.

Αντίστοιχα και πιο συγκεκριμένα, όταν βρίσκουμε τους εαυτούς μας έτοιμους να επιτεθούν, να επικρίνουν, ή να βρουν κάποιο σφάλμα, θα πρέπει να προσπαθήσουμε όσο πιο καλά μπορούμε να θυμηθούμε ότι αυτές οι σκέψεις κρύβουν το φως, τη χαρά και την ειρήνη από εμάς. Από τη στιγμή που εμείς και οι αδελφοί μας είμαστε ίδιοι, οι δικές μας κατηγορίες έρχονται πίσω σε μας, για να μας βλάψουν. Ωστόσο, δίνοντάς στους άλλους το μήνυμα του φωτός, υπενθυμίζουμε στους εαυτούς μας ότι το ίδιο φως είναι επίσης μέσα μας. Επομένως όλοι μαζί επιστρέφουμε στην εστία.

(11:5-7) Μπορείς να κάνεις πολλά για την σωτηρία του κόσμου σήμερα. Μπορείς να κάνεις πολλά σήμερα για να έρθεις πιο κοντά στο ρόλο σου στην σωτηρία που ο Θεός έχει ορίσει για σένα. Και μπορείς να κάνεις πολλά σήμερα για να φέρεις στο νου σου την βεβαιότητα ότι η σημερινή ιδέα είναι πραγματικά αληθινή.

Ο λόγος που μπορούμε να κάνουμε πολλά για τη σωτηρία του κόσμου είναι ότι ο Υιός του Θεού είναι ένας. Αυτό το θέμα θα επανέλθει πολύ σύντομα. Αν ο Εαυτός μου είναι ένα αναπόσπαστο κομμάτι της τέλει Εναιότητας, το σύνολο της Υιότητας περιέχεται σε μένα. Αλλά αυτό δεν είναι το εγώ, που είναι ο οίκος του κακού, του σκότους και της αμαρτίας. Επομένως, αυτό που μου δίνει τη δυνατότητα να σώσω τον κόσμο είναι να σώσω το νου μου, που επιτυγχάνεται με την επιμελή εξάσκηση του μαθήματος της ημέρας. Δέχομαι ότι αυτό που ο Ιησούς διδάσκει είναι πράγματι αλήθεια, καθώς δέχομαι την αντίστασή μου σε αυτή την αλήθεια. Σε αυτή την ειλικρίνεια η αντίστασή μου θα διαλυθεί απαλά, αφήνοντας μόνο το φως, τη χαρά και την ειρήνη που διαμένουν μέσα μου, τον Υιό του Θεού.

*Δείτε για παράδειγμα: *A Talk Given on A COURSE IN MIRACLES*, pp. 52-58 · *Forgiveness and Jesus*, pp. 35-39, 69-72.

ΜΑΘΗΜΑ 94

Είμαι έτσι όπως με δημιούργησε ο Θεός.

Αυτό είναι το μοναδικό μάθημα που επαναλαμβάνεται στο βιβλίο εργασιών. Εμφανίζεται ξανά στο Μάθημα 110 και στο Μάθημα 162. Είναι επίσης το κεντρικό θέμα της Ανακεφαλαίωσης VI και αποτελεί σημαντικό μέρος του τελευταίου τμήματος του κειμένου (Κ-31.VIII). Αυτό το καίριας σημασίας θέμα είναι η βάση της αρχής της Επανόρθωσης που διορθώνει το σύστημα σκέψης του εγώ, το οποίο λέει: Δεν είμαι όπως με δημιούργησε ο Θεός, αλλά ένας διαχωρισμένος νους που τώρα φτιάχνει το σπίτι του στο σώμα.

(1:1-2) Σήμερα συνεχίζουμε με την μοναδική ιδέα που φέρνει την σωτηρία ολοκληρωτικά · την μοναδική δήλωση που κάνει όλες τις μορφές πειρασμού ανίσχυρες · την μία σκέψη που κάνει το εγώ να σιωπήσει και να ακυρωθεί εντελώς. Είσαι έτσι όπως σε δημιούργησε ο Θεός.

Στην ενότητα, «Επέλεξε Ξανά», που μόλις αναφέρθηκα, ο Ιησούς μιλά για τον πειρασμό τον οποίο συνεχώς αντιμετωπίζουμε: να βλέπουμε τους εαυτούς μας ως σώμα, και έτσι να κάνουμε πραγματικό το εγώ και το σύστημα σκέψης του που σχετίζεται με την αδυναμία, την ασθένεια και τον πόνο:

Ο πειρασμός έχει ένα μάθημα που θέλει να σου διδάξει, σε όλες τις μορφές του, όπου και αν εμφανίζεται. Θέλει να πείσει τον ιερό Υιό του Θεού ότι είναι ένα σώμα, γεννημένος μέσα σε κάτι που πρέπει να πεθάνει, ανίκανος να ξεφύγει από την αδυναμία του, και δέσμιος από ό,τι τον διατάζει να αισθάνεται... Απόκτησε την χαρούμενη συνήθεια να αποκρίνεσαι σε κάθε πειρασμό που αντιλαμβάνεσαι τον εαυτό σου ως αδύναμο και δυστυχή, με αυτά τα λόγια:

Είμαι όπως με δημιούργησε ο Θεός. Ο Υιός Του δεν μπορεί να υποφέρει τίποτα. Κι εγώ είμαι ο Υιός Του.

Με αυτό τον τρόπο η δύναμη του Χριστού καλείται να επικρατήσει, αντικαθιστώντας όλη την αδυναμία σου με την δύναμη που προέρχεται από τον Θεό και ποτέ δεν μπορεί να αποτύχει... Είσαι όπως ο Θεός σε δημιούργησε, και το ίδιο είναι κάθε ζώσα ύπαρξη που κοιτάς, άσχετα με τις εικόνες που βλέπεις. Αυτό που βλέπεις σαν ασθένεια και πόνο, σαν αδυναμία και σαν δεινά και απώλεια, είναι μόνο ο πειρασμός να αντιλαμβάνεσαι τον εαυτό σου ανυπεράσπιστο στην κόλαση. Μην ενδώσεις σε αυτόν, και θα δεις όλο τον πόνο, σε κάθε μορφή, όπου κι αν υπάρχει, να εξαφανίζεται όπως η ομίχλη μπροστά στον ήλιο. (Κ-31.VI11.1:1-2· 5:1-5· 6:1-3)

Όταν λέμε «Είμαι όπως ο Θεός με δημιούργησε» δεχόμαστε την Επανόρθωση για τους εαυτούς μας. Πιστεύοντας αυτό το χαρούμενο γεγονός, γυρίζουμε τις πλάτες μας στο εγώ · που το σύστημα της σκέψης του στηρίζεται στην προϋπόθεση ότι η διαχωρισμένη μας κατάσταση είναι πραγματικότητα. Επίσης ο κόσμος αναιρείται, διότι εδώ δεν υπάρχει η τέλεια Εναιότητα του Δημιουργού μας. Επιπλέον, όταν επιλέγουμε την αλήθεια της Επανόρθωσης αντί για την ψευδαίσθηση του διαχωρισμού, επιλέγουμε να βάλουμε τέλος σε όλα τα βάσανα. Πράγματι, όλα τα Μαθήματα Θαυμάτων περιγράφουν αυτή την αλήθεια και το πώς μπορούμε να μάθουμε να την αποδεχθούμε.

(1:3-5) Οι ήχοι αυτού του κόσμου ησυχάζουν, τα θεάματα αυτού του κόσμου εξαφανίζονται, και όλες οι σκέψεις που κράτησε ποτέ αυτός ο κόσμος σβήνουν μια για πάντα με αυτή και μόνο την ιδέα. Εδώ επιτυγχάνεται η σωτηρία. Εδώ επαναφέρεται η σωφροσύνη.

Αυτό είναι ακόμα ένα παράδειγμα της υποβόσκουσας μεταφυσικής των *Μαθημάτων Θαυμάτων*, το οποίο στηρίζεται σε αυτή την αρχή, *όλα ή τίποτα*. Εάν ο Θεός είναι αληθινός και παραμένουμε όπως μας δημιούργησε, όσα έχει διδάξει το εγώ και αντιπροσωπεύει ο κόσμος είναι ψευδή. Όχι μόνο δεν είναι αληθινός ο κόσμος, στην πραγματικότητα δεν υπήρξε ποτέ. Ο τρόμος που μας προξενεί αυτό, προέρχεται από την αναγνώριση ότι εάν αυτή η δήλωση είναι αληθινή - ο κόσμος δεν υπήρξε ποτέ - και καθώς τα σώματα μας αποτελούν αναπόσπαστο κομμάτι του κόσμου, αυτό σημαίνει πως ούτε εμείς υπήρξαμε ποτέ. Αυτός είναι ο φόβος που το εγώ δεν θέλει να ανακαλύψουμε ποτέ. Η κάθοδός μας στα έγκατα της παραφροσύνης του εγώ έχει ως σκοπό του να κρατήσει μακριά από εμάς την αρχική παρανοϊκή σκέψη. Αυτό με τη σειρά του μας εμποδίζει να επιλέξουμε τη σωφροσύνη του Αγίου Πνεύματος. Το υπέροχο Πασχαλινό ποίημα της Helen «Μεταμόρφωση», εκφράζει τη μετάβαση του κόσμου από τα πάντα στο τίποτα, συμπληρώνοντας το παραπάνω απόσπασμα του βιβλίου εργασιών. Ακολουθεί ένα απόσπασμα:

Αυτό συμβαίνει ξαφνικά. Υπάρχει μια Φωνή

Που λέει ένα Λόγο, και όλα αλλάζουν.

.....

... αυτό που φαινόταν μεγάλο

Συνεχίζει την μικρότητα που του πρέπει.

Το αμυδρό γίνεται φωτεινό και αυτό που πριν ήταν φωτεινό

Τρεμοπαίζει και ξεθωριάζει, και τελικά χάνεται.

(Τα Δώρα του Θεού, σ. 64)

(2) Το αληθινό φως είναι δύναμη, και η δύναμη είναι αθωότητα. Αν παραμένεις έτσι όπως σε δημιούργησε ο Θεός, πρέπει να είσαι δυνατός και το φως πρέπει να βρίσκεται μαζί σου. Αυτός ο Οποίος διασφάλισε την αθωότητά σου πρέπει να είναι ο εγγυητής της δύναμης καθώς επίσης και του φωτός σου. Είσαι έτσι όπως σε δημιούργησε ο Θεός. Το σκοτάδι δεν μπορεί να κρύψει την δόξα του Υιού του Θεού. Στέκεσαι στο φως, δυνατός μέσα στην αθωότητα με την οποία δημιουργήθηκες, και με την οποία θα παραμείνεις σε όλη την αιωνιότητα.

Ο Ιησούς αναπτύσσει το νόημα της σημερινής ιδέας. «Είμαι όπως ο Θεός με δημιούργησε» σημαίνει πως τίποτα απ' ό,τι σκέφτηκε ποτέ το εγωϊκό σύστημα σκέψης του σκότους, δεν επηρέασε το φως του Ουρανού. Καθώς εμείς ως Χριστός, είμαστε μέρος αυτού του φωτός το οποίο αναφέρεται στο κείμενο ως οι *Μεγάλες Ακτίνες* (βλ. Π.χ. Κ-18.III.8:7) - επίσης δεν επηρεαστήκαμε. Το αναμάρτητο είναι η δύναμή μας, γιατί αντικατοπτρίζει την αλήθεια της Επανόρθωσης: ο διαχωρισμός από το φως δεν συνέβη ποτέ. Το σκοτάδι της ενοχής μπορεί να καλύψει αυτό το φως μέσα στους εφιάλτες μας, αλλά στην πραγματικότητα εκεί παραμένει μόνο το φως.

(3) Σήμερα θα αφιερώσουμε ξανά τα πρώτα πέντε λεπτά κάθε ώρας στην προσπάθεια να νιώσεις την αλήθεια μέσα σου. Άρχισε αυτές τις στιγμές έρευνας με αυτά τα λόγια:

Είμαι έτσι όπως με δημιούργησε ο Θεός. Είμαι ο Υιός Του αιώνια.

Τώρα προσπάθησε να φτάσεις τον Υιό του Θεού μέσα σου. Αυτός είναι ο Εαυτός που ποτέ δεν αμάρτησε, ούτε έφτιαξε μία εικόνα για να αντικαταστήσει την πραγματικότητα. Αυτός είναι ο Εαυτός που ποτέ δεν άφησε τον οίκο Του μέσα στον Θεό για να περπατήσει αβέβαια στον κόσμο. Αυτός είναι ο Εαυτός που δεν γνωρίζει φόβο, ούτε θα μπορούσε να συλλάβει την απώλεια, τα βάσανα ή τον θάνατο.

Τώρα μας ζητείται να σκεφτούμε τη σκέψη της ημέρας κάθε ώρα. Αρχίζουμε με μια ξεκάθαρη δήλωση της αλήθειας της Ταυτότητάς μας, μιας αλήθειας που ακυρώνει τις ψευδαισθήσεις του εγώ, την αμαρτία και το φόβο, την αποξένωση και τα βάσανα. Αυτά δεν κατοικούν στον Εαυτό μας. Θυμόμαστε την αναφορά του κειμένου στην πρώτη εντολή:

... *Μην έχεις άλλους θεούς πλην Αυτού διότι **δεν υπάρχουν** άλλοι.* (Κ-4.ΙΙΙ.6:6)

Στην επόμενη παράγραφο ο Ιησούς περιγράφει το πώς φτάνουμε στον αληθινό Υιό του Θεού, κινούμενοι πέρα από τον απατηλό μας εαυτό, ο οποίος έχει ριζώσει στην πεποίθηση ότι ο διαχωρισμός είναι αμαρτία, προς στην ένδοξη αλήθεια του Χριστού:

(4:1) Τίποτα δεν απαιτείται από σένα για να φτάσεις αυτόν τον στόχο εκτός από το να αφήσεις κατά μέρος όλα τα είδωλα και τις εικόνες του εαυτού σου · να προσπεράσεις όλες τις ιδιότητες που έχεις αποδώσει στον εαυτό σου, καλές και κακές · και να περιμένεις με σιωπηλή προσδοκία την αλήθεια.

Εδώ περιγράφεται με σαφήνεια η διαδικασία της συγχώρεσης: για να θυμηθούμε τον Θεό, πρέπει να αφήσουμε το εγώ. Επομένως, η δουλειά μας δεν είναι να επιβεβαιώσουμε την αλήθεια ότι είμαστε όπως ο Θεός μας δημιούργησε, αλλά να αρνηθούμε την άρνηση του εγώ. Έχουμε ήδη δει αυτή τη συνοπτική δήλωση:

... *Άρα το έργο του εργάτη των θαυμάτων είναι **να αρνηθεί την άρνηση της αλήθειας.*** (Κ-12.ΙΙ.1:5)

Για να επιτύχουμε τον στόχο να θυμηθούμε τον Εαυτό μας, πρέπει να «αφήσουμε στη άκρη όλα τα είδωλα και τις εικόνες του εαυτού μας». Το βασικό εμπόδιο είναι η πεποίθηση ότι *είμαστε* η αυτο-εικόνα μας, ο πυρήνας της οποίας είναι η ιδιαιτερότητά μας. Επιδιώκουμε να προστατεύσουμε αυτή την εικόνα αρνούμενοι ότι είμαστε οι υπεύθυνοι, και φτιάχνουμε έναν κόσμο στον οποίο βλέπουμε την αμαρτία της ύπαρξης σε όλους εκτός από εμάς. Έτσι, η αυτο-εικόνα μας δεν είναι μόνο αυτή ενός ξεχωριστού ατόμου, αλλά ενός ξεχωριστού, *αθώου* ατόμου. Αυτό σημαίνει ότι ο ένοχος είναι κάποιος άλλος.

Το σύστημα άμυνας του εγώ κάνει τη συγχώρεση πρακτικά αδύνατη: Για να φτάσουμε τον Θεό και να θυμηθούμε Ποιοι είμαστε ως Χριστός, πρέπει να αφήσουμε όλες τις εικόνες. Όπως μας θυμίζει ο Ιησούς, οι εικόνες αυτές περιλαμβάνουν όχι μόνο τις κακές, αλλά και τις καλές. Έχουμε ήδη δει ότι αν μιλάμε για κάποια θετική εικόνα του εαυτού μας, υπονοούμε ότι υπάρχει και κάποια αρνητική εικόνα. Αυτό έχει ως αποτέλεσμα ένα δυϊστικό κόσμο αντιθέτων, μια κατάσταση που είναι αδύνατη στον Ουρανό. Τελικά, πρέπει να ξεπεράσουμε ακόμα και τη δυαδικότητα του εσφαλμένου και του ορθού νου. Ωστόσο, πρέπει να φέρουμε πρώτα τις δικές μας ψευδαισθήσεις του μίσους στη διόρθωση της συγχώρεσης, το σκοτάδι του διαχωρισμού στο φως της Επανάρθωσης. Μόνο τότε μπορούμε να ολοκληρώσουμε το ταξίδι και να βρούμε τον Έναν-νοούμενο Εαυτό μας.

(4:2) Ο Θεός έχει ο ίδιος υποσχεθεί ότι θα αποκαλυφθεί σε όλους όσους την ζητήσουν.

Με άλλα λόγια, δεν είναι ο Θεός που μπορεί να αποκαλύψει την αλήθεια για μας, ούτε ο Ιησούς ή η διδασκαλία του. Πρέπει να το ζητήσουμε εμείς, γεγονός που εκφράζει τη μικρή προθυμία να παραδεχτούμε ότι εμείς κάναμε λάθος και ο Ιησούς είχε δίκιο: κάναμε λάθος στο ότι είμαστε ο διαχωρισμένος και ιδιαίτερος Υιός του Θεού, και ο Ιησούς είχε δίκιο *είμαστε* ο Χριστός, *ένα* με την Πηγή μας.

(4:3-4) Την ζητάς τώρα. Δεν γίνεται να αποτύχεις διότι Αυτός δεν μπορεί να αποτύχει.

Εδώ υπονοείται ότι έχουμε ένα διαχωρισμένο νου · και ενώ το ένα μέρος μας δεν θέλει να εγκαταλείψει την ατομικότητά μας και να επιστρέψει στην εστία, το άλλο μέρος μαθαίνει αυτά τα

μαθήματα επειδή θέλει να αφήσει το εγώ. Ο Ιησούς καλεί τον λήπτη των αποφάσεων να επιλέξει το λογικό σύστημα σκέψης του νου, το οποίο επιτυγχάνεται με την αναγνώριση της παραφροσύνης του εγώ, έτσι ώστε να το αφήσουμε να φύγει.

(5:1-4) Αν δεν καταφέρεις να κάνεις την άσκηση τα πρώτα πέντε λεπτά της κάθε ώρας, τουλάχιστον υπενθύμιζε στον εαυτό σου κάθε ώρα:

Είμαι έτσι όπως με δημιούργησε ο Θεός. Είμαι ο Υιός Του αιώνια.

Λέγε συχνά στον εαυτό σου σήμερα ότι είσαι έτσι όπως σε δημιούργησε ο Θεός.

Η δοκιμασία της αποφασιστικότητάς μας να θυμόμαστε τον Εαυτό μας είναι η δέσμευση να θυμόμαστε το μάθημα της ημέρας. Όπως θα δούμε στο Μάθημα 95, η πραγματική αξία του βιβλίου εργασιών είναι να μας δείξει πόσο δεν θέλουμε να θυμόμαστε τις ασκήσεις του, το οποίο πάλι, αντικατοπτρίζει το γεγονός ότι δεν επιθυμούμε να θυμόμαστε ότι είμαστε όπως μας δημιούργησε ο Θεός.

(5:5-7) Και να είσαι σίγουρος ότι απαντάς στον κάθε ένα που φαίνεται πως σε εκνευρίζει με αυτά τα λόγια:

Είσαι έτσι όπως σε δημιούργησε ο Θεός.

Είσαι ο Υιός Του αιώνια.

Αυτό είναι ένα σημείο που επιστρέφω ξανά και ξανά, επειδή επιστρέφει ο Ιησούς ξανά και ξανά σ' αυτό. Για να λειτουργήσουν αυτά τα μαθήματα, πρέπει να εφαρμόζονται πολύ συγκεκριμένα κάθε φορά που βρίσκουμε τους εαυτούς μας εκνευρισμένους, αποθαρρυσμένους, θυμωμένους, φοβισμένους ή θλιμμένους. Με άλλα λόγια, αυτές είναι οι στιγμές που πρέπει να θυμόμαστε περισσότερο το μάθημα και να φέρνουμε στην ψευδαίσθηση της αναστάτωσής μας - βλέποντας τους εαυτούς μας ότι αντιμετωπίζονται άδικα ή ότι θυματοποιούνται - στην αλήθεια που έχει κρατήσει ο Ιησούς για μας. Αν θέλω να είμαι όπως με δημιούργησε ο Θεός, πρέπει να είστε κι εσείς, αφού ο Υιός του Θεού είναι ένας. Αν διατηρώ πικρίες εναντίον σας, θα πρέπει επίσης να τις διατηρώ εναντίον μου. Ακόμα μια φορά, ο Υιός του Θεού είναι ένας, τόσο στον Ουρανό όσο και στη γη. Επομένως θεραπευόμαστε μαζί, διότι δεν μπορεί κάποιος από μας να θεραπευτεί μόνος. Έτσι θυμόμαστε τον Εαυτό που δημιούργησε ο Θεός · και θυμόμαστε την Πηγή Του, σε αρμονία μαζί Του:

*... όλη η δύναμη είναι του Θεού. Μπορείς να το θυμηθείς αυτό για λογαριασμό όλης της Υιότητας. Μην επιτρέπεις στον αδελφό σου να μην θυμάται, διότι η λησμονιά του είναι και δική σου. Αλλά η ενθύμησή σου είναι και δική του, διότι δεν μπορείς να θυμηθείς τον Θεό μόνος. **Αυτό είναι που έχεις ξεχάσει.** Το να αντιλαμβάνεσαι την θεραπεία του αδελφού σου ως θεραπεία του εαυτού σου είναι λοιπόν ο τρόπος να θυμηθείς τον Θεό. Διότι ξέχασες και τους αδελφούς σου μαζί με Αυτόν, και η Απάντηση του Θεού στην λησμονιά σου δεν είναι άλλη από τον τρόπο να θυμηθείς. (Κ-12.11.2:4-10)*

Ο Ιησούς καταλήγει συνοψίζοντας το κύριο σημείο της άσκησης:

(5:8-9) Κάνε ό,τι μπορείς για να κάνεις τις ωριαίες ασκήσεις σήμερα. Η κάθε μία που κάνεις θα είναι ένα γιγάντιο άλμα προς την απελευθέρωσή σου, και ένα ορόσημο στην εκμάθηση του συστήματος σκέψης που προτείνουν αυτά τα μαθήματα.

Ο Ιησούς μας θυμίζει ότι αυτό είναι ένα πρόγραμμα μαθημάτων στο οποίο εμείς είμαστε οι μαθητές και αυτός ο δάσκαλος, και θέλουμε να μάθουμε από αυτόν γιατί αυτό θα μας κάνει

ευτυχισμένους. Ο δάσκαλός μας είναι ευγενικός και υπομονετικός (το τέταρτο και το όγδοο χαρακτηριστικό του προχωρημένου δασκάλου του Θεού: Εγχ-4.IV, VIII) και συμπορεύεται σε κάθε μικρό βήμα, αλλά που είναι ένα γιγάντιο βήμα συγχώρεσης μαζί με μας. Ζητά μόνο τη μικρή προθυμία μας, η οποία μετατρέπει την δική του λαμπρότητα σε δική μας, γιατί κάθε άγια στιγμή είναι ένα παράθυρο που ανοίγει προς τη Λαμπρότητα της αιωνιότητας.

ΜΑΘΗΜΑ 95

Είμαι ένας Εαυτός, ενωμένος με τον Δημιουργό μου.

Αυτό είναι ένα μοναδικό μάθημα, καθώς είναι το μοναδικό όπου ο Ιησούς, ενδιάμεσα, σταματάει να συζητά τη σκέψη της ημέρας και μας μιλά συγκεκριμένα για το τι να κάνουμε όταν δεν κάνουμε αυτό που μας ζητείται · δηλαδή, όταν ξεχνάμε να κάνουμε τις ασκήσεις της ημέρας. Είναι μια αξιοσημείωτη συζήτηση και θα αφιερώσουμε αρκετό χρόνο σε αυτήν. Οι τρεις πρώτες παράγραφοι ασχολούνται με το θέμα του μαθήματος, μια συνέχεια της συζήτησης για τον αληθινό μας Εαυτό. Όπως ανέφερα προηγουμένως, σε αυτή τη σειρά των είκοσι μαθημάτων - 91 έως 110 - αντιπαραβάλλεται ο αληθινός Εαυτός μας ως Χριστός με τον διαχωρισμένο εαυτό του εγώ. Μας υπενθυμίζεται λοιπόν ξανά σε αυτό το μάθημα, η ουσία της Ταυτότητάς μας: η ενιαιότητα. Ο Υιός του Θεού δεν χωρίζεται σε πολυάριθμα κομμάτια, αλλά είναι ένα, και η Ενιαιότητά Του είναι σε αρμονία με την Πηγή Του.

(1:1-3) Η σημερινή ιδέα περιγράφει με ακρίβεια εσένα έτσι όπως σε δημιούργησε ο Θεός. Είσαι ένα μέσα σου, και ένα με Αυτόν. Δική σου είναι η ενότητα όλης της δημιουργίας.

Αυτό είναι ακριβώς το αντίθετο από ό,τι μας λέει το εγώ. Το δικό του σύστημα σκέψης ξεκίνησε με την ιδέα ότι διαχωριστήκαμε από τον Θεό, τον Δημιουργό μας και την Πηγή μας, και καθώς αυτή η σκέψη εξελίχθηκε, συνέχισε να διαχωρίζει, με αποτέλεσμα να είμαστε διαχωρισμένοι από όλους και όλα. Έτσι έγινε ο κόσμος, όπως περιγράφεται στο ακόλουθο απόσπασμα, το οποίο εξετάσαμε νωρίτερα:

Εσύ που πιστεύεις ότι ο Θεός είναι φόβος έφτιαξες μόνο ένα υποκατάστατο. Έχει πάρει πολλές μορφές, διότι ήταν το υποκατάστατο της ψευδαισθησης για την αλήθεια · του κατακερματισμού στην θέση της ολότητας. Έχει κατακερματιστεί τόσο πολύ και έχει υποδιαιρεθεί επανειλημμένα, που τώρα είναι σχεδόν αδύνατον να αντιληφθείς ότι κάποτε ήταν ένα, και ότι ακόμα είναι αυτό που ήταν. Αυτό το ένα σφάλμα, που μετέτρεψε την αλήθεια σε ψευδαισθηση, το άπειρο σε χρόνο, και την ζωή σε θάνατο, ήταν το μόνο που έφτιαξες. Ολόκληρος ο κόσμος σου βασίζεται πάνω σε αυτό. Όλα όσα βλέπεις αυτό αντανakλούν, και κάθε ιδιαίτερη σχέση που έκανες ποτέ είναι μέρος αυτού.

Μπορεί να εκπλαγείς αν ακούσεις το πόσο διαφορετική είναι η πραγματικότητα από αυτό που βλέπεις. Δεν συνειδητοποιείς το μέγεθος αυτού του ενός σφάλματος. Ήταν τόσο τεράστιο και τόσο απόλυτα απίστευτο που από αυτό έπρεπε να αναδυθεί ένα κόσμος όλως διόλου μη πραγματικός. Τι άλλο θα μπορούσε να προκύψει από αυτό; Οι διασπασμένες όψεις του είναι αρκετά τρομακτικές, καθώς αρχίζεις να τις κοιτάς. Αλλά τίποτα από ό,τι βλέπεις δεν αρχίζει να σου δείχνει το τεράστιο μέγεθος του αρχικού σφάλματος, το οποίο φάνηκε πως σε εξόρισε από τον Ουρανό, για να

συνθλίψεις την γνώση σε ανούσια μικρά κομματάκια ασύνδετων αντιλήψεων, και να σε εξαναγκάζει να κάνεις ακόμα περισσότερα υποκατάστατα. (Κ-18.Ι.4-5)

Ο κόσμος είναι επομένως το αντίθετο της «ενότητας όλης της δημιουργίας». Έχοντας την πηγή του στη σκέψη του διαχωρισμού και του κατακερματισμού, ο κόσμος των σωμάτων μπορεί να είναι μόνο ένας τύπος διαχωρισμού και κατακερματισμού · σίγουρα δεν είναι η εστία του Υιού του Θεού. Η πεποίθηση ότι ο κόσμος είναι η εστία μας αρνείται την αρχή της Επανόρθωσης που δηλώνει ότι η ενότητα του Ουρανού, η τέλεια ολότητα του Θεού και του Χριστού, δεν έχει αλλάξει ποτέ, το οποίο σημαίνει ότι δεν αφήσαμε ποτέ την Πηγή μας.

(1:4-5) Η τέλεια ενότητά σου κάνει αδύνατη την αλλαγή μέσα σου. Αυτό δεν το δέχεσαι, και δεν μπορείς να συνειδητοποιήσεις ότι έτσι είναι, μόνο επειδή πιστεύεις ότι ήδη έχεις αλλάξει τον εαυτό σου.

Αυτή είναι η ουσία της εσφαλμένα νοούμενης πεποίθησης. Ανεξάρτητα από το ότι ο ορθά νοούμενος εαυτός μας επιθυμεί να δεχθεί τη διδασκαλία του Ιησού, ο εγωϊκός εαυτός μας σίγουρα δεν το κάνει, γιατί επιδιώκει να διατηρήσει την αλλαγμένη και ιδιαίτερη ταυτότητά του. Δηλώσεις όπως αυτή αντικατοπτρίζουν ότι ο Ιησούς γνωρίζει την αντίστασή μας στη μάθηση ότι ο Υιός του Θεού είναι αμετάβλητος, η οποία θα βοηθήσει να μετριαστεί η ενοχή μας και η ανάγκη να κρύψουμε την «αμαρτία» μας από αυτόν. Ωστόσο, επειδή πιστεύουμε ότι έχουμε αλλάξει ήδη τους εαυτούς μας, αυτή η αλλαγή έχει γίνει πραγματικότητα για εμάς και δεν βλέπουμε πλέον την επιλογή να πιστέψουμε κάτι άλλο. Έχω αλλάξει, πράγμα που σημαίνει ότι είμαι διαχωρισμένος από τον Θεό καθώς επίσης κι απ' όλους τους κατακερματισμένους Υιούς. Η κατάσταση της τέλει ενότητας έχει γίνει ένα όνειρο.

Ο Ιησούς θα περιγράψει τώρα αυτόν τον μικρό εαυτό που πιστεύουμε ότι είναι η πραγματικότητά μας:

(2:1-2) Βλέπεις τον εαυτό σου σαν μια γελοία παρωδία της δημιουργίας του Θεού · αδύναμο, μοχθηρό, άσχημο και αμαρτωλό, δυστυχισμένο και αποκαμωμένο από τον πόνο. Αυτή είναι η δική σου εκδοχή για τον εαυτό σου · έναν εαυτό διαιρεμένο σε πολλά αντιμαχόμενα κομμάτια, χωρισμένα από τον Θεό, και δεμένα αδύναμα αναμεταξύ τους από τον αλλοπρόσαλλο και ιδιότροπο κατασκευαστή τους, στον οποίο προσεύχεσαι.

Σε ένα άλλο σημείο στα *Μαθήματα Θαυμάτων* ο Ιησούς αναφέρεται στο εγώ και το σώμα ως παρωδίες της δημιουργίας (Κ-24.VII.10:9) · εδώ ονομαζόμαστε «μια γελοία παρωδία». Αυτός είναι ο «ένδοξος» εαυτός που πιστεύουμε ότι ο Θεός δημιούργησε, τον οποίο υιοθετήσαμε ως υποκατάστατο του αληθινά ένδοξου Εαυτού που είμαστε ως ένας Υιός του Θεού, απόλυτα ενωμένοι μέσα μας ως Χριστός, και απόλυτα ενωμένοι μαζί Του.

Ο Ιησούς μ' αυτόν τον τρόπο μας δείχνει την αντίθεση που υπάρχει μεταξύ αυτών των δύο εαυτών. Εάν ανυψώσουμε τους εαυτούς μας πάνω από το πεδίο της μάχης, επιστρέψουμε στο τμήμα της λήψης των αποφάσεων του νου μας και κοιτάξουμε πίσω σε αυτό τον εαυτό, θα συνειδητοποιήσουμε ότι αυτό που αισθανόμασταν τόσο σημαντικό και ιδιαίτερο και που μας έχει καθορίσει, είναι μια γελοία παρωδία του Ποιού είμαστε. Όταν αναστατωνόμαστε, ανεξάρτητα από τη μορφή ή την φαινομενική αιτία, χρειάζεται να κάνουμε ένα βήμα πίσω και να δούμε, λέγοντας στον εαυτό μας ότι οι αντιδράσεις μας δεν είναι τίποτα περισσότερο από γελοίες παρωδίες του Εαυτού μας. Αυτό σημαίνει να διαχωριστούμε από αυτήν την ταυτότητα, την επένδυσή μας στο ότι μας συμπεριφέρονται άδικα και τον πόνο που επιφέρει αυτή η αντίληψη. Ο καταγλισμός των σκέψεων και των συναισθημάτων θυματοποίησης, καθορίζει τα σώματά μας ως πραγματικά,

αποδεικνύοντας με βεβαιότητα ότι ο Θεός έχει πεθάνει. Αυτό σημαίνει επίσης - η χαρά για τα εγώ μας - ότι ο Ιησούς κάνει λάθος κι ότι εμείς έχουμε δίκιο.

Σε ένα επίπεδο, ο «εαυτός που είναι διαιρεμένος σε πολλά αντιμαχόμενα κομμάτια» είναι το σώμα, όπου το ένα σύστημα βρίσκεται σε αντίθεση με το άλλο και όπου επιδιώκουμε να λύσουμε κάποιο πρόβλημα σε ένα μέρος του σώματος, που στη συνέχεια γίνεται επίπονο για ένα άλλο μέρος. Αλλά ποτέ δεν είμαστε εντελώς χαρούμενοι γιατί δεν είμαστε ποτέ ολοκληρωμένοι. Ο κατακερματισμός έχει θριαμβεύσει ενάντια στην ολότητα.

Σε ένα ευρύτερο επίπεδο, μπορούμε επίσης να καταλάβουμε ότι η κατακερματισμένη εκδοχή των εαυτών μας ως Υιός του Θεού, βρίσκεται σε πόλεμο με κάθε άλλο κομμάτι. Δεν είναι μόνο ένας πόλεμος που διεξάγουμε μέσα στους σωματικούς και ψυχολογικούς εαυτούς μας, αλλά και με κάθε φαινομενικά διαχωρισμένο Υιό του Θεού. *Οι ιδέες δεν αφήνουν την πηγή τους:* Αυτό που υπάρχει μέσα μας πρέπει επίσης να υπάρχει και εξωτερικά.

(2:3-5) [το εγώ, ο κατασκευαστής μας] Δεν ακούει τις προσευχές σου, διότι είναι κουφός. Δεν βλέπει την ενιαιότητα μέσα σου, διότι είναι τυφλός. Δεν καταλαβαίνει ότι είσαι ο Υιός του Θεού, διότι είναι αναισθητός και δεν καταλαβαίνει τίποτα.

Αυτό μας επιστρέφει στις προηγούμενες συζητήσεις: έχουμε μάτια που δεν βλέπουν, αυτιά που δεν ακούν, εγκεφάλους που δεν σκέφτονται. Αφού πιστεύουμε ότι είμαστε διαχωρισμένοι από τον Θεό, δεν βλέπουμε τίποτα άλλο από τις προβαλλόμενες σκιές της δικής μας ανυπαρξίας. Το σώμα δεν έχει καμία σχέση με την αληθινή όραση ή το όραμα, η οποία αντανακλά το σύστημα σκέψης του Αγίου Πνεύματος, που είναι εντελώς ανεξάρτητο από το αισθητηριακό μας σύστημα. Σε ένα από τα αγαπημένα αποσπάσματα ο Ιησούς κάνει τη ερώτηση, γιατί να ρωτήσουμε το «μόνο πράγμα σε όλο το σύμπαν που δεν γνωρίζει» να μας πει ποια είναι η πραγματικότητά μας:

... Υπάρχει ένας ξένος μέσα σε αυτόν, που περιπλανήθηκε άσκοπα μέσα στο σπίτι της αλήθειας και θα φύγει... Μην ρωτάς αυτόν τον περαστικό ξένο, «Τι είμαι;» Αυτός είναι το μόνο πράγμα σε ολόκληρο το σύμπαν που δεν ξέρει. Και όμως, αυτόν είναι που ρωτάς, και στην απάντησή του είναι που θέλεις να προσαρμοστείς. Αυτή η μία εξωφρενική σκέψη, μανιώδης μέσα στην αλαζονεία της, εν τούτοις τόσο μικροσκοπική και τόσο ανούσια ξεγλιστρά απαρατήρητη μέσα από το σύμπαν της αλήθειας, και γίνεται ο οδηγός σου. Σε αυτήν απευθύνεσαι για να ρωτήσεις το νόημα του σύμπαντος. Και από το μοναδικό τυφλό πράγμα μέσα σε όλο το σύμπαν της αλήθειας, ζητάς να μάθεις, «Πώς να βλέπω τον Υιό του Θεού;» (Κ-20.III.7:2, 5-10)

Το «πράγμα» που ζητάμε να μας πει ποιοι είμαστε, «στο οποίο προσευχόμαστε», είναι το εγώ, το οποίο αντικατοπτρίζεται στα σώματά μας, στους εγκεφάλους μας και στα αισθητήρια όργανά μας. Ζητάμε από το σώμα να μας πει ποια είναι η πραγματικότητα αλλά δεν μπορεί να γνωρίζει, αφού έχει φτιαχτεί ειδικά για να προβάλει. Αυτός είναι ακόμα ένας τρόπος με τον οποίο ο Ιησούς μας θυμίζει με ευγένεια ότι δεν μπορούμε να καταλάβουμε τίποτα. Αυτό σημαίνει επίσης ότι δεν μπορούμε να καταλάβουμε τα *Μαθήματα Θαυμάτων*, αν εμμένουμε να προσπαθούμε να τα προσεγγίσουμε από την οπτική μας ως ατομικοί και ιδιαίτεροι εαυτοί. Τα Μαθήματα μπορεί να γίνουν κατανοητά μόνο όταν αποσπαστούμε από αυτό τον εαυτό και επιστρέψουμε στην ορθά νοούμενη εστία του Ιησού. Αυτό σημαίνει να εγκαταλείψουμε όλες τις σκέψεις για το ποιοι νομίζουμε ότι είμαστε. Με άλλα λόγια, δεν μπορούμε να κατανοήσουμε την αλήθεια (το πνεύμα) από την οπτική της ψευδαίσθησης (το σώμα), όπως αναφέρει αναλυτικά το ακόλουθο και διεισδυτικό απόσπασμα από το κείμενο:

Νομίζεις ότι μπορείς να φέρεις την αλήθεια στις φαντασιώσεις, και να μάθεις τι σημαίνει η αλήθεια από την οπτική των ψευδαισθήσεων; Η αλήθεια δεν έχει κανένα νόημα μέσα στην ψευδαίσθηση.

Το πλαίσιο αναφοράς για το νόημά της πρέπει να βρίσκεται στην ίδια την αλήθεια. Όταν προσπαθείς να φέρεις την αλήθεια στις ψευδαισθήσεις, προσπαθείς να κάνεις τις ψευδαισθήσεις πραγματικότητα, και να τις κρατήσεις δικαιολογώντας την πίστη σου σε αυτές. (Κ-17.1.5:1-4)

(3) Σήμερα θα επιχειρήσουμε να έχουμε επίγνωση μόνο εκείνου που ακούμε και βλέπουμε, και έχει ολοκληρωμένο νόημα. Θα κατευθύνουμε πάλι τις ασκήσεις μας για να φτάσουμε τον ένα σου Εαυτό, ο οποίος είναι ενωμένος με τον Δημιουργό Του. Με υπομονή και ελπίδα προσπαθούμε πάλι σήμερα.

Ο Ιησούς και το Άγιο Πνεύμα αντιπροσωπεύουν τον ορθό νου που βλέπει μέσα από την όραση του Χριστού, αποκηρύσσοντας τη σημασία ή ακόμη την πραγματικότητα όσων βλέπουν τα μάτια μας. Ωστόσο, δεν μας ζητείται να αρνηθούμε την όρασή μας, αλλά μόνο την ερμηνεία αυτών που βλέπουμε. Από την οπτική του εγώ, αυτό πάντα συνεπάγεται κάποια πτυχή διαφοράς, ιδιαιτερότητας, κρίσης και επίθεσης. Η όραση διορθώνει αυτή την παρανόηση, ξεκαθαρίζοντας το δρόμο ώστε να επιστρέψει στην επίγνωση η θύμηση του ενός Εαυτού μας.

Αυτές οι προτάσεις τελειώνουν το πρώτο μέρος του μαθήματος. Ο Ιησούς τώρα μας μιλά μέσα από την αρχή της παραγράφου 10, για το πώς να ανταποκρινόμαστε όταν ξεχνάμε να κάνουμε τις ασκήσεις και κατηγορούμε τον εαυτό μας ότι αποτύχαμε. Αυτό είναι εξαιρετικά διδακτικό, όχι μόνο γι' αυτά που ειδικά λέει σχετικά με την εξάσκηση του βιβλίου εργασιών, αλλά για τις μεγαλύτερες συνέπειες της αναίρεσης του συστήματος σκέψης του διαχωρισμού και της αμαρτίας που το εγώ μας είπε ότι είναι η πραγματικότητα, και το οποίο δικαιολογεί την ενοχή μας.

(4) Η χρήση των πέντε πρώτων λεπτών κάθε ώρας για την εξάσκηση της σημερινής ιδέας έχει ιδιαίτερο όφελος στο στάδιο της μάθησης στο οποίο βρίσκεσαι τώρα. Είναι δύσκολο σε αυτό το σημείο να μην επιτρέπεις στο νου σου να περιπλανηθεί, όταν αναλαμβάνει εκτεταμένη πρακτική. Σίγουρα αυτό το έχεις ήδη συνειδητοποιήσει. Έχεις δει το μέγεθος της έλλειψης της διανοητικής πειθαρχίας σου, και την ανάγκη για εκπαίδευση του νου. Είναι απαραίτητο να το γνωρίζεις αυτό, διότι είναι πραγματικά ένα εμπόδιο στην πρόοδό σου.

Ο Ιησούς μας ενημερώνει χωρίς περιστροφές ότι δεν περιμένει από μας να είμαστε απόλυτα πιστοί στα μαθήματα: «Είναι δύσκολο σε αυτό το σημείο να μην επιτρέπεις στο νου σου να περιπλανηθεί, όταν αναλαμβάνει εκτεταμένη πρακτική». Έτσι, δεν περιμένει να αφιερώνουμε κάθε ώρα πέντε λεπτά σκεφτόμενοι τον Θεό, να σκεφτόμαστε το μάθημα έξι ή δέκα φορές την ώρα ή να ζητάμε τη βοήθειά του κάθε φορά που αναστατωνόμαστε. Ο Ιησούς μας λέει πάλι, ότι γνωρίζει την «έλλειψη της πνευματικής μας πειθαρχίας» και γι' αυτό μας εφοδιάζει με τόσο πολλή δομή, ακόμα κι αν αυτό δεν είναι το ιδανικό. Θυμόμαστε αυτή τη δήλωση από το εγχειρίδιο για τους δασκάλους:

... Τέτοιες ρουτίνες είναι επικίνδυνες, διότι γίνονται εύκολα θεοί από μόνες τους, απειλώντας τους ίδιους τους στόχους για τους οποίους καθορίστηκαν. (Εγχ-16.2:5)

Αλλά ο Ιησούς λέει επίσης ότι τώρα χρειαζόμαστε καθημερινές συνήθειες και σύστημα, για λόγους που είναι προφανείς.

Αυτό είναι ακόμα ένα παράδειγμα που ο Ιησούς μας ενημερώνει ευγενικά, ότι βρισκόμαστε στο κατώτατο σημείο της κλίμακας και ότι δεν πρέπει να υποκρινόμαστε ότι βρισκόμαστε ψηλότερα. Όταν θα είμαστε ψηλότερα στη κλίμακα δεν θα χρειαζόμαστε σύστημα ή πειθαρχία, ούτε θα χρειάζεται να εξασκούμε με τις ασκήσεις. Ωστόσο, είμαστε ακόμα στο κατώτατο σημείο. Στο τμήμα του εγχειριδίου που προαναφέρθηκε, ο Ιησούς δηλώνει:

Για τον προχωρημένο δάσκαλο του Θεού αυτή η ερώτηση [Πως θα πρέπει να περνά τη μέρα του ο δάσκαλος του Θεού;] δεν έχει νόημα. Δεν υπάρχει πρόγραμμα, διότι τα μαθήματα αλλάζουν κάθε

μέρα. Όμως ο δάσκαλος του Θεού είναι βέβαιος για μόνο ένα πράγμα · ότι δεν αλλάζουν τυχαία. Βλέποντας αυτό και κατανοώντας ότι είναι αληθές, αναπαύεται ικανοποιημένος...

Αλλά τι γίνεται με εκείνους που δεν έχουν φτάσει ακόμα την βεβαιότητά του; Δεν είναι ακόμα έτοιμοι για αυτή την έλλειψη οργάνωσης. (Εγχ-16.1:1-4· 2:1-2)

Μιλώντας προς εμάς τους μη προχωρημένους που βρισκόμαστε στο κάτω μέρος της κλίμακας, ο Ιησούς λέει: «Έχεις δει το μέγεθος της έλλειψης της διανοητικής σου πειθαρχίας, και την ανάγκη σου για εκπαίδευση του νου» · άρα και την ανάγκη για σύστημα. Ωστόσο, υπάρχουν πάντα αυτοί που πιστεύουν ότι είναι η εξαιρεση. Εάν είστε μεταξύ αυτών, τουλάχιστον να είστε ξεκάθαροι γι' αυτό. Εάν είστε όπως όλοι οι άλλοι, ο νους σας θα περιπλανηθεί, και θα ενδιαφέρεστε περισσότερο πώς να διατηρήσετε την ιδιαιτερότητά σας παρά πώς να μάθετε ένα σύστημα σκέψης που την αναιρεί.

Ο Ιησούς με αυτόν τον τρόπο δίνει την άδεια στους μαθητές του να είναι φυσιολογικοί · δηλ. να φοβούνται και να ξεχνούν. Αλλά υπονοεί επίσης ότι δεν πρέπει να αισθανόμαστε ένοχοι που ξεχνάμε. Στην πραγματικότητα, ο Ιησούς μας λέει ότι δεν θα χρειαζόμασταν τα μαθήματά του αν οι νόες μας ήταν εκπαιδευμένοι και αν δεν είχαμε ήδη «υπερβολική ανεκτικότητα στην περιπλάνηση του νου», όπως υπενθύμισε στην Helen (Κ-2.VI.4:6). Αυτό που επισημαίνει είναι ότι δεν πρέπει να χρησιμοποιήσουμε το ότι ξεχνάμε ως δικαιολογία για να μην κάνουμε το μάθημα, ούτε να συμπεράνουμε ότι τα *Μαθήματα Θαυμάτων* είναι πολύ δύσκολα για μας να τα ασκούμε και να τα μαθαίνουμε, κι έτσι να μην ασχολούμαστε.

Να το πούμε διαφορετικά, ο Ιησούς δεν ζητά να κάνουμε το μάθημα τέλεια, αλλά πως όταν αποτυγχάνουμε να το κάνουμε τέλεια, να συγχωρούμε τους εαυτούς μας. Αυτό δεν είναι πέρα από τις ικανότητες οποιουδήποτε. Και πάλι, ο Ιησούς δεν λέει ότι πρέπει να είμαστε τέλειοι μαθητές του βιβλίου εργασιών · λέει απλώς ότι πρέπει να γνωρίζουμε ότι δεν το κάνουμε τέλεια. Γι' αυτό λέει: «Είναι απαραίτητο να το γνωρίζεις αυτό, διότι είναι πράγματι ένα εμπόδιο στην πρόοδό σου». Η έλλειψη της πνευματικής πειθαρχίας, η οποία υποδηλώνει την ανάγκη μας να εκπαιδευόμαστε το νου, είναι το εμπόδιο για την πρόοδό μας.

Όμως δεν είναι πραγματικά η έλλειψη πνευματικής πειθαρχίας που είναι το εμπόδιο, αλλά η ενοχή μας γι' αυτή. Έχω μιλήσει προηγουμένως για μια παρόμοια ιδέα: το πρόβλημα δεν ήταν η μικροσκοπική, τρελή ιδέα, αλλά η επιλογή της ερμηνείας του εγώ γι' αυτήν, που πάντα οδηγεί στην ενοχή. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο το σημαντικό στην αναίρεση του συστήματος σκέψης του εγώ είναι να αναιρεθεί η ενοχή. Ο Ιησούς μας βοηθά λοιπόν να καταλάβουμε ότι το να κάνουμε το βιβλίο εργασιών μη-τέλεια είναι μια εξαιρετική τάξη για να μάθουμε να αναιρούμε την ενοχή μας. Πράγματι, το υπονοούμενο είναι ότι όταν κάνουμε το βιβλίο εργασιών μη-τέλεια και στη συνέχεια συγχωρούμε τους εαυτούς μας, στην πραγματικότητα κάνουμε το βιβλίο εργασιών *τέλεια* και είμαστε τέλειοι μαθητές.

(5:1-2) Οι τακτικές αλλά πιο μικρές περίοδοι πρακτικής έχουν άλλα πλεονεκτήματα για σένα αυτή την ώρα. Μαζί με την αναγνώριση των δυσκολιών σου στο να έχεις συγκροτημένη προσοχή, πρέπει επίσης να έχεις παρατηρήσει ότι, αν δεν υπενθυμίζεις τον σκοπό σου τακτικά, έχεις την τάση να τον ξεχνάς για μεγάλα χρονικά διαστήματα.

Ο Ιησούς λέει δύο πράγματα εδώ: Όχι ότι μόνο δυσκολευόμαστε να καθίσουμε ήσυχα για πέντε, δέκα ή δεκαπέντε λεπτά, χωρίς ο νους μας να περιπλανηθεί σε σκέψεις που το εγώ μας κρίνει ότι είναι ασφαλείς, αλλά δυσκολευόμαστε και να σκεφτούμε ακόμα την ανάγκη να καθίσουμε ήσυχα για πέντε, δέκα ή δεκαπέντε λεπτά. Όμως, ο Ιησούς δεν μας κατηγορεί, γιατί μας διδάσκει να

αναγνωρίσουμε ότι οι «αποτυχίες» μας δεν προέρχονται από την αμαρτία, αλλά από το φόβο · η πρώτη τιμωρείται, ο τελευταίος διορθώνεται απαλά.

(5:3) Συχνά δεν μπορείς να θυμηθείς τις σύντομες εφαρμογές της σημερινής ιδέας, και δεν έχεις ακόμα αποκτήσει την συνήθεια να χρησιμοποιείς την ιδέα αυτόματα ανταποκρινόμενος στον πειρασμό.

Και πάλι ο Ιησούς μας λέει πως γνωρίζει ότι ξεχνάμε και πως αυτό δεν είναι πρόβλημα. Αυτή είναι μια διδασκαλία που έχει σκοπό να αναιρέσει την εσφαλμένη μάθησή μας μέσω της συγχώρεσης, όχι να ενσταλάξει το φόβο και να ενισχύσει την ενοχή μέσω της τιμωρίας.

(6:1) Η δομή, λοιπόν, είναι αναγκαία για σένα αυτή την στιγμή, και περιλαμβάνει συχνές υπενθυμίσεις του στόχου σου, καθώς και τακτικές προσπάθειες να τον φτάσεις.

Είναι εξαιρετικά σημαντικό να συνειδητοποιήσετε ότι βρίσκεστε στην αρχή του ταξιδιού, εκφράζοντας την ταπεινότητα χωρίς την οποία είναι αδύνατη η μάθηση των *Μαθημάτων Θαυμάτων*. Το να είσαι στο κατώτατο σημείο της πνευματικής κλίμακας δεν είναι αμαρτία. Είναι πολύ καλό, γιατί τουλάχιστον είσαι στη σωστή κλίμακα με τον σωστό δάσκαλο, και θα πρέπει να αισθάνεσαι ευγνωμοσύνη για τον εαυτό σου που επέλεξε τον Ιησού στη θέση του εγώ. Το να αισθάνεσαι ένοχος για το ότι είσαι στο κατώτατο σκαλοπάτι ή να αισθάνεσαι άσχημα γιατί πρέπει να κάνεις τα αρχικά βήματα ενώ άλλοι είναι «ψηλότερα», είναι η αλαζονεία του εγώ που γι' άλλη μια φορά υψώνει το άσχημο κεφάλι του. Αυτή η αλαζονεία που είναι μεταμφιεσμένη ως ταπεινότητα, εξασφαλίζει ότι ποτέ δεν θα φτάσεις πουθενά. Ο τρόπος με τον οποίο ένα μωρό μαθαίνει να τρέχει είναι πρώτα να μάθει να μπουσουλά και μετά να περπατά. Πηγαίνοντας από το μπουσουλήμα στο τρέξιμο εξασφαλίζει ότι το παιδί δεν θα περπατήσει ποτέ σωστά, πόσο μάλλον να τρέξει. Είναι σημαντικό να βλέπουμε τους εαυτούς μας σαν μικρά παιδιά, που έχουμε έναν μεγαλύτερο αδερφό να μας καθοδηγεί. Εάν επιμένουμε ότι είμαστε μεγαλύτεροι από ότι είμαστε, θα έχουμε πολύ λιγότερο την τάση να ακούσουμε, γιατί θα σκεφτόμαστε ότι γνωρίζουμε τόσα όσα και αυτοί. Έτσι θα παραμείνουμε πνευματικά ανάπηροι στο υπόλοιπο της ζωή μας, δεν θα μπορούμε να συγχωρούμε, πόσο μάλλον να αγαπάμε.

(6:2) Η τακτικότητα όσον αφορά τον χρόνο δεν είναι η ιδανική απαίτηση για την πιο ωφέλιμη μορφή πρακτικής στην σωτηρία.

Αυτό είναι όμοιο με τη φράση που μόλις ανέφερα από το εγχειρίδιο: «Τέτοιες ρουτίνες είναι επικίνδυνες». (Εγχ.-16.2: 5)

(6:3) Έχει όμως πλεονεκτήματα για εκείνους που το κίνητρό τους είναι ασυνεπές, και παραμένουν έντονα αμυντικοί ενάντια στην μάθηση.

Εάν είστε ειλικρινείς, θα πείτε: «Αυτό περιλαμβάνει κι εμένα. Το κίνητρό μου είναι ασυνεπές και ότι “αμύνομαι έντονα ενάντια στην μάθηση”. Δεν θέλω να μάθω ότι το σώμα μου, η λαμπρή μου προσωπικότητα και οι ιστορίες της θυματοποίησης είναι ένα τίποτα. Δεν θέλω να μάθω ότι η ύπαρξή μου εδώ είναι μια επίθεση στην Αγάπη του Θεού και μια προσπάθεια να Την περιορίσω. Δεν θέλω να μάθω ότι ο εαυτός μου είναι επισημμένος και ότι είναι μια επίθεση εναντίον του Θεού και του Χριστού. Θέλω αντίθετα να μάθω πόσο θαυμάσιος είμαι και ότι ο Ιησούς θα με κάνει ακόμη πιο θαυμάσιο». Η ειλικρίνεια βρίσκεται στην συνειδητοποίηση αυτής της ασυνέπειας και της αντίστασης. Η ειλικρίνεια βρίσκεται στην συνειδητοποίηση αυτής της αντίφασης και της αντίστασης, και στην αποδοχή ότι χρειαζόμαστε την «τακτικότητα όσον αφορά τον χρόνο» που μας προσφέρει ο Ιησούς. Επιστρέφοντας ξανά στο εγχειρίδιο για δασκάλους, διαβάζουμε:

Στην αρχή, είναι συνετό να σκέφτεται μέσα στον χρόνο. Αυτό βέβαια δεν είναι καθόλου το τελικό κριτήριο, αλλά στην αρχή είναι πιθανότατα το πιο απλό να τηρηθεί. Δίνεται μεγάλη έμφαση στην εξοικονόμηση χρόνου η οποία, αν και παραμένει σημαντική σε όλη την μαθησιακή διαδικασία, σταδιακά η έμφαση αυτή ελαττώνεται. Στην αρχή μπορούμε να πούμε με ασφάλεια ότι ο χρόνος ο αφιερωμένος στο σωστό ξεκίνημα της ημέρας, πραγματικά εξοικονομεί χρόνο. (Εγχ-16.3:1-4)

Ο Ιησούς συνεχίζει με την ανάθεση της εργασίας της ημέρας:

(7:1-2) Επομένως, θα συνεχίσουμε τις πεντάλεπτες πρακτικές ανά ώρα για κάποιο διάστημα, και σου συνιστούμε να παραλείψεις όσο το δυνατόν λιγότερες. Θα είναι ιδιαίτερα χρήσιμο να χρησιμοποιείς τα πρώτα πέντε λεπτά της ώρας, εφόσον αυτό θέτει σταθερότερη δομή.

Μπορούμε να παρατηρήσουμε και πάλι τον Ιησού να μας λέει ότι παρόλο που γνωρίζει για την έλλειψη της πειθαρχίας μας, προχωρά στη «σταθερότερη δομή», δεδομένου ότι αυτή χρειάζεται αν θέλουμε να πειθαρχήσουμε.

Ερχόμαστε τώρα στην καρδιά αυτής της συζήτησης:

(7:3-5) Όμως, μην χρησιμοποιείς τα ολισθήματα σου από αυτό το χρονοδιάγραμμα σαν δικαιολογία για να μην επιστρέψεις σε αυτό πάλι αμέσως μόλις μπορέσεις. Σίγουρα μπορεί να υπάρξει ο πειρασμός να θεωρήσεις την μέρα ως χαμένη διότι δεν μπόρεσες να κάνεις αυτό που χρειαζόταν. Αυτό, όμως, απλά θα πρέπει να το αναγνωρίσεις γι' αυτό που είναι · μία άρνηση να αφήσεις το σφάλμα σου να διορθωθεί, και μία απροθυμία να ξαναπροσπαθήσεις.

Ο Ιησούς δεν χρησιμοποιεί εδώ τη λέξη ενοχή, αλλά αυτό είναι το θέμα του. Η ενοχή εμποδίζει το Άγιο Πνεύμα να διορθώσει τα λάθη μας, φωνάζοντας: «Έχω διαπράξει αμαρτίες οι οποίες δεν διορθώνονται και δεν συγχωρούνται. Είμαι συνεπώς ένας κακός άνθρωπος και απέτυχα ως μαθητής των *Μαθημάτων Θαυμάτων*». Σημαντική εδώ είναι η συζήτηση στο κείμενο για την αμαρτία εναντίον του λάθους, διότι δείχνει τον κρίσιμο ρόλο που παίζει η ενοχή στο αμυντικό σύστημα σκέψης του εγώ για να προστατεύσει την διαχωρισμένη του ύπαρξη:

Είναι πολύ σημαντικό το λάθος να μην συγχέεται με την αμαρτία, και αυτή η διάκριση είναι που κάνει την σωτηρία δυνατή... Η αμαρτία ζητά τιμωρία όπως το λάθος διόρθωση, και η πίστη ότι η τιμωρία είναι διόρθωση είναι σαφέστατα παράλογη.

Η αμαρτία δεν είναι λάθος, διότι εμπεριέχει κάποια αλαζονεία την οποία η ιδέα του λάθους δεν έχει. Το να αμαρτάνεις σημαίνει να παραβιάζεις την πραγματικότητα, και να πετυχαίνεις. Η αμαρτία είναι η διακήρυξη ότι η επίθεση είναι πραγματική και ότι η ενοχή είναι δικαιολογημένη. Υποθέτει ότι ο Υιός του Θεού είναι ένοχος, κι έτσι έχει πετύχει να χάσει την αθωότητά του και να κάνει τον εαυτό του κάτι που ο Θεός δεν δημιούργησε... το εγώ φέρνει την αμαρτία στον φόβο, απαιτώντας τιμωρία. Ωστόσο, η τιμωρία δεν είναι παρά μια άλλη μορφή της προστασίας της ενοχής, διότι αυτό που του αξίζει τιμωρία είναι κάτι που πρέπει αληθινά να έχει γίνει. Η τιμωρία είναι πάντα ο μεγάλος συντηρητής της αμαρτίας, της συμπεριφέρεται με σεβασμό και τιμά το κακούργημα της. Αυτό που πρέπει να τιμωρηθεί πρέπει να είναι αληθινό. (Κ-19.II.1:1,6· 2:1-4· Κ-19.III.2:2-5)

Έτσι πράγματι βλέπουμε ότι η ατομικότητά μας διατηρείται μόλις αυτή καλείται αμαρτία, προστατευόμενη από την εμπειρία της ενοχής, η οποία απαιτεί την τιμωρία που φοβόμαστε. Επιπλέον, η στιγμή που θα αισθανθούμε την ενοχή θα οδηγηθεί στη αφάνεια ή θα κατασταλεί στο νου μας, επειδή το συναίσθημα είναι ανυπόφορο. Η προβολή είναι αναπόφευκτη και η εμπειρία της αμαρτίας και της ενοχής μεταμορφώνεται στο: κάποιος άλλος φταίει. Η ενοχή του νου τώρα είναι θαμμένη με ασφάλεια, χωρίς καμία ελπίδα ότι θα μπορέσει να αναιρεθεί ποτέ, διότι η πίστη στην αμαρτία κάποιου άλλου καλύπτει την προσφιλή πεποίθηση ότι η αμαρτία είναι δική μας.

Επιστρέφοντας στις αποτυχίες μας να θυμηθούμε τις απαιτήσεις της καθημερινής άσκησης, μπορούμε να δούμε ότι αυτές δεν είναι παρά αποσπασμένες σκιές του αρχικού λάθους όταν ξεχάσαμε πλήρως τον Θεό, σκεπτόμενοι: Η ανησυχία για την απώλεια της ατομικότητάς μας είναι πολύ πειστική και έτσι ο Θεός της Αγάπης και της Ενιαιότητας είναι το τελευταίο πράγμα που θέλουμε να σκεφτούμε, γιατί αν θυμηθούμε Αυτόν, βρίσκουμε τον Εαυτό μας, στον οποίο δεν υπάρχει εαυτός. Ξαναζούμε αυτή την οντολογική στιγμή ξανά και ξανά, όπως ξεκαθαρίζει η ακόλουθη δήλωση από το κείμενο:

Κάθε μέρα, και κάθε λεπτό της ημέρας, και κάθε στιγμή που κάθε λεπτό περιλαμβάνει, εσύ ξαναζεις την μόνη στιγμή κατά την οποία η ώρα του τρόμου πήρε την θέση της αγάπης. (Κ-26.V.13:1)

Θυμηθείτε, δεν υπάρχει κάποιο κενό δισεκατομμυρίων ετών ανάμεσα σε αυτό που πιστεύουμε ότι συμβαίνει αυτή τη στιγμή και αυτό που πιστεύουμε ότι συνέβη στην αρχική στιγμή όταν ο «τρόμος πήρε τη θέση της αγάπης». Ο γραμμικός χρόνος είναι μια ψευδαίσθηση και όλα αυτά συμβαίνουν σε οποιαδήποτε δεδομένη στιγμή της παρούσας εμπειρίας μας. Κάθε φορά που ξεχνάμε το μάθημα του βιβλίου εργασιών, και είμαστε εκνευρισμένοι ή παραμελούμε να ζητήσουμε βοήθεια από τον Ιησού, ξαναζούμε αυτή την αρχική στιγμή - *που πάντα υπάρχει στους νόες μας* - όταν ωθήσαμε την Αγάπη του Θεού μακριά και είπαμε στο Άγιο Πνεύμα: «Δεν ενδιαφέρομαι για αυτό που λες Εσύ, ακόμα κι αν είναι η αλήθεια. Θέλω μόνο να διατηρήσω τον ατομικό μου και διαφοροποιημένο εαυτό μου».

Αντί να χαμογελάσουμε με το λάθος, το κρίνουμε ως αμαρτία. Η ενοχή έγινε συντριπτική και φοβόμαστε την οργισμένη τιμωρία του Θεού για την αμαρτία μας. Για να αποφύγουμε αυτή τη θεία τιμωρία δραπετεύσαμε από το νου μας - προβάλαμε τον αμαρτωλό και ένοχο εαυτό μας - και φτιάξαμε έναν κόσμο στον οποίο όλοι οι άλλοι κατηγορούνται για αμαρτία, ενώ εμείς παραμένουμε τα αθώα θύματά της. Και πάλι, αυτό είναι το πολύ οικείο σενάριο που ξαναζούμε όταν ξεχνάμε το μάθημα του βιβλίου εργασιών μας. Ο Ιησούς μας λέει ότι το πρόβλημα δεν είναι ότι ξεχάσαμε, αλλά ότι δεν ήμασταν πρόθυμοι να αφήσουμε το λάθος να διορθωθεί από την γλυκιά αγάπη του. Για άλλη μια φορά πήραμε σοβαρά την μικροσκοπική, τρελή ιδέα και τώρα χρειαζόμαστε τον Ιησού να μας βοηθήσει να θυμηθούμε να χαμογελάσουμε για να διώξουμε τη σοβαρότητά της, όπως το ακόλουθο βασικό απόσπασμα από το κείμενο μας ωθεί να κάνουμε:

*... Στην αιωνιότητα, όπου όλα είναι ένα, εκεί ξεπρόβαλλε απαρατήρητη μια μικρή, τρελή ιδέα, στην οποία ο Υιός του Θεού δεν θυμήθηκε να γελάσει. Μέσα στην λησμονιά του αυτή η σκέψη έγινε μια σοβαρή ιδέα ικανή και για εκπλήρωση και για πραγματικά αποτελέσματα. Μαζί, μπορούμε να τα αποδιώξουμε γελώντας και τα δυο, και να καταλάβουμε ότι ο χρόνος δεν μπορεί να εισβάλει στην αιωνιότητα. Είναι αστείο να νομίζεις ότι ο χρόνος μπορεί να έλθει και να παρακάμψει την αιωνιότητα, πράγμα το οποίο **σημαίνει** ότι δεν υπάρχει χρόνος. (Κ-27.VIII.6:2-5)*

Για παράδειγμα, ας πούμε ότι κάνετε αυτό το μάθημα και έτσι σας ζητείται να σκέφτεστε τον Θεό στην αρχή της κάθε ώρας. Ξαφνικά συνειδητοποιείτε ότι είναι 1:15, και αναφωνείτε: «Ωχ, όχι!, δεν σκέφτηκα το μάθημα στη 1 η ώρα · στην πραγματικότητα δεν το σκέφτηκα στις 12 στις 11 ή στις 10, αλλά το θυμάμαι τώρα στη 1:15». Στη συνέχεια, πρέπει να πείτε στον εαυτό σας: «Ξέχασα γιατί ήμουν φοβισμένος. Οι ατομικές ανάγκες της ιδιαιτερότητάς μου ήταν τόσο απαιτητικές ώστε το μόνο που μπόρεσα να κάνω ήταν να δώσω προσοχή στο σώμα μου και σε εκείνους που ήταν γύρω μου. Και έτσι ξέχασα επειδή φοβόμουν, όχι επειδή ήμουν κακός. Το να θέλω να διατηρήσω την ιδιαίτερή μου ταυτότητα δεν είναι αμαρτία, αλλά ένα λάθος που χρειάζεται να διορθωθεί. Πόσο υπέροχο είναι τώρα που μπορώ να δω την αντίσταση μου στην μάθηση αυτών των μαθημάτων! Ωστόσο, τώρα θυμήθηκα το μάθημα και μπορώ να ζητήσω από τον Ιησού να με βοηθήσει να εξετάσω τι έκανα, να καταλάβω γιατί και να επιλέξω να δεχθώ τη συγχώρεσή του αντί για την ενοχή

του εγώ μου». Αυτό λοιπόν είναι το μήνυμα του Ιησού για μας εδώ, που αντανakλάται στο παρηγορητικό μήνυμα του εγχειριδίου από το Άγιο Πνεύμα, η απάντηση για την πίστη μας στην πραγματικότητα της ενοχής. Το παρουσιάζουμε ξανά, αυτή τη φορά με την εισαγωγική του πρόταση:

... Η διόρθωση έχει μία απάντηση σε όλα αυτά [ότι πιστεύουμε στην ενοχή], και στον κόσμο που βασίζεται πάνω τους.

Παίρνεις την ερμηνεία για αλήθεια. Και κάνεις λάθος. Όμως ένα λάθος δεν είναι αμαρτία, ούτε η πραγματικότητα έχει χάσει το θρόνο της από τα δικά σου λάθη. Ο Θεός βασιλεύει για πάντα, και οι νόμοι Του επικρατούν πάνω σε σένα και τον κόσμο. Η Αγάπη Του παραμένει το μόνο πράγμα που υπάρχει. Ο φόβος είναι ψευδαίσθηση, διότι είσαι σαν Αυτόν. (Εγχ-18.3:6-12)

(8:1) Το Άγιο Πνεύμα δεν καθυστερεί την διδασκαλία του εξαιτίας των δικών σου σφαλμάτων.

Με άλλα λόγια, δεν έχει σημασία πόσο συχνά ξεχνάτε το Ποιοι είστε · η αιώνια αλήθεια του Εαυτού σας δεν επηρεάζεται. Περισσότερο να πω ότι αυτό πάει παραπέρα το καθημερινό μάθημα του βιβλίου εργασιών. Κάθε φορά που μπαίνετε στον πειρασμό να δείτε τον εαυτό σας να αντιμετωπίζεται άδικα ή να μην του δίνουν την αγάπη και την προσοχή που η ιδιαιτερότητά σας απαιτεί, πηγαίνετε όσο το δυνατόν πιο γρήγορα μέσα σας και πείτε στον Ιησού: «Πρέπει να εξετάσω αυτό το λάθος, σε παρακαλώ βοήθησέ με». Ο ρόλος του είναι να μας βοηθήσει να συγχωρέσουμε τους εαυτούς μας, μαθαίνοντας να μην παίρνουμε σοβαρά τη μικροσκοπική, τρελή ιδέα, που αποτελεί την ουσία της σχέσης μας μαζί του. Και πάλι, ο Ιησούς δεν καθυστερεί εξαιτίας των δικών μας λαθών, αλλά η εμπειρία να βιώσουμε τη δική μας ευτυχία σίγουρα καθυστερεί.

(8:2) Μπορεί να καθυστερήσει μόνο από την απροθυμία σου να τα αφήσεις να φύγουν.

Αυτός είναι ο σκοπός της ενοχής: να εκφράσουμε την απροθυμία μας να αφήσουμε τα λάθη να φύγουν, με το να τα χαρακτηρίζουμε ως αμαρτίες που απαιτούν τιμωρία. Ο φόβος αυτής της τιμωρίας είναι τόσο συντριπτικός που χρειάζεται να προβάλουμε την αμαρτία και να πιστεύουμε ότι δεν είμαστε οι ένοχοι, αμαρτωλοί. Αυτό μας κάνει παρανοϊκούς, γιατί τώρα κοιτάζουμε γύρω μας με τα μικρά γυαλιστερά μας μάτια, αναζητώντας την αμαρτία στους άλλους και τρομοκρατούμαστε που θα μας επιτεθούν. Αλλά το μόνο που βλέπουμε είναι οι επιθετικές μας σκέψεις που προβάλλονται προς τα έξω. Το πρόβλημα, ωστόσο, δεν βρίσκεται σε αυτό, αλλά στο ότι αισθανόμαστε ένοχοι γι' αυτό.

Ο Ιησούς, επομένως, μας προτρέπει να έρθουμε σε αυτόν αμέσως μόλις θυμηθούμε αυτό που έχουμε κάνει ή που δεν καταφέραμε να θυμηθούμε. Και πάλι, ακόμα κι αν η ενοχή δεν εμφανίζεται εδώ, υποβόσκει σε καθετί που λέγεται. Αυτή είναι η απροθυμία να αφήσουμε την αμαρτία να φύγει, γιατί αυτή είναι η αμετάκλητη αλήθεια που αξίζει μόνο τιμωρία.

(8:3-4) Γι' αυτό ας είμαστε αποφασισμένοι, ειδικά για την επόμενη εβδομάδα, να είμαστε πρόθυμοι να συγχωρέσουμε τον εαυτό μας για τυχόν ολισθήματα στην επιμέλεια, και για τις αποτυχίες να ακολουθήσουμε τις οδηγίες για την εξάσκηση της σημερινής ιδέας. Αυτή η ανεκτικότητα για την αδυναμία θα μας δώσει την ικανότητα να την παραβλέπουμε, παρά να της δίνουμε δύναμη να καθυστερήσει την μάθησή μας.

Αν βρίσκουμε την αδυναμία μας ανυπόφορη, την αποκαλούμε τώρα αμαρτία - της δίνουμε απίστευτη δύναμη, όχι μόνο στο να καθυστερήσει τη μάθηση μας, αλλά να την καταστρέψει και να καταστήσει αδύνατη τη συγχώρεση. Για να το επαναλάβουμε, το πρόβλημα δεν είναι ποτέ η αποτυχία μας να θυμηθούμε, ούτε η ιδιαιτερότητα ή ο θυμός μας. Είναι η εμμονή μας στην αποτυχία που αντιλαμβανόμαστε μέσω της ενοχής.

Θυμηθείτε, το εγώ πάντα θέλει να αποδείξει ότι η ατομικότητά μας είναι αληθινή, η οποία επιτυγχάνεται με την πίστη στην αμαρτία, η οποία με τη σειρά της αποδεικνύεται από την ενοχή. Το εγώ, λοιπόν, δεν σπαταλά χρόνο προσπαθώντας για να αποδείξει ξανά και ξανά πόσο ένοχοι είμαστε. Όταν κάνετε ένα λάθος, λοιπόν, συνειδητοποιήστε ότι προήλθε από φόβο, όχι από κάποιο εγγενές κακό, κακία ή αμαρτία μέσα σας. Στη συνέχεια, πείτε στον Ιησού: «Φοβόμουν την αγάπη σου, γιατί φοβόμουν ότι θα χάσω την ατομικότητα και την ιδιαιτερότητά μου. Έτσι έπρεπε να προστατεύσω τον εαυτό μου απομακρύνθηκα από εσένα, και για αυτό ξέχασα». Αν έχετε μια τέτοιου είδους συζήτηση με τον Ιησού, δεν θα υπάρξει ενοχή και χωρίς ενοχή δεν θα υπάρξει κανένα πρόβλημα. Το αίσθημα ενοχής ωστόσο, εξασφαλίζει πως η λήθη θα επαναληφθεί. Αυτός είναι ο λόγος που ο Ιησούς υπογραμμίζει το νόημα που έχει η καθημερινή εξάσκηση των ασκήσεων του βιβλίου εργασιών.

Να τονίσουμε αυτό το σημείο άλλη μια φορά: ο τρόπος με τον οποίο παραβλέπουμε κάτι δεν είναι το να μην το βλέπουμε, αλλά με το να το εξετάζουμε πραγματικά. Όταν το κάνουμε, με την αγάπη του Ιησού δίπλα μας, το βλέπουμε. Έτσι, όπως είδαμε, το να παραβλέπουμε σημαίνει πραγματικά να κοιτάζουμε πέρα απ' αυτό.

(8:5) Αν της δώσουμε δύναμη να το κάνει αυτό, την θεωρούμε ως δύναμη, και συγχέουμε την δύναμη με την αδυναμία.

Αν αφήσουμε τους εαυτούς μας να αισθάνονται ένοχοι για την «αδυναμία» ότι ξεχάσαμε το μάθημα, εκφράζουμε την υποβόσκουσα σκέψη ότι το εγώ έχει καταστρέψει τον Θεό, αντί να βλέπουμε την εγγενή αδυναμία του εγώ διότι αυτό δεν μπορεί να κάνει τίποτα. Να παραθέσουμε ξανά το κείμενο:

*... Είναι αστείο να νομίζεις ότι ο χρόνος μπορεί να έλθει και να παρακάμψει την αιωνιότητα, πράγμα το οποίο **σημαίνει** ότι δεν υπάρχει χρόνος. (Κ-27.VIII.6:5)*

Αυτό σημαίνει ότι δεν υπάρχει ούτε εγώ. Μόνο η αρχή της Επανόρθωσης είναι η δύναμή μας.

(9:1-2) Όταν δεν καταφέρνεις να είσαι τυπικός με τις απαιτήσεις αυτών των μαθημάτων, απλά έχεις κάνει ένα λάθος. Αυτό χρειάζεται διόρθωση, και τίποτα άλλο.

Με άλλα λόγια, η «αποτυχία» δεν είναι αμαρτία, διότι ο Ιησούς μας δίνει την άδεια να «μην καταφέρνουμε να είμαστε τυπικοί με τις απαιτήσεις». Δεν περιμένει να είμαστε υποδειγματικοί μαθητές όσον αφορά τη μορφή. Όπως έχω δηλώσει, ο καλύτερος τρόπος για να εξασκείτε το βιβλίο εργασιών και να μάθετε απ' αυτό, είναι να μην το κάνετε τέλεια και στη συνέχεια να συγχωρέσετε τον εαυτό σας. Έτσι μαθαίνεις να συγχωρείς τον εαυτό σου για το ότι αρχικά ξέχασες τον Θεό. Μαθαίνοντας να συγχωρείς τα λάθη σου είναι αυτό που σε μετατρέπει σε πραγματικά υποδειγματικό μαθητή.

(9:3-4) Το να επιτρέπεις σε ένα λάθος να συνεχιστεί σημαίνει ότι κάνεις και άλλο λάθος, βασισμένο στο πρώτο και ότι το ενισχύεις. Αυτή την διαδικασία είναι που πρέπει ν' αφήσεις κατά μέρος, διότι δεν είναι παρά άλλος ένας τρόπος με τον οποίο θέλεις να υπερασπιστείς τις ψευδαισθήσεις ενάντια στην αλήθεια.

Αυτό μας λέει ξανά ότι ο τρόπος με τον οποίο σταματάμε να κάνουμε λάθη, είναι με το να μην αισθανόμαστε ένοχοι. Αποφεύγουμε την ενοχή προσκαλώντας τον Ιησού, ώστε να μπορεί να εξετάσει μαζί με μας τα δικά μας λάθη. Τότε αυτός θα μας εξηγήσει ότι τα κάναμε από φόβο, όχι από αμαρτία · και χωρίς αμαρτία, η ενοχή εξαφανίζεται. Εάν, όμως, η ενοχή παραμένει, είναι βέβαιο ότι θα επαναλάβουμε το λάθος. Με την ενοχή στο νου μας, πρέπει να υπάρχει καταπίεση,

που οδηγεί σε προβολή με τη μορφή των σφαλμάτων της επίθεσης και της ασθένειας. Έτσι, όταν η πίστη στην αμαρτία αναιρείται, η θεραπεία επιτυγχάνεται γιατί είναι αδύνατη η προβολή.

Ο Ιησούς τώρα γεφυρώνει το χάσμα ανάμεσα στη συζήτησή του για το μεμονωμένο μάθημα του βιβλίου εργασιών και το ίδιο το μάθημα:

(10:1-2) Άφησε όλα αυτά τα σφάλματα να φύγουν αναγνωρίζοντας τα ως αυτό που είναι. Είναι προσπάθειες να κρατήσουν μακριά από την επίγνωση σου ότι είσαι ένα Εαυτός, ενωμένος με τον Δημιουργό σου, ένα με κάθε πλευρά της δημιουργίας, και απεριόριστος σε δύναμη και ειρήνη.

Η επίγνωσή μου ότι είμαι ένας Εαυτός αναιρεί την πεποίθησή μου ότι είμαι διαχωρισμένος. Τα λάθη μου - όπως το να ξεχνώ να κάνω το μάθημα του βιβλίου εργασιών κάθε ώρα, ή να ξεχνώ να ζητήσω βοήθεια από τον Ιησού όταν είμαι αναστατωμένος - δεν είναι τίποτα περισσότερο από μια άμυνα ενάντια στην απώλεια του ατομικού μου εαυτού, κάτι που σίγουρα θα έκανα αν θυμόμουν το μάθημα της ημέρας.

Ο Ιησούς συνεχίζει επιστρέφοντας στο θέμα του μαθήματος, αφού έχει συζητήσει πώς θα αμυνθούμε ενάντια του. «Είμαι ένας Εαυτός, ενωμένος με τον Δημιουργό μου» σημαίνει ότι όλα όσα σκέφτηκα ποτέ σχετικά με τον εαυτό μου είναι λάθος, χωρίς εξαίρεση. Το να ξεχνάμε λοιπόν αυτό το μάθημα είναι ο τρόπος που χρησιμοποιεί το εγώ μου για να προστατευθεί από την θύμηση της αλήθειας, που θα με οδηγήσει να ξεχάσω την ψευδαισθήση ότι είμαι ένας ιδιαίτερος εαυτός, διαχωρισμένος από όλους τους άλλους και σίγουρα διαχωρισμένος από τον Δημιουργό μου και την Πηγή μου:

(10:3-4) Αυτή είναι η αλήθεια, και τίποτα άλλο δεν είναι αληθές. Σήμερα θα επιβεβαιώσουμε αυτή την αλήθεια ξανά, και θα προσπαθήσουμε να φτάσουμε στο μέρος μέσα σου στο οποίο δεν υπάρχει καμία αμφιβολία ότι μόνο αυτό είναι αλήθεια.

Επιστρέφουμε στο καθήκον μας - να θυμηθούμε την αλήθεια - φέρνοντας σε αυτή τις ψευδαισθήσεις για τον εαυτό μας. Έτσι οι νόες μας καθαρίζονται από την ανοησία του εγώ, και έχουμε φτάσει στον εσωτερικό τόπο της αλήθειας.

Στις υπόλοιπες πέντε παραγράφους του μαθήματος ο Ιησούς επιβεβαιώνει αυτή την αλήθεια - είμαστε ένας Εαυτός, ένα με τον Θεό και με όλους τους άλλους - και το κάνει επανειλημμένα:

(11) Άρχισε τις περιόδους πρακτικής σήμερα με αυτή την διαβεβαίωση, προσφέροντας την στο νου σου μαζί με όλη την βεβαιότητα που μπορείς να δώσεις:

Είμαι ένας Εαυτός, ενωμένος με τον Δημιουργό μου, ένα με κάθε πτυχή της δημιουργίας, και απεριόριστος σε δύναμη και ειρήνη.

Έπειτα κλείσε τα μάτια σου και πες πάλι στον εαυτό σου, αργά και στοχαστικά, προσπαθώντας να επιτρέψεις στο νόημα των λέξεων να βυθιστεί στο νου σου, αντικαθιστώντας τις σφαλερές ιδέες:

Είμαι ένας Εαυτός.

Επανάλαβε αυτό αρκετές φορές, και έπειτα προσπάθησε να νιώσεις την σημασία που μεταφέρουν αυτές οι λέξεις.

Όπως έχουμε συζητήσει προηγουμένως, η διαδικασία της θεραπείας που τίθεται στα *Μαθήματα Θαυμάτων* είναι να φέρουμε το σκοτάδι των ψευδαισθήσεων του εγώ μας στο φως της αλήθειας του Αγίου Πνεύματος. Αυτό συγκεκριμένα σημαίνει να φέρνουμε τις δικές μας σκέψεις ιδιαιτερότητας στη σκέψη της συγχώρεσης · τον στόχο της ικανοποίησης των αναγκών μας, και τη

θυσία του άλλου σαν μέσο για να τις ικανοποιήσουμε, στην μοναδική μας ανάγκη να αναγνωρίσουμε ότι όλες τις ανάγκες είναι ίδιες. Έτσι η καθημερινότητά μας αντικατοπτρίζει την αλήθεια αυτού του μαθήματος: «Είμαι ένας Εαυτός, ενωμένος με τον Δημιουργό Μου, ένα με κάθε πτυχή της δημιουργίας και απεριόριστος σε δύναμη και ειρήνη».

(12) Είσαι ένας Εαυτός, ενωμένος και ασφαλής μέσα στο φως, την χαρά και την ειρήνη. Είσαι ο Υιός του Θεού, ένας Εαυτός, με ένα Δημιουργό και ένα στόχο · να φέρεις την επίγνωση αυτής της ενιαιότητας σε όλους τους νόες, έτσι ώστε η αληθινή δημιουργία να μπορέσει να επεκτείνει την ολότητα και την ενότητα του Θεού. Είσαι ένας Εαυτός, πλήρης και θεραπευμένος και ολοκληρωμένος, με δύναμη να σηκώσει το πέπλο του σκότους από τον κόσμο, και ν' αφήσει το φως μέσα σου να περάσει για να διδάξει τον κόσμο την αλήθεια για τον εαυτό σου.

Ο τρόπος με τον οποίο φέρνουμε «την επίγνωση αυτής της ενιαιότητας σε όλους τους νόες» είναι να επιδείξουμε τα κοινά μας συμφέροντα ο ένας στον άλλον. Με αυτό τον τρόπο το σκοτεινό πέπλο του διαχωρισμού και της ιδιαιτερότητας του εγώ, σηκώνεται από τους νόες του Υιού του Θεού και το φως της αλήθειας για τους εαυτούς μας επιτρέπεται να λάμπει: Είμαστε ένας Εαυτός. Αυτή η αλήθεια εκφράζεται αναγνωρίζοντας ότι είμαστε ένα στο διαχωρισμένο νου, καθώς κάθε φαινομενικό κομμάτι της Υιότητας περιέχει μέσα του το ένα πρόβλημα και τη μία λύση.

(13) Είσαι ένας Εαυτός, σε τέλεια αρμονία με όλα όσα υπάρχουν και θα υπάρξουν. Είσαι ένας Εαυτός, ο άγιος Υιός του Θεού, ενωμένος με τους αδελφούς σου μέσα σε αυτό τον Εαυτό · ενωμένος με τον Πατέρα σου στην Θέλησή Του. Νιώσε αυτόν τον ένα Εαυτό μέσα σου, και άφησέ Τον να διώξει με την λάμψη Του όλες τις ψευδαισθήσεις σου και τις αμφιβολίες. Αυτός είναι ο Εαυτός σου, ο Υιός του Θεού του Ίδιου, αναμάρτητος όπως ο Δημιουργός Του, με την δύναμή Του μέσα σου και την Αγάπη Του αιώνια δική σου. Είσαι ένας Εαυτός, και σου έχει δοθεί να νιώθεις αυτό τον Εαυτό μέσα σου, και να εκδιώξεις όλες τις ψευδαισθήσεις από τον ένα Νου που είναι αυτός ο Εαυτός, η ιερή αλήθεια μέσα σου.

Η μόνη μας λειτουργία στο όνειρο του διαχωρισμού είναι να αναιρέσουμε τις ψευδαισθήσεις των ξεχωριστών συμφερόντων που κρύβουν τη μνήμη του αληθινού μας Εαυτού. Ο Ιησούς με αυτόν τον τρόπο θέτει το σκηνικό για τα επόμενα μαθήματα που θα επικεντρωθούν πιο συγκεκριμένα στη συγχώρεση: το μέσο που διδάσκεται από τα *Μαθήματα θαυμάτων* για να θυμηθούμε την Ταυτότητά μας και την Αγάπη του Δημιουργού μας.

(14) Μην ξεχαστείς σήμερα. Χρειαζόμαστε την βοήθειά σου · την μικρή σου συνεισφορά στο να φέρεις την ευτυχία σε όλο τον κόσμο. Και ο Ουρανός προσβλέπει σε σένα με εμπιστοσύνη ότι θα προσπαθήσεις σήμερα. Μοιράσου, λοιπόν, την βεβαιότητά του, διότι είναι δική σου. Να επαγρυπνείς. Μην ξεχαστείς σήμερα. Όλη την ημέρα μην ξεχνάς τον στόχο σου. Επαναλάμβανε την σημερινή ιδέα όσο πιο συχνά μπορείς, και κατάλαβε ότι κάθε φορά που το κάνεις, κάποιος ακούει την φωνή της ελπίδας, το ανασάλεμα της αλήθειας μέσα στο νου του, το ευγενικό θρόισμα των φτερών της ειρήνης.

Ο Ιησούς συνεχίζει να μας παροτρύνει να θυμόμαστε πόσο σημαντικά είναι αυτά τα μαθήματα για την ευτυχία μας, αν και στο προηγούμενο μέρος αυτού του μαθήματος συζητήθηκε το πόσο αντιστεκόμαστε να θυμηθούμε τον Εαυτό μας που παρεμποδίζει την πρακτική μας και τη μάθησή μας. Επιπλέον, η Υιότητα, που είμαστε εμείς, χρειάζεται την προσπάθειά μας για να ξυπνήσει από τα δικά της όνειρα του πόνου και του θανάτου, και να νιώσει το απαλό θρόισμα της ελπίδας που αναζωπυρώνει την παρουσία του φωτός στους σκοτεινούς νόες μας. Έτσι, η ειρήνη του Ουρανού θα έρθει τελικά να αντικαταστήσει τις συγκρούσεις στη γη.

(15) Η δική σου αναγνώριση ότι είσαι ένας Εαυτός, ενωμένος με τον Πατέρα σου, είναι ένα κάλεσμα προς όλο τον κόσμο να είναι ένα μαζί σου. Όποιον συναντάς σήμερα, βεβαιώσου πως του δίνεις την υπόσχεση της σημερινής ιδέας και πες του αυτό:

Είσαι ένας Εαυτός μαζί με μένα, ενωμένος με τον Δημιουργό μας σε αυτόν τον Εαυτό. Σε τιμώ εξαιτίας Αυτού που είμαι, και Αυτού που είναι Εκείνος, ο Οποίος μας αγαπά και τους δύο ως ένα.

Πρέπει να είναι έτσι, αφού «όποιον συναντάτε» είναι ο εαυτός σας. Επομένως, όπως μας θυμίζει το κείμενο:

Να θυμάσαι ότι όποιον και να συναντάς είναι μια ιερή συνάντηση. Όπως τον βλέπεις θα βλέπεις και τον εαυτό σου. Όπως του συμπεριφέρεσαι, θα συμπεριφέρεσαι και στον εαυτό σου. Όπως σκέφτεσαι γι' αυτόν, έτσι θα σκέφτεσαι και για τον εαυτό σου. Ποτέ μην το ξεχνάς αυτό, διότι μέσα σε αυτόν θα βρεις ή θα χάσεις τον εαυτό σου. Κάθε φορά που συναντιούνται δύο Υιοί του Θεού, τους δίνεται άλλη μια ευκαιρία για τη σωτηρία. Μην αφήνεις κανέναν χωρίς να του δίνεις την σωτηρία και να την δέχεσαι ο ίδιος. (Κ-8.III.4:1-7)

Με αυτόν τον τρόπο κλείνουμε αυτό το σημαντικό μάθημα, να θυμόμαστε ώστε να βλέπουμε κάθε κατάσταση ως άλλη μια ευκαιρία να διορθώσουμε τις εσφαλμένες αντιλήψεις του διαχωρισμού και της ιδιαιτερότητας του εγώ. Υποσχόμαστε, καθώς ξεκινάμε την ημέρα, να φέρνουμε τον Ιησού μαζί μας, ώστε να θυμόμαστε ότι είμαστε ένα στο εγώ και ένα στο πνεύμα. Έτσι, αυτή η μέρα και όλες όσες ακολουθούν, θα είναι χαρούμενα γεμάτες με την υπόσχεση της συγχώρεσης καθώς επιστρέφουμε μαζί στην εστία την Ενιαιότητα από όπου ποτέ δεν φύγαμε πραγματικά, και που ποτέ δεν μας εγκατέλειψε.

ΜΑΘΗΜΑ 96

Η σωτηρία προέρχεται από τον ένα μου Εαυτό.

Αυτό ενδεχομένως να είναι ένα πολύπλοκο μάθημα λόγω των αντιφατικών τρόπων με τους οποίους ο Ιησούς χρησιμοποιεί τον όρο *νους*. Θα γίνει πολύ πιο εύκολη η εξέταση αυτού του μαθήματος αν διευκρινίσουμε αυτή τη σύγχυση. Ο *νους* χρησιμοποιείται εδώ με δύο τρόπους, παρόμοιους με αυτούς που βρίσκονται στην ενότητα «Νους - Πνεύμα» στην διευκρίνιση των όρων (Δ-1). Όπου εξισώνεται τόσο με το πνεύμα όσο και με το διαχωρισμένο νοῦ. Η σύγχυση οφείλεται στο γεγονός ότι η συγκεκριμένη αναφορά δεν προσδιορίζεται πάντοτε. Θα το διευκρινίσω καθώς προχωρούμε στο μάθημα.

Όταν χρησιμοποιείται σαν ισοδύναμο του πνεύματος · το *νους* αναφέρεται στον «ενεργό παράγοντα» του πνεύματος (Δ-1.1:1). Η λέξη πνεύμα, αναφέρεται στην αληθινή μας φύση ως Χριστός, και δεν γράφεται με κεφαλαία στα *Μαθήματα Θαυμάτων*, εκτός όταν χρησιμοποιείται, σπάνια, ως συνώνυμο του Θεού ή του Αγίου Πνεύματος. Το *νους* δεν γράφεται με κεφαλαία αν δεν αναφέρεται συγκεκριμένα στο Νου του Θεού και στο Νου του Χριστού.

Αυτό το μάθημα είναι ουσιαστικά μια εξέταση της σχέσης που υπάρχει μεταξύ πνεύματος, νου και σώματος. Αυτή η τριάδα γίνεται αποδεκτή από τους περισσότερους στοχαστές της νέας εποχής και πολλούς οπαδούς της εναλλακτικής ιατρικής, αλλά η οπτική των *Μαθημάτων Θαυμάτων* είναι εντελώς διαφορετική, όπως θα δούμε.

(1:1) Παρόλο που είσαι ένας Εαυτός, βιώνεις τον εαυτό σου ως δύο · ως καλό και κακό, στοργικό αλλά και γεμάτο μίσος, νου και σώμα.

Εδώ ο νους αναφέρεται στο πνεύμα, που παραλληλίζεται με τις λέξεις καλό και στοργικό. Πιστεύουμε ότι είμαστε διαιρεμένοι, και ότι ο Υιός του Θεού είναι δυνατόν να διαχωριστεί από το Νου του Θεού και του Χριστού. Αυτό είναι το ακριβώς αντίθετο της αρχής της Επανόρθωσης, που διδάσκει ότι ο διαχωρισμός δεν συνέβη: ο τέλειος Εαυτός της Ενιαιότητας δεν μπορεί ποτέ να διαχωριστεί · διαφορετικά δεν θα μπορούσε να ήταν τέλειος και απόλυτα ένας.

(1:2-5) Αυτή η αίσθηση του διχασμού σε αντίθετα εισάγει συναισθήματα έντονης και διαρκούς σύγκρουσης, και οδηγεί σε ξέφρενες προσπάθειες να συμφιλιώσεις τις αντιφατικές πλευρές αυτής της αντίληψης για τον εαυτό σου. Έχεις αναζητήσει πολλές τέτοιες λύσεις, και καμία από αυτές δεν έχει λειτουργήσει. Τα αντίθετα που βλέπεις μέσα σου ποτέ δεν θα είναι συμβατά. Αλλά το ένα μόνο υπάρχει.

Έχουμε στήσει έναν πόλεμο μέσα στο νου μας, γιατί έχουμε πεισθεί από το εγώ ότι είμαστε σε πόλεμο με τον Θεό. Το πως κατανοεί το εγώ, φυσικά, δεν έχει καμία σχέση με τον αληθινό Θεό, ο οποίος δεν γνωρίζει για το διαχωρισμό ή το διχασμένο νου. Ο Θεός του εγώ σίγουρα το κάνει. Όταν απομακρύνουμε την Πηγή μας, και στη συνέχεια τη μνήμη Του - το Άγιο Πνεύμα - ανεγείρουμε μια σύγκρουση μέσα στο νου μας. Το εγώ κατασκεύασε την αιτία του προβλήματος λέγοντάς μας ότι το Άγιο Πνεύμα επρόκειτο να μας απωθήσει και να μας σύρει στον Θεό ο οποίος θα μας καταστρέψει για την αμαρτία μας. Πιστεύοντας την πραγματικότητα αυτής της σύγκρουσης, την διαχωρίσαμε και την προβάλλαμε από το νου μας ώστε ο αμαρτωλός μας εαυτός να γίνεται αντιληπτός εξωτερικά και να βρίσκεται σε πόλεμο με μας. Αυτό κορυφώνεται με την εμπειρία μας ότι εμείς είμαστε τα αθώα θύματα, και αυτός ο πρόσφατα φτιαγμένος αμαρτωλός εαυτός είναι ο θύτης.*

Οι ιδιαίτερες σχέσεις μας - οι «ξέφρενες προσπάθειές μας να συμφιλιωθούμε» - αντιπροσωπεύουν το σχέδιο του εγώ για να επιλυθεί η σύγκρουση. Όταν έχουν τη μορφή του ιδιαίτερου μίσους πιστεύω ότι ο εχθρός βρίσκεται εξωτερικά, και ότι καταστρέφοντάς τον η αθωότητά μου θα κυριαρχήσει. Όταν έχουν τη μορφή της ιδιαίτερης αγάπης, η εσωτερική μου σύγκρουση κρύβεται από την αγάπη που βιώνω όταν είμαι με αυτό το συγκεκριμένο άτομο. Δεν χρειάζεται να αισθανθώ τον πόνο και τον τρόπο που κρύβονται στο νου μου, γιατί στην παρουσία αυτού του ιδιαίτερου ατόμου αισθάνομαι άνετα και ασφαλής. Η προσοχή, η αφοσίωση και η αποδοχή αυτού του ατόμου με κάνουν να νιώθω ότι είμαι καλά και ότι δεν χρειάζεται ποτέ να εξετάσω το γεγονός πως πιστεύω ότι είμαι «ο οίκος του κακού, του σκότους και της αμαρτίας».

(2:1) Το γεγονός ότι η αλήθεια και η ψευδαίσθηση δεν μπορούν να συμφιλιωθούν, όσο κι αν προσπαθήσεις, όποια μέσα κι αν χρησιμοποιήσεις και όπου κι αν βλέπεις το πρόβλημα, πρέπει να γίνει αποδεκτό αν θέλεις να σωθείς.

Εδώ και πάλι βλέπουμε τον Ιησού να γυρνά πίσω στη μη-δυϊστική μεταφυσική των μαθημάτων του: Δεν υπάρχει σύγκρουση. Δεν είμαστε σε πόλεμο με τον Θεό ή με κάποιον άλλον, διότι η αλήθεια είναι αδιαίρετη και αδιαχώριστη. Όταν πιστεύουμε ότι διαχωριζόμαστε από την αλήθεια και της επιτεθούμε, η αλήθεια γίνεται αντιληπτή να συνυπάρχει με την ψευδαίσθηση και ότι είναι σε σύγκρουση με αυτήν. Έτσι βρίσκουμε ότι οι δυϊστικές θρησκείες διδάσκουν πως η αλήθεια βρίσκεται σε πόλεμο με την αμαρτία, γι' αυτό και η Βίβλος είναι γεμάτη με μαρτυρίες μεγάλων

μαχών, με αποκορύφωμα την Αποκάλυψη, το σπίτι της πιο αιματηρής μάχης όλων - τον Αρμαγεδδών. Στο τέλος, η αλήθεια και το καλό θα θριαμβεύσουν και όχι η ψευδαίσθηση και το κακό, όπως διευκρινίζεται από τη βιβλική ιστορία του θριάμβου του Ιησού στο σταυρό. Ωστόσο, από τη οπτική των *Μαθημάτων Θαυμάτων*, όταν βλέπουμε την αλήθεια να εμπλέκεται με την ψευδαίσθηση, δεν μιλάμε πλέον για την πραγματική αλήθεια, η οποία είναι απόλυτη και ολοκληρωμένη. Τίποτα άλλο δεν υπάρχει, ούτε στο ελάχιστο, όπως μας θυμίζει ο Ιησούς σε αυτό το σημαντικό απόσπασμα:

Δεν υπάρχει τίποτα έξω από σένα. Αυτό είναι που πρέπει τελικά να μάθεις, διότι είναι η συνειδητοποίηση ότι η Βασιλεία των Ουρανών αποκαθίσταται σε σένα. Διότι ο Θεός δημιούργησε μόνο αυτή, και δεν έφυγε από εκεί ούτε την εγκατέλειψε διαχωρισμένη από τον Εαυτό Του. Η Βασιλεία των Ουρανών είναι η κατοικία του Υιού του Θεού, που δεν εγκατέλειψε τον Πατέρα του και δεν κατοικεί χωριστά από Αυτόν. Ο Ουρανός δεν είναι ούτε τόπος ούτε κατάσταση. Είναι απλά η επίγνωση της τέλει Εναιιότητας, και η γνώση ότι δεν υπάρχει τίποτα άλλο · τίποτα έξω από αυτή την Εναιιότητα, και τίποτα άλλο μέσα σε αυτή. (Κ-18 .VI.1)

Με τη θύμηση αυτού του χαρούμενου Γεγονότος, που προκαλείται από την δική μας αποδοχή της Επανόρθωσης, σωζόμαστε από τη σύγκρουση που δεν υπήρξε ποτέ.

(2:2) Μέχρι να το δεχτείς αυτό, θα αναλαμβάνεις μία ατέλειωτη σειρά από στόχους που δεν μπορείς να φτάσεις · μία παράλογη σειρά εγχειρημάτων χρόνου και προσπάθειας, ελπίδας και αμφιβολίας, το κάθε ένα τόσο μάταιο όσο και το προηγούμενο, και αποτυχημένο με την ίδια βεβαιότητα όσο και το επόμενο.

Αυτός είναι ο τρόπος που βιώνουμε τα πάντα σε αυτόν τον κόσμο και ο λόγος που τίποτα δεν λειτουργεί. Προσπαθούμε συνεχώς να λύσουμε το αφόρητο πρόβλημα της αναστάτωσης και της ενοχής. Ωστόσο, όλο αυτό το διάστημα η μυστική μας προσπάθεια να διαιωνίσουμε την ατομικότητά μας μέσω της αναστάτωσης και της ενοχής παραμένει σε πλήρη ισχύ, υπαγορεύοντας τις μάταιες προσπάθειες να βρεθεί ειρήνη μέσω του πολέμου και των συγκρούσεων, το γνωστό δόγμα του εγώ να αναζητούμε και να μην βρίσκουμε.

(3:1) Προβλήματα που δεν έχουν κανένα νόημα δεν μπορούν να λυθούν μέσα στο πλαίσιο που δημιουργήθηκαν.

Όλα τα προβλήματα βιώνονται μέσα στο πλαίσιο του σώματος και του κόσμου, αλλά δεν μπορούν να επιλυθούν εδώ, επειδή δεν υπάρχουν εδώ. Βρίσκονται μέσα στο νου μας, και αντλούνται από την επιλογή να πιστεύουμε στο εγώ. Αυτό το ένα πρόβλημα καταπιέζεται επειδή η ενοχή είναι συντριπτική και, προβάλλοντάς την, τώρα βλέπουμε τα προβλήματα να βρίσκονται παντού γύρω μας, αλλά ποτέ μέσα μας. Μόλις ολοκληρωθεί η στρατηγική του εγώ, επιδιώκουμε συνεχώς να λύνουμε αυτά τα ψευδή προβλήματα, επενδύοντας και δαπανώντας τεράστιες ποσότητες χρόνου και προσπάθειών για να το κάνουμε. Ωστόσο, οι προσπάθειες να επιλύσουμε τα προβλήματα δεν θα λειτουργήσουν ποτέ, γιατί δεν μπορούν ποτέ να λειτουργήσουν. Πράγματι, τίποτα δεν λειτουργεί σε αυτόν τον κόσμο και έτσι κανείς δεν είναι ποτέ πραγματικά ευτυχισμένος εδώ. Να είστε σίγουροι ότι οι ανάγκες μας για ιδιαιτερότητα μπορεί να βρεθούν σε οποιαδήποτε δεδομένη στιγμή, αλλά αυτή η στιγμή θα έχει μικρή διάρκεια, επειδή η ενοχή απαιτεί να μην είμαστε ποτέ πραγματικά ευτυχισμένοι. Έτσι δεν μπορούμε ποτέ να δεχτούμε την ευτυχία που μας προσφέρει η ιδιαιτερότητα. Τα εγώ μας θα ρωτήσουν, για παράδειγμα: Πώς θα μπορούσε κάποιος να μας αγαπά, πόσο μάλλον να μένει μαζί μας; · ή: ας περιμένουμε κάποιο αναπόφευκτο γεγονός. Αυτές οι αμφιβολίες προκύπτουν μόνο επειδή το υποβόσκιον πρόβλημα της ενοχής δεν εξετάζεται ποτέ.

Έτσι, η συγχώρεση εξακολουθεί να πηγαίνει προς την άλλη κατεύθυνση, αντιστρέφοντας την προβολή. Διδαχτήκαμε από τον καινούριο μας Δάσκαλο να φέρνουμε το πρόβλημα στην απάντηση, την ψευδαίσθηση του εγώ στην αλήθεια Του. Μόλις το πρόβλημα της ενοχής τεθεί στο σωστό πλαίσιο - την απόφαση που πήρε ο νους να είναι ένοχος - εύκολα μπορεί να επιλυθεί.

(3:2) Δύο εαυτοί σε σύγκρουση δεν μπορούν να μονιάσουν, και το καλό και το κακό δεν έχουν σημείο συνάντησης.

Εδώ, άλλη μια φορά, εκφράζεται η υποβόσκουσα μεταφυσική των *Μαθημάτων Θαυμάτων*, η οποία, έχει εξεταστεί λεπτομερώς στο κείμενο και διαμορφώνει τη βάση του βιβλίου εργασιών. Στα αρχικά μαθήματα - πόσο μάλλον στη δήλωση που τώρα εξετάζουμε - δεν μπορεί να γίνει κατανοητή χωρίς να αναγνωρίσουμε πρώτα ότι πρόκειται για ένα μη δυϊστικό σύστημα σκέψης. Υπάρχει ο Θεός, ο Ουρανός, η αλήθεια και τίποτα άλλο. Το πρόβλημα εντοπίζεται στο ότι πιστεύουμε ότι υπάρχει κάτι άλλο. Είναι αυτή η πεποίθηση που πρέπει να αναιρεθεί, όχι τα ψευδή προβλήματα που απλώς αντανakλούν το πραγματικό πρόβλημα. Η παραπάνω πρόταση παραλληλίζεται με την ενότητα «Ο Τόπος Συνάντησης», η οποία θέτει το ίδιο θέμα στο πλαίσιο των δύο υιών: το αγαπητό μας υιό (την ιδιαιτερότητα) και τον Υιό του Πατέρα:

Και έτσι έχουν φτιαχτεί δυο υιοί, και οι δυο τους παρουσιάζονται να περπατούν σε αυτή την γη χωρίς έναν τόπο συνάντησης και χωρίς επαφή. Τον ένα τον αντιλαμβάνεσαι έξω από τον εαυτό σου, τον δικό σου αγαπητό υιό. Ο άλλος αναπαύεται εντός, του Πατέρα του ο Υιός, μέσα στον αδελφό σου όπως είναι και αυτός μέσα σε σένα. Η διαφορά τους δεν έγκειται στο πώς φαίνονται, ούτε στο πού πηγαίνουν, ούτε καν στο τι κάνουν. Έχουν διαφορετικό σκοπό. Αυτός είναι που τους ενώνει με τα όμοιά τους, και διαχωρίζει τον καθένα από όλες τις όψεις που έχουν διαφορετικό σκοπό. Ο Υιός του Θεού διατηρεί την Θέληση του Πατέρα του. Ο υιός του ανθρώπου αντιλαμβάνεται μια ξένη θέληση και εύχεται να ήταν έτσι. Και έτσι η αντίληψή του υπηρετεί την επιθυμία του δίνοντάς της την εμφάνιση της αλήθειας. (Κ-24. VII.11:1-9)

Βλέπουμε λοιπόν το πολύ σημαντικό θέμα του σκοπού που διαδραματίζει καθοριστικό ρόλο στο να κατανοήσουμε τη λατρεία μας με τον «κακό» της ιδιαιτερότητας, ο οποίος στηρίζει την επιθυμία να τον κάνουμε υιό μας. Η επιλογή μας υπέρ του «καλού» τον Υιό του Θεού, εξυπηρετεί το σκοπό της απόδειξης ότι κάναμε λάθος και είμαστε ευτυχείς που είναι έτσι.

(3:3) Ο εαυτός που έφτιαξες εσύ δεν μπορεί ποτέ να είναι ο Εαυτός σου, ούτε μπορεί ο Εαυτός σου να διαιρεθεί σε δύο, και να είναι ακόμα αυτό που είναι και πάντα πρέπει να είναι.

Όταν πιστεύουμε ότι ο Εαυτός μας μπορεί να διαιρεθεί, οδηγούμαστε στην ιδιαιτερότητα να πιστεύουμε ότι αυτός είναι ο εαυτός μας και είναι αυτός ο οποίος πρέπει να αναιρεθεί, λέμε ότι πράγματι αυτό συνέβη. Ωστόσο, αυτό που πρέπει να αναιρεθεί δεν είναι η διαίρεση ούτε η ιδιαιτερότητά μας, αλλά η πίστη μας σ' αυτές. Η διαφορά είναι σημαντική. Όταν λέμε ότι πρέπει να αναιρέσουμε την πίστη μας, μιλάμε για την απόφαση που πήρε ο νους η οποία μπορεί να διορθωθεί. Αν προσπαθήσουμε να αναιρέσουμε τη διαίρεση ή την ιδιαιτερότητά μας, απλώς ενισχύουμε την πίστη στην πραγματικότητά τους.

(3:4) Νους και σώμα δεν γίνεται να υπάρχουν και τα δύο.

Ο Ιησούς δεν μιλά για το διαιρεμένο νου, αλλά για το *νου* που εξισώνεται με το *πνεύμα*, εκφράζοντας την γνωστή ιδέα ή το ένα ή το άλλο - το εγώ ή ο Θεός. Το βρίσκουμε επίσης στο ακόλουθο απόσπασμα από το κείμενο:

Ἡ βλέπεις την σάρκα ἢ αναγνωρίζεις το πνεῦμα. Δεν υπάρχει συμβιβασμός μεταξύ των δυο. Εάν το ένα είναι πραγματικό το άλλο πρέπει να είναι ψεύτικο, γιατί αυτό που είναι πραγματικό αρνείται το αντίθετό του. Δεν υπάρχει άλλη επιλογή στην ὄραση εκτός από αυτή. (Κ-31. VI.1:1-4)

(3:5) Μην κάνεις καμία προσπάθεια να συμφιλιώσεις αυτά τα δύο, διότι το ένα αρνείται ότι το άλλο μπορεί να είναι αληθινό.

Πολλοί μαθητές των *Μαθημάτων Θαυμάτων* επιχειρούν να συμβιβάσουν τα δύο - νου και σώμα - και φέρνουν το πνεῦμα, τον Θεό, ἢ τον Ἰησὺ στον κόσμο για να το διορθώσουν. Όταν οι ἄνθρωποι μιλάνε για την ενσωμάτωση νου, σώματος και πνεύματος, από την οπτική των *Μαθημάτων Θαυμάτων* αρνούνται την πραγματικότητα του πνεύματος. Μόλις το πνεῦμα φερθεῖ στον κόσμο, παύει να εἶναι το ἴδιο. «Αλλά αυτό που περιλαμβάνει τα πάντα δεν μπορεί να ἔχει αντίθετο» (Κ-εισ.1: 8), και το πνεῦμα που περιλαμβάνει τα πάντα δεν ἔχει θέση σε ἕναν κόσμο αντιθέτων. Ἡ τρέχουσα σκέψη εἶναι ὅτι για να εἴμαστε πραγματικά ενοποιημένοι ως άτομα, πρέπει να ενοποιήσουμε το νου, το σώμα και το πνεῦμα. Αυτό πάλι εἶναι ακριβῶς αυτό που θέλει το εγώ. Μια τέτοια προσέγγιση μπορεί πράγματι να λειτουργήσει, αλλά δεν εἶναι αυτό που διδάσκει *αυτή ἡ διδασκαλία*. Το πνεῦμα, ο νους και το σώμα δεν μπορούν να ενοποιηθῶν, διότι το πνεῦμα υπερβαίνει πλήρως το νου και το σώμα. Επιπλέον, το σώμα δεν ἔχει πραγματική οὐσία, εἶναι απλῶς μια σκέψη στο νου και ποτέ δεν ἔχει ἀφήσει αυτή την πηγή.

(3:6-7) Αν εἶσαι σώμα, ο νους σου [το πνεῦμα] δεν περιέχεται μέσα στην αντίληψη που ἔχεις για τον εαυτό σου, διότι δεν ἔχει θέση σε αυτό το οποίο θα μπορούσε να εἶναι πραγματικά μέρος από σένα. Αν εἶσαι πνεῦμα [νους], τότε το σώμα πρέπει να μην ἔχει νόημα στην πραγματικότητά σου.

Αυτό εἶναι το πρόβλημα. Αν εἶμαι ἕνας Εαυτός ενωμένος με τον Δημιουργό μου, ενωμένος μέσα μου με τον εαυτό μου, δεν μπορεί να εἶμαι ἕνα σώμα. Αυτό σημαίνει ὅτι δεν μπορεί να εἶμαι κάποιο μεμονωμένο άτομο, οὔτε ξεχωριστό. Αυτή ἡ ιδέα παρουσιάζεται πληρέστερα στο ἀκόλουθο μέρος του προηγούμενου αποσπάσματος:

... Σε αυτή την μόνη επιλογή [ανάμεσα στο πνεῦμα και τη σάρκα] βασίζεται ὅλος ο κόσμος σου, γιατί ἐδῶ ἔχεις ἐδραιώσει αυτό που εἶσαι ως σάρκα ἢ πνεῦμα ἀνάλογα με την δική σου πεποίθηση. Εάν ἐπιλέξεις την σάρκα, ποτέ δεν θα ξεφύγεις ἀπὸ το σώμα ως δική σου πραγματικότητα, γιατί ἔχεις ἐπιλέξει ὅτι το θέλεις ἔτσι. Αλλά αν διαλέξεις το πνεῦμα, οι Ουρανοί θα σκύψουν για να ἀγγίξουν τα μάτια σου και να εὐλογήσουν την ιερή σου ὄραση, ὥστε να μπορέσεις να μην βλέπεις τον κόσμο της σάρκας πια παρὰ μόνο για να θεραπεύεις, να ἀνακουφίζεις και να εὐλογείς. (Κ-31. VI.1:6-8)

Με ἄλλα λόγια, κάθε στιγμή ἔχουμε την ευκαιρία να αποφασίσουμε ποιοι εἴμαστε: παιδιά της ιδιαιτερότητας ἢ του Θεοῦ · του διαχωρισμοῦ ἢ της ενιαιότητας, του σώματος ἢ του πνεύματος. Αυτό που ἐπιλέγουμε καθορίζει την ἐμπειρία μας. Πολύ απλά, εἶναι ἡ ἐπιλογή ἀνάμεσα στον Ουρανό ἢ την κόλαση.

(4:1) Το πνεῦμα κάνει χρήση του νου ως μέσο για να βρει την Αυτό-ἐκφρασή του.

Αυτή ἡ πρόταση εἶναι ἀντίστοιχη με τη πρόταση που προανέφερα: «ο νους εἶναι ο ενεργὸς παράγοντας του πνεύματος» (Δ-1.1:1). Εδῶ, ἐπίσης, ο νους χρησιμοποιεῖται με την ἔννοια του πνεύματος. Μπορούμε να δούμε ξανά τη σημασία που ἔχει να διαβάζουμε τα *Μαθήματα Θαυμάτων* σαν ἕνα ἔργο τέχνης και ὄχι σαν μια ἐπιστημονική πραγματεία, ὅπου οι λέξεις πρέπει να ἐξεταστούν, να ἀναλυθῶν και να κατανοηθῶν με την κυριολεκτική τους ἔννοια. Ἡ μελέτη μας και ἡ πρακτική των *Μαθημάτων* ωστόσο, ἐξυπηρετεῖται καλύτερα όταν ἐπιτρέπουμε στις λέξεις να διαποτίζουν τις καρδιές μας, ο ἐγκέφαλος να εἶναι απλῶς το ὄχημα που ἐπιτρέπει τις σκέψεις να

επιστρέψουν πίσω στην επίγνωση του νου. Έτσι ο Ιησούς χρησιμοποιεί τις ιδέες με χωρικούς και χρονικούς συνειρμούς - «το μέσο για να βρει την Αυτό-έκφρασή του» - για να μας ανυψώσει πέρα από αυτές τις διαστάσεις στο άπειρο βασίλειο του άχρονου.

Τώρα μετατοπίζεται το σημείο που εστιάζουμε:

(4:2-3) Και ο νους που υπηρετεί το πνεύμα βρίσκεται σε ειρήνη και είναι γεμάτος χαρά. Η δύναμή του προέρχεται από το πνεύμα, και εκπληρώνει χαρούμενα την λειτουργία του εδώ.

Η λειτουργία μας εδώ είναι η σωτηρία, η θεραπεία και η συγχώρεση. Η δύναμη της συγχώρεσης έρχεται μέσω του Αγίου Πνεύματος, η μνήμη της πραγματικότητάς μας ως πνεύμα. Έτσι ο Ιησούς μιλά για τον ορθό νου, όχι το νου του Χριστού, του οποίου η λειτουργία είναι μόνο η δημιουργία.

(4:4) Όμως ο νους μπορεί επίσης να βλέπει τον εαυτό του ως διαζευγμένο από το πνεύμα, και να αντιλαμβάνεται τον εαυτό του μέσα σε ένα σώμα που το συγχέει με τον εαυτό του.

Εδώ ο Ιησούς μιλά για τον εσφαλμένο νου. Οι ορθοί νόες μας συνδέονται με το πνεύμα μέσω του Αγίου Πνεύματος, το οποίο ορίζουμε ως τη μνήμη του Θεού που πήραμε μαζί μας στο όνειρο του διαχωρισμού. Έτσι, μέσα στους ορθούς νόες μας είμαστε για πάντα συνδεδεμένοι με το Άγιο Πνεύμα, και συνεπώς με τον Χριστό. Όταν όμως διαχωριζόμαστε από αυτή την ενότητα, έχουμε εσφαλμένη νόηση, και πιστεύουμε ότι υπάρχουμε σε ένα σώμα, που είναι ανεξάρτητο από τον Θεό, το πνεύμα και τον αληθινό Εαυτό μας. Ο εσφαλμένος νους είναι ο οίκος της αμαρτίας, της ενοχής, του φόβου και της ατομικότητας. Προβάλλουμε την αμαρτία μας και την βλέπουμε στα άλλα σώματα, τα οποία καθιστούν τα δικά μας αθώα λόγω αυτού που μας έχουν κάνει. Ακόμα κι αν βλέπουμε τους εαυτούς μας ως αμαρτωλούς, παραμένει μια σκέψη που μας λέει ότι κάποιος μας έφτιαξε μ' αυτό τον τρόπο. Δεν γεννηθήκαμε έτσι, ακόμα κι αν γεννηθήκαμε έτσι, διαμαρτυρόμαστε ότι δεν ήταν δική μας επιλογή. Τα κακά γονίδια μας δόθηκαν από κάποιον άλλο. Με άλλα λόγια, δεν έχει σημασία αν βλέπω το σώμα σας ή το σώμα μου ως αμαρτωλό. Θα υπάρχουν πάντα εκείνοι τους οποίους θα θεωρώ υπεύθυνους - η αυτο-κατηγορία και η κατηγορία έχουν την ίδια δυναμική με διαφορετικές μορφές:

Αν οι αδελφοί σου είναι μέρος από σένα κι εσύ τους κατηγορείς για τις απώλειες σου, κατηγορείς τον εαυτό σου. Και δεν μπορείς να κατηγορείς τον εαυτό σου δίχως να κατηγορείς τους αδελφούς σου. Γι' αυτό η κατηγορία πρέπει να εξαλειφθεί, και να μην την βλέπεις πουθενά. Αν την θέσεις επάνω σου, τότε δεν μπορείς να γνωρίσεις τον εαυτό σου, διότι μόνο το εγώ κατηγορεί. Η αυτο-κατηγορία επομένως, είναι ταύτιση με το εγώ, και μία άμυνα όπως και το να κατηγορείς τους άλλους. (Κ-11.ΙV.5:1-5)

(4:5) Τότε, χωρίς την λειτουργία του δεν έχει ειρήνη, και η ευτυχία είναι ξένη προς τις σκέψεις του.

Η λειτουργία του νου μας είναι να αναιρέσει την ενοχή - την πεποίθηση στην πραγματικότητα του σώματος - μέσω της συγχώρεσης. Μια κεντρική ιδέα που υπάρχει στα Μαθήματα είναι η έννοια της αναίρεσης. Δεν μας ζητείται να αρνηθούμε το σώμα - το δικό μας ή κάποιου άλλου - αλλά να αναιρέσουμε την ψευδή αντίληψη για τον σκοπό που έχει το σώμα, να υποκαταστήσει το Άγιο Πνεύμα, και να επιλέξουμε: τη συγχώρεση αντί για την επίθεση, το πνεύμα αντί για το σώμα, να επιστρέψουμε στην εστία αντί να παραμείνουμε στην εγωική μακρινή χώρα του διαχωρισμού:

... Η σωτηρία είναι κατάργηση... [αυτή] δεν σου ζητάει να βλέπεις το πνεύμα και να μην αντιλαμβάνεσαι το σώμα. Απλά σου ζητάει αυτό να είναι η επιλογή σου. Γιατί μπορείς να βλέπεις το σώμα χωρίς βοήθεια, αλλά δεν καταλαβαίνεις πώς να κοιτάς έναν κόσμο χωρίς από αυτό. Τον δικό σου κόσμο είναι που θα καταργήσει η σωτηρία, και θα σε αφήσει να δεις έναν άλλο κόσμο που τα

μάτια σου δεν θα μπορούσαν να βρουν ποτέ... Το πέπλο της άγνοιας πέφτει και στο καλό και στο κακό, και πρέπει να προσπεραστεί ώστε αυτά τα δυο να εξαφανιστούν και η αντίληψη να μην βρίσκει μέρος να κρυφτεί. Πως γίνεται αυτό; Δεν γίνεται καθόλου. Τι θα μπορούσε να υπάρχει μέσα στο σύμπαν που δημιούργησε ο Θεός που να χρειάζεται ακόμα να γίνει; (Κ-31.VI.2:1· 3:1-4, 8-11)

Η ειρήνη έρχεται μέσα από την αναίρεση των σκέψεων της σύγκρουσης, η οποία δεν απαιτεί καμία προσπάθεια, γιατί «τι χρειάζεται ακόμα να γίνει;» Επιλέγοντας να συγχωρήσουμε την απόφαση που πήρε ο νους υπέρ της ενοχής, και όχι να τη λύσουμε στο σώμα, έχουμε κάνει την επιλογή να δεχτούμε την πραγματικότητα όπως είναι. Δεν επιδιώκουμε να την αλλάξουμε και στη συνέχεια να διατηρήσουμε την μεταμορφωμένη και ψευδαισθησιακή της εικόνα. Μέσα από την αναίρεση αυτού που δεν υπήρξε ποτέ, η όραση του Χριστού σηκώνει το πέπλο που κρατούσε κρυμμένη τη μνήμη του Εαυτού μας. Η συγχώρεση έχει ολοκληρωθεί, και εξαφανίζεται καθώς η λειτουργία της δημιουργίας αναδύεται στους αφυπνισμένους νόες μας.

(5:1) Όμως ο νους χωρισμένος από το πνεύμα δεν μπορεί να σκεφτεί.

Εδώ αναφέρεται στον εσφαλμένο νου · και, όπως γνωρίζουμε, το εγώ δεν μπορεί να σκεφτεί. Η αληθινή Σκέψη αντικατοπτρίζεται στους ορθούς νόες μας ως η αρχή της Επανόρθωσης, η οποία μας υπενθυμίζει την Ταυτότητά μας ως μια Σκέψη του Θεού. Όταν διαχωριζόμαστε από αυτή τη σκέψη, νομίζουμε ότι σκεφτόμαστε, όμως αυτή δεν είναι κάποιου είδους σκέψη, όπως δεν βλέπουμε πραγματικά μέσω των ματιών μας, ούτε ακούμε μέσω των αυτιών μας.

(5:2-3) Έχει αρνηθεί την Πηγή της δύναμής του, και βλέπει τον εαυτό του αβοήθητο, περιορισμένο και αδύναμο. Αποσυνδεδεμένος από την λειτουργία του τώρα, νομίζει ότι είναι μόνος και διαχωρισμένος, ότι δέχεται επίθεση από στρατούς παραταγμένους εναντίον του και κρύβεται μέσα στην εύθραυστη προστασία που του παρέχει το σώμα.

Αυτό συμβαίνει όταν διαχωριζόμαστε από την Αγάπη του Θεού και την Πηγή της δύναμής μας. Προβάλλουμε την ευθύνη αυτής της εσφαλμένα νοούμενης κατάστασης και πιστεύουμε ότι όλοι είναι εχθροί μας. Αισθανόμαστε απολύτως μόνοι και ότι δεν υπάρχει καμία ελπίδα, γιατί η αδυναμία που η ενοχή μας διδάσκει είναι ότι η πραγματικότητά μας απαιτεί να βλέπουμε τους εαυτούς μας για πάντα «στο έλεος των πραγμάτων έξω από [εμάς], των δυνάμεων που [εμείς] δεν μπορούμε να ελέγξουμε, και των σκέψεων που έρχονται σε [εμάς] ενάντια στην θέλησή [μας]» (Κ-19.IV-Δ.7:4). Μόνο αλλάζοντας την αυτο-αντίληψή μας μπορούμε να βρούμε την ειρήνη και την ανάπαυση της αθωότητας. Έτσι διαβάζουμε:

Είσαι άτρωτος; Τότε ο κόσμος είναι αβλαβής στα μάτια σου. Συγχωρείς; Τότε και ο κόσμος συγχωρεί, επειδή εσύ έχεις συγχωρήσει τα παραπτώματά του, και έτσι σε βλέπει με μάτια που βλέπουν όπως και τα δικά σου. Είσαι σώμα; Έτσι όλος ο κόσμος γίνεται αντιληπτός ως ύπουλος, και έτοιμος να σκοτώσει. Είσαι πνεύμα, αθάνατο, και χωρίς την υπόσχεση της διαφθοράς και το στίγμα της αμαρτίας επάνω σου; Έτσι και ο κόσμος γίνεται ορατός ως σταθερός, απόλυτα άγιος της εμπιστοσύνης σου · ένα ευτυχισμένο μέρος για να ξεκουραστείς για λίγο, όπου τίποτε δεν χρειάζεται να σε φοβίζει, παρά μόνο να το αγαπάς. Ποιος δεν καλωσορίζει τον καλοσυνάτο στην καρδιά; Και τι θα μπορούσε να πληγώσει τον αληθινά αθώο; (Κ-31.IV.6)

(5:4) Τώρα πρέπει να συμφιλιώσει πάλι τα όμοια με τα ανόμοια, διότι αυτός νομίζει ότι είναι ο σκοπός του.

Τώρα προσπαθούμε να επιλύσουμε τη σύγκρουση εκεί όπου δεν βρίσκεται, βλέποντας τον εαυτό μας ως ανόμοιο με τον Θεό, τον Ιησού και το Άγιο Πνεύμα. Εμείς είμαστε η ψευδαίσθηση, Αυτοί είναι η αλήθεια · και επιδιώκουμε να συμφιλιωθούμε με Αυτούς ζητώντας τη βοήθειά Τους - όχι

όμως την *πραγματική* Τους βοήθεια. Προσπαθούμε να ενισχύσουμε την ψευδαισθησιακή ατομική μας ύπαρξη και την εσφαλμένη αίσθηση ασφάλειας και ευτυχίας την οποία αναπτύσσουν τα εγώ μας. Φέρνοντας την αλήθεια στην ψευδαίσθηση εξασφαλίζεται η επιβίωση του εγώ, το οποίο δεν μπορεί ποτέ να αντισταθεί να αποκαλύψει τα ψέματά του. Το τελευταίο πράγμα που θέλουμε να θυμηθούμε είναι ότι εμείς, όπως η Αγία Τριάδα, είμαστε πνεύμα, και ότι *η Ιδέα του Υιού του Θεού (το πνεύμα) δεν έχει αφήσει ποτέ την Πηγή Του (το πνεύμα)*. Το Όμοιο παραμένει για πάντα ενωμένο με το Όμοιο.

(6:1-2) Μην χάνεις άλλο χρόνο γι' αυτό. Ποιος μπορεί να επιλύσει τις ανόητες συγκρούσεις που αντιπροσωπεύει ένα όνειρο;

Με άλλα λόγια, ο Ιησούς μας λέει να σταματήσουμε να σπαταλάμε το χρόνο μας προσπαθώντας να λύσουμε τα προβλήματα στον κόσμο. Αυτή είναι η έννοια του «Δεν Χρειάζεται να Κάνω Τίποτα» (Κ-18.VII). Πιστεύουμε ότι πρέπει να κάνουμε κάτι, επειδή υπάρχει ένα αντιληπτό πρόβλημα που απαιτεί την προσοχή και τη δράση μας. Ωστόσο, δεν πρέπει να κάνουμε τίποτα, διότι αυτό που θεωρούμε ότι είναι το πρόβλημα - κάτι που είναι έξω από το νου μας - δεν είναι σε καμία περίπτωση το πρόβλημα. Όμως, αυτό δεν σημαίνει ότι στο επίπεδο του ονείρου δεν πρέπει να επιλύουμε προβλήματα εδώ, ή να φροντίσουμε τα δικά μας σώματα ή των άλλων ανθρώπων. Ο Ιησούς εννοεί ότι δεν πρέπει να ενεργούμε μόνοι μας. Ο ίδιος μας λέει πως πρέπει να συνειδητοποιήσουμε, ότι το πραγματικό πρόβλημα της δυσφορίας ή της ασθένειάς μας είναι ο διαχωρισμός μας από αυτόν. Με το να μην διαχωριστούμε από αυτόν και την αγάπη του, ζητώντας του να μας βοηθήσει, το πραγματικό πρόβλημα του διαχωρισμού από την αγάπη θα αναιρεθεί. Αυτό μας οδηγεί στο άγχος, το φόβο, την κατάθλιψη και την αίσθηση ότι αποτυγχάνουμε. Μόλις αυτές οι σκέψεις παραμεριστούν και η αγάπη του Ιησού έχει γίνει πραγματικότητα, μαζί, ενωμένοι σε αυτή την αγάπη, μπορούμε να αντιμετωπίσουμε αυτό που χρειάζεται να αντιμετωπιστεί, και δεν θα υπάρχει ένταση, άγχος ή κούραση. Το πρόβλημα θα επιλυθεί ομαλά, γιατί θα έχουμε απελευθερωθεί από την εσωτερική σύγκρουση, που εμποδίζει την αποτελεσματική επίλυση οποιουδήποτε αντιληπτού προβλήματος στον κόσμο.

Επαναλαμβάνουμε αυτή την πολύ σημαντική σκέψη: Ο Ιησούς δεν λέει ν' αγνοήσουμε τα προβλήματα εδώ. Μας διδάσκει να αντιμετωπίζουμε τις ανησυχίες μας με αυτόν στο πλευρό μας, έτσι η όρασή του γίνεται δική μας και μπορούμε να κατανοήσουμε την πραγματική φύση του προβλήματος και τη λύση του.

(6:3-5) Τι θα μπορούσε να σημαίνει στ' αλήθεια η λύση; Τι σκοπό θα εξυπηρετούσε; Για ποιο λόγο;

Είδαμε αυτή την ιδέα - ο σκοπός είναι το παν - πολλές φορές προηγουμένως. Ο σκοπός των προβλημάτων του κόσμου είναι να μας ριζώσει στο όνειρο και να διατηρήσουμε την εγωική ταυτότητά μας ιερή. Έτσι δεν θα θυμηθούμε ποτέ τη μη-δυναμική μας Ταυτότητα. Ο λήπτης των αποφάσεων, ο ονειρευτής του ονείρου μας, δημιουργεί προπετάσματα καπνού για να μας αποσπά την προσοχή και να μας αναστατώνει *εδώ* (στο σώμα), ώστε να μην αλλάξει τίποτα *εκεί* (στο νου). Για άλλη μια φορά, η φύση του πραγματικού προβλήματος είναι ότι διώξαμε τον Ιησού. Αν τον προσκαλέσουμε και ενωθούμε μαζί του στο νου μας, το πρόβλημα του διαχωρισμού αναιρείται. Συνεπώς, οι ανησυχίες μας για τα εξωτερικά προβλήματα ελαχιστοποιούνται, επιτρέποντάς μας να αφιερώσουμε την αμέριστη προσοχή σε αυτά και στην επίλυσή τους.

(6:6) Η σωτηρία δεν μπορεί να κάνει πραγματικές τις ψευδαισθήσεις, ούτε να λύσει ένα πρόβλημα που δεν υπάρχει.

Αν διαβάσετε προσεκτικά αυτή τη δήλωση, είναι σαφές ότι ο Ιησούς λέει ότι δεν πρέπει να ζητάμε από το Άγιο Πνεύμα να λύσει τα δικά μας προβλήματα στο κόσμο: «Η σωτηρία δεν μπορεί να κάνει πραγματικές τις ψευδαισθήσεις», η οποία είναι αυτή που λύνει ένα πρόβλημα, ούτε μπορεί να «λύσει ένα πρόβλημα που δεν υπάρχει», το οποίο προφανώς δεν θα είχε νόημα. Η σωτηρία λύνει ένα πρόβλημα στην πηγή του: που είναι όταν επιλέγουμε το εγώ αντί για το Άγιο Πνεύμα. Ζητώντας βοήθεια του Αγίου Πνεύματος, το πρόβλημα αναιρείται εξ ολοκλήρου επιτρέποντας την μνήμη της απάντησής Του να επιστρέψει.

(6:7-8) Ίσως ελπίζεις ότι μπορεί, όμως θα ήθελες το σχέδιο του Θεού για την απελευθέρωση του αγαπητού Του Υιού να προκαλεί πόνο σε αυτόν, και να αποτύχει να τον ελευθερώσει;

Ελπίζουμε ότι η «σωτηρία» θα λύσει ένα πρόβλημα εδώ. Αλλά κάθε φορά που ζητάμε την βοήθεια του Ιησού στον κόσμο, εξασφαλίζουμε ότι δεν θα αφήσουμε ποτέ τον κόσμο και δεν θα επιστρέψουμε στην εστία. Επιπλέον, διασφαλίζουμε ότι ο πόνος θα έρθει στην Υιότητα, αφού η σωτηρία του εγώ μπορεί να επιτευχθεί μόνο μέσα από τη θυσία της ευτυχίας - τη δική μας ή του άλλου - έτσι μας υποδουλώνει στο δικό του σύστημα σκέψης. Γι' αυτό το αποκαλούμε *σκλαβιά*.

(7:1) Ο Εαυτός σου διασφαλίζει τις Σκέψεις Του, και αυτές παραμένουν μέσα στο νου σου και μέσα στο Νου του Θεού.

Άλλη μια φορά, αυτός είναι ο ορθός νους, και οι σκέψεις του εκφράζουν την αρχή της Επανόρθωσης, για παράδειγμα τη συγχώρεση ή τη θεραπεία. Αυτές αντανακλούν την ενοποιημένη Σκέψη της Αγάπης, η οποία βρίσκεται στο Νου του Θεού και δεν άφησε ποτέ την πηγή της.

(7:2) Το Άγιο Πνεύμα κρατά την σωτηρία μέσα στο νου σου, και του προσφέρει τον δρόμο προς την ειρήνη.

Ο δρόμος που οδηγεί στην ειρήνη είναι να στραφούμε από το εγώ προς στο Άγιο Πνεύμα, τη σκέψη της Επανόρθωσης που μας σώζει από την πίστη μας στην πραγματικότητα του διαχωρισμού.

(7:3) Η σωτηρία είναι μία σκέψη που μοιράζεσαι με τον Θεό, διότι η Φωνή Του την δέχτηκε για σένα και απάντησε εν ονόματί σου ότι έγινε.

Όταν επιλέξαμε να κάνουμε το διαχωρισμό πραγματικό, καταπνίξαμε τη Φωνή του Αγίου Πνεύματος και ακούσαμε μόνο τη φωνή της ιδιαιτερότητας. Η αποτελεσματικότητα του εγωικού σχεδίου να χρησιμοποιεί την ιδιαιτερότητα ως αμετάβλητη για να μας αποτρέψει να ακούσουμε τη Φωνή της αλήθειας εκφράζεται σιωπηρά σε αυτό το απόσπασμα από την ενότητα «Η Δολιότητα της Ιδιαιτερότητας»:

... Ποια απάντηση από αυτές που δίνει το Άγιο Πνεύμα μπορεί να φτάσει σε σένα, όταν εσύ ακούς την ιδιαιτερότητά σου, και αυτή είναι που ρωτά και απαντά; Η μικρή της απάντηση, βουθή μέσα στην μελωδία που ξεχύνεται από τον Θεό προς εσένα αιώνια υμνώντας με αγάπη αυτό που είσαι, είναι η μόνη που ακούς. Και αυτό το τεράστιο τραγούδι της τιμής και της αγάπης γι' αυτό που είσαι, φαίνεται σιωπηλό και δεν ακούγεται μπροστά στην «ισχύ» της. Τεντώνεις τα αυτιά σου για ν' ακούσεις την βουθή φωνή του, ενώ το Κάλεσμα του Θεού του ίδιου είναι βουβό για σένα. (Κ-24.ΙΙ.4:3-6)

Τα καλά νέα είναι ότι, παρόλο που έχουμε τη δύναμη μέσα στο όνειρο να μην ακούσουμε, αυτό δεν σημαίνει ότι η Φωνή της Αγάπης δεν βρίσκεται στον ορθό νου μας, είναι κρατημένη σε ασφαλές μέρος για μας.

(7:4) Έτσι η σωτηρία φυλάσσεται ανάμεσα στις Σκέψεις που ο Εαυτός σου κρατά και φροντίζει με αγάπη για σένα.

Αυτή λοιπόν είναι άλλη μια δήλωση του θέματος της Επανόρθωσης: Η σκέψη του διαχωρισμού δεν συνέβη ποτέ και απλώς φαίνεται να καλύπτει την επίγνωση της Σκέψης που μας θυμίζει την Ταυτότητά μας. Ο Ιησούς, η φωνή που μιλά για τον Εαυτό μας, έχει κρατήσει αυτή τη Σκέψη για μας, όπως θυμόμαστε από αυτό το εμπνευσμένο απόσπασμα που έχουμε ήδη αναφέρει και με χαρά το διαβάζουμε ξανά:

... Έχω σώσει όλες σου τις καλοσύνες και κάθε σκέψη αγάπης που έκανες ποτέ. Τις έχω εξαγνίσει από τα σφάλματα που έκρυβαν το φως τους, και τις κράτησα για σένα μέσα στην δική τους τέλεια λάμψη. Είναι πέρα από την καταστροφή και πέρα από την ενοχή. Προήλθαν από το Άγιο Πνεύμα μέσα σου, και γνωρίζουμε ότι αυτά που δημιουργεί ο Θεός είναι αιώνια. (Κ-5.ΙV.8:3-6)

Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο η σωτηρία δεν είναι κάτι που πρέπει να επιτευχθεί, αλλά απλώς να γίνει αποδεκτή.

(8:1-2) Σήμερα θα επιχειρήσουμε να βρούμε αυτή την σκέψη, της οποίας η παρουσία μέσα στο νου σου είναι εγγυημένη από Εκείνον που σου μιλά από τον ένα Εαυτό σου. Οι ωριαίες πεντάλεπτες ασκήσεις μας θα είναι μία έρευνα για Εκείνον μέσα στο νου σου.

Όπως έχουμε ήδη δει, ο τρόπος που ψάχνουμε το Άγιο Πνεύμα μέσα στον ορθό μας νου, που είναι η έννοια του νου εδώ, είναι να απομακρυνθούμε από τον εσφαλμένο νου μας. Αυτό σημαίνει να σταματήσουμε να επενδύουμε στο να έχουμε δίκιο για την αυτόνομη ατομικότητά μας. Η αναγνώριση ότι αυτή η αυτο-εξάρτηση δεν μας έφερε την ευτυχία και την ειρήνη που επιδιώκαμε, είναι αυτό που θα μας παρακινήσει να θυμόμαστε κάθε ωριαία εξάσκηση. Ο φόβος μας να την αναγνωρίσουμε είναι αυτό που προκαλεί να ξεχνάμε.

(8:3-9:3) Η σωτηρία έρχεται από αυτόν τον ένα Εαυτό μέσω Εκείνου ο Οποίος είναι η Γέφυρα ανάμεσα στο νου σου και Αυτόν. Περίμενε υπομονετικά, και άφησέ Τον να σου μιλήσει για τον Εαυτό σου, και για το τι μπορεί να κάνει ο νους σου, όταν επανορθωθεί μέσα σε Αυτόν και είναι ελεύθερος να υπηρετεί την Θέλησή Του.

Άρχισε λέγοντας αυτά:

Η σωτηρία προέρχεται από τον ένα μου Εαυτό. Οι Σκέψεις Του είναι δικές μου για να τις χρησιμοποιήσω.

Ενθυμούμενοι ότι μπορούμε να βρούμε την ευτυχία μόνο μέσα από την αλλαγή των δασκάλων, αφιερώνουμε την ημέρα μας στο να ενισχύσουμε αυτό που θέλουμε να μάθουμε. Έτσι αρνούμαστε τον ψευδή εαυτό της ιδιαιτερότητας, επιλέγοντας τις σκέψεις που αντανakλούν τη Σκέψη του Ποιοι πραγματικά είμαστε, καθώς ακούμε τη Φωνή που μας θυμίζει τον Εαυτό μας · έτσι στρεφόμαστε στο Άγιο Πνεύμα, τη Φωνή που γεφυρώνει το χάσμα που υπάρχει ανάμεσα στην ψευδαίσθηση και την αλήθεια, και μας διδάσκει απαλά να συγχωρέσουμε αυτό που δεν συνέβη ποτέ.

(9:4-7) Έπειτα αναζήτησε τις Σκέψεις Του, και διεκδίκησέ τις ως δικές σου. Αυτές είναι οι δικές σου αληθινές σκέψεις που έχεις αρνηθεί, και έχεις αφήσει το νου σου να περιπλανηθεί σε ένα κόσμο ονείρων, για να βρίσκει ψευδαισθήσεις στην θέση εκείνων. Εδώ είναι οι σκέψεις σου, οι μόνες που έχεις. Η σωτηρία είναι ανάμεσά τους · βρες την εκεί.

Ο λήπτης των αποφάσεών μας αγάπησε την ιδέα να είναι μόνος του κι έτσι επέλεξε να αρνηθεί τις πραγματικές του σκέψεις - τις εκφράσεις της αρχής της Επανόρθωσης - και αποδέχθηκε στη θέση τους τις σκέψεις της ιδιαιτερότητας. Αυτό έκανε το νου του να περιπλανηθεί στη μακρινή χώρα του κόσμου των ονείρων, ο οποίος πήρε τη θέση της αλήθειας. Όπως στην παραβολή του Ασώτου Υιού, μπορέσαμε να δούμε το σφάλμα που είχαν οι τρόποι μας - οι εσφαλμένες επιλογές που οδήγησαν

στον πόνο και την ταλαιπωρία - και στη θέση τους να επιλέξουμε τις σκέψεις της σωτηρίας που θα μας φέρουν στον οίκο του Πατρός μας που δεν αφήσαμε ποτέ. Μόλις τις επιλέξουμε, αυτές τις σκέψεις γίνονται δικές μας.

(10:1) Αν επιτύχεις, οι σκέψεις που έρχονται σε σένα θα σου πουν πως σώζεσαι, και ότι ο νους σου έχει βρει την λειτουργία που επιδίωξε να χάσει.

Αυτή είναι η λειτουργία του ορθού μας νου: να επιλέξει τη σωτηρία. Δεν μπορούμε παρά να επιτύχουμε, αφού αλλάζουμε τον σκοπό μας από την ενοχή στην συγχώρεση, από την καταδίκη στη σωτηρία, από τον εαυτό μας στον Εαυτό.

(10:2-5) Ο Εαυτός σου θα την καλωσορίσει και θα της δώσει ειρήνη. Έχοντας ανακτήσει την δύναμή του, θα ρέει πάλι από το πνεύμα προς το πνεύμα μέσα σε όλα τα πράγματα που το Πνεύμα έχει δημιουργήσει σαν τον Εαυτό Του. Ο νους σου θα ευλογεί όλα τα πράγματα. Η σύγχυση έχει φτάσει στο τέλος της, έχεις επανορθωθεί στην πραγματικότητά σου, διότι έχεις βρει τον Εαυτό σου.

Αυτή είναι η Ενιαιότητα της δημιουργίας, το αντίθετο του διαχωρισμού ο οποίος απορρέει από το εγώ. Έχοντας ανακτήσει τη λειτουργία της συγχώρεσης στην επίγνωσή μας, ανακτούμε τη δύναμη που είχαμε επιδίωξει να χάσουμε. Βρίσκοντάς την, επανέρχεται η Πηγή της δύναμης, η οποία αναπαύεται στη δική μας λειτουργία της δημιουργίας: η αγάπη εκτείνεται στην αγάπη, η χαρά ρέει προς τη χαρά, ο Χριστός έρχεται στο Δικό Του Εαυτό. Μαζί, με όλους τους Υιούς του Θεού,

θα εξαφανιστούμε μέσα στην Παρουσία πέρα από το πέπλο, όχι για να χαθούμε αλλά για να βρεθούμε · όχι για να γίνουμε ορατοί αλλά να γνωρίσουμε. Κι εφόσον θα γνωρίσουμε, τίποτα δεν θα μείνει ατελές στο σχέδιο που ο Θεός εδραίωσε για την σωτηρία. Αυτός είναι ο σκοπός του ταξιδιού, χωρίς τον οποίο το ταξίδι δεν έχει νόημα. Εδώ είναι η ειρήνη του Θεού, δοσμένη σε σένα αιώνια από Αυτόν. Εδώ είναι η ανάπαυση και η ησυχία που αναζητάς, ο λόγος για το ταξίδι από το ξεκίνημα του. (Κ-19.IV-Δ.19:1-5)

Και είμαστε στην εστία μας, εκεί όπου ο Θεός θέλει να είμαστε. (Κ-31.VIII.12:8)

(11) Ο Εαυτός σου γνωρίζει ότι δεν γίνεται να αποτύχεις σήμερα. Ίσως ο νους παραμένει αβέβαιος για λίγο ακόμα. Μην αποθαρρύνεσαι από αυτό. Την χαρά που βιώνει ο Εαυτός σου, θα την φυλάξει για σένα, και θα είναι δική σου σε πλήρη επίγνωση. Κάθε φορά που περνάς πέντε λεπτά της ώρας αναζητώντας Εκείνον που ενώνει το νου σου και τον Εαυτό σου, προσφέρεις σε Εκείνον άλλον ένα θησαυρό για να σου τον κρατήσει.

Δεν γνωρίζουμε ότι είμαστε στην εστία, γιατί η εμπειρία του Εαυτού μας, μας περιμένει. Αλλά ο Ιησούς μας διαβεβαιώνει ότι ο Χριστός είναι εκεί και μας καθησυχάζει ότι θα θυμηθούμε, γιατί κάθε καθημερινή και ωριαία θύμηση μας επιταχύνει να πλησιάσουμε στο στόχο μας.

(12:1-2) Κάθε φορά σήμερα που [εσύ] λες στον έξαλλο νου σου ότι η σωτηρία προέρχεται από τον ένα σου Εαυτό, θέτεις άλλον ένα θησαυρό στα αυξανόμενα αποθέματά σου. Και όλοι αυτοί δίνονται σε όλους αυτούς που τους ζητούν, και θέλουν να δεχτούν το δώρο.

Ο δικός μας ουράνιος «εμπυχωτικός λόγος» συνεχίζεται. Ο Ιησούς θέλει να έχουμε πίστη στην εξάσκησή μας και να μην απογοητευόμαστε όταν ξεχνάμε μια χρονική περίοδο ή μπαίνουμε στον πειρασμό να πιστέψουμε ότι αυτό που κάνουμε δεν έχει κανένα αποτέλεσμα. Περιττό να πούμε ότι το εσύ που αναφέρεται εδώ είναι ο λήπτης των αποφάσεων, ο οποίος λέει στον ξέφρενο εσφαλμένο νου ότι έκανε λάθος στην αρχική του επιλογή. Αυτός είναι ο εαυτός μας που λέει στον εαυτό μας πως η ταυτότητά μας ως ένα εσφαλμένα νοούμενο άτομο είναι ψευδής. Έτσι

καταλαβαίνουμε ότι επιλέξαμε αυτή την ταυτότητα γιατί φοβόμασταν τη λαμπρή αλήθεια του Εαυτού μας, ένα λάθος που μπορούμε τώρα να συγχωρήσουμε καθώς δεχόμαστε με χαρά το δώρο της σωτηρίας του Αγίου Πνεύματος.

Επιπλέον, το δώρο δίνεται σε όλους επειδή οι νόες είναι ενωμένοι, αν και κάθε διαχωρισμένος Υιός πρέπει να το δεχτεί για τον εαυτό του. Αυτό είναι το κλειδί. Μερικές φορές οι άνθρωποι αναρωτιούνται γιατί βρίσκονται εδώ εφόσον ο Ιησούς έχει ήδη αποδεχθεί την Επανόρθωση. Από την δική του οπτική, βεβαίως, δεν είμαστε εδώ. Το πρόβλημα είναι ότι αρνούμαστε να αποδεχτούμε την Επανόρθωση και την αγάπη και έτσι συνεχίζουμε να κοιμόμαστε στον κόσμο των ονείρων μας, ονειρευόμενοι ακόμα. Και πάλι, το δώρο της μνήμης δίνεται σε όλους, αλλά πρέπει να το θέλουμε για μας.

(12:3) Σκέψου, λοιπόν, πόσα σου δίνονται σήμερα, ώστε να δοθούν σε σένα!

Αυτό που μας δίνεται για να δοθεί είναι η μνήμη του Ποιοι είμαστε ως ένας Υιός του Θεού, ο Χριστός που ο Θεός δημιούργησε ένα με Αυτόν. Μόλις το επιλέξουμε αυτό για εμάς, γνωρίζουμε ότι ο Θεός έχει μόνο έναν Υιό, τον Εαυτό μας. Τότε γινόμαστε το σύμβολο της σωτηρίας για τον κόσμο. Η αποδοχή της αληθινής μας Ταυτότητας - η αποδοχή της Επανόρθωσης για τους εαυτούς μας - γίνεται ένα σημαντικό θέμα στα μαθήματα που ακολουθούν.

* Για μια διεξοδική εξέταση αυτής της δυναμικής, δείτε στο The Message of A COURSE IN MIRACLES, Vol 1: All Are Called, Chapters 2-4.

ΜΑΘΗΜΑ 97

Είμαι πνεύμα.

Αυτό το μάθημα αποτελεί συνέχεια του θέματος του αληθινού μας Εαυτού ή της Ταυτότητάς μας, το οποίο ερευνήσαμε σε προηγούμενα μαθήματα. Εδώ, ο αληθινός μας Εαυτός ταυτίζεται συγκεκριμένα με το πνεύμα.

(1:1-2) Η σημερινή ιδέα σε ταυτίζει με τον ένα σου Εαυτό. Δεν δέχεται καμία διαιρεμένη ταυτότητα, ούτε προσπαθεί να ενοποιήσει παράγοντες που αντιτίθενται.

Μίλησα προηγουμένως για την τάση, ιδιαίτερα στην ολιστική ιατρική, να ενοποιεί το πνεύμα, το νου και το σώμα. Αυτό το μάθημα καθιστά και πάλι σαφές ότι είναι αδύνατο να βάζουμε σε μια ενότητα δύο καταστάσεις που είναι ασυμβίβαστες μεταξύ τους: το πνεύμα και τον διαιρεμένο νου · το πνεύμα και το σώμα. Έτσι μας ζητείται να επιλέξουμε ανάμεσα στην αλήθεια και την ψευδαίσθηση. Αυτό το σημαντικό θέμα θα εκφραστεί επίσης στη συνέχεια των μαθημάτων.

(1:3-4) Απλά δηλώνει την αλήθεια. Ασκήσου σε αυτή την αλήθεια σήμερα όσο πιο συχνά μπορείς, διότι θα μεταφέρει το νου σου από την επίθεση στα ήσυχα πεδία της ειρήνης.

Αυτή η αλήθεια είναι ότι είμαστε πνεύμα, ο Εαυτός στον οποίο φέρνουμε όλες τις ψευδείς σκέψεις της ταυτότητάς μας. Οι ψευδαισθήσεις αυτές έχουν μαθευτεί τόσο καλά που χρειάζεται να εξασκηθούμε πολύ για να τις ξεμάθουμε. Ο σκοπός αυτών των ασκήσεων είναι να μας παρακινήσουν, αλλά και για να δώσουμε ένα πλαίσιο σ' αυτή την ξε-μάθηση. Συνεπώς, με την πάροδο του χρόνου, οδηγούμαστε απαλά από το πεδίο της μάχης και τις συγκρούσεις «στα ήσυχα πεδία της ειρήνης», στα οποία θυμόμαστε τον Εαυτό μας.

(1:5) Κανένα ρίγος φόβου δεν μπορεί να εισέλθει, διότι ο νους σου έχει απαλλαγεί από την τρέλα, αφήνοντας να φύγουν οι ψευδαισθήσεις διχασμένης ταυτότητας.

Ο Ιησούς μας θυμίζει ότι έχουμε επιλέξει ενάντια στο εγώ και υπέρ του Αγίου Πνεύματος, υπενθυμίζοντας ότι η πραγματικότητά μας είναι πνεύμα, όχι ο διαιρεμένος νους ή το σώμα. Όταν επιλέγουμε το Άγιο Πνεύμα, επιλέγουμε τη σκέψη μέσα στο νου μας που είναι η μνήμη του Ποιού είμαστε ως Χριστός. Αφού η τέλεια αγάπη διώχνει το φόβο, για να αναφέρουμε την περίφημη βιβλική πρόταση (Α΄ Επιστολή Ιωάννου 4:18), όταν επιλέγουμε να θυμόμαστε την αγάπη, κανένα παγερό αίσθημα φόβου δεν μπορεί να μπει στο νου μας. Αυτός είναι ο ρόλος του θαύματος, όπως τονίζει ο πρώτος συλλογισμός στο κείμενο:

... Ξεκαθαρίζοντας το ψεύτικο από το αληθινό, το θαύμα έχει αυτή την πορεία:

Η τέλεια αγάπη αποβάλλει τον φόβο.

Αν ο φόβος υπάρχει,

Τότε δεν υπάρχει τέλεια αγάπη.

Αλλά:

Μόνο η τέλεια αγάπη υπάρχει.

Αν υπάρχει φόβος,

Προξενεί μια κατάσταση που δεν υπάρχει. (Κ-1. VI.5:3-8)

Έτσι επιστρέφει σε μας η λογική του ορθού νου μας, και θυμόμαστε την ταυτότητά μας ως πνεύμα.

(2) Δηλώνουμε ξανά την αλήθεια για τον Εαυτό σου, τον άγιο Υιό του Θεού ο Οποίος αναπαύεται μέσα σου · που ο νους του έχει ανακτήσει την σωφροσύνη του. Είσαι το πνεύμα που είναι προικισμένο με φροντίδα, με όλη την Αγάπη του Πατέρα σου, την ειρήνη και την χαρά. Είσαι το πνεύμα το οποίο ολοκληρώνει τον Εαυτό του, και μοιράζεται την λειτουργία Του ως Δημιουργός. Αυτός βρίσκεται πάντα μαζί σου, όπως κι εσύ είσαι μαζί Του.

Ζητώντας από το Άγιο Πνεύμα να μας διδάξει να συγχωρούμε, μας επαναφέρει στη λογική η οποία διορθώνει τις ψευδαισθήσεις του εγώ. Ο φόβος έχει έρθει στην αγάπη, η οποία τον αποδομεί απαλά στην αλήθεια. Καθώς εκπληρώνουμε τη λειτουργία μας που εδώ είναι να συγχωρούμε, η λειτουργία μας που στον Ουρανό είναι να δημιουργούμε επιστρέφει στην επίγνωσή μας ως πνεύμα και θυμόμαστε την Ενιαιότητα που μας δημιούργησε ως ένα με Αυτή.

(3) Σήμερα προσπαθούμε να φέρουμε την πραγματικότητα ακόμα πιο κοντά στο νου σου. Κάθε φορά που ασκείσαι, η επίγνωση έρχεται τουλάχιστον λιγάκι πιο κοντά · μερικές φορές γλυτώνεις χίλια χρόνια ή και ακόμα περισσότερο. Τα λεπτά που δίνεις πολλαπλασιάζονται επανειλημμένα, διότι το θαύμα χρησιμοποιεί τον χρόνο, αλλά δεν κυβερνάται από αυτόν. Η σωτηρία είναι ένα θαύμα, το πρώτο και το τελευταίο · το πρώτο που είναι το τελευταίο, διότι είναι ένα.

Αυτό το απόσπασμα επαναλαμβάνει το ίδιο θέμα που βλέπουμε στις πρώτες σελίδες του κειμένου όπου ο Ιησούς συζητά για το ρόλο που παίζει το θαύμα στη σωτηρία μας. Σκοπός του είναι να καταρρεύσει ο χρόνος, εξοικονομώντας μας ακόμα και χίλια χρόνια. Χωρίς να πάμε σε βάθος στη μεταφυσική του χρόνου των *Μαθημάτων Θαυμάτων**, μπορούμε απλά να πούμε ότι από τη στιγμή που ο χρόνος δεν είναι γραμμικός, όλα αυτά συμβαίνουν σε μια στιγμή, ο Ιησούς διδάσκει ότι όταν επιλέγουμε το θαύμα, επιλέγουμε να αναιρέσουμε τεράστια τμήματα του συστήματος σκέψης μας τα οποία πιστεύουμε ότι υπάρχουν στον χρόνο. Έτσι λέει:

Το θαύμα ελαχιστοποιεί την ανάγκη του χρόνου... Άρα, το θαύμα έχει την μοναδική ιδιότητα να καταργεί το χρόνο στο μέτρο που καθιστά μη αναγκαίο το διάστημα του χρόνου που διανύει. Δεν υπάρχει σχέση ανάμεσα στον χρόνο που χρειάζεται να γίνει ένα θαύμα και στον χρόνο που καλύπτει. Το θαύμα αναπληρώνει την μάθηση που σε άλλη περίπτωση θα χρειαζόταν χιλιάδες χρόνια... Το θαύμα συντομεύει τον χρόνο καταρρίπτοντάς τον, εκμηδενίζοντας έτσι κάποια διαστήματα μέσα σε αυτόν. Όμως, αυτό το κάνει μέσα στο ευρύτερο πλαίσιο της χρονικής ακολουθίας. (Κ-1.ΙΙ.6:1, 5-7, 9-10)

Για παράδειγμα, θεωρήστε ότι είστε κάποιος που έχει βιώσει πολύ εγκατάλειψη στη ζωή του. Αυτό το σενάριο, φυσικά, καλύπτει το πλήρες ολόγραμμα του χρόνου και του χώρου, και επομένως αυτό το θέμα αναμφισβήτητα αναβιώνεται ξανά και ξανά σε πολλές ζωές. Για χάρη αυτής της συζήτησης, ας σκεφτούμε απλώς δέκα ζωές, που η κάθε μια είναι εκατό χρόνια. Όταν συγχωρείτε τις φιγούρες της εγκατάλειψης στην τρέχουσα ζωή σας, το αποτέλεσμα είναι σαν ντόμινο, που διαγράφει μαζί με την τρέχουσα τις υπόλοιπες εννέα μη γραμμικές ζωές. Υπό αυτή την έννοια, λοιπόν, έχετε κερδίσει «χίλια χρόνια». Για να το πούμε μεταφορικά, σκεφτείτε έναν υπολογιστή στον οποίο έχετε ένα αρχείο που ονομάζεται *Εγκατάλειψη* που περιέχει όλες τις φορές που έχετε εγκαταλειφθεί. Παρεμπιπτόντως, η κατανόηση της δυναμικής της προβολής μας βοηθά να καταλάβουμε ότι πίσω από τις κατηγορίες μας είναι η αυτο-κατηγορία ότι αρχικά εγκαταλείψαμε την αγάπη. Όταν η άγια στιγμή κατά την οποία συγχωρούμε έρχεται, ολόκληρο το αρχείο της *Εγκατάλειψης* - οι πικρίες που κρατούνται εναντίον των άλλων, η ενοχή που κρατείται εναντίον μας - διαγράφεται

Θα πρέπει επίσης να είναι προφανές ότι ο Ιησούς δεν εννοεί το χιλιάδες κυριολεκτικά, διότι δεν υπάρχει χρόνος. Το περιεχόμενο πίσω από το αριθμητικό σύμβολο είναι ότι ο Ιησούς διδάσκει πως τα *Μαθήματα Θαυμάτων* θα σας εξοικονομήσουν χρόνο. Όταν συγχωρείτε έναν από τους ιδιαίτερους συντρόφους σας, πίσω από αυτό βρίσκονται χιλιάδες άλλα αντικείμενα του προβαλλόμενου μίσους σας:

... Ο αδελφός σου πρώτος θα φανεί ανάμεσά τους, αλλά χιλιάδες στέκονται πλάι του, και πέρα από τον κάθε έναν υπάρχουν άλλοι χίλιοι. (Κ-27.V.10:4)

Αυτό λοιπόν, είναι που εννοεί ο Ιησούς με το θαύμα. Εσφαλμένα, πιστεύουμε ότι κάθε φορά που σκεφτόμαστε τον Θεό κατά τη διάρκεια της ημέρας, ότι σκεφτόμαστε τον Θεό μόνο εκείνη τη στιγμή. Στην πραγματικότητα όμως, αναιρούμε μια μακριά σειρά λαθών, μέσα στα οποία έχουμε ξεχάσει τον Θεό και επιλέξαμε το εγώ. Μέσα από αυτή την αναίρεση σωζόμαστε από τις τρελές αυταπάτες του διαχωρισμού, της ενοχής και της ιδιαιτερότητας. Τα όμοια είναι ένα, αφού υπάρχει μόνο ένα λάθος. Έτσι το θαύμα τα καταργεί όλα, αφού υπάρχει μόνο ένα πρόβλημα από το οποίο πρέπει να σωθούμε.

(4) Είσαι το πνεύμα στου οποίου το νου ενοικεί το θαύμα μέσα στο οποίο όλος ο χρόνος μένει ακίνητος · το θαύμα μέσα στο οποίο όταν περνάς ένα λεπτό χρησιμοποιώντας αυτές τις ιδέες γίνεται χρόνος που δεν έχει κανένα όριο ούτε τέλος. Δώσε, λοιπόν, αυτά τα λεπτά πρόθυμα, και βασίσου σ' Εκείνον που υποσχέθηκε να εναποθέσει την αιωνιότητα δίπλα τους. Εκείνος θα προσφέρει όλη Του την δύναμη σε κάθε μικρή προσπάθεια που κάνεις. Δώσε Του τα λεπτά που χρειάζεται σήμερα, για να σε βοηθήσει να καταλάβεις μαζί Του ότι είσαι το πνεύμα που διαμένει μέσα σε Αυτόν, και καλεί κάθε ζωντανό πλάσμα μέσω της Φωνής Του · προσφέρει την όρασή Του σε όλους όσους το ζητήσουν · αντικαθιστά το σφάλμα με την απλή αλήθεια.

Το θαύμα βρίσκεται έξω από το χρόνο, και έτσι «όλος ο χρόνος μένει ακίνητος» μέσα σ' αυτό. Το θαύμα αντιπροσωπεύει τον ορθό μας νου, στον οποίο πηγαίνουμε όταν θέλουμε να αναγνωρίσουμε ότι έχουμε κάνει λάθος και ότι το Άγιο Πνεύμα έχει δίκιο. Το να επιλέξουμε το

θαύμα σημαίνει επομένως να αφήσουμε το χέρι του εγώ και να κρατήσουμε του Αγίου Πνεύματος. Το μέρος που λαμβάνει τις αποφάσεις στο νου μας είναι έξω από το χρόνο και το χώρο, και με αυτή την έννοια είναι αιώνιο. Βιώνουμε τα αποτελέσματα αυτής της αλλαγής μέσα στον κόσμο του χρόνου, γι' αυτό ο Ιησούς μιλά για την εξοικονόμηση χρόνου - τα χιλιάδες χρόνια. Στην πραγματικότητα, όμως, απλώς επιστρέφουμε στον δικό μας αιώνιο νου και επιλέγουμε ξανά.

Το υποβόσκων θέμα εδώ είναι ότι το Άγιο Πνεύμα δεν μπορεί να μας βοηθήσει αν δεν του το επιτρέψουμε. Με άλλα λόγια, ο δικός μας ρόλος είναι να δώσουμε «αυτά τα λεπτά ... [και] κάθε μικρή προσπάθεια» στο Άγιο Πνεύμα. Αντί να τα σπαταλάμε για να αρνηθούμε την αλήθεια, μας ζητείται να καταβάλουμε την ίδια προσπάθεια για να διορθώσουμε το λάθος μας. Αυτό αντικατοπτρίζει το κεντρικό θέμα της μικρής προθυμίας:

... Ο δικός σου ρόλος είναι μόνο να Του προσφέρεις λίγη προθυμία να Του επιτρέψεις να αφαιρέσει κάθε φόβο και μίσος, και να συγχωρεθείς. (Κ-18. V.2:5)

Σημειώστε επίσης το θέμα της καθολικότητας, ένα αναπόσπαστο μέρος της δομής της διδασκαλίας του Ιησού. Ο αληθινός μας Εαυτός - το πνεύμα - τους καλεί όλους, χωρίς εξαίρεση. Ο Υιός του Θεού είναι ένας, και το να προσφέρει τη διόρθωση της όρασης σε κάποιους και όχι σε όλους, εξασφαλίζει ότι η διόρθωση δεν θα συμβεί ποτέ. Αυτή η ιδέα βρίσκεται σε όλα τα *Μαθήματα Θαυμάτων*, και το ακόλουθο απόσπασμα είναι αντιπροσωπευτικό:

... Στον καθένα ο Θεός έχει εμπιστευτεί τους πάντες, γιατί ένας μεροληπτικός σωτήρας θα ήταν κάποιος που έχει σωθεί μόνο εν μέρει. Οι άγιοι αδελφοί τους οποίους ο Θεός σου έχει δώσει για να σώσεις δεν είναι παρά ο καθένας που συναντάς ή βλέπεις, χωρίς να γνωρίζεις ποιος είναι · όλοι εκείνοι που είδες για μια στιγμή και τους ξέχασες, και εκείνοι που γνώριζες για καιρό, και αυτούς που δεν έχεις ακόμα συναντήσει · οι ξεχασμένοι και αυτοί που δεν έχουν ακόμα γεννηθεί. Γιατί ο Θεός σου έδωσε τον Υιό Του να τον σώσεις από κάθε αντίληψη που είχε ποτέ. (Κ-31. VII.10:4-6)

Μαθαίνοντας να συγχωρούμε όλη την Υιότητα, γνωρίζουμε ότι η εσωτερική Φωνή που ακολουθήσαμε είναι πραγματικά του Θεού.

(5:1) Το Άγιο Πνεύμα θα χαρεί να πάρει πέντε λεπτά κάθε ώρας από τα χέρια σου, και να τα γυρίσει σε όλο αυτό τον πονεμένο κόσμο που φαίνεται να κυριαρχείται από τον πόνο και την δυστυχία.

Σημειώστε ότι ο Ιησούς δεν λέει ότι το Άγιο Πνεύμα θα τα γυρίσει σε αυτόν τον ευτυχισμένο και χαρούμενο κόσμο. Θέλει να καταλάβουμε ότι αυτός είναι ένας κόσμος πόνου, δυστυχίας και ταλαιπωρίας. Μπορείτε να θυμηθείτε ένα παρόμοιο συναίσθημα που εκφράζεται στο εγχειρίδιο για δασκάλους:

...μόνο ο χρόνος είναι που περνάει κουραστικά, και ο κόσμος είναι πολύ κουρασμένος τώρα. Είναι γερασμένος και εξουθενωμένος, χωρίς ελπίδα. (Εγχ-1.4:4-5)

Αν αποτύχουμε να κατανοήσουμε τον πόνο του κόσμου, δεν θα υπάρξει κανένα κίνητρο να επιλέξουμε μια διαφορετική σκέψη, και χωρίς αυτή την επιλογή η δυστυχία μας δεν μπορεί να αναιρεθεί.

Το εγχειρίδιο κλείνει με ένα υπέροχο ποίημα σε πεζό λόγο, που εκφράζει την ευγνωμοσύνη του Ουρανού για την απόφασή μας να δεχτούμε και να επεκτείνουμε το μήνυμα ελπίδας που ο κουρασμένος κόσμος λαχταρά να ακούσει. Αυτό αρχίζει:

Και τώρα ας είσαι ευλογημένος σε ό,τι κάνεις.

Ο Θεός στρέφεται προς εσένα για να Τον βοηθήσεις να σώσει τον κόσμο.

*Δάσκαλε του Θεού, Αυτός σου προσφέρει τις ευχαριστίες Του,
και όλος ο κόσμος στέκει σιωπηλός με την χάρη που Εσύ φέρνεις από Αυτόν.*

(Εγχ-29.8:1-3)

(5:2-3) Δεν θα παραβλέψει ούτε ένα ανοιχτό νου που θα δεχτεί τα θεραπευτικά δώρα που φέρουν, και θα τα εναποθέσει όπου γνωρίζει ότι είναι ευπρόσδεκτα. Και θα αυξάνουν σε θεραπευτική δύναμη κάθε φορά που κάποιος τα δέχεται ως δικές του σκέψεις, και τις χρησιμοποιεί για να θεραπεύσει.

Μίλησα νωρίτερα για τη χρήση της γλώσσας στα *Μαθήματα Θαυμάτων* και επιστρέφω εν συντομία στο θέμα εδώ. Ο Ιησούς δεν εννοεί κυριολεκτικά ότι το Άγιο Πνεύμα «δεν θα παραβλέψει ούτε ένα ανοιχτό νου» και ότι θα θέσει τα θεραπευτικά Του δώρα «όπου γνωρίζει ότι είναι ευπρόσδεκτα». Το Άγιο Πνεύμα δεν κάνει τίποτα. Εδώ μιλάει για Αυτό σαν να κάνει κάτι, σαν να ήταν ένα μέλος των homo sapiens, όμως αυτή είναι μόνο μία αλληγορία για να εκφράσουμε την εμπειρία μας από Αυτό. Στην πραγματικότητα η Αγάπη του Αγίου Πνεύματος είναι παρούσα μόνο στον ένα νου του Υιού και δεν κάνει τίποτα. Απλά είναι.

Κατά την άγια στιγμή - όταν επιλέγω να δεχτώ την θεραπευτική αγάπη του Αγίου Πνεύματος - ο νους μου ενώνεται με ολόκληρη την Υιότητα, όχι μόνο με κάποιο μέρος. Επιλέγοντας την Αγάπη Του γίνομαι ένα με Αυτή, γιατί το Άγιο Πνεύμα είναι πλήρως παρόν στο νου μου, ο οποίος είναι τώρα ένα με το δικό Του. Επιπλέον, ο νους μου πρέπει να είναι ένα με την Υιότητα, γιατί είναι ένα με τον εαυτό του. Επομένως, η Αγάπη Του πρέπει να είναι παρούσα σε όλη την Υιότητα όταν Την έχω αποδεχθεί ως δική μου. Αυτό είναι το νόημα του μεταγενέστερου μαθήματος: «Όταν θεραπεύομαι, δεν θεραπεύομαι μόνος» (Εργ-137). Κάθε πτυχή της Υιότητας πρέπει να επιλέξει να δεχτεί αυτό το δώρο. Ωστόσο, όταν ο νους μου έχει θεραπευτεί κατά την άγια στιγμή, η Υιότητα στο σύνολό της λαμβάνει το δώρο που τώρα δέχτηκα για τον εαυτό μου.

(6:1) Έτσι κάθε δώρο προς Αυτόν θα πολλαπλασιάζεται χιλιάδες και δεκάδες χιλιάδες φορές περισσότερο.

Αυτό συμβαίνει επειδή στην άγια στιγμή, και πάλι, η Υιότητα θεραπεύεται, όχι μόνο ο νους μου. Δεν μπορεί να υπάρξει σκέψη κατακερματισμού όταν θεραπεύεται ο νους. Η σημασία του θέματος της πλήρους καθολικότητας είναι εμφανής από την επανάληψή της σε όλα τα Μαθήματα. Αποτελεί τη βάση της συγχώρεσης και την κατάργηση του εγωικού συστήματος σκέψης του διαχωρισμού.

(6:2-3) Και όταν επιστρέφεται σε σένα, θα ξεπερνά σε δύναμη το μικρό δώρο που έδωσες τόσο όσο η ακτινοβολία του ήλιου επισκιάζει σε λάμψη την μικροσκοπική φλόγα που φτιάχνει για μια αβέβαιη στιγμή μία πυγολαμπίδα, για να σβήσει λίγο μετά. Η σταθερή λάμψη αυτού του φωτός παραμένει και σε οδηγεί έξω από το σκοτάδι, και ούτε θα μπορέσεις να ξεχάσεις ξανά το δρόμο.

Είναι δελεαστικό να αναφωνήσετε: «Αλήθεια; Θα σου δείξω!» Είναι χρήσιμο να έχουμε κατά νου το εγώ μας που προσπαθεί να αποδείξει ότι ο Ιησούς κάνει λάθος. Ένας αποτελεσματικός τρόπος επιτυχίας είναι να πάρετε δηλώσεις όπως την παραπάνω και να αποδείξετε το αντίθετο. Αν μπορέσουμε να ξεχάσουμε την αλήθεια αυτής της παραγράφου θα αποδείξουμε ότι ο Ιησούς κάνει λάθος, και θα έχουμε διαπιστώσει ξανά πως ο διαχωρισμός είναι γεγονός και ότι έχουμε δίκιο.

Θα πρέπει λοιπόν πάντοτε να έχουμε επίγνωση της ανάγκης να αποδεικνύουμε ότι ο Ιησούς κάνει λάθος, με το να του δείξουμε το υγιές εγώ που έχουμε. Και όσο περισσότερους ανθρώπους έχουμε που επιβεβαιώνουν τα εγώ μας, τόσο πιο πειστικό γίνεται το επιχείρημά μας. Αυτός είναι ο λόγος

που πρέπει να κάνουμε επίθεση στους άλλους. Η επίθεση δίνει το μήνυμα ότι είμαστε «κακοί» · και μια αμυντική ανταπόκριση αποδεικνύει ότι εμείς έχουμε δίκιο και ότι ο Ιησούς κάνει λάθος.

Οι εικόνες που μας δίνει ο Ιησούς με τον ήλιο και τη «μικροσκοπική φλόγα» της φωτιάς, φέρνουν στο νου μας πως αυτό που πιστεύουμε ότι βιώνουμε μέσα στην μικροσκοπική «πραγματικότητα» των σωμάτων μας, δεν έχει καμία σχέση με την ένδοξη αλήθεια της αγάπης του που είναι παρούσα στο νου μας. Έτσι μας λέει στο κείμενο πως αυτό που κρίναμε ότι ήταν η μεγαλύτερη άνοδός μας, ήταν η βαθύτερη πτώση μας, καθώς και αυτές που αντιληφθήκαμε ως τις μεγαλύτερες αποτυχίες μας ήταν οι μεγαλύτερες επιτυχίες μας (Κ-18.Υ.1:6). Δεν καταλαβαίνουμε τίποτα. Αυτό που φαίνεται σε μας να είναι μια μικρή έκφραση της αγάπης του Ιησού - να φερόμαστε με καλοσύνη σε κάποιον, για παράδειγμα - στην πραγματικότητα έχει τεράστιο αντίκτυπο στην Υιότητα. Λάβετε υπόψη ότι φαίνεται μικρή, επειδή κρίνουμε από την περιορισμένη και παραμορφωμένη προοπτική της δικής μας εμπειρίας. Ένα απόσπασμα όπως αυτό εξηγεί πως το αποτέλεσμα στο νου μας όταν ζητάμε βοήθεια από τον Ιησού έχει πολύ μεγαλύτερο αντίκτυπο από ό,τι γνωρίζουμε.

(7) Άρχισε αυτές τις χαρούμενες ασκήσεις με τα λόγια με τα οποία σου μιλά το Άγιο Πνεύμα, και άφησέ τα να ηχήσουν σε όλο τον κόσμο μέσω Αυτού:

Πνεύμα είμαι, ένας άγιος Υιός του Θεού, ελεύθερος από κάθε όριο, ασφαλής, θεραπευμένος και ολοκληρωμένος, ελεύθερος να συγχωρώ και ελεύθερος να σώσω τον κόσμο.

Όταν εκφραστεί μέσα από σένα, το Άγιο Πνεύμα θα δεχτεί αυτό το δώρο που εσύ έλαβες από Αυτόν, θα αυξήσει την δύναμή του και θα το δώσει πίσω σε σένα.

Αυτές οι ασκήσεις είναι χαρούμενες επειδή ο στόχος τους είναι να μας κάνουν ευτυχισμένους. Έχουμε ήδη σχολιάσει την ενότητα «Ο Ευτυχής μαθητής» (Κ-14.ΙΙ), που αντικατοπτρίζει αυτή τη χαρούμενη σκέψη. Η αποδοχή της αλήθειας για τους εαυτούς μας αναιρεί όλο το πόνο και όλα τα βάσανα, απελευθερώνοντας το νου μέσα στην ευτυχία που κρατά το Άγιο Πνεύμα για εμάς και την Υιότητα, που είναι ενωμένη μαζί μας και όπως εμείς.

(8:1-2) Σήμερα, πρόσφερε κάθε περίοδο πρακτικής με χαρά σε Αυτόν. Και Αυτός θα σου μιλήσει, σου υπενθυμίζει ότι είσαι πνεύμα, ένα με Αυτόν και τον Θεό, τους αδελφούς σου και τον Εαυτό σου.

Αυτό το μάθημα επίσης διακηρύσσει το θέμα της ενιαιότητας: Είμαστε ένα με τον Θεό, με το Άγιο Πνεύμα και την Υιότητα. Η λέξη «υπενθυμίζει» είναι σημαντική επειδή είναι μια κρίσιμη περιγραφή της λειτουργίας του Αγίου Πνεύματος. Δεν κάνει πράγματα για μας, ούτε μας λέει πράγματα. Η Παρουσία Του είναι η απλή υπενθύμιση της αλήθειας. Θυμηθείτε αυτό το ήδη γνωστό απόσπασμα:

Η Φωνή του Αγίου Πνεύματος δεν προστάζει, επειδή δεν είναι ικανή για αλαζονεία. Δεν απαιτεί, επειδή δεν επιδιώκει τον έλεγχο. Δεν υπερνικά επειδή δεν επιτίθεται. Απλά υπενθυμίζει. Επιβάλλει μόνο εξαιτίας αυτού που σου υπενθυμίζει. Φέρνει στο νου σου τον άλλο τρόπο, παραμένοντας ήσυχη ακόμα και αναμεσίς όλης αυτής της αναταραχής που μπορεί να κατασκευάσεις. (Κ-5.ΙΙ.7:1-6)

Μένει να δεχτούμε την ενθύμησή Του. Αυτός είναι ο σκοπός αυτών των μαθημάτων, να επιταχύνουμε την αποδοχή του «άλλου τρόπου».

(8:3) Άκου την επιβεβαίωσή του κάθε φορά που λες τα λόγια που σου προσφέρει Αυτό σήμερα, και άφησέ Το να πει στο νου σου ότι είναι αληθινά.

Αυτό δεν μπορεί να πει στο νου μας ότι αυτά τα λόγια είναι αληθινά - ότι η πραγματικότητά μας είναι πνεύμα και όχι σώμα - εκτός αν Του το επιτρέψουμε. Η ευθύνη δεν είναι ποτέ του Ιησού ή του Αγίου Πνεύματος, αλλά δική μας. Το σημαντικό στα *Μαθήματα Θαυμάτων* - και αυτό δεν μπορεί

παρά να τονίζεται αρκετά συχνά - δεν είναι αυτό που Αυτοί θα κάνουν για εμάς, αλλά η επιλογή μας ενάντια στο εγώ ώστε η αγάπη Τους να είναι ελεύθερη να διαπεράσει κάθε πτυχή της ζωής μας.

(8:4) Χρησιμοποίησέ τα ενάντια σε κάθε πειρασμό, και ξέφυγε έτσι από τις λυπηρές συνέπειες που θα έχεις αν ενδώσεις στην πεποίθηση ότι είσαι κάτι άλλο.

Ακόμα μια φορά, ο Ιησούς λέει ότι αυτά τα μαθήματα δεν έχουν σημασία αν δεν τα εφαρμόζετε σε συγκεκριμένες περιπτώσεις όταν για κάποιο λόγο είστε αναστατωμένοι, αγχωμένοι ή ανήσυχoi. Πριν προσεγγίσετε το είδος της μαγείας που θα μετριάσει την ανησυχία σας, ζητήστε από τον Ιησού να σας βοηθήσει. Δεν θα σας πει ποτέ να μην χρησιμοποιήσετε τη μαγεία, αλλά το θέμα του είναι ότι δεν μπορεί να σας βοηθήσει να ξυπνήσετε από το δικό σας όνειρο του πόνου, εκτός αν του το ζητήσετε.

Επομένως, κάθε φορά που μπαίνετε στον πειρασμό να χρησιμοποιήσετε κάποια μορφή ιδιαιτερότητας για να μετριάσετε το άγχος ή την ενοχή σας, σκεφτείτε πρώτα το μάθημα και πείτε στον Ιησού: «Σε παρακαλώ θέλω να με βοηθήσεις να κοιτάξω την αναστάτωση μου διαφορετικά». Χωρίς να φοβάστε, αντί να πιάσετε το χέρι της ιδιαιτερότητας, θα πιάσετε το χέρι του Ιησού. Ακόμα και όταν το αφήσετε, τουλάχιστον θα γνωρίζετε ότι το κάνατε εσείς. Η μικρή προθυμία να είστε ειλικρινείς με τον εαυτό σας είναι το μόνο απαιτεί για να είστε μαθητές του και να μάθετε τα μαθήματά του.

(8:5-6) Το Άγιο Πνεύμα σου δίνει ειρήνη σήμερα. Λάβε τα λόγια Του, και πρόσφερε τα σε Αυτό.

Επιστρέφουμε στο κίνητρό μας για να μάθουμε τα *Μαθήματα Θαυμάτων* - την ειρήνη του Αγίου Πνεύματος:

Μην ξεχνάς ότι το κίνητρο γι' αυτά τα μαθήματα είναι η επίτευξη και η διατήρηση της κατάστασης της ειρήνης. Όταν υπάρχει αυτή η κατάσταση ο νους ησυχάζει, και επιτυγχάνεται η προϋπόθεση στην οποία επανέρχεται η ενθύμηση του Θεού. (Κ-24.εισ.1:1-2)

Μόλις συγχωρέσουμε και αποδεχτούμε την ειρήνη Του - «η κατάσταση στην οποία επανέρχεται η ενθύμηση του Θεού» - γίνεται δική μας, επιτρέποντας τη μνήμη του Εαυτού μας να ανατείλει στο νου μας. Αυτό είναι το δώρο του Αγίου Πνεύματος που επιστρέφεται σ' Αυτόν, και μέσω Αυτού στην Υιότητα.

* Για μια πλήρη εξέταση της οπτικής του χρόνου των *Μαθημάτων Θαυμάτων*, ο αναγνώστης που ενδιαφέρεται μπορεί να συμβουλευθεί το *A Vast Illusion: Time According to A COURSE IN MIRACLES*.

ΜΑΘΗΜΑ 98

Θα δεχτώ τον ρόλο μου στο σχέδιο του Θεού για την σωτηρία.

Στα εισαγωγικά μου σχόλια στο μάθημα 91, είπα ότι τα επόμενα είκοσι μαθήματα άμεσα ή έμμεσα αντιπαραβάλλουν τον Εαυτό με τον εαυτό. Τα τελευταία επτά έδωσαν έμφαση σ' αυτή τη διαφορά,

και μας παρότρυναν να επιλέξουμε το πνεύμα ως ταυτότητά μας αντί για το σώμα. Τα δύο επόμενα μαθήματα εισάγουν ένα σχετικό θέμα - την ιδιαίτερη λειτουργία μας να συγχωρούμε. Αυτή είναι η γέφυρα που μας επιτρέπει να αλλάξουμε την ταυτότητά μας από έναν εγωικό εαυτό στον ένδοξο Εαυτό του Χριστού.

(1:1) Σήμερα είναι μία μέρα ιδιαίτερης αφοσίωσης.

Καθώς οι μαθητές εργάζονται με τα *Μαθήματα Θαυμάτων*, είναι σημαντικό να κατανοήσουν ότι ο Ιησούς δεν χρησιμοποιεί τη λέξη *ιδιαίτερος* πάντα αποκλειστικά για το εγώ. Οι μαθητές μερικές φορές αποφεύγουν τη λέξη σαν να ήταν πανούκλα, λόγω συνειρμών με την έλλειψη, την ενοχή και το φόνο. Όμως, υπάρχουν πολλά σημεία όπου ο Ιησούς χρησιμοποιεί το *ιδιαίτερος* με θετικό τρόπο, για να μας πει ότι δεν είναι η ίδια η λέξη που είναι τρομερή, αλλά το σύστημα σκέψης που υποβόσκει · το *περιεχόμενο* και όχι η *μορφή*. Έτσι η σημερινή ημέρα είναι ιδιαίτερη λόγω της θέσης που έχει στο πρόγραμμα των μαθημάτων για να μας βοηθήσει να αναιρέσουμε την πίστη μας στην ιδιαιτερότητα και να θυμηθούμε Ποιοι είμαστε ως Υιός του Θεού.

(1:2-3) Σήμερα υποστηρίζουμε μόνο μία θέση. Συντασσόμαστε στο πλευρό της αλήθειας και αφήνουμε τις ψευδαισθήσεις να φύγουν.

Αυτό είναι δύσκολο, γιατί το ότι επιλέξαμε την αλήθεια στη θέση της ψευδαισθησης είναι μια επιλογή που κάναμε ενάντια στον εαυτό μας. Χρειαζόμαστε λοιπόν μια γέφυρα για να μετριάσουμε το φόβο μας. Αυτή η γέφυρα είναι η λειτουργία μας να συγχωρούμε - ο ρόλος μας στο σχέδιο του Θεού για τη σωτηρία.

(1:4-6) Δεν θα αμφιταλαντευόμαστε ανάμεσα τους, αλλά παίρνουμε σταθερή θέση με την Μία. Αφιερώνουμε τον εαυτό μας στην αλήθεια σήμερα, και στην σωτηρία έτσι όπως την σχεδίασε ο Θεός. Δεν θα ισχυριστούμε ότι είναι κάτι άλλο.

Με άλλα λόγια, δεν υποστηρίζουμε ότι η σωτηρία είναι ιδιαιτερότητα · ότι αυτή είναι ό,τι *εμείς* νομίζουμε πως είναι, αντί να την αποδεχθούμε ως αυτή που είναι πραγματικά - να αναιρέσουμε την ενοχή μέσω της συγχώρεσης. Ο Ιησούς με αυτόν τον τρόπο μας παρακινεί να κάνουμε τη μία επιλογή η οποία θα μας κάνει ευτυχισμένους.

(1:7-8) Δεν θα την αναζητήσουμε εκεί που δεν υπάρχει. Με χαρά την δεχόμαστε έτσι όπως είναι, και παίρνουμε το ρόλο που μας έχει αναθέσει ο Θεός.

Ο ρόλος δεν έχει να κάνει με τη συμπεριφορά, ούτε με το να είμαστε ο άγιος αγγελιοφόρος του Θεού ο οποίος μιλά τα λόγια Του κυριολεκτικά. Ο ρόλος που «μας ανατέθηκε» είναι η συγχώρεση, αποκλειστικά μια δραστηριότητα του νου, διότι *το όνειρο δεν αφήνει την πηγή του*. Επομένως, η σωτηρία είναι στο νου και δεν μπορεί να βρεθεί εκεί όπου δεν είναι, δηλαδή στον κόσμο ή στο σώμα.

(2:1) Πόση ευτυχία φέρνει αυτή η βεβαιότητα!

Για να μπορέσουμε να είμαστε ευτυχισμένοι πρέπει να συνειδητοποιήσουμε πως όλα όσα σκεφτήκαμε και για τα οποία ήμασταν σίγουροι, ήταν λάθος: «Προτιμάς να έχεις δίκιο ή να είσαι ευτυχισμένος;» (Κ-29.VII.1:9). Το να είμαστε ευτυχισμένοι σημαίνει να είμαστε πραγματικά σίγουροι, να ταυτιστούμε με τη σιγουριά του Αγίου Πνεύματος, όχι με την αλαζονεία του εγώ που πιστεύει ότι έχει δίκιο.

(2:2-3) Παραμερίζουμε σήμερα όλες μας τις αμφιβολίες και παίρνουμε την θέση μας με βεβαιότητα σκοπού, και με ευγνωμοσύνη που έχει φύγει η αμφιβολία και έχει έρθει η σιγουριά.

Έχουμε έναν ισχυρό σκοπό να εκπληρώσουμε, και μας έχουν δοθεί όλα όσα χρειαζόμαστε για να φτάσουμε τον στόχο.

Ο «Ισχυρός σκοπός» μας είναι να συγχωρούμε, και «όλα όσα χρειαζόμαστε για να φτάσουμε τον στόχο» είναι η τάξη του μίσους που φτιάξαμε - το αρχαίο σενάριο της ιδιαιτερότητας - η οποία εξακολουθεί να είναι παρούσα για μας ως μια τάξη συγχώρεσης, με έναν νέο δάσκαλο. Η παρουσία του Ιησού στο νου μας εγγυάται πως όταν κάνουμε την επιλογή, θα διδαχθούμε τα μαθήματα που προσφέρει η τάξη του. Παρακαλώ σημειώστε ότι ο Ιησούς δεν μας στέλνει τα μαθήματα, ούτε είναι ο ίδιος αυτός που γράφει το δικό μας σενάριο. Αυτός είναι η διόρθωση του σεναρίου μας, χωρίς την οποία είναι αδύνατο να συγχωρέσουμε την ιδιαιτερότητά μας. Αυτό δεν είναι κάτι που μπορούμε να κάνουμε μόνοι μας.

Για το λόγο αυτό είναι τόσο σημαντικό να δοθεί ιδιαίτερη προσοχή στον κόσμο μας - τον προσωπικό και τον συλλογικό - διότι είναι οι τάξεις μας. Θυμηθείτε, το να είμαστε προσεκτικοί σημαίνει να αναγνωρίσουμε ότι ο κόσμος είναι ένα άθλιο και επώδυνο μέρος. Καθώς δεν είναι το σπίτι μας, και η ευτυχία βρίσκεται μόνο όταν είμαστε στην εστία με τον Θεό, το να μην είμαστε μαζί Του, εξ ορισμού σημαίνει ότι δεν θα είμαστε ευτυχισμένοι. Η αναγνώριση της δυστυχίας μας, μας ωθεί να ζητήσουμε βοήθεια: Πρέπει να υπάρχει ένας άλλος τρόπος και ένας άλλος δάσκαλος μέσα στο νου μας, που μπορεί να χρησιμοποιήσει την τάξη αυτή όχι για να τιμωρεί ή να φυλακίζει, αλλά να απελευθερώνει.

Να συνοψίσουμε, όταν ο Ιησούς λέει ότι έχουμε «όλα όσα χρειαζόμαστε» για να φτάσουμε το στόχο της αλήθειας, μιλά για την τάξη της ζωής μας καθώς και το δάσκαλο της συγχώρεσης που διδάσκει στην τάξη.

(2:4-6) Ούτε ένα λάθος δεν στέκεται στον δρόμο μας. Διότι έχουμε απαλλαγεί από τα σφάλματα. Όλες μας οι αμαρτίες έχουν εξαλειφτεί συνειδητοποιώντας ότι δεν ήταν παρά λάθη.

Ωστόσο, δεν μπορούμε να αναγνωρίσουμε ότι οι αμαρτίες μας ήταν λάθη, μέχρι να αναγνωρίσουμε ότι εμείς τις έχουμε ονομάσει αρχικά αμαρτίες, αποδεικνύοντάς τες με την ενοχή μας. Μόνο μέσω της κατανόησης ότι η ενοχή ακολουθεί το να χρησιμοποιούμε όλους και καθετί ως υποκατάστατο της Αγάπης του Θεού, θα παρακινηθούμε να ζητήσουμε βοήθεια για να δούμε την αμαρτία μας απλώς ως το τελικό προϊόν μιας εσφαλμένης σκέψης, την οποία μπορούμε να αλλάξουμε με τη βοήθεια του Ιησού.

Ο Ιησούς επιστρέφει τώρα στην αθωότητά μας: την κατάσταση που είναι το αντίθετο της αμαρτίας. Αναφέρεται σε εκείνους που έχουν επιλέξει την άγια στιγμή ως την πραγματικότητά τους μέσα στο όνειρο, και έτσι είναι στον πραγματικό κόσμο:

(3:1) Οι αθώοι δεν έχουν κανένα φόβο, διότι είναι ασφαλείς και αναγνωρίζουν την ασφάλειά τους.

Ο λόγος που οι ένοχοι φοβούνται είναι ότι η ενοχή απαιτεί τιμωρία, και γι' αυτό θα φοβόμαστε πάντοτε την τιμωρία που πιστεύουμε ότι μας περιμένει. Όμως, αν δεν υπάρχει ενοχή δεν μπορεί να υπάρξει προβολή, το οποίο σημαίνει ότι δεν θα πιστεύουμε πλέον ότι ο αμαρτωλός βρίσκεται έξω από εμάς, έτοιμος να μας επιτεθεί. Επομένως, δεν υπάρχει κανένας φόβος και είμαστε ελεύθεροι να αναγνωρίσουμε την ασφάλειά μας.

(3:2-5) Δεν επικαλούνται την μαγεία, ούτε επινοούν αποδράσεις από φανταστικές απειλές δίχως πραγματικότητα. Αναπαύονται ήσυχα με την βεβαιότητα ότι θα κάνουν αυτό που τους έχει δοθεί να κάνουν. Δεν αμφισβητούν την δική τους ικανότητα διότι γνωρίζουν ότι η λειτουργία τους θα εκπληρωθεί απόλυτα στον τέλειο χρόνο και στον τέλειο χώρο. Αυτοί πήραν την θέση που θα

πάρουμε κι εμείς σήμερα [δηλ. «Θα δεχθώ το μέρος μου στο σχέδιο του Θεού για σωτηρία»], **έτσι ώστε να μπορέσουμε να μοιραστούμε την βεβαιότητά τους κι έτσι να την αυξήσουμε με το να την αποδεχτούμε και οι ίδιοι.**

Όσοι είναι χωρίς ενοχή έχουν αποδεχθεί την Επανόρθωση για τον εαυτό τους, και δεν χρειάζεται αναζητήσουν υποκατάστατα της Αγάπης του Θεού, γιατί συνειδητοποιούν ότι αυτοί είναι η Αγάπη. Ο Ιησούς χρησιμοποιεί τη *μαγεία* εδώ για να υποδηλώσει τα ιδιαίτερα υποκατάστατά μας. Η ήσυχη βεβαιότητα της αθωότητας αγκαλιάζει τις αγαπημένες σκέψεις στο νου της Υιότητας, η δύναμη της οποίας είναι πάντα παρούσα στο νου μας - ανεξάρτητα από το σύμβολο με το οποίο επιλέγουμε να την κατονομάσουμε - περιμένοντας την απόφασή μας για να την αγκαλιάσει. Η απόφαση να αποδεχθούμε αυτή τη στοργική παρουσία και τους καρπούς της συγχώρεσης, επέρχεται μόνο όταν έχουμε αφήσει την επένδυσή μας στο να έχουμε δίκιο και να είμαστε ιδιαίτεροι.

(4) Αυτοί θα είναι μαζί μας · όλοι όσοι πήραν την θέση που παίρνουμε σήμερα μετά χαράς θα μας προσφέρουν όλα όσα έμαθαν και όλα όσα κέρδισαν. Εκείνοι που είναι ακόμα αβέβαιοι, και αυτοί, θα ενωθούν μαζί μας, και δανειζόμενοι την βεβαιότητά μας, θα την κάνουν ακόμα ισχυρότερη. Ενώ εκείνοι που είναι αγέννητοι ακόμα θα ακούσουν το κάλεσμα που ακούσαμε, και θ' απαντήσουν όταν έρθουν να ξανακάνουν την επιλογή τους. Δεν διαλέγουμε παρά για τον εαυτό μας σήμερα.

Αυτό αντικατοπτρίζει το σημαντικό θέμα της ενότητας της Υιότητας, που βρίσκεται όχι μόνο στον Ουρανό ως Χριστός, αλλά και στον κατακερματισμένο κόσμο των δισεκατομμυρίων διαχωρισμένων μερών. Αυτή η ζωτικής σημασίας ιδέα δεν μπορεί ποτέ να γίνει κατανοητή από τη δική μας οπτική γωνία - της ατομικότητας, του διαχωρισμού, και των διαφορών. Από αυτή την οπτική, το ότι εγώ σώζομαι δεν σημαίνει ότι εσείς σώζεστε, ούτε το ότι εσείς είστε καταδικασμένος σημαίνει ότι είμαι καταδικασμένος κι εγώ. Η αλήθεια όμως είναι ότι ως ένας Υιός σωζόμαστε και καταδικαζόμαστε *μαζί*. Επομένως αυτό που βλέπω σε σας μπορεί να είναι μόνο αυτό που βλέπω στον εαυτό μου, αν επιδιώκω να σας σταυρώσω για να ξεφύγω από την ενοχή μου, έχω επίσης σταυρωθεί. «Δεν μπορώ, παρά τον εαυτό μου να σταυρώνω», μας λέει ένα μεταγενέστερο μάθημα (Εργ-196). Από την άλλη πλευρά, αν σας βλέπω απαλλαγμένους από την αμαρτία, επειδή δεν είστε υπεύθυνοι για την απώλεια της ειρήνης μου, απαλλάσσω επίσης τον εαυτό μου. Λάβετε υπόψη ότι αυτή η ενότητα υπερβαίνει τους φαινομενικούς περιορισμούς του χρόνου και του χώρου. Έτσι, η ενιαιότητα αυτή εκτείνεται καθ' όλη τη διάρκεια αυτού που θεωρούμε ότι είναι η ιστορία του σύμπαντος - μια ιστορία που εκτείνεται σε πολλά δισεκατομμύρια χρόνια, και έναν σχεδόν άπειρο αριθμό χιλιομέτρων.

Η παράγραφος αυτή, παρεμπιπτόντως, είναι ένα από τα πολλά αποσπάσματα στα *Μαθήματα Θαυμάτων* που υπαινίσσεται έντονα τη μετενσάρκωση. Ο Ιησούς αναφέρεται ειδικά σε αυτό το θέμα στο εγχειρίδιο για δασκάλους (Εγχ-24), όπου δηλώνει ότι το να πιστεύουμε στην μετενσάρκωση είναι άσχετο με τη μάθηση του δικού του προγράμματος μαθημάτων της συγχώρεσης:

... Όμως είναι βέβαιο ότι ο δρόμος προς την σωτηρία μπορεί να βρεθεί εξίσου από εκείνους που πιστεύουν στην μετενσάρκωση όπως και από εκείνους που δεν πιστεύουν. Επομένως, αυτή η ιδέα δεν θεωρείται βασική γι' αυτά τα μαθήματα... Για τους σκοπούς μας, δεν θα ήταν χρήσιμο να πάρουμε οποιαδήποτε θέση όσον αφορά την μετενσάρκωση. (Εγχ-24.2:5-6· 3:1)

Η δήλωση του Ιησού είναι απόλυτα λογική αν αναλογιστεί κανείς ότι μία ή πολλές ζωές δεν έχουν καμία διαφορά - η ψευδαίσθηση παραμένει ψευδαίσθηση: «Δεν υπάρχει ζωή έξω από τον

Ουρανός» (Κ-11.23.19:1). Η σωτηρία μπορεί να γίνει δεκτή στο μόνο μέρος του χρόνου που αντικατοπτρίζει την πραγματικότητα: την άγια στιγμή.

(5) Δεν αξίζουν πέντε λεπτά από τον χρόνο σου κάθε ώρα για να μπορέσεις να δεχτείς την ευτυχία που σου έχει δώσει ο Θεός; Δεν αξίζουν πέντε λεπτά κάθε ώρα για ν' αναγνωρίσεις την ειδική σου λειτουργία εδώ; Τα πέντε λεπτά δεν είναι πολύ μικρή απαίτηση σε σχέση με την απόκτηση μιας ανταμοιβής τόσο μεγάλης που δεν μπορεί να μετρηθεί; Έχεις κάνει τουλάχιστον χίλιες αποτυχημένες συναλλαγές.

Αυτό είναι που μας ζητάει ο Ιησούς σχεδόν σε κάθε σελίδα των *Μαθημάτων Θαυμάτων* (βλέπε, π.χ., Κ-20.VII.1:7-8): «Σας ζητώ να εγκαταλείψετε τόσα λίγα, και σε αντάλλαγμα σας προσφέρω τόσα πολλά. Γιατί δεν το κάνετε;». Δεν είναι επειδή είμαστε ηλίθιοι · παράφρονες ίσως, αλλά όχι ηλίθιοι. Αντιλαμβανόμαστε ότι αν δώσουμε στον Ιησού πέντε λεπτά της ώρας, την επόμενη φορά θα θέλει δέκα και στη συνέχεια δεκαπέντε · και πριν το καταλάβουμε, πρόκειται να ζητήσει την πλήρη ώρα, εξήντα λεπτά. Στη συνέχεια διαμαρτυρόμαστε: «Τι θα γίνει με μένα; Τι θα γίνει με τις προσωπικές μου ανάγκες και τον εαυτό μου; Δεν έχω καμία αξία εγώ;». Και ο Ιησούς κουνάει ευγενικά το κεφάλι του και λέει: «Όχι, δεν έχεις, γιατί η ατομικότητά σου είναι μια ψευδαίσθηση». Όμως, δεν μας ζητά να την εγκαταλείψουμε, αλλά μας ζητά να εξετάσουμε το γεγονός ότι ο λόγος που δεν του δώσουμε ούτε και τα πέντε λεπτά την ώρα είναι γιατί αγαπάμε την ατομική μας ταυτότητα τόσο πολύ. Αυτό δεν είναι για να προκαλέσει ενοχές, να είστε σίγουροι, αλλά μια απλή αναγνώριση του φόβου που έχουμε για την αγάπη και την αλήθεια, και την προσκόλλησή μας στην ιδιαιτερότητα αντί για αυτές. Το να μάθουμε περισσότερα για το φόβο είναι μια χρήσιμη πληροφορία, καθώς επιδιώκουμε να εκπληρώσουμε την ιδιαίτερη λειτουργία μας. Παρεμπιπτόντως, αυτός ο όρος αναφέρεται στη σημαντική ενότητα «Η Ιδιαίτερη Λειτουργία» (Κ-25.VI), η οποία περιγράφει τη λειτουργία μας όχι με τους όρους της μορφής ή της συμπεριφοράς, αλλά την αλλαγή του νου που επιφέρει η απόφασή μας να συγχωρούμε.

Η ιδέα των «χιλιάδων αποτυχημένων συναλλαγών» εκφράζεται σε όλα τα *Μαθήματα Θαυμάτων* στη μελέτη των ιδιαίτερων σχέσεων. Ο Ιησούς μας λέει: «Κοιτάξτε ειλικρινά στις αποτυχημένες συναλλαγές που έχετε κάνει, όλες τις φορές που η ιδιαιτερότητά σας έχει αποτύχει, παρά την βεβαιότητα σας ότι αυτή τη φορά θα είναι διαφορετικά. Αυτό δεν σας λέει ότι θα πρέπει να "παραιτηθείτε τώρα από δικό σας δάσκαλος" (Κ-12.V.8:3) και να επιτρέψτε εμένα να σας διδάξω αντί αυτού»; Αν κοιτάξουμε ειλικρινά τα τρομερά λάθη που έχουμε κάνει στη ζωή μας, θα ανακαλύψουμε αυτή την υποβόσκουσα σκέψη: «Μπορώ να κάνω μια συναλλαγή με τον Θεό και να κερδίσω. Μπορώ να κάνω μια συμφωνία με αυτό το πρόσωπο και να κερδίσω». Ο Ιησούς μας θυμίζει ευγενικά ότι αυτό δεν είναι η αλήθεια. Αν κάποιος κερδίζει και κάποιος άλλος χάνει, το οποίο είναι η ουσία της κάθε διαπραγμάτευσης, χάνουν και οι δύο. Η ενιαιότητα της Υιότητας δεν επιδέχεται ποτέ συμβιβασμούς.

(6:1) Εδώ είναι μια προσφορά που σου εγγυάται την πλήρη απελευθέρωσή σου από κάθε είδους πόνο, και την χαρά που δεν περιέχεται σε αυτόν τον κόσμο.

Το πρόβλημα είναι ότι όλοι μας απαντάμε: Ποιος θα ήμουν χωρίς τον πόνο μου, χωρίς τις χαρές της ιδιαιτερότητας η οποία κατευθύνεται προς κάποιο αντικείμενο, υπόσταση, ή πρόσωπο; Πού θα ήμουν αν δεν είχα την καθημερινότητά μου, ανεξάρτητα από τη μορφή της; Το πρόβλημα είναι ότι θα εμείνουμε με χαρά σε αυτές τις μορφές, επειδή όπως ο Ιησούς μας λέει στο κείμενο, δεν γνωρίζουμε τη διαφορά μεταξύ του πόνου και της χαράς (Κ-7.X). Πιστεύουμε ότι ο κόσμος μας δίνει χαρά, αλλά στην πραγματικότητα προσφέρει πόνο · και αυτό που μας δίνει πραγματικά τη χαρά - το να αποδεχθούμε την Επανόρθωση - το εγώ μας λέει ότι είναι οδυνηρό.

(6:2-5) Μπορείς ν' ανταλλάξεις λίγο από το χρόνο σου για την ειρήνη του νου και την βεβαιότητα σκοπού, έχοντας την υπόσχεση της απόλυτης επιτυχίας. Και εφόσον ο χρόνος δεν έχει κανένα νόημα, δεν σου ζητείται τίποτα ως αντάλλαγμα για τα πάντα. Εδώ είναι μία συναλλαγή που δεν γίνεται να χάσεις. Και αυτό που θα κερδίσεις είναι πραγματικά χωρίς όρια!

Οι μαθητές μπορεί να πιστέψουν ότι αυτά τα λόγια είναι του Ιησού, αλλά υπάρχει ένα μέρος μέσα τους που δεν το πιστεύει. Επομένως, επιτρέψτε στον εαυτό σας να βιώσει την εμπειρία ότι αυτό σας το λέει ο Ιησούς, κι ακούστε προσεκτικά καθώς λέτε - είναι σημαντικό να αφήσετε τον εαυτό σας να ακούσει τα λόγια σας - «Δεν σε πιστεύω. Δεν είμαι διατεθειμένος να αφήσω την ιδιαιτερότητά μου - τις πικρίες μου, τους εθισμούς μου, τον εαυτό μου - επειδή υπάρχει ένα κομμάτι του εαυτού μου που δεν πιστεύει ότι θα είμαι καλύτερα αν κρατήσω το χέρι σου και αποδεχθώ αυτά που λες».

Ακόμα και αν οι μαθητές πουν αυτά τα λόγια στον Ιησού, συνήθως αγνοούν ότι τα έχουν πει, πόσο μάλλον ότι τα έχουν σκεφτεί. Όμως, αν ακούσετε τον εαυτό σας να λέει αυτά τα λόγια και κατανοήσετε τον φόβο που προκαλούν, δεν θα υπάρχει ενοχή, η οποία αναπτύσσεται όταν είναι κρυμμένη. Η ενοχή εμποδίζει την επίγνωση μέσω της απώθησης και στη συνέχεια προστατεύει τον εαυτό της μέσω της προβολής, το οποίο γίνεται όταν προκαλούμε πόνο σε κάποιον άλλον ή στον εαυτό σας. Καθώς διαβάζετε αυτά τα λόγια - για παράδειγμα: «Μπορείς ν' ανταλλάξεις λίγο από το χρόνο σου για την ειρήνη του νου και την βεβαιότητα σκοπού, έχοντας την υπόσχεση της απόλυτης επιτυχίας» - ακούτε την αδύναμη φωνή σας να λέει στον Ιησού: «Είναι σωστό αυτό! Δεν εμπιστεύομαι την υπόσχεσή σου ότι θα είμαι ευτυχισμένος χωρίς την ιδιαιτερότητα μου». Αυτή η σκέψη αντίστασης, είναι η απόλυτη πηγή κάθε πόνου.

Και πάλι, θα πρέπει με κάθε ειλικρίνεια να αφήσετε τον εαυτό σας να είναι αρκετά ελεύθερος για να πει σε αυτόν: «Δεν σε πιστεύω». Εάν μπορείτε να το πείτε αυτό, δεν θα υπάρχει καμία ενοχή, και θα επισπευθεί η μέρα που θα μπορέσετε πραγματικά να αποδεχθείτε τα λόγια του, καθώς χαρούμενα υποδέχεστε αυτό το απόσπασμα από το κείμενο:

... Εδώ [στον κόσμο] ο Υιός του Θεού δεν ζητάει πάρα πολλά, αλλά πάρα πολύ λίγα. Θέλει να θυσιάσει την ίδια του την ταυτότητα μαζί με τα πάντα, για να βρει έναν μικρό δικό του θησαυρό. Και αυτό δεν μπορεί να το κάνει χωρίς μια αίσθηση απομόνωσης, απώλειας και μοναξιάς. Αυτός είναι ο θησαυρός που έχει αναζητήσει να βρει. Και θα μπορούσε μόνο να τον φοβάται. Είναι ο φόβος θησαυρός; Μπορεί η αβεβαιότητα να είναι αυτό που θέλεις; Ή είναι ένα λάθος για την θέλησή σου, και για το τι πραγματικά είσαι; (Κ-26.VII.11:7-14)

(7:1) Κάθε ώρα σήμερα δώσε σε Αυτόν το μικρό δώρο των πέντε λεπτών.

Αυτό είναι το μόνο που ο Ιησούς ζητά. Ο ίδιος δεν ζητά ολόκληρη την ώρα. Πράγματι, αν το μόνο που του δίνετε ήταν τρία λεπτά, θα ήταν αρκετό. Προσπαθήστε να έχετε επίγνωση ότι αντιστέκεστε να τον σκέφτεστε κάθε ώρα, και ότι δεν χρειάζεται να αγοράσετε κάποιο ξυπνητήρι χειρός για να σας το υπενθυμίζει. Τέτοιου είδους καλές προθέσεις δεν έχουν νόημα. Ο Ιησούς θέλει να θέλετε να τον σκέφτεστε και να συγχωρείτε τον εαυτό σας όταν δεν το κάνετε. Αν έχετε ένα τέτοιο ρολόι για παράδειγμα, απλώς ανταλλάσσετε τη μορφή με το περιεχόμενο και δεν θα μάθετε ποτέ το μάθημα της συγχώρεσης. Το θέμα δεν είναι να αφιερώνετε πέντε λεπτά κάθε ώρα για να σκέφτεστε τον Θεό, σαν να υπήρχε κάποια μαγική ή σωτήρια αξία σε αυτές οι σκέψεις. Είναι καλύτερο να μάθετε να συγχωρείτε στον εαυτό σας που δεν θελήσατε να τον σκεφτείτε. Θυμηθείτε τη συζήτησή μας γι' αυτήν την ιδέα από το Μάθημα 95.

(7:2-6) Αυτός θα δώσει στα λόγια που χρησιμοποιείς στην πρακτική της σημερινής ιδέας την βαθιά εμπιστοσύνη και την σιγουριά που σου λείπουν. Τα λόγια Του θα ενωθούν με τα δικά σου,

και θα κάνουν την κάθε επανάληψη της σημερινής ιδέας μία ολοκληρωτική αφοσίωση, που γίνεται με πίστη τόσο τέλεια όσο και η δική Του σε σένα. Η εμπιστοσύνη Του σε σένα θα φέρει το φως σε όλες τις λέξεις που λες, και θα πας πέρα από τον ήχο τους σε αυτό που πραγματικά σημαίνουν. Σήμερα ασκείσαι μαζί με Αυτόν, καθώς λες:

Θα δεχτώ τον ρόλο μου στο σχέδιο του Θεού για την σωτηρία.

Βλέπουμε τον Ιησού για άλλη μια φορά να ζητά την ελάχιστη προθυμία μας, καθώς ξέρει πως μας λείπει η σιγουριά που είναι η λειτουργία του Αγίου Πνεύματος η οποία την παρέχει. Η προθυμία να θυμόμαστε τις περιόδους της εξάσκησής μας ενισχύει αναπόφευκτα την αποδυνάμωση του φόβου μας. Επίσης καθώς η σιγουριά μας ενισχύεται και η απόφαση να συγχωρούμε μεγαλώνει - ο ρόλος μας στο σχέδιο του Θεού - είμαστε ικανοί όλο και περισσότερο να προχωρήσουμε πέρα από τη μορφή των λέξεων - «πηγαίνοντας πέρα από τον ήχο τους» - στο περιεχόμενό τους - «σε αυτό που πραγματικά σημαίνουν». Έτσι φτάνουμε πιο βαθιά στο νου, εκεί όπου το εγώ έχει κρατήσει την αλήθεια κρυμμένη από την μνήμη μας.

(8) Σε κάθε πέντε λεπτά που περνάς μαζί Του, Αυτός θα δέχεται τα λόγια σου και θα σου τα επιστρέφει ολόφωτα με πίστη και εμπιστοσύνη τόσο ισχυρή και σταθερή που θα φωτίζουν τον κόσμο με ελπίδα και χαρά. Μην χάσεις ούτε μία ευκαιρία να γίνεις ο χαρούμενος αποδέκτης των δώρων Του, ώστε να μπορέσεις να τα δώσεις στον κόσμο σήμερα.

Αυτό το σημείο είναι παρόμοιο με αυτό που είδαμε στο τέλος του Μαθήματος 97. Όταν επιλέγουμε να αποδεχθούμε τα λόγια του Ιησού και να απελευθερώσουμε το εγώ μας, δεχόμαστε μεγαλύτερα δώρα από αυτά που νομίζαμε. Είναι τα δώρα που δεν είναι μόνο για μας, αλλά για το σύνολο της Υιότητας χωρίς εξαίρεση. Λόγω των πλούσιων θησαυρών που προσφέρουν αυτά τα δώρα, καλούμαστε από τον δάσκαλό μας να εξασκηθούμε όσο πιο πιστά μπορούμε.

(9:1) Δώσε Του τα λόγια, και Αυτός θα κάνει τα υπόλοιπα.

Στο κείμενο, ο Ιησούς μας λέει ότι η ευθύνη μας είναι να επιλέξουμε το θαύμα και όχι να ενδιαφερόμαστε για οποιαδήποτε από τα αποτελέσματά του. Ας επανεξετάσουμε αυτό το σημαντικό απόσπασμα:

... Μην σε απασχολεί η επέκταση της αγιότητας, γιατί δεν καταλαβαίνεις την φύση των θαυμάτων. Ούτε τα κάνεις εσύ. Η ίδια η επέκτασή τους, πολύ πιο πέρα από τα όρια που αντιλαμβάνεσαι, είναι αυτή που αποδεικνύει ότι δεν τα κάνεις εσύ. Γιατί, λοιπόν, ν' ανησυχείς για το πώς επεκτείνονται τα θαύματα σε όλη την Υιότητα, όταν δεν καταλαβαίνεις το ίδιο το θαύμα; (Κ-16.11.1:3-6)

Η ευθύνη μας είναι να παραδώσουμε τα εμπόδια στη συγχώρεσή μας, όχι να την επεκτείνουμε. Αν πιστεύουμε ότι η λειτουργία μας είναι να επεκτείνουμε τη συγχώρεση, επιτρέπουμε πάλι στο εγώ να μας παρεμβαίνει και να μας καθοδηγεί να πιστεύουμε ότι είναι η λειτουργία μας να συγχωρέσουμε κάποιον άλλο και να κηρύττουμε αυτό το ιερό ευαγγέλιο στον κόσμο. Από την στιγμή που θα πούμε ότι αυτή είναι η λειτουργία μας με την έννοια της συμπεριφοράς ή της μορφής, υιοθετούμε την οπτική του εγώ.

Η ορθά νοούμενη λειτουργία του διαιρεμένου νου είναι να αφήσει το εγώ, και αυτό είναι όλο. Ταυτιζόμενοι με την αγάπη του Ιησού στο νου μας έχουμε εκπληρώσει το μοναδικό καθήκον μας. Αυτό επιτρέπει την αγάπη του να επεκταθεί σε όλη την Υιότητα επειδή αυτή η αγάπη είναι ήδη στην Υιότητα. Στην πραγματικότητα, αυτή η αγάπη είναι η Υιότητα. Επομένως το μόνο που χρειάζεται να κάνουμε είναι να απελευθερώσουμε το πρόβλημα της πίστης μας ότι είμαστε διαχωρισμένοι από την αγάπη. Αυτή είναι η απλότητα της σωτηρίας (Κ-31.Ι).

(9:2-4) Θα σε κάνει ικανό να κατανοήσεις την ιδιαίτερη λειτουργία σου. Αυτός θα ανοίξει τον δρόμο προς την ευτυχία, και η ειρήνη και η εμπιστοσύνη θα είναι τα δώρα Του · η απάντησή Του στα λόγια σου. Αυτός θα απαντήσει με όλη Του την πίστη, την χαρά και την βεβαιότητα ότι αυτά που λες είναι αλήθεια.

Ο Ιησούς μας θυμίζει συνεχώς τα ευτυχή αποτελέσματα που προκύπτουν επιλέγοντας το Άγιο Πνεύμα ως Δάσκαλό μας. Η μικρή μας προθυμία, εκφράζει την απόφαση να είμαστε ευτυχισμένοι αντί να έχουμε δίκιο, που εξασφαλίζει ότι θα είμαστε πράγματι ευτυχείς. Τα λόγια της αποδοχής του ρόλου μας στο σχέδιο του Θεού για τη σωτηρία - όσο αμφίβολη μπορεί να είναι αυτή η αποδοχή - είναι το μόνο που χρειάζεται ο Δάσκαλός μας για να ενισχύσει την επιθυμία μας για ευτυχία και ειρήνη και για να τις κάνουμε δικές μας. Έτσι καταλαβαίνουμε τη σημασία που έχει για εμάς η ιδιαίτερη λειτουργία μας.

(9:5-6) Και εσύ θα έχεις την βεβαιότητα που προέρχεται από Αυτόν ο Οποίος γνωρίζει την λειτουργία που έχεις στην γη, αλλά και στον Ουρανό. Θα βρίσκεται μαζί σου κάθε περίοδο πρακτικής που μοιράζεσαι μαζί Του, ανταλλάσσοντας κάθε στιγμή της ώρας που Του προσφέρεις, με αιωνιότητα και γαλήνη.

Στο επόμενο μάθημα θα δούμε πιο συγκεκριμένα τη λειτουργία του Αγίου Πνεύματος ως «γέφυρα». Σε αυτό το απόσπασμα περιγράφεται πως Αυτό γνωρίζει ότι η λειτουργία μας εδώ είναι να συγχωρούμε, και στον Ουρανό είναι να δημιουργούμε. Αυτό δεν πρέπει να ληφθεί κυριολεκτικά, αλλά για να μας υπενθυμίζει πως όσο πιστεύουμε ότι είμαστε σε αυτό το όνειρο, η λειτουργία μας είναι η συγχώρεση, και ολοκληρώνεται ζητώντας την βοήθεια του Αγίου Πνεύματος.

Την ίδια στιγμή που ζητάμε τη βοήθειά Του να συγχωρήσουμε, αφήνουμε τον εαυτό μας να έρθει σε επαφή με τη σκέψη Του που περιέχει τη μνήμη του Ποιού είμαστε ως Χριστός · η σκέψη αυτή χρησιμεύει ως η γέφυρα που μας ξυπνά από το όνειρο, καθώς μας υπενθυμίζει ότι υπάρχει μια πραγματικότητα πέρα από το όνειρο - η πραγματικότητα του Εαυτού μας.

(10) Σε όλη την διάρκεια της ώρας, πέρασε τον χρόνο σου χαρούμενα καθώς προετοιμάζεσαι για τα επόμενα πέντε λεπτά που θα περάσεις μαζί Του. Επανάλαβε την σημερινή ιδέα όσο περιμένεις την χαρμόσυνη ώρα που θα έρθει πάλι σε σένα. Επαναλάμβανέ την συχνά, και μην ξεχνάς ότι κάθε φορά που το κάνεις αυτό, έχεις αφήσει το νου σου να ετοιμαστεί για την χαρούμενη ώρα που έρχεται.

Ο Ιησούς δεν θέλει να υποτιμήσουμε το αποτέλεσμα ακόμη και μιας πεντάλεπτης περιόδου από τον χρόνο που του δίνουμε. Όπως τα χρήματα στην τράπεζα, που αυξάνονται, η κάθε περίοδος θα οικοδομεί ένα ισχυρό θεμέλιο πάνω στο οποίο θα στηριχτούν τα επόμενα πέντε λεπτά, και εκείνα που θα ακολουθήσουν στηρίζονται σ' αυτά που προηγήθηκαν. Αυτό είναι παρόμοιο με το απόσπασμα στο κείμενο όπου ο Ιησούς περιγράφει τη διαδικασία της Επανόρθωσης σαν μία ισχυρή συγκολλημένη αλυσίδα (Κ-1.III.9:2). Στην περίπτωση αυτή, η συγκολλημένη αλυσίδα είναι το προσωπικό μας ταξίδι που ενισχύεται με κάθε περίοδο εξάσκησης.

(11:1) Και όταν η ώρα περάσει και Αυτός είναι εκεί για άλλη μια φορά για να περάσει λίγο χρόνο μαζί σου, να είσαι ευγνώμων και να αφήσεις κατά μέρος όλα τα γήινα καθήκοντά σου, όλες τις μικρές σκέψεις και τις περιορισμένες ιδέες, και πέρασε πάλι τον χρόνο σου μαζί Του με χαρά.

Ο Ιησούς μιλάει εδώ στο πλαίσιο του βιβλίου εργασιών, το οποίο παρέχει δομημένες ασκήσεις, που μας βοηθούν να αφιερώσουμε λίγο χρόνο κατά τη διάρκεια της ημέρας, κατά τον οποίο αποσπούμε την προσοχή μας από τον κόσμο - τα εγκόσμια καθήκοντα μας και τις περιορισμένες σκέψεις και ιδέες μας - και σκεφτόμαστε μόνο τον Θεό. Περιττό να πούμε ότι η αποκλειστική προσοχή στα

εγκόσμια, απεικονίζει την επιλογή του λήπτη των αποφάσεων να ταυτιστεί με την περιορισμένη μικρότητα του εγώ, και όχι με τις ευτυχισμένες και απεριόριστες ιδέες του Αγίου Πνεύματος. Ωστόσο, οι ασκήσεις αυτές τελικά θα μας οδηγήσουν να περνάμε όλη την ημέρα δίνοντας προσοχή στα εγκόσμια καθήκοντα, και ταυτόχρονα να θυμόμαστε ότι υπάρχει μια αγάπη πέρα από το όνειρο. Έτσι είμαστε σε θέση να διατηρήσουμε την επαφή με αυτή την αγάπη, την ίδια στιγμή που το σώμα μας διεκπεραιώνει τις πολυάσχολες δραστηριότητές του. Ο απώτερος στόχος της μελέτης και της πρακτικής μας είναι αυτές οι διδασκαλίες και τα μαθήματα να ενταχθούν τόσο πολύ, έτσι ώστε η ημέρα μας θα καταδεικνύει τη ύπαρξή μας ως γέφυρα μεταξύ της γης και του Ουρανού. Αυτή είναι η όραση - που διατηρεί αυτό το ήσυχο κέντρο μέσα μας, ενώ συγχρόνως είναι δραστήρια στον καθημερινό κόσμο - και καταλήγει «Δεν Χρειάζεται να Κάνω Τίποτα»:

Ωστόσο, πάντα θα υπάρχει αυτός ο χώρος ανάπαυσης στον οποίο θα μπορείς να επιστρέφεις. Και θα έχεις μεγαλύτερη επίγνωση αυτού του ήσυχου κέντρου μέσα στην καταιγίδα περισσότερο από όλη την άγρια μανία της. Αυτό το ήσυχο κέντρο, μέσα στο οποίο δεν κάνεις τίποτα, θα παραμένει μαζί σου, και θα σου προσφέρει ανάπαυση μέσα σε κάθε έντονη ενασχόληση σου. Διότι από αυτό το κέντρο θα κατευθύνεσαι για το πώς να χρησιμοποιείς το σώμα αναμάρτητα. (Κ-18. VII.8:1-4)

Μέχρι να μπορέσουμε όμως να ταυτιστούμε με αυτό το ήσυχο κέντρο της αγάπης, είναι σημαντικό να αφιερώσουμε το συγκεκριμένο χρόνο κάθε ώρας - ή αυτό που το μάθημα μας ζητάει - για να σκεφτούμε το Άγιο Πνεύμα. Πρέπει να έχουμε επίγνωση της διαίρεσης του νου μας σε εσφαλμένα νοούμενο και ορθά νοούμενο, όχι μόνο στο τμήμα του νου του εγώ. Υπάρχει ένα μέρος μας που πράγματι παγιδεύεται από την ιδιαιτερότητα, αλλά υπάρχει και ένα μέρος που μπορεί να είναι ήσυχο και ακίνητο.

(11:2) Πες Του ακόμη μια φορά ότι αποδέχεσαι τον ρόλο που θα ήθελε να πάρεις και τον οποίο θα σε βοηθήσει να εκπληρώσεις και Αυτός θα σε βεβαιώσει ότι θέλεις αυτή την επιλογή την οποία Αυτός έκανε μαζί με σένα και εσύ μαζί με Αυτόν.

Αυτή δεν είναι μια επιλογή που το Άγιο Πνεύμα κάνει για μας, ούτε είναι μία που κάνουμε μόνοι μας. Είναι μια επιλογή που κάνουμε *μαζί* Του. Επομένως, πρέπει να θυμόμαστε ότι αυτό που δίνει νόημα στην καθημερινή μας ζωή δεν είναι η εκπλήρωση των ιδιαίτερων αναγκών μας, ούτε η καταστροφή των εχθρών μας · το νόημα βρίσκεται στο να βλέπουμε όλα τα πράγματα - «τα καλά» και «τα κακά» - ως αίθουσες διδασκαλίας, στις οποίες μαθαίνουμε από το νέο μας Δάσκαλο πώς να συγχωρούμε. Όσο περισσότερο μαθαίνουμε, τόσο μεγαλύτερη είναι η χαρά που έρχεται αναπόφευκτα όταν εγκαταλείπουμε την ενοχή μας. Αυτό είναι που ενισχύει τις «μικρές» μας προσπάθειες.

ΜΑΘΗΜΑ 99

Η σωτηρία είναι η μόνη μου λειτουργία εδώ.

Αυτό το μάθημα συνεχίζει τη συζήτηση της λειτουργίας μας, με τον Ιησού να λέει συγκεκριμένα ότι η σωτηρία γεφυρώνει το φαινομενικό χάσμα που υπάρχει ανάμεσα στην ψευδαίσθηση και την αλήθεια. Πριν αρχίσουμε όμως, επιτρέψτε μου να αναφέρω - γιατί η Helen δεν θα με συγχωρούσε ποτέ αν δεν το έκανα - ότι ξεκινώντας με αυτό το μάθημα, το υπόλοιπο βιβλίο εργασιών συμπεριλαμβανομένων όλων των οδηγιών, είναι σε ελεύθερο στίχο.

(1:1) Η σωτηρία και η συγχώρεση είναι το ίδιο.

Αυτό είναι ακόμα ένα θέμα της μουσικής συμφωνίας του Ιησού. *Η σωτηρία, το θαύμα, η άγια στιγμή, η ιερή σχέση, η συγχώρεση και η όραση*, είναι όροι που περιγράφουν τη διαδικασία της αναίρεσης του συστήματος σκέψης του διαχωρισμού και της ενοχής, το οποίο έχουμε κάνει πραγματικότητα. Αλλά τόσο η σωτηρία όσο και η συγχώρεση είναι ψευδαισθήσεις, διότι όπως τώρα θα εξηγήσει ο Ιησούς, αναιρούν αυτό που δεν συνέβη ποτέ:

(1:2-3) Και οι δύο εννοούν ότι κάτι δεν πάει καλά · ότι από κάτι πρέπει να σωθείς, να συγχωρεθείς · κάποιο λάθος έχει γίνει που χρειάζεται διορθωτική αλλαγή · κάτι που είναι διαχωρισμένο ή διαφορετικό από την Θέληση του Θεού. Έτσι και οι δύο υπονοούν ένα πράγμα αδύνατο που όμως έχει συμβεί, καταλήγοντας σε μία κατάσταση σύγκρουσης ανάμεσα σε αυτό που υπάρχει και σε αυτό που ποτέ δεν θα μπορούσε να υπάρξει.

Αυτή είναι μια δήλωση Πρώτου Επιπέδου, η οποία αναφέρεται στο μεταφυσικό θεμέλιο των *Μαθημάτων Θαυμάτων* που λέει ότι η αλήθεια είναι αληθινή, και ότι δεν υπάρχει τίποτα άλλο. Αυτό που αναιρείται επομένως, δεν αναιρείται καθόλου, αλλά απλά δεν επιλέγεται. Αυτό είναι το θέμα της συζήτησης που ακολουθεί για τη συγχώρεση στη διευκρίνιση των όρων, που χρησιμοποιεί λέξεις με τις οποίες θα εξοικειωνόμαστε όλο και περισσότερο:

Η συγχώρεση είναι για τον Θεό και προς τον Θεό αλλά όχι από Αυτόν. Είναι αδύνατον να σκεφτείς κάτι που Αυτός δημιούργησε που θα μπορούσε να χρειάζεται συγχώρεση. Η συγχώρεση, τότε, είναι μια ψευδαίσθηση, αλλά εξαιτίας του σκοπού της, ο οποίος είναι του Αγίου Πνεύματος, έχει μια διαφορά. Αντίθετα με τις άλλες ψευδαισθήσεις, οδηγεί μακριά από το σφάλμα και όχι προς αυτό.

Την συγχώρεση θα μπορούσαμε να την ονομάσουμε ένα είδος ευχάριστου παραμυθιού · ένας τρόπος με τον οποίο αυτοί που δεν γνωρίζουν μπορούν να γεφυρώσουν το χάσμα ανάμεσα στην αντίληψή τους και την αλήθεια. Δεν μπορούν να πάνε κατευθείαν από την αντίληψη στην γνώση διότι δεν πιστεύουν ότι είναι η θέλησή τους να πράξουν αυτό. Αυτό κάνει τον Θεό να φαίνεται σαν εχθρός αντί γι' αυτό που είναι στ' αλήθεια. Και είναι μόνο αυτή η παράλογη αντίληψη που τους κάνει απρόθυμους να ανυψωθούν, έτσι απλά, και να επιστρέψουν σε Αυτόν ειρηνικά.

Γι' αυτό χρειάζονται μια ψευδαίσθηση βοήθειας διότι αυτοί είναι αβοήθητοι · μια Σκέψη ειρήνης διότι βρίσκονται σε σύγκρουση. (Δ-3.1:1-3:1)

Ο απώτερος στόχος της συγχώρεσης είναι να αναγνωρίσουμε την απατηλή φύση της πεποίθησής μας ότι ο διαχωρισμός έχει μετατρέψει τον Θεό σε εχθρό μας. Εξασκούμε αυτή την αναγνώριση στις ιδιαίτερες σχέσεις μας, τα σκιώδη κομμάτια της αρχικής ψευδαίσθησης. Μαθαίνοντας ότι δεν χρειάζεται να γίνει τίποτα, διότι τίποτα δεν έχει παρεμβληθεί ποτέ ανάμεσα σε εμάς και την Αγάπη του Θεού, η πίστη μας στο τίποτα επίσης αναιρείται. Έτσι αποδεχόμαστε τη σωτηρία σκέψη της Επανόρθωσης που δίνει τέλος σε όλες τις συγκρούσεις, αφήνοντας μόνο την αλήθεια να λάμψει στο νου μας μόνο για μια στιγμή ακόμη, μέχρι να εξαφανιστούμε στην μία Αλήθεια, το ένα Φως, τον έναν Θεό.

(2:1) Η αλήθεια και οι ψευδαισθήσεις είναι ισότιμες τώρα, γιατί και οι δύο έχουν συμβεί.

Το εγώ θέλει να μας κάνει να πιστεύουμε ότι *υπάρχει* η αλήθεια, αλλά και η ψευδαίσθηση · *υπάρχει* ο Θεός, αλλά και ο διαχωρισμός από Αυτόν. Και τα δύο συνυπάρχουν. Σε όλες σχεδόν τις επίσημες θρησκείες, η αλήθεια και η ψευδαίσθηση, το πνεύμα και η ύλη είναι ισότιμες καταστάσεις · ο κόσμος και το σώμα, ένας Θεός ο Οποίος είναι πνεύμα - μετέχουν στην πραγματικότητα. Σε αυτή την φαινομενική συνύπαρξη, ο Θεός γίνεται αντιληπτός σ' αυτόν τον κόσμο σαν να είναι ενεργός. Πράγματι, σε πολλές θρησκείες, ο Θεός όχι μόνο εμπλέκεται στον κόσμο, αλλά είναι ο Δημιουργός του. Συνεπώς, η αλήθεια και οι ψευδαισθήσεις υπάρχουν παράλληλα, και είναι ισότιμες μέσα στην πραγματικότητά τους.

(2:2-3) Το αδύνατο γίνεται ένα πράγμα για το οποίο χρειάζεσαι συγχώρεση, και σωτηρία. Η σωτηρία τώρα γίνεται η παραμεθόρια περιοχή [το μεταίχμιο] ανάμεσα στην αλήθεια και την ψευδαίσθηση.

Ίσως θυμάστε την ενότητα στο κείμενο με τίτλο «Το Μεταίχμιο» (Κ-26.III), όπου ο Ιησούς αναφέρεται στον πραγματικό κόσμο και τη σωτηρία ως το μεταίχμιο ανάμεσα στην ψευδαίσθηση και την αλήθεια:

Υπάρχει ένας ενδιάμεσος χώρος σκέψης που βρίσκεται μεταξύ αυτού του κόσμου και του Ουρανού. Δεν είναι τοποθεσία, και όταν την φτάσεις είναι πέρα από τον χρόνο. Εδώ είναι το μέρος συνάντησης όπου οι σκέψεις συγκεντρώνονται · όπου οι συγκρουόμενες αξίες συναντιούνται και όλες οι ψευδαισθήσεις τοποθετούνται δίπλα στην αλήθεια, και κρίνονται ότι είναι αναληθείς. Αυτό το μεταίχμιο είναι ακριβώς πέρα από [δηλαδή, πριν] τη πύλη του Ουρανού. Εδώ κάθε σκέψη εξαγνίζεται και γίνεται εντελώς απλή. Εδώ δεν αποδεχόμαστε την αμαρτία, και στην θέση της λαμβάνουμε τα πάντα.

Αυτό είναι το τέλος του ταξιδιού. Έχουμε αναφερθεί σε αυτό ως ο αληθινός κόσμος... Η σωτηρία είναι ένα μεταίχμιο όπου ο χώρος και ο χρόνος και η επιλογή εξακολουθούν να έχουν νόημα, όμως μπορείς να δεις ότι είναι προσωρινά, εκτός τόπου, και ότι όλες οι επιλογές έχουν ήδη γίνει. (Κ-26.III.2:1-3:2,6)

Αυτό το επίπεδο συζήτησης αντικατοπτρίζει αυτό που ονομάζουμε Επίπεδο Δύο. Είναι η εστία της συγχώρεσης, η οποία αναιρεί τις απατηλές μας πεποιθήσεις στην αμαρτία, την ενοχή και την επίθεση. Η συγχώρεση, άλλη μια φορά, δεν είναι η αλήθεια, αλλά μια «χαρούμενη μυθοπλασία» που αντικατοπτρίζει την αλήθεια του Ουρανού, όπως βλέπουμε τώρα:

(2:4-5) Αντικατοπτρίζει την αλήθεια διότι είναι το μέσον με το οποίο μπορείς να ξεφύγεις από τις ψευδαισθήσεις. Και όμως δεν είναι ακόμα η αλήθεια διότι ακυρώνει αυτό που δεν έγινε ποτέ.

Η λέξη *αντικατοπτρίζει* είναι εξαιρετικά σημαντική στα *Μαθήματα Θαυμάτων*, γιατί υποδηλώνει τη γέφυρα. Ο Ουρανός δεν είναι εφικτός εδώ, ούτε η αγάπη, η ενιαιότητα ή η αγιότητα · οι αντανάκλασεις τους όμως πράγματι είναι. Ίσως θυμάστε μια προηγούμενη δήλωση στο βιβλίο εργασιών:

... η συγχώρεση είναι το μέσο με το οποίο θα αναγνωρίσω την αθωότητά μου. Είναι η αντανάκλαση της Αγάπης του Θεού στην γη. Θα με φέρει αρκετά κοντά στον Ουρανό, ώστε η Αγάπη του Θεού να μπορεί να με φτάσει και να με υψώσει σε Αυτόν. (Εργ.60.1:4-6)

Το μέρος του νου μας που περιέχει το Άγιο Πνεύμα - ο ορθός μας νους - αντιπροσωπεύει τη γέφυρα ανάμεσα στην άσπιλη αγιότητα, την ενιαιότητα και την αγάπη, και την εμπειρία μας που είναι η αντανάκλασή τους. Η αντανάκλαση είναι μια ψευδαίσθηση, αλλά η εμπειρία να κοιτάς τις ψευδαισθήσεις συνειδητοποιώντας ότι είναι ψευδαισθήσεις, είναι η ουσία της όρασης, της συγχώρεσης και της σωτηρίας.

Επομένως δεν μου ζητείται να μην σας δω ως σώμα, κάτι που θα ήταν σίγουρα παράλογο να κάνει κάποιος από μας που ακόμη ταυτίζεται μαζί του. Όπως ο Ιησούς λέει στο κείμενο:

Το ερώτημά σου δεν θα πρέπει να είναι, «Πώς μπορώ να δω τον αδελφό μου δίχως το σώμα;» Ρώτα μόνο, «Θέλω πραγματικά να τον δω αναμάρτητο;» Και καθώς ρωτάς, μην ξεχνάς ότι η αθωότητά του είναι η δική σου διαφυγή από τον φόβο. Η σωτηρία είναι ο στόχος του Αγίου Πνεύματος. Το μέσον είναι η όραση. (Κ-20.VII.9:1-5)

Τα μάτια των σωμάτων μας εξακολουθούν να αντιλαμβάνονται τους άλλους ως διαφορετικούς, αλλά ο Ιησούς μας ζητά να βιώνουμε τις διαφορές καταλαβαίνοντας την εγγενή ομοιότητα που υποβόσκει. Με άλλα λόγια, όλοι έχουμε το ίδιο συμφέρον, όπως ακριβώς έχουμε και την ίδια παράλογη πίστη στην αμαρτία. Το κοινό μας συμφέρον προέρχεται από την κοινή ανάγκη να ξυπνήσουμε στο εγγενές μας αναμάρτητο ως ο ένας και μη διαχωρισμένος Υιός του Θεού. Το να μοιραζόμαστε ένα στόχο αντικατοπτρίζει την ενότητα του Χριστού, τη μόνη αλήθεια.

Τώρα επιστρέφουμε στο Επίπεδο Ένα, το επίπεδο της αλήθειας ή της ψευδαίσθησης:

(3:1) Πώς θα μπορούσε ποτέ να υπάρξει ένας τόπος συνάντησης όπου η γη και ο Ουρανός μπορούν να συμφιλιωθούν μέσα σε ένα νου όπου και τα δύο υπάρχουν;

Εδώ μας λέει ότι είναι αδύνατον να υπάρχει ένας τόπος όπου συναντάται η αλήθεια και η ψευδαίσθηση, επειδή είναι αλληλοαποκλειόμενες καταστάσεις. Παράλληλα ο Ιησούς διδάσκει ότι το νόημα της σωτηρίας είναι να συγχωρούμε και να επιτύχουμε την όραση του Χριστού, και μας θυμίζει ότι η ίδια η διαδικασία είναι απατηλή. Στη γη αυτό δεν είναι κατανοητό, αφού εξακολουθούμε να πιστεύουμε ότι υπάρχουμε εδώ. Όμως, μπορούμε να μάθουμε για να κατανοήσουμε τη σημασία της συγχώρεσης, και έτσι να οδηγηθούμε μέσω ψευδαίσθησης στη μοναδική αλήθεια του Εαυτού μας.

(3:2-4) Ο νους που βλέπει ψευδαισθήσεις τις θεωρεί αληθινές. Έχουν ύπαρξη επειδή είναι σκέψεις. Και όμως δεν είναι αληθινές, διότι ο νους που σκέφτεται αυτές τις σκέψεις είναι διαχωρισμένος από τον Θεό.

Τροποποιώντας τη διάσημη δήλωση του Descartes, μπορούμε να δηλώσουμε: «Σκέφτομαι άρα δεν υπάρχω. Όταν νομίζετε ότι σκέφτεστε σημαίνει ότι δεν υπάρχουν. Τις περισσότερες φορές στα Μαθήματα Θαυμάτων ο Ιησούς κάνει τη διάκριση μεταξύ της ύπαρξης και του είναι, όπως κάνει εδώ. Η ύπαρξη είναι του διαχωρισμένου νου, και το είναι, είναι μόνο του Χριστού και του Θεού. Οι σκέψεις μας επομένως έχουν ύπαρξη μέσα στο όνειρο, αλλά δεν είναι επειδή δεν είναι πραγματικές. Εδώ θυμόμαστε ένα προηγούμενο απόσπασμα που παρουσιάζεται εδώ εν μέρει:

Η ύπαρξη όπως και το είναι βασίζονται στην επικοινωνία. Η ύπαρξη, όμως, είναι συγκεκριμένη ως προς το πώς, τι και με ποιον κρίνει ότι αξίζει να επικοινωνήσει. Το είναι δεν κάνει καθόλου τέτοιες διακρίσεις. Είναι μία κατάσταση στην οποία ο νους βρίσκεται σε επικοινωνία με όλα όσα είναι αληθινά. (Κ-4.VII.4:1-4)

Στις τρεις παραγράφους που ακολουθούν, ο Ιησούς περιγράφει το ρόλο που έχει το Άγιο Πνεύμα σαν γέφυρα ανάμεσα στις ψευδαισθήσεις και την αλήθεια. Μας μετατοπίζει ξανά από το Επίπεδο Ένα στο Επίπεδο Δύο. Στο Επίπεδο Ένα δεν υπάρχει γέφυρα, επειδή δεν υπάρχουν ψευδαισθήσεις και υπάρχει μόνο η αλήθεια - δεν υπάρχει τίποτα που χρειάζεται να γεφυρωθεί. Όμως, στο Επίπεδο Δύο τη διάσταση του ονείρου, βιώνουμε ψευδαισθήσεις. Χρειαζόμαστε λοιπόν μια σκέψη που μας μεταφέρει από την δική μας ψευδαίσθηση στην αλήθεια της Ενιαιότητας του Θεού, όπως βλέπουμε τώρα:

(4:1-2) Τι ενώνει τον διαχωρισμένο νου και τις σκέψεις με το Νου και την Σκέψη που είναι για πάντα ένα; Ποιο είναι αυτό το σχέδιο που μπορεί να κρατήσει την αλήθεια απαραβίαστη, αναγνωρίζοντας παράλληλα την ανάγκη που φέρνουν οι ψευδαισθήσεις, και προσφέροντας τα μέσα με τα οποία ακυρώνονται δίχως συγκρούσεις και χωρίς το άγγιγμα του πόνου;

Αυτό είναι το σχέδιο της Επανόρθωσης: αναιρούμε τις ψευδαισθήσεις χωρίς επίθεση και πόνο, εξετάζοντάς τες με τον Ιησού δίπλα μας. Εάν πρέπει να κάνουμε κάτι με την ψευδαίσθηση, λέμε ότι είναι πραγματική, το οποίο φέρνει μόνο περισσότερο πόνο. Ο τρόπος για να αναιρέσουμε τις ψευδαισθήσεις της ιδιαιτερότητας είναι να δούμε ότι στόχος της είναι η ταλαιπωρία όταν την καλούμε να προσφέρει ευτυχία ή να σταματήσει τον πόνο, για να προσφέρει περισσότερα από την Αγάπη του Θεού. Το να εξετάσουμε τις ψευδαισθήσεις με τον Ιησού σημαίνει να αναγνωρίσουμε το κόστος που έχει να τις συντηρούμε · η συνειδητοποίηση του πόνου τους μας επιτρέπει να αφήσουμε την ιδιαιτερότητα να φύγει χωρίς επίθεση. Τα μάτια της ευγένειας βλέπουν μόνο ευγενικά και πού είναι ο πόνος ή η επίθεση όταν η ευγένεια είναι παρούσα; Με αυτόν τον τρόπο έχουμε ευλογηθεί με το δώρο της θεραπείας, όπως περιγράφεται σε αυτό το υπέροχο απόσπασμα που μιλά για την ευγενική χάρη του Ουρανού:

Η χάρις του Θεού αναπαύεται γλυκά στα μάτια που συγχωρούν, και κάθε τι που αυτά κοιτάζουν μιλάει γι' Αυτόν στον παρατηρητή. Αυτός δεν μπορεί να δει κανένα κακό · τίποτα στον κόσμο που να το φοβάται, και κανέναν που να είναι διαφορετικός από τον ίδιο. Και έτσι όπως τους αγαπάει, έτσι βλέπει και τον εαυτό του με αγάπη και γλυκύτητα. Δεν θα καταδικάζει πια τον εαυτό του για τα λάθη του αλλά ούτε και κανέναν άλλο. Αυτός δεν είναι ένας αμείλικτος εκδικητής, ούτε τιμωρός της αμαρτίας. Η Καλοσύνη της όρασής του αναπαύεται πάνω στον ίδιο με όλη την τρυφερότητα που προσφέρει στους άλλους. Γιατί αυτός θέλει μόνο να θεραπεύει και να ευλογεί. Και όντας σε συμφωνία με αυτό που βούλεται ο Θεός, έχει την δύναμη να θεραπεύει και να ευλογεί όλους εκείνους που κοιτάζει με την χάρη του Θεού επάνω στα μάτια του. (Κ-25.VI.1)

(4:3) Τι άλλο από μια Σκέψη του Θεού θα μπορούσε να είναι αυτό το σχέδιο με το οποίο αυτό που ποτέ δεν έγινε πραγματικά παραβλέπεται και οι αμαρτίες που ποτέ δεν ήταν πραγματικές ξεχνιούνται;

Όπως ανέφερα προηγουμένως, το να παραβλέπουμε στα Μαθήματα Θαυμάτων δεν σημαίνει ότι παραλείπουμε κάτι και δεν το βλέπουμε. Αντίθετα, το παραβλέπουμε εξετάζοντάς το. Όταν βλέπουμε με τον Ιησού, βλέπουμε μέσα από αυτό. Με άλλα λόγια, βλέπουμε την πραγματικότητα που είναι πέρα από αυτό που εμφανίζεται - για να χρησιμοποιήσουμε τους όρους του Πλάτωνα - την έκκληση για αγάπη που είναι πέρα από τη φαινομενική αμαρτία, το περιεχόμενο που είναι πέρα από τη μορφή. Συνεπώς, το να το παραβλέπουμε σημαίνει να κοιτάζουμε μέσα από αυτό ή πέρα από αυτό. Έτσι, αυτό που «δεν έγινε ποτέ» είναι ο κόσμος και η ιδιαιτερότητα που έχουμε κάνει αληθινή. Βλέποντας το εγώ με την αγάπη του Ιησού δίπλα μας, συνειδητοποιούμε ότι δεν είχε καμία επίδραση στην Αγάπη του Θεού, και επομένως δεν μπορεί να υπάρχει και δεν υπάρχει. Αυτή η όραση και η κατανόηση είναι το νόημα του να παραβλέπουμε.

(5:1) Το Άγιο Πνεύμα κρατά αυτό το σχέδιο του Θεού έτσι ακριβώς όπως το έλαβε από Εκείνον μέσα στο Νου του Θεού και στο δικό σου.

Ο δικός μας νους εδώ είναι ο ορθός μας νους, και μέσα στις δικές του σκέψεις συγχώρησης κρατά το σχέδιο του Θεού την Επανόρθωση, διότι το σχέδιο του Θεού είναι η Επανόρθωση.

(5:2-3) Είναι ξέχωρο από τον χρόνο διότι η Πηγή του είναι άχρονη. Όμως λειτουργεί μέσα στον χρόνο, διότι εσύ πιστεύεις ότι ο χρόνος είναι αληθινός.

Εδώ ο Ιησούς επαναλαμβάνει αυτό που έχει πει σχετικά με το θαύμα. Το βιώνουμε σαν να λειτουργεί μέσα στο χρόνο, επειδή εκεί πιστεύουμε ότι είμαστε, αλλά η παρουσία του είναι έξω από το χρόνο. Θυμηθείτε ότι μέσα στο νου - τον ένα Νου ή τον διαιρεμένο νου - δεν υπάρχει χρόνος. Όταν ο λήπτης των αποφάσεων επιλέγει το Άγιο Πνεύμα ως δάσκαλο, η επιλογή να θυμηθούμε την αιώνια Ταυτότητά μας ως Χριστός, ο Υιός της Πηγής μας, μεταφράζεται από το νου μέσα σε ένα πλαίσιο που μπορούμε να καταλάβουμε μέσα στο όνειρο του διαχωρισμού. Έτσι η εμπειρία μας είναι ότι η Επανόρθωση λειτουργεί μέσα στο χρόνο, αλλά παραμένει έξω από τη χρονική διάσταση μέσα στο νου που ταυτίζεται με το Άγιο Πνεύμα, τη Φωνή της διαχρονικότητας και της αιωνιότητας.

(5:4-5) Ακλόνητο το Άγιο Πνεύμα βλέπει αυτά που βλέπεις · την αμαρτία και τον πόνο και τον θάνατο, την λύπη τον διαχωρισμό και την απώλεια. Και όμως Αυτό γνωρίζει ότι ένα πράγμα είναι αλήθεια · ο Θεός παραμένει Αγάπη, και αυτό δεν είναι το Θέλημά Του.

Για άλλη μια φορά, δεν μας ζητείται να αρνηθούμε αυτά που βλέπουν τα μάτια μας, ούτε τον πόνο μας και την ταλαιπωρία μας. Απλά μας ζητείται να το εξετάσουμε. Όταν το εξετάζουμε με το Άγιο Πνεύμα θα συνειδητοποιήσουμε ότι η κατάσταση δεν είναι αυτή που πιστεύαμε. Επειδή ο πόνος δεν είναι το Θέλημα του Θεού, δεν μπορεί να υπάρξει. Οι παραισθήσεις φαίνονται πραγματικές στον παραπλανημένο νου, αλλά δεν έχουν την δύναμη να φτιάξουν την πραγματικότητα. Η ευγενική και θεραπευτική όραση του Αγίου Πνεύματος περιγράφεται υπέροχα σε αυτό το απόσπασμα από το κείμενο, το οποίο παραθέτουμε ακόμα μια φορά:

Γελώντας ευγενικά το Άγιο Πνεύμα αντιλαμβάνεται την αιτία, και δεν κοιτάζει τα αποτελέσματα. Πώς αλλιώς θα μπορούσε να διορθώσει το δικό σου λάθος, που έχεις παραβλέψει εντελώς την αιτία; Το Άγιο Πνεύμα σε προσκαλεί να φέρεις κάθε φοβερό αποτέλεσμα σε Αυτό και να κοιτάξετε μαζί την ανόητη αιτία του και να γελάσεις μαζί Του για λίγο. Εσύ κρίνεις τα αποτελέσματα, αλλά Αυτό έχει κρίνει την αιτία τους. Και με την κρίση Του τα αποτελέσματα απομακρύνονται. Ίσως να έρθεις με δάκρυα. Αλλά άκουσέ Το να λέει «Αδελφέ μου, άγιε Υιέ του Θεού, δες το μάταιο όνειρό σου, μέσα στο οποίο αυτό θα μπορούσε να συμβεί». Και θα αφήσεις την άγια στιγμή με το γέλιο το δικό σου και του αδελφού σου ενωμένα με το δικό Του. (Κ-27.VIII.9)

Τα αποτελέσματα που καλούμαστε να φέρουμε στο Άγιο Πνεύμα είναι οι «βαριές συνέπειες» (Κ-27.VIII.8:4) του πόνου και της ταλαιπωρίας που κάναμε αληθινά στην εμπειρία μας. Όταν ιδωθούν από τη σκοπιά της ανόητης αιτίας τους - την πίστη στην αμαρτία - γίνονται τα ανόητα τίποτα, που αξίζουν μόνο το ευγενικό γέλιο. Το κλειδί, φυσικά, είναι να εξετάσουμε την αιτία. Διαφορετικά, ακολουθώντας την καθοδήγηση του εγώ να βλέπουμε μόνο τα αποτελέσματα, ο πόνος και η ταλαιπωρία φαντάζουν όντως πραγματικά. Αλλά αν είναι πραγματικός ο πόνος, η Αγάπη του Θεού δεν είναι (βλέπε Μάθημα 190). Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο πρέπει να πάμε στο Άγιο Πνεύμα, διότι μόνο Αυτό γνωρίζει ότι ο Θεός είναι ακόμα Αγάπη και ότι η αμαρτία ο πόνος και ο θάνατος δεν είναι το Θέλημά Του.

(6:1) Αυτή είναι η Σκέψη που φέρνει τις ψευδαισθήσεις στην αλήθεια, και τις βλέπει ως φαινόμενα πίσω από τα οποία βρίσκεται το αναλλοίωτο και το βέβαιο.

Αυτό μας λέει ξανά ότι το να παραβλέπουμε είναι το να εξετάσουμε. Το εγώ διδάσκει ότι η πραγματικότητα της αμαρτίας είναι σαν ένας συμπαγής τοίχος από γρανίτη. Αν είναι έτσι, θα ήταν αδύνατο να δούμε την αλήθεια που είναι πέρα από αυτόν. Όταν βλέπουμε με τον Ιησού προς αυτό που πιστεύαμε ότι ήταν αμαρτία - τη δική μας ή κάποιου άλλου - συνειδητοποιούμε ότι δεν είχε καμία επίδραση στην αγάπη του ούτε στην ενότητά μας μαζί του. Επομένως, δεν μπορεί να επηρεάσει την ενότητά μας με οποιονδήποτε άλλον. Σε αυτό το σημείο το φαινομενικά συμπαγές

και αμαρτωλό τείχος από γρανίτη γίνεται ένα λεπτό πέπλο που δεν μπορεί να κρύψει το φως που λάμπει πέρα από αυτό. Το να εξετάσουμε με τον Ιησού μας δίνει τη δυνατότητα να μοιραστούμε την αναμάρτητη όρασή του και να δούμε το αναλλοίωτο και το βέβαιο πίσω από αυτό που φαίνεται.

(6:2-3) Αυτή είναι η Σκέψη που σώζει και συγχωρεί, διότι δεν θέτει πίστη σε αυτό που δεν είναι δημιουργημένο από την μόνη Πηγή που γνωρίζει. Αυτή είναι η Σκέψη της οποίας η λειτουργία είναι να σώζει δίνοντάς σου την λειτουργία της για δική σου.

Η σκέψη της Επανόρθωσης του Αγίου Πνεύματος είναι η μόνη που μπορεί να μας σώσει από την ενοχή μας, επειδή είναι η μόνη σκέψη μέσα στο όνειρο που μας επιτρέπει να συγχωρέσουμε την φαινομενική αμαρτία, αναγνωρίζοντας ότι δεν είχε καμία επίδραση στην πραγματικότητα. Έτσι μαθαίνουμε ότι δεν υπάρχει τίποτα για να συγχωρήσουμε. Η πλήρης αποδοχή αυτής της αλήθειας ολοκληρώνει τη λειτουργία μας στη γη και η λειτουργία μας στον Ουρανό αναδύεται στον ήσυχο και θεραπευμένο νου μας, καθώς ο κόσμος του διαχωρισμού εξαφανίζεται απαλά, «ξεθωριάζει μέσα στο τίποτα από το οποίο ήρθε» (Εγχ-13.1:2).

(6:4-8) Η σωτηρία είναι η λειτουργία σου, μαζί με το Άγιο Πνεύμα στο Οποίο δόθηκε το σχέδιο. Αυτό έχει μια απάντηση στα φαινόμενα · άσχετα με την μορφή τους, το μέγεθός τους, το βάθος τους ή οποιαδήποτε ιδιότητα φαίνεται ότι έχουν:

Η σωτηρία είναι η μόνη μου λειτουργία εδώ. Ο Θεός παραμένει Αγάπη, και αυτό δεν είναι το Θέλημά Του.

Μας ζητείται να συνειδητοποιήσουμε ότι όλα τα προβλήματά μας είναι ίδια, επειδή είναι άμυνες ενάντια στην αλήθεια της ενωτικής Αγάπης του Θεού, η οποία είναι πέρα από όλα αυτά. Δεν θα γνωρίσουμε ποτέ αυτήν την σωτήρια αλήθεια χωρίς να ζητήσουμε βοήθεια να εξετάσουμε την κάθε κατάσταση που φαίνεται να μας προκαλεί ανησυχία. Σε ακινησία ακούμε την απάντησή Του - «ο Θεός παραμένει Αγάπη, και αυτό δεν είναι το Θέλημά Του» - γιατί μέσα στην ησυχία, που γεννιέται στην άγια στιγμή, η μάθησή μας μεγαλώνει «από μικρά σκόρπια κομμάτια μελωδίας σε μια χορωδία» (Κ-31.VIII.11:5) καθώς αγκαλιάζει όλες τις πτυχές της κατακερματισμένης μας εμπειρίας ως μία. Η σωτηρία έχει ολοκληρωθεί και είμαστε στην εστία, εκεί που ο Θεός θέλει να είμαστε (Κ-31.VIII.12:8).

(7:1-2) Εσύ που έχεις θαύματα να κάνεις, βεβαιώσου ότι ασκείσαι καλά στην σημερινή ιδέα. Προσπάθησε να αντιληφθείς την δύναμη των όσων λες, διότι αυτά είναι λόγια στα οποία βρίσκεται η ελευθερία σου.

Θυμηθείτε ότι ανεξάρτητα από αυτό που υποδηλώνουν οι λέξεις, ο Ιησούς δεν αναφέρεται στη συμπεριφορά, αλλά στην θεραπεία των νόων μας μέσα από την αποδοχή της διόρθωσης του δικού του θαύματος, να συνειδητοποιήσουμε ότι είμαστε οι ονειρευτές ενός ονείρου που δεν είναι αληθινό. Η αγάπη του στη συνέχεια είναι ελεύθερη να λειτουργήσει μέσα από μας, καθώς τα σώματά μας κάνουν αυτό που κάνουν τα σώματα όλων των άλλων, αλλά διαφορετικά, διότι ο σκοπός μας έχει αλλάξει, από το όνειρο στην αφύπνιση, από την αδυναμία της φυλακής του εγώ στη δύναμη της ελευθερίας του Αγίου Πνεύματος, από τα ξεχωριστά συμφέροντα της ιδιαιτερότητας προς τα κοινά συμφέροντα της συγχώρεσης.

(7:3-4) Ο Πατέρας σου σε αγαπά. Όλος αυτός ο κόσμος του πόνου δεν είναι Θέλημά Του.

Ένα σημαντικό θέμα για τα επόμενα μαθήματα είναι ότι το Θέλημα του Θεού για μας είναι η ευτυχία, όχι ο πόνος και η ταλαιπωρία, ένα θέμα που έχουμε ήδη παρατηρήσει. Επομένως, αν βιώνω τον πόνο ή τον αντιλαμβάνομαι σε κάποιον άλλον, κάνω μια δήλωση που λέει ότι αυτός ο

κόσμος, αυτό το σώμα, και ο εαυτός μου δεν είναι το Θέλημα του Θεού - κι όλα αυτά γιατί βλέπω τον πόνο, αισθάνομαι τον πόνο και τον έχω κάνει πραγματικότητα.

Δεν μας ζητείται, ωστόσο, να αρνηθούμε την ταλαιπωρία ή τον πόνο που αισθανόμαστε εμείς ή οι άλλοι · μόνο να συνειδητοποιήσουμε ότι η ταλαιπωρία και ο πόνος αντικατοπτρίζουν ένα σύστημα σκέψης που λέει ότι υπάρχει μια θέληση - του εγώ - που είναι διαχωρισμένη από τη Θέληση του Θεού. Αυτή η θέληση να είμαστε διαχωρισμένοι είναι η αιτία όλου του πόνου - του δικού μου ή των άλλων. Και πάλι, δεν μας ζητείται να αφήσουμε τον πόνο, αλλά μόνο να εξετάσουμε το σύστημα σκέψης που υποβόσκει.

(7:5-6) Συγχώρεσε τον εαυτό σου που νόμισες ότι Αυτός θέλησε κάτι τέτοιο για σένα. Έπειτα άφησε την Σκέψη με την οποία Αυτός έχει αντικαταστήσει όλα σου τα λάθη να εισέλθει στα σκοτεινά μέρη του νου σου που σκέφτηκαν τις σκέψεις που ποτέ δεν ήταν Θέλημά Του.

Η ευθύνη είναι δική μας. Είμαστε αυτοί που πρέπει να επιλέξουν την Επανόρθωση, τη Σκέψη του Αγίου Πνεύματος, και να την δούμε ως αντικατάσταση των σκοτεινών σκέψεων του εγώ. Για να έχουμε το αποτέλεσμα αυτής της αντικατάστασης πρέπει να εκπληρώσουμε την δική μας λειτουργία τη συγχώρεση: φέρνοντας το σκοτάδι στο φως. Δύο αποσπάσματα από το κείμενο ενισχύουν αυτή τη διδασκαλία πως να επιτρέψουμε στο φως και την αγάπη του Αγίου Πνεύματος να εισέλθουν στα σκοτεινά μέρη των νόων μας, από τους οποίους Το αποκλείσαμε. Με αυτόν τον τρόπο το φως Του διαπερνά σαν χείμαρρος για να θεραπεύσει όλο τον πόνο που προκάλεσε το σκοτάδι του εγώ:

Η λειτουργία του Αγίου Πνεύματος είναι ολοκληρωτικά η επικοινωνία. Επομένως, πρέπει να αφαιρέσει ό,τι παρεμβάλλεται στην επικοινωνία με σκοπό να την επανορθώσει. Επομένως, μην κρύβεις από το Άγιο Πνεύμα οποιαδήποτε πηγή παρεμβολής, διότι δεν θα επιτεθεί στους φρουρούς σου. Φέρε όμως τις παρεμβολές και άφησε την ευγένειά Του να σε διδάξει ότι, στο φως, δεν φοβάσαι, και ότι δεν είναι δυνατόν να υπηρετήσουν ως φύλακες των σκοτεινών θυρών πίσω από τις οποίες κρύβεται προσεχτικά το απολύτως τίποτα. Πρέπει να ανοίξουμε όλες τις πόρτες και ν' αφήσουμε το φως να πλημμυρίσει τον χώρο. (Κ-14. VI.8:1-5)

Το Άγιο Πνεύμα δεν σου ζητά παρά μόνο αυτό · να Του φέρεις κάθε μυστικό που έχεις κλειδώσει μακριά Του. Άνοιξε Του όλες τις πόρτες, και κάλεσέ Το να μπει στο σκοτάδι να το διαλύσει με το φως. Όταν Του το ζητήσεις, θα μπει με χαρά. Φέρνει το φως στο σκοτάδι αν Του το φανερώσεις... Φέρε, λοιπόν, όλες σου τις σκοτεινές και κρυφές σου σκέψεις στο Άγιο Πνεύμα, και κοιτάξέ τες μαζί Του. Εκείνο κρατά το φως, κι εσύ το σκοτάδι. Αυτά τα δύο δεν μπορούν να συνυπάρχουν όταν και οι Δυο σας τα κοιτάξετε μαζί. (Κ-14. VII.6:1-4,8-10)

Άλλη μια φορά, το να φέρνουμε τις σκοτεινές μας σκέψεις της κρίσης στο φως της συγχώρεσης του Αγίου Πνεύματος, είναι ο πυρήνας του προγράμματος των σπουδών μας, ο σκοπός των Μαθημάτων Θαυμάτων.

(8:1-2) Αυτό το κομμάτι ανήκει στον Θεό όπως και τα υπόλοιπα. Δεν σκέφτεται τις μοναχικές σκέψεις του, και έπειτα τις κάνει πραγματικές κρύβοντάς τες από Εκείνον.

Ο ορθός μας νους κρατά τη σκέψη διόρθωσης · ο εσφαλμένος μας νους κρατά όλες τις άλλες σκέψεις. Είναι αυτές τις σκέψεις - της ιδιαιτερότητας και του μίσους - που πρέπει να φέρουμε στο Άγιο Πνεύμα, την αντανάκλαση της Αγάπης του Δημιουργού μας.

(8:3-9:1) Άφησε το φως να εισέλθει, και δεν θα βλέπεις πια κανένα εμπόδιο στο Θέλημά Του για σένα. Αποκάλυψε τα μυστικά σου στο ευεργετικό Του φως, και δες πόσο λαμπρά αυτό το φως λάμπει ακόμα μέσα σε σένα.

Ασκήσου στις Σκέψεις Του σήμερα, και άφησε το φως να αναζητήσει και να φωτίσει όλα τα σκοτεινά σημεία, και να λάμψει μέσα από αυτά για να τα ενώσει με τα υπόλοιπα.

Αυτή είναι άλλη μια δήλωση της διαδικασίας της συγχώρεσης, η οποία αντηχεί τα παραπάνω αποσπάσματα από το κείμενο. Με δεκτικότητα και ειλικρίνεια βλέπουμε με τον Ιησού τις σκέψεις του εγώ μας, χωρίς ντροπή ή ενοχή, μη κρίνοντας κι με αυτόν τον τρόπο φέρνουμε το σκοτάδι της ιδιαιτερότητάς μας στο φως της ευγενικής αναίρεσής του. Έχουμε δει επανειλημμένα ότι ο Ιησούς δεν μπορεί να απομακρύνει με το φως του τις ψευδαισθήσεις μας εκτός εάν εμείς ζητήσουμε τη βοήθειά του. Και σίγουρα δεν μπορούμε να τις απομακρύνουμε χωρίς αυτόν. Έτσι η συγχώρεση είναι ένα εγχείρημα συνεργασίας · όχι κάτι που συμβαίνει μεταξύ δύο ιδιαίτερων συντρόφων, αλλά ανάμεσα σε μας και τον Ιησού. Υπενθυμίζουμε ξανά τα λόγια του που αντηχούν την αμοιβαία εξάρτηση μας:

...σε χρειάζομαι όσο με χρειάζεσαι κι εσύ. (Κ-8.Υ.6:10)

(9:2-4) Είναι η Θέληση του Θεού ο νους σου να είναι ένα με τον δικό Του. Είναι η Θέληση του Θεού να έχει μόνο έναν Υιό. Είναι η Θέληση του Θεού ο ένας Του Υιός να είσαι εσύ.

Το θέμα της ενιαιότητας επαναλαμβάνεται, γιατί το θεμέλιο της διδασκαλίας του Ιησού είναι η Ενιαιότητα του Ουρανού και η αντανάκλασή της στη γη είναι που μας επιστρέφει στην ενοποιημένη κατάσταση που δεν αφήσαμε ποτέ.

(9:5-8) Σκέψου αυτά τα πράγματα στην πρακτική σου σήμερα, και άρχισε το μάθημα που μαθαίνουμε σήμερα με αυτή την οδηγία στον δρόμο της αλήθειας:

Η σωτηρία είναι η μόνη μου λειτουργία εδώ. Η σωτηρία και η συγχώρεση είναι το ίδιο.

Έπειτα στρέψου προς το Άγιο Πνεύμα το Οποίο μοιράζεται την λειτουργία σου εδώ, και άφησε Το να σου διδάξει τι χρειάζεται να μάθεις για να αφήσεις κατά μέρος κάθε φόβο, και να γνωρίσεις τον Εαυτό σου σαν Αγάπη που δεν έχει κανένα αντίθετο μέσα σου.

Με αυτόν τον τρόπο επιβεβαιώνουμε την προθυμία μας να μάθουμε τα μαθήματα από το νέο μας Δάσκαλο, ελπίζοντας να ενισχύσουμε αυτά που θα μας μάθει. Το να αναγνωρίσουμε ότι η ταύτιση με τον εγωικό εαυτό μας έχει φέρει μόνο φόβο και δυστυχία, είναι αυτό που μας παρακινεί να συνεχίσουμε το χαρούμενο ταξίδι μας με το Άγιο Πνεύμα το Οποίο θα μας φέρει στον Εαυτό μας.

(10:1-3) Συγχώρεσε όλες τις σκέψεις που αντιτίθενται στην αλήθεια της ολοκλήρωσης, της ενότητας και της ειρήνης σου. Δεν γίνεται να χάσεις τα δώρα που ο Πατέρας σου έδωσε. Δεν θέλεις να είσαι ένας άλλος εαυτός.

Είναι σημαντικό να αναγνωρίσουμε ότι υπάρχει ένα μέρος μας που θέλει να είναι ο άλλος εαυτός. Χρειάζεται να το εγκαταλείψουμε αν θέλουμε να θυμηθούμε ότι είμαστε ένα με τον Θεό. Αν δεν εξετάσουμε αυτήν την αντίσταση στην αλήθεια, δεν υπάρχει καμία ελπίδα να την ελαχιστοποιήσουμε επαρκώς, ώστε να επιτρέψουμε την αντανάκλαση της αλήθειας να καταλαμβάνει όλο και περισσότερο στο νου μας, η οποία επιτρέπει το σκοτάδι του διαχωρισμού μας να αντικατασταθεί από το φως της ενότητας. Έτσι μαθαίνουμε ότι το δώρο που πιστεύαμε ότι είχαμε χάσει κρατήθηκε για μας φυλαγμένο μέσα από την δική του Μνήμη · έτσι μαθαίνουμε ότι έχουμε συγχωρεθεί για την αμαρτία της κλοπής που ποτέ δεν διαπράξαμε. Αυτή η διαβεβαίωση εκφράζεται υπέροχα στα ακόλουθα αποσπάσματα από το ποίημα της Helen, «Το Δώρο του Ουρανού»:

Κανείς δεν μπορεί να κλέψει το άπειρο.

.....

Κανείς δεν μπορεί να αφαιρέσει από το όλον.

Η ολότητά του αποτελεί εγγύηση ότι

Αυτό είναι πλήρες για πάντα.

.....

Κανείς δεν μπορεί να μειώσει την αγάπη. Είναι η ίδια

Ο Μεγάλος Αποκαταστάτης. Δεν μπορεί παρά να επιστρέψει

Ό,τι έχει παρθεί πίσω στον εαυτό της Δεν γνωρίζει

Καμία απώλεια, κανένα όριο και καμία μείωση.

(Τα Δώρα του Θεού, σελ. 80)

(10:4-7) Δεν έχεις καμία λειτουργία που να μην είναι του Θεού. Συγχώρεσε τον εαυτό σου για τον εαυτό που νομίζεις ότι έφτιαξες. Η συγχώρεση και η σωτηρία είναι το ίδιο. Συγχώρεσε ό,τι έχεις φτιάξει και θα σωθείς.

Το σκοτάδι που γεννήθηκε από την πίστη μας ότι υπαρπάξαμε τη λειτουργία του Θεού να δημιουργεί είναι αυτό που καθόρισε την ανάγκη για την γήινη λειτουργία μας να συγχωρούμε. Με το να συγχωρούμε αυτό που δεν κάναμε ποτέ, σβήνουμε το πέπλο που παρεμποδίζει το να θυμόμαστε ότι η λειτουργία μας στον Ουρανό είναι μία με του Δημιουργού μας, και δεν μπορεί ποτέ να είναι ξεχωριστή από αυτήν. Έτσι σωζόμαστε μέσω της Επανόρθωσης από αυτό που δεν υπήρξε ποτέ, διότι η συγχώρεση καταργεί την ψευδαίσθηση. Παρεμπιπτόντως, η τελευταία φράση αντηχεί αυτή στο Μάθημα 93: «Νομίζεις ότι καταστρέφεσαι, αλλά σώζεσαι» (4:4). Το πρόβλημα είναι ότι δεν το πιστεύουμε. Η αποκορύφωση της «αμαρτίας» είναι η δημιουργία του εαυτού μας, με την οποία ταυτιζόμαστε και έτσι δεν πιστεύουμε ότι με την απομάκρυνση αυτού του ιδιαίτερου εαυτού θα σωθούμε. Αυτό είναι που πρέπει να μάθουμε και αυτές οι ασκήσεις αποτελούν μέρος του σχεδίου του Ιησού να αναιρέσει τις ψευδείς πεποιθήσεις για τους εαυτούς μας (και τους άλλους), ώστε να μπορούν να αντικατασταθούν από την αλήθεια.

(11) Υπάρχει κάποιο ιδιαίτερο μήνυμα σήμερα που έχει την δύναμη να απομακρύνει όλες τις μορφές αμφιβολίας και φόβου από το νου σου. Αν μπεις στον πειρασμό να πιστεύεις ότι αυτές είναι αλήθεια, θυμήσου ότι τα φαινόμενα δεν αντέχουν μπροστά στην αλήθεια που περιέχουν αυτά τα ισχυρά λόγια:

Η σωτηρία είναι η μόνη μου λειτουργία εδώ.

Ο Θεός παραμένει Αγάπη, και αυτό δεν είναι το Θέλημά Του.

Ο Ιησούς μας ζητά ξανά να χρησιμοποιούμε αυτές τις σκέψεις κάθε φορά που μπαίνουμε στον πειρασμό να πιστέψουμε ότι αυτές δεν είναι αλήθεια. Το φως δεν μπορεί να διώξει το σκοτάδι του εγώ μας, εκτός αν φέρουμε το σκοτάδι σε αυτό. Η επαγρύπνηση που ζητείται από αυτές τις ασκήσεις διευκολύνει τη διαδικασία της θεραπείας - τη μοναδική μας λειτουργία εδώ.

(12) Η μόνη σου λειτουργία σου λέει ότι είσαι ένα. Υπενθύμιζε το αυτό στον εαυτό σου στα διαστήματα μεταξύ των πεντάλεπτων που πρόκειται να μοιραστείς με το Άγιο Πνεύμα το Οποίο μοιράζεται το σχέδιο του Θεού μαζί σου. Υπενθύμιζε στον εαυτό σου:

Η σωτηρία είναι η μόνη μου λειτουργία εδώ.

Έτσι θέτεις την συγχώρεση στο νου σου και παραμερίζεις απαλά όλο τον φόβο, ώστε η αγάπη να μπορέσει να βρει την δικαιοματική της θέση μέσα σου και να σου δείξει ότι είσαι ο Υιός του Θεού.

Η τελευταία παράγραφος συνοψίζει τη *μορφή* και το *περιεχόμενο* του μαθήματος. Η συνέπεια στην εφαρμογή του ιδιαίτερου μηνύματος του μαθήματος σε όλες τις ενοχλητικές καταστάσεις της ημέρας μας - τη *μορφή* - αντικατοπτρίζει την απόφαση του νου να «παραμερίζει απαλά όλο τον φόβο» - το *περιεχόμενο* - καθώς η συγχώρεση τον αντικαθιστά με την αγάπη που απαλά μας φέρνει στην Εστία στον Εαυτό μας: τον ένα Υιό του Θεού.

ΜΑΘΗΜΑ 100

Ο ρόλος μου στο σχέδιο του Θεού για την σωτηρία είναι θεμελιώδης.

Τα έξι μαθήματα, από το 100 έως το 105, μας διδάσκουν ότι το Θέλημα του Θεού για μας είναι η ευτυχία, η ειρήνη και η χαρά, δεν είναι το να υποφέρουμε. Είναι η προφανής διόρθωση της επικρατούσας πεποίθησης, που υπάρχει όχι μόνο μέσα σε θρησκευτικούς κύκλους, ότι η Θέληση του Θεού (ή της φύσης) είναι να υποφέρουμε και να θυσιαζόμαστε, και ότι δεν μπορεί να υπάρξει ευτυχία χωρίς θυσία.

(1:1) Ακριβώς όπως ο Υιός του Θεού συμπληρώνει τον Πατέρα του, έτσι και ο δικός σου ρόλος σε αυτό συμπληρώνει το σχέδιο του Πατέρα σου.

Αυτό δεν σημαίνει ότι μέχρι εγώ να συγχωρήσω, όλοι υποφέρουν. Σημαίνει ότι τη στιγμή που αφήνω το νου μου να θεραπευτεί από την πεποίθηση στο διαχωρισμό - να αποδεχθώ την Επανόρθωση για τον εαυτό μου («το σχέδιο του Πατέρα σου») - η Υιότητα θεραπεύεται στο σύνολό της, αφού είναι μία.

(1:2) Η σωτηρία πρέπει να αναιρέσει την παρανοϊκή πίστη σε διαχωρισμένες σκέψεις και χωριστά σώματα, που ζουν ξεχωριστές ζωές και ακολουθούν ξεχωριστούς δρόμους.

Ο Ιησούς εδώ μας λέει να αναιρέσουμε ολόκληρο το σύστημα σκέψης του διαχωρισμού, με τα αναρίθμητα είδη των σχημάτων και μεγεθών του. Ανεξάρτητα από τις διαφορές που έχουν στη μορφή, όλες οι σκέψεις και τα σώματα έχουν ένα κυρίαρχο χαρακτηριστικό: είναι εξίσου απατηλά. Αυτό δεν εκφράζεται πουθενά καλύτερα απ' ότι σ' αυτό το απόσπασμα για τα ανούσια υποκατάστατα της ιδιαιτερότητας, με τα οποία τόσο έντονα ταυτιζόμαστε και πιστεύουμε ότι είναι η πραγματικότητα:

... Τα μικρά σου, ανούσια υποκατάστατα, παρασυρμένα από το άγγιγμα της παράνοιας και χορεύοντας ανάλαφρα σε μια τρελή πορεία όπως τα φτερά που χορεύουν τρελά στον άνεμο, δεν έχουν καμιά υπόσταση. Συγχωνεύονται και ανακατεύονται για να διαχωριστούν μετά από λίγο, σε

εναλλασσόμενα και εντελώς ανούσια σχέδια που δεν χρειάζεται να κριθούν καθόλου. Δεν έχει κανένα νόημα να τα κρίνεις το κάθε ένα ξεχωριστά. Οι ασήμαντες διαφορές τους στην μορφή δεν είναι καθόλου πραγματικές διαφορές. Καμία από αυτές δεν έχει σημασία. Αυτό έχουν κοινό και τίποτα άλλο. Εν τούτοις, τι άλλο χρειάζεται που να τα κάνει όλα τα ίδια; (Κ-18.Ι.7:6-12)

Με το να δούμε τις απατηλές σχέσεις μας όπως αυτές είναι, αναγνωρίζοντας τη θεμελιώδη ομοιομορφία τους, γλυκά «καθοδηγούμαστε προς τα επάνω στη κλίμακα που ο διαχωρισμός μας είχε παρασύρει να κατεβούμε» (Κ-28.ΙΙΙ.1:2). Όπως αναφέρει ένα άλλο απόσπασμα:

... Το Άγιο Πνεύμα σε παίρνει γλυκά από το χέρι, και ξανακάνει μαζί σου το τρελό ταξίδι έξω από τον εαυτό σου, οδηγώντας σε ευγενικά πίσω στην αλήθεια και την ασφάλεια μέσα σου. Φέρνει στην αλήθεια όλες τις παρανοϊκές προβολές σου και τα τρελά υποκατάστατα που έχεις τοποθετήσει έξω από σένα. Έτσι μεταστρέφει την πορεία της παράνοιας και σε επαναφέρει στην λογική. (Κ-18.Ι.8:3-5)

Η επόμενη πρόταση ενισχύει την διαδικασία αυτής της ανατροπής:

(1:3) Μία λειτουργία που μοιράζεται από ξεχωριστούς νέες τους ενώνει σε ένα σκοπό, γιατί ο κάθε ένας από αυτούς είναι εξίσου βασικός για όλους τους άλλους.

Αυτό που μας επιτρέπει να ανέβουμε την κλίμακα που ο διαχωρισμός μας οδήγησε να κατεβούμε, είναι να δούμε το μοναδικό σκοπό που μας ενώνει εδώ. Έτσι η αλήθεια της ενιαιότητας του Υιού του Θεού είναι αυτό που αντανakλάται μέσα στο διαχωρισμένο κόσμο των ψευδαισθήσεων. Ζητώντας τη βοήθεια του Ιησού ώστε να μπορέσουμε να δούμε μέσα από τα μάτια του, μας επιτρέπει να παραβλέψουμε - να κοιτάξουμε πέρα από - τις επιφανειακές διακρίσεις οι οποίες θα μας διαχώριζαν από το σκοπό που μας ενώνει.

(2:1-4) Το Θέλημα του Θεού για σένα είναι η απόλυτη ευτυχία. Ποιος ο λόγος να επιλέξεις να πας ενάντια στο Θέλημά Του; Ο ρόλος που έχει κρατήσει για σένα στην διεκπεραίωση του σχεδίου Του σου δίδεται έτσι ώστε να μπορέσεις να επανορθωθείς σε αυτό που Εκείνος θέλει. Αυτός ο ρόλος είναι τόσο βασικός για το σχέδιό Του όσο και για την δική σου ευτυχία.

Όλοι γνωρίζουμε την απάντηση στο ερώτημα της δεύτερης πρότασης. Αν θέλουμε να είμαστε πραγματικά ευτυχείς, δεν θα έχουμε κανένα πρόβλημα - κανένα παρελθόν, ιδιαιτερότητα ή πικρίες. Χωρίς αυτά δεν θα γνωρίζουμε ποιοι είμαστε. Ως αποτέλεσμα, θυσιάζουμε με χαρά την αληθινή ευτυχία μας, ώστε να διατηρήσουμε άθικτο τον μικρό μας εαυτό. Αυτό εξηγεί το γιατί, όπως ζούμε την κάθε μέρα, δεν είμαστε πάντα ευτυχισμένοι. Η δυστυχία είναι μια απόφαση που λέει ότι προτιμούμε να είμαστε δυστυχισμένοι και να παραμείνουμε εδώ, αντί να είμαστε ευτυχισμένοι και να χαθούμε μέσα στην Καρδιά του Θεού. Έτσι αντιστεκόμαστε σταθερά να κάνουμε πράξη τη συγχώρεση στις ιδιαίτερες σχέσεις μας. Το εγώ μας λέει ότι αν διατηρήσουμε τις πικρίες μας θα διατηρήσουμε την ξεχωριστή ταυτότητά μας, κάνοντας πράξη με αυτόν τον τρόπο το δικό του θέλημα αντί για του Θεού. Επομένως επιμένουμε να έχουμε δίκιο, αλλά σίγουρα όχι να είμαστε ευτυχισμένοι!

(2:5-6) Η χαρά σου πρέπει να είναι απόλυτη για να αφήσεις το σχέδιό Του να γίνει κατανοητό από εκείνους στους οποίους Εκείνος σου αποστέλλει. Αυτοί θα δουν την λειτουργία τους στο λαμπερό σου πρόσωπο, και θ' ακούσουν το κάλεσμα του Θεού μέσα στο ευτυχισμένο γέλιο σου.

Θυμηθείτε ότι στη γλώσσα των *Μαθημάτων Θαυμάτων* λέγεται ότι ο Θεός ή το Άγιο Πνεύμα μας «αποστέλλουν» στους ανθρώπους. Στην πραγματικότητα, Αυτοί δεν μας στέλνουν πουθενά, διότι δεν υπάρχει κάποιος για να πάμε. Ο Ιησούς επομένως, χρησιμοποιεί τους όρους μεταφορικά για να επικοινωνήσει μαζί μας στο επίπεδο της δικής μας εμπειρίας. Ο Χριστιανισμός χρησιμοποιεί αυτή τη γλώσσα εδώ και αιώνες, παρόλο που οι όροι εννοούνταν κυριολεκτικά. Τα ευαγγέλια το

δηλώνουν κατηγορηματικά και το εννοούν κυριολεκτικά, πως ο Θεός στέλνει τους ανθρώπους τον έναν στον άλλο, και ο Ιησούς προτρέπει ειδικά τους μαθητές του να βγουν και να διδάξουν σε αυτούς που δεν πιστεύουν (π.χ., κατά Ματθαίον 28:19). Στη διδασκαλία του, ο Ιησούς χρησιμοποιεί πανομοιότυπη γλώσσα, αλλά με ένα νόημα σαφώς διαφορετικό από το παραδοσιακό Χριστιανικό. Η ζωές μας είναι σενάρια που εμείς - οι λήπτες των αποφάσεων που βρίσκονται μέσα στους νόες μας - έχουμε γράψει. Το Άγιο Πνεύμα παρέχει την δική Του απάντηση της συγχώρεσης σε κάθε πρόβλημα ενοχής και επίθεσης που έχουμε κάνει. Έτσι, από τη στιγμή που επιλέξουμε να βιώσουμε τις σχέσεις μέσω των ματιών Του και όχι των δικών μας, κάθε άνθρωπος που συναντάμε «στέλνεται» σε εμάς, διότι κάθε άνθρωπος μας προσφέρει μια ακόμα ευκαιρία να συγχωρέσουμε. Κάθε συνάντηση λοιπόν γίνεται ιερή, διότι σε κάθε μια βρίσκεται η γλυκιά υπενθύμιση του Ιησού ότι επειδή αυτός είναι πάντα μαζί μας, είναι επίσης ο ένας Υιός του Θεού:

*Να θυμάσαι ότι όποιον και να συναντάς είναι μια ιερή συνάντηση. Όπως τον βλέπεις θα βλέπεις και τον εαυτό σου. Όπως του συμπεριφέρεσαι, θα συμπεριφέρεσαι και στον εαυτό σου. Όπως σκέφτεσαι γι' αυτόν, έτσι θα σκέφτεσαι και για τον εαυτό σου. Ποτέ μην το ξεχνάς αυτό, διότι μέσα σε αυτόν θα βρεις ή θα χάσεις τον εαυτό σου. Μην αφήνεις κανέναν χωρίς να του δίνεις την σωτηρία και να την δέχεσαι ο ίδιος. Διότι εγώ είμαι πάντα εκεί μαζί σου, για να σου υπενθυμίζω **εσένα**. (Κ-8.ΙΙΙ.4)*

Μέσα από τη μάθηση αυτού του χαρούμενου μαθήματος, ενωνόμαστε στο «ευτυχισμένο γέλιο» του Ιησού: το γλυκό γέλιο που απορρέει από τη χαρά του νου που λέει ότι οι αμαρτίες μας έχουν συγχωρεθεί. Αυτή είναι η μόνη αληθινή χαρά που είναι εφικτή μέσα στα γήινα όνειρά μας του πόνου και της ταλαιπωρίας. Περιττό να πούμε ότι ο Ιησούς δεν αναφέρεται στο φυσικό γέλιο, παρόλο που η σκέψη του γέλιου μπορεί να εκφράζεται σε ένα χαρούμενο και ευτυχισμένο πρόσωπο.

(3:1-2) Είσαι πραγματικά θεμελιώδης στο σχέδιο του Θεού. Χωρίς την χαρά σου, η δική Του χαρά είναι ατελής.

Είναι αδύνατο η χαρά του Θεού να είναι ατελής. Βρισκόμαστε και πάλι στη χώρα των αλληγοριών, που συμβολίζει την αγάπη και τη χαρά του Ουρανού με μορφές που μπορούμε να δεχθούμε και να καταλάβουμε. Μην αφήνετε τη γλώσσα της δυαδικότητας να υπονομεύει τη μη-δυαδικότητα της τέλει αλήθειας του Θεού: η Ενιαιότητα και η Ολότητα του Θεού δεν μπορούν ποτέ να αποδοθούν ως διαχωρισμένες και ατελείς.

(3:3-4) Χωρίς το χαμόγελό σου, ο κόσμος δεν μπορεί να σωθεί. Όσο είσαι λυπημένος, το φως που ο Θεός όρισε ως μέσο για να σωθεί ο κόσμος, είναι θαμπό και δίχως λάμψη, και κανένας δεν γελά γιατί όλα τα γέλια δεν μπορεί παρά να αντηχούν το δικό σου.

Το γέλιο εδώ έχει να κάνει με την αναίρεση της δυστυχίας που δημιουργεί η πίστη ότι είστε διαχωρισμένοι από τον Θεό και επομένως σας αξίζει να τιμωρηθείτε. Ο Ιησούς περιγράφει τη χαρά του να γνωρίζετε ότι έχετε συγχωρεθεί. Δεν έχει σημασία τι πιστεύετε ότι κάνατε στους άλλους, στον εαυτό σας ή στον Θεό, δεν είχε καμία επίδραση στην πραγματικότητα. Η πηγή της ενοχής είναι η πεποίθηση ότι η «αμαρτία» μας έχει επηρεάσει την πραγματικότητα. Όλη η θλίψη προέρχεται από την πίστη σε αυτήν την ψευδαίσθηση · όλη η χαρά από την αποδοχή της ανυπαρξίας της. Επιπρόσθετα, αυτό το απόσπασμα μας επισημαίνει ξανά τη σωτηρία που περιλαμβάνει τα πάντα: ο ένας Υιός είναι όλοι οι Υιοί · το ένα χαμόγελο είναι όλα χαμόγελα · το ένα φως είναι όλα τα φώτα - η αλήθεια της Ενιαιότητας είναι απόλυτη και καθολική.

(4) Είσαι πραγματικά θεμελιώδης στο Σχέδιο του Θεού. Ακριβώς όπως το φως σου αυξάνει κάθε φως που λάμπει στα Ουράνια, έτσι και η χαρά σου στην γη καλεί όλους τους νόες να αφήσουν τις

λύπες τους να φύγουν, και να λάβουν την θέση τους δίπλα σου στο σχέδιο του Θεού. Οι αγγελιαφόροι του Θεού είναι χαρούμενοι, και η χαρά τους θεραπεύει κάθε λύπη και απελπισία. Είναι η απόδειξη ότι ο Θεός θέλει την απόλυτη ευτυχία για όλους όσους δεχτούν τα δώρα του Πατέρα τους για δικά τους.

Το θέμα της ενιαιότητας επιστρέφει, και ποτέ δεν είναι αρκετό, γιατί χρειαζόμαστε συνεχείς υπενθυμίσεις που θα μας βοηθήσουν να ξεπεράσουμε την ισχυρή πεποίθησή μας για την πραγματικότητα του διαχωρισμού και των διαχωρισμένων συμφερόντων. Η αποδοχή αυτών των υπενθυμίσεων είναι η πηγή της χαράς μας: εμείς κάναμε λάθος και ο Ιησούς είχε δίκιο. Επιπλέον, η δική μας αποδοχή είναι η αποδοχή όλων, ακόμη και αν η επιλογή αυτή παραμένει ασυνείδητη. Έτσι γινόμαστε οι χαρούμενοι αγγελιοφόροι του Θεού, καλώντας όλους τους νόες να θυμηθούν ότι υπάρχει μια άλλη επιλογή. Το κάλεσμα μας δεν γίνεται με τα λόγια, αλλά με την ειρήνη, τη χαρά και την ευτυχία που εκτείνεται από το νου μας σε όλους τους νόες. Το παράδειγμά μας διδάσκει ότι η Επανόρθωση είναι αληθινή και ότι ο εγωϊκός μύθος της αμαρτίας, της ενοχής και του φόβου είναι ένα ψέμα: Ο Θεός δεν είναι θυμωμένος · η Αγάπη Του παραμένει αμετάβλητη σε όλη την αιωνιότητα.

(5:1-2) Δεν θα αφήσουμε τον εαυτό μας να είναι λυπημένος σήμερα. Γιατί αν το κάνουμε, θα αποτύχουμε να πάρουμε τον ρόλο που είναι θεμελιώδης στο σχέδιο του Θεού, όπως και στην όρασή μας.

Αυτό δεν σημαίνει ότι πρέπει να προσποιείστε ότι είστε χαρούμενοι, ούτε ότι θα πρέπει να εμποδίζετε το αίσθημα της θλίψης. Ωστόσο, όταν αισθάνεστε λυπημένοι, να γνωρίζετε ότι αυτό προέρχεται από τη σκέψη της θλίψης του νου σας, που γεννήθηκε επειδή επιλέξατε το εγώ αντί για τον Θεό. Τότε ζητήστε βοήθεια από τον Ιησού για να αλλάξετε το νου σας, ώστε να μπορέσετε να δεχθείτε το ρόλο σας στο σχέδιο του Θεού να σώσετε τον Υιό Του από τον πόνο και την ταλαιπωρία. Η έκκληση προς εμάς είναι συνεχής · θυμόμαστε αυτό το παράδειγμα κοντά στο τέλος του κειμένου:

... Επέλεξε για μια ακόμα φορά εάν θέλεις να πάρεις την θέση σου ανάμεσα στους σωτήρες του κόσμου, ή θα παραμείνεις στην κόλαση, και θα κρατήσεις και τους αδελφούς σου εκεί. (Κ-31.VIII.1:5)

Η απόφαση που πήραμε να είμαστε λυπημένοι είναι η απόφαση να κρατήσουμε τον εαυτό μας και την Υιότητα μακριά από τη σωτηρία και μέσα στην κόλαση. Έτσι αρνούμαστε την όραση που βρίσκει χαρά στο ευγενικό γέλιο, το οποίο χαμογελά απαλά στη σκέψη ότι ο Υιός του Θεού θα μπορούσε ποτέ να είναι λυπημένος.

Για να τονίσουμε αυτό το σημείο, ο Ιησούς δεν λέει ότι πρέπει να χαμογελάμε κυριολεκτικά όλη μέρα. Αντίθετα, μας διδάσκει να έχουμε κατά νου τη θλίψη η οποία εμφανίζεται όταν δεν χαμογελάμε. Με τον τρόπο αυτό ελευθερωνόμαστε να ζητήσουμε να μας βοηθήσει η Σκέψη της ευτυχίας μέσα στο νου μας.

(5:3-5) Η λύπη είναι σημάδι ότι προτιμάς να παίζεις έναν άλλο ρόλο αντί για τον ρόλο που σου έχει αναθέσει ο Θεός. Έτσι αποτυγχάνεις να δείξεις στον κόσμο πόσο μεγάλη ευτυχία Εκείνος θέλει για σένα. Και έτσι δεν αναγνωρίζεις ότι είναι δική σου.

Ο ρόλος του εγώ είναι να αποδείξει ότι ο Θεός κάνει λάθος. Ο ρόλος του Αγίου Πνεύματος είναι να αποδείξει ότι ο Θεός έχει δίκιο. Η θλίψη καταδεικνύει ότι το εγώ έχει κερδίσει · η ευτυχία ότι έχει χάσει. Αρνούμενοι στους αδελφούς μας τους καρπούς της ευτυχίας μας, αρνούμαστε τους ίδιους καρπούς για εμάς τους ίδιους.

(6:1-2) Σήμερα θα επιχειρήσουμε να καταλάβουμε ότι η χαρά είναι η λειτουργία μας εδώ. Αν είσαι λυπημένος, ο ρόλος σου είναι ανεκπλήρωτος, και όλος ο κόσμος έτσι στερείται από την χαρά μαζί σου.

Εάν ταυτίζετε το ρόλο σας με τη συγχώρεση, όταν είστε λυπημένοι γνωρίζετε ότι αυτό συμβαίνει γιατί κρατάτε κάποια πικρία, πιστεύοντας ότι είναι σωτηρία. Έτσι άλλη μια φορά, λέτε στον Ιησού ότι αυτός κάνει λάθος και ότι εσείς έχετε δίκιο. Εδώ ισχύει μια παράφραση του Μαθήματος 5: Δεν είμαι ποτέ λυπημένος για το λόγο που νομίζω. Η θλίψη μου δεν προέρχεται ποτέ από τις καταστάσεις που δεν εξαρτώνται από εμένα - είτε είναι στο σώμα μου είτε στον άλλον - αλλά από την απόφαση του νου μου να επιτεθεί αντί να συγχωρήσει, να ακολουθήσει το εγώ και όχι το Άγιο Πνεύμα. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο η σωτηρία είναι απλή. Όπως έχουμε ήδη δει: ένα πρόβλημα, μία λύση.

(6:3-5) Ο Θεός σου ζητά να είσαι χαρούμενος, έτσι ώστε ο κόσμος να μπορέσει να δει πόσο αγαπά τον Υιό Του, και θέλει καμιά λύπη να μη σκιάζει την χαρά του · κανένας φόβος να μην τον καταπονεί και ταραίζει την ειρήνη του. Είσαι ο αγγελιαφόρος του Θεού σήμερα. Φέρνεις την ευτυχία Του σε όλους όσους συναντάς · την ειρήνη Του σε όλους όσους σε κοιτούν και βλέπουν το μήνυμά Του στο χαρούμενο πρόσωπο σου.

Ξανά και ξανά ο Ιησούς μας θυμίζει αυτές τις χαρούμενες σκέψεις, οι οποίες αντανακλούν την επιθυμία του για μας να μάθουμε τα χαρούμενα μαθήματα της συγχώρεσης. Αυτή η μάθηση είναι πραγματικά το να ξεμάθουμε την ιστορία του εγώ για την ατέλειωτη οργή του Θεού και ότι επιθυμεί να υποφέρουμε για τις αμαρτίες μας. Καθώς αντικαθιστούμε τον εγωϊκό εφιάλτη της θλίψης και του πόνου, με τα χαρούμενα όνειρα της ειρήνης και της χαράς του Αγίου Πνεύματος, η επιλογή μας αντηχεί σε όλο τον κόσμο που το εγώ είχε καταδικάσει, αλλά που τώρα ευλογείται μέσα από το χαρούμενο πρόσωπο μας. Αποδεχόμενοι το χαρούμενο μήνυμα του Θεού για τον εαυτό μας, γινόμαστε ο αγγελιοφόρος Του στον κόσμο της θλίψης.

(7) Γι' αυτό θα προετοιμαστούμε σήμερα, στις πεντάλεπτες περιόδους άσκησης, νιώθοντας την ευτυχία να μας κατακλύζει σύμφωνα με την Θέληση του Πατέρα μας και την δική μας. Άρχισε τις ασκήσεις με τις σκέψη που περιέχει η σημερινή ιδέα. Έπειτα συνειδητοποίησε ότι ο ρόλος σου είναι να είσαι χαρούμενος. Μόνο αυτό ζητείται από σένα ή από οποιονδήποτε θέλει να πάρει την θέση του ανάμεσα στους αγγελιαφόρους του Θεού. Αναλογίσου τι σημαίνει αυτό. Έκανες πραγματικά λάθος όταν πίστευες ότι σου ζητούνται θυσίες. Εσύ μόνο λαμβάνεις σύμφωνα με το σχέδιο του Θεού, και ποτέ δεν χάνεις, ούτε θυσιάζεις ή πεθαίνεις.

Αυτό το θέμα θα επαναληφθεί στα επόμενα μαθήματα: Το εγώ μας διδάσκει ότι μας ζητείται η θυσία από έναν Θεό ο Οποίος λέει ότι μπορούμε να είμαστε ευτυχείς μόνο αν καταφέρουμε να κάνουμε μια συμφωνία μαζί Του, που έχει ως αποτέλεσμα τον πόνο, την ταλαιπωρία και την απώλειά μας. Στην καθημερινή μας ζωή, αυτή η οντολογική συμφωνία εμφανίζεται στο σκιώδες κομμάτι που λέει ότι δεν μπορώ να είμαι ευτυχισμένος αν δεν σας δώσω κάτι που θέλετε, γιατί αν δεν το κάνω, δεν θα μου δώσετε αυτό που θέλω εγώ. Για το εγώ, λοιπόν, η θυσία είναι το μέσο για να βρούμε την ευτυχία μέσα από την αρχή της ιδιαίτερης σχέσης, *δίνω για να πάρω*. Η σωτηρία όμως, διδάσκει ότι το να δίνουμε και το να λαμβάνουμε είναι τα ίδιο, που είναι η διαδικασία της αγάπης μέσα την οποία κανείς δεν χάνει και όλοι κερδίζουν. Θα επιστρέψουμε σε αυτό το χαρούμενο θέμα στα μεταγενέστερα μαθήματα.

(8:1-3) Τώρα ας προσπαθήσουμε να βρούμε αυτή την χαρά που αποδεικνύει σε μας και σε ολόκληρο τον κόσμο την Θέληση του Θεού για μας. Είναι η λειτουργία σου να την βρεις εδώ, και να την βρεις τώρα. Γι' αυτό ήρθες.

Το εγώ μας έβαλε να έρθουμε σε αυτόν τον κόσμο για να αποδείξουμε ότι έχουμε δίκιο, και ότι είμαστε τα αθώα θύματα μιας αμαρτίας που δεν είναι δική μας. Ωστόσο, ζητώντας βοήθεια από τον Ιησού, συνειδητοποιούμε ότι υπάρχει ένας άλλος σκοπός που είμαστε εδώ: να μάθουμε το μάθημα ότι δεν είμαστε θύματα ούτε είναι κάποιος άλλος. Έτσι ο Ιησούς μας βάζει να *αναζητήσουμε* αυτό που πραγματικά θέλουμε να *βρούμε*: τη χαρά που έρχεται όταν βάζουμε στην άκρη την πίστη μας στα ξεχωριστά συμφέροντα · τη χαρά που προέρχεται από τη συγχώρεση.

(8:4-5) Ας είναι η σημερινή μέρα αυτή που θα το πετύχεις! Κοίταξε βαθιά μέσα σου, απτόητος από όλες αυτές τις μικρές σκέψεις και τους ανόητους στόχους που προσπερνάς καθώς ανέρχεσαι για να συναντήσεις τον Χριστό μέσα σου.

Ο Ιησούς σας βάζει να πηγαينوέρχεστε. Από τη μία πλευρά, σας ζητά να κοιτάξετε βαθιά μέσα στο νου σας · από την άλλη πλευρά, σας ζητά να *ανέλθετε* στον Χριστό μέσα σας. Αυτό αποτυπώνει ότι ο Ιησούς δεν ενδιαφέρεται για τις *μορφές* των συμβόλων του, διότι μόνο το *περιεχόμενο* τους είναι αυτό που έχει σημασία. Η έμφαση που δίνεται εδώ είναι να κοιτάξετε βαθιά μέσα σας - με ειλικρίνεια - προς αυτό που κάνει το εγώ σας, και καθώς οι ομίχλες της ενοχής φεύγουν από το νου σας, ανέρχεται στην επίγνωσή σας η μνήμη της Ταυτότητάς σας ως Χριστός.

(9:1-3) Αυτός θα είναι εκεί. Και μπορείς να Τον φτάσεις τώρα. Τι άλλο θα προτιμούσες να δεις στην θέση Αυτού που σε περιμένει να μπορέσεις να τον δεις;

Ο Ιησούς μας ζητά να ζυγίσουμε τα υποκατάστατα της ιδιαιτερότητάς μας που εναντιώνονται στην Αγάπη του Χριστού. Δεν μας ζητά απαραίτητα να επιλέξουμε την Αγάπη, αλλά απλώς να συγκρίνουμε τα δύο δώρα: την ιδιαιτερότητα του εγώ που οδηγεί στην ταλαιπωρία, την ενοχή και τον πόνο · με την αγάπη του Ιησού που οδηγεί στην ευτυχία, την ειρήνη και τη χαρά. Όταν το δούμε αυτό καθαρά, η επιλογή δεν μπορεί να είναι δύσκολη, γι' αυτό το εγώ προσπαθεί να κρύψει την απλότητα επιλογής πίσω από τα σύννεφα της πολυπλοκότητας.

(9:4-5) Ποια μικρή σκέψη έχει την δύναμη να σε καθυστερήσει; Ποιος ανόητος στόχος μπορεί να σε εμποδίσει να πετύχεις όταν Αυτός που σε καλεί είναι ο Θεός ο Ίδιος;

Η αδύναμη φύση του εγώ αντιπαραβάλλεται συνεχώς στα *Μαθήματα Θαυμάτων* με τη ισχυρή δύναμη του νου να επιλέξει να αποδεχθεί το κάλεσμα του Θεού για την Επανόρθωση. Τι δύναμη μπορεί να έχει η ψευδαίσθηση μπροστά στην αλήθεια, ή ο φόβος μπροστά στην αγάπη; Όπως δηλώνει το υπέροχο ποίημα της Helen «Ο Λαμπρός Άγνωστος», στο πλαίσιο των προσπαθειών που κάνουμε να κρατήσουμε την αγάπη του Ιησού μακριά μας:

Προσπάθησα να Τον αποκλείσω

Με κλειδαριές και αμπάρες που απλώς εξαφανίστηκαν

Πριν τον ερχομό Του. Δεν μπόρεσα να αποφύγω

Την ευγένεια με την οποία Αυτός με κοίταξε.

(Τα Δώρα του Θεού, σελ. 43)

Η φαινομενική δύναμη του εγώ προέρχεται από την πίστη μας σε αυτό, που γεννήθηκε από την επιθυμία να είμαστε διαχωρισμένοι από την Πηγή μας. Η αληθινή δύναμη, ωστόσο, βρίσκεται στη δύναμη της απόφασης. Μόλις ο νους μας πεισθεί για την λανθασμένη επιλογή, η «δύναμη» του εγώ εξαφανίζεται στη δική της ανυπαρξία καθώς ενωνόμαστε με την αλήθεια του Ίδιου του Θεού. Η ευγενική δύναμη της αγάπης πάντα κυριαρχεί έναντι της αδυναμίας του φόβου.

(10) Αυτός θα είναι εκεί. Είσαι σημαντικός στο σχέδιό Του. Είσαι ο απεσταλμένος Του σήμερα. Και πρέπει να βρεις αυτό που Εκείνος θέλει να δώσεις. Μην ξεχνάς την σημερινή ιδέα ανάμεσα στις ωριαίες περιόδους άσκησης. Είναι ο Εαυτός σου που σε καλεί σήμερα. Και σε Αυτόν απαντάς, κάθε φορά που λες στον εαυτό σου ότι είσαι θεμελιώδης στο σχέδιο του Θεού για την σωτηρία του κόσμου.

Ο Θεός θα είναι εκεί επειδή ο Θεός ήταν πάντα εκεί: στον Ουρανό, και ως μνήμη μέσα στους νόες μας που κοιμούνται. Εμείς Τον αφήσαμε μέσα στο όνειρό μας, αλλά τώρα επιλέγουμε να ξυπνήσουμε και να επιστρέψουμε, δεν επιλέγουμε πλέον να είμαστε κάποιος ξένος για τον Εαυτό μας. Η συγχώρεση είναι το μέσο που έχει οριστεί για αυτή την επιστροφή, γιατί αναιρεί το λάθος που δεν έγινε ποτέ, η οποία μας επιστρέφει στον Εαυτό που δεν αφήσαμε ποτέ. Γιατί να μην επιλέξουμε να ακούσουμε το Κάλεσμά Του; Γιατί να μην επιλέξουμε να θυμηθούμε τον Εαυτό μας; Γιατί να μην δεχθούμε τον ρόλο μας στο σχέδιο του Θεού για σωτηρία;

ΜΑΘΗΜΑ 101

Το Θέλημα του Θεού για μένα είναι η απόλυτη ευτυχία.

Όπως σχολίασα προηγουμένως, το Μάθημα 100 ξεκίνησε μια ομάδα από έξι μαθήματα που εξετάζει μία πτυχή της Θέλησης του Θεού για μας, στην οποία ο Ιησούς μιλά για την αναίρεση των λαθών του εγώ, που είναι το κεντρικό θέμα των *Μαθημάτων Θαυμάτων*. Η αναίρεση του εγώ είναι ο τρόπος με τον οποίο εκπληρώνουμε τη δική μας λειτουργία που είναι να συγχωρούμε, και μ' αυτό τον τρόπο θυμόμαστε Ποιοι είμαστε. Οι συγκεκριμένες πτυχές του εγωικού συστήματος σκέψης που εξετάζει ο Ιησούς σε αυτή την ομάδα είναι η αμαρτία, ο πόνος, ο φόβος, η εγωική εκδοχή για το να δίνεις - δηλαδή οι ιδιαίτερες σχέσεις - και το ίδιο το σύστημα σκέψης του διαχωρισμού.

Πριν ξεκινήσουμε, επιτρέψτε μου να επιστρέψω στις προηγούμενες παρατηρήσεις μου που αφορούν τη χρήση της γλώσσας στα *Μαθήματα Θαυμάτων*. Αυτό είναι ιδιαίτερα σημαντικό όταν εξετάζουμε το βιβλίο εργασιών και μάλιστα όταν νομίζουμε ότι η μελέτη των Μαθημάτων σημαίνει να εξασκούμε τα μαθήματα χωρίς να δίνουμε μεγάλη προσοχή στο κείμενο. Η χρήση της γλώσσας από τον Ιησού ως επί το πλείστον πρέπει να γίνει κατανοητή ως αλληγορική, ειδικά εδώ. Έχουμε ήδη σημειώσει ότι όταν ο Ιησούς μιλά για τον Θεό ως μόνο ή ατελή, δεν κυριολεκτεί. Λέγοντας ότι το Θέλημα του Θεού για μας είναι η τέλεια ευτυχία, ο Ιησούς το λέει με τον τρόπο που ένας γονέας θα το έλεγε σε ένα παιδί: το μόνο που θέλω είναι να είσαι ευτυχισμένος. Το γενικό πλαίσιο είναι ότι ο Θεός είναι ένας στοργικός Πατέρας, το οποίο διορθώνει την σκέψη του εγώ ότι ο Θεός είναι τιμωρητικός, και ως αντίτιμο για τις αμαρτίες μας θέλει μόνο να θυσιαζόμαστε και να υποφέρουμε. Επιπλέον ότι ο Θεός δεν έχει σχέδιο, παρόλο που το βιβλίο εργασιών μιλά ειδικά γι' αυτό. Ένας στοργικός γονιός, δάσκαλος ή φίλος, έχει σχέδια για εμάς · οι γιατροί και οι θεραπευτές σχεδιάζουν την υγεία μας, ενώ οι οικονομικοί σύμβουλοι σχεδιάζουν τον πλούτο μας. Αυτά είναι κοινά σύμβολα στον κόσμο μας, αλλά στην πραγματικότητα ο Θεός δεν έχει κανένα σχέδιο. Εάν είχε, θα αναγνώριζε μια ανάγκη ή ένα πρόβλημα που δεν υπάρχει, το ακριβώς αντίθετο της αρχής της Επανόρθωσης.

Έτσι, όταν διαβάζετε αυτά τα λόγια, να έχετε κατά νου ότι ο Ιησούς είναι ο μεγάλος μας αδελφός, ο οποίος μιλά στους μικρότερους αδερφούς που μπορούν να κατανοήσουν το μήνυμα της αγάπης του μόνο σε αυτό το αλληγορικό πλαίσιο: *Το σχέδιο του Θεού ή το Θέλημά του για μας απλώς υποδεικνύει την αφηρημένη και μη-ιδιαίτερη Αγάπη Του.*

(1:1-2) Σήμερα θα συνεχίσουμε με το θέμα της ευτυχίας. Αυτή είναι μια ιδέα κλειδί για να κατανοήσεις τι σημαίνει σωτηρία.

Θα δούμε σύντομα τον τρόπο με τον οποίο ο Ιησούς αναπτύσσει στη διδασκαλία του ότι σωτηρία σημαίνει ευτυχία, λέγοντάς μας για την εκδοχή που έχει το εγώ για τη σωτηρία - την ταλαιπωρία και τη θυσία. Για να επαναλάβουμε, η αναίρεση του εγωικού συστήματος σκέψης είναι που μας επιτρέπει να δεχτούμε την αλήθεια της Επανάρθωσης που υπάρχει ήδη στους νόες μας, παρόλο που καλύπτεται από τις εγωικές σκέψεις.

(1:3-5) Ακόμα πιστεύεις ότι η σωτηρία σου ζητά να υποφέρεις για να τιμωρηθείς για τις «αμαρτίες» σου. Δεν είναι έτσι. Και όμως πρέπει ακόμα να το πιστεύεις αφού πιστεύεις ότι η αμαρτία είναι πραγματική και ότι ο Υιός του Θεού μπορεί να αμαρτήσει.

Θυμόμαστε τη σημαντική αρχή που λέει ότι η αμαρτία και η ενοχή απαιτούν τιμωρία, η οποία εκφράζεται ξανά σε αυτό το μάθημα και στις δύο αυτές γνωστές δηλώσεις:

... Η αμαρτία ζητά τιμωρία όπως το λάθος διόρθωση, και η πίστη ότι η τιμωρία είναι διόρθωση, είναι σαφέστατα παράλογη. (Κ-19.II.1:6)

... Διότι το εγώ φέρνει την αμαρτία στον φόβο, απαιτώντας τιμωρία. Ωστόσο, η τιμωρία δεν είναι παρά μια άλλη μορφή της προστασίας της ενοχής, διότι ό,τι αξίζει την τιμωρία είναι κάτι που πρέπει αληθινά να έχει γίνει. Η τιμωρία είναι πάντα ο μεγάλος συντηρητής της αμαρτίας, της συμπεριφέρεται με σεβασμό και τιμά το κακούργημα της. (Κ-19.III.2:2-4)

Η αμαρτία και η ενοχή δηλώνουν ότι έχω κάνει κάτι τρομερό ενάντια στον Θεό, ο Οποίος επομένως δικαιολογημένα θα με τιμωρήσει. Εάν πιστεύω ότι είναι ένας Θεός αγάπης, η τιμωρία Του μπορεί να θεωρηθεί μόνο ως επέκταση της στοργικής Του Θέλησης. Κατά συνέπεια, ο Πατέρας μου θέλει να υποφέρω, ώστε να νιώσω καλύτερα. Όπως ρωτά ο Ιησούς σχετικά με τη σταύρωση: «Μπορείτε να πιστέψετε ότι ο Πατέρας μας σκέφτεται πραγματικά αυτόν τον τρόπο;» (Κ-3.I.2:8). Κάτω από αυτό το τρελό σκεπτικό βρίσκεται η ανάγκη που έχει το εγώ να κάνει την αμαρτία πραγματική, και στη συνέχεια κάνει να φαίνεται ότι το σχέδιο του Θεού είναι να εξιλεωθούμε μέσα από ταλαιπωρίες και θυσίες. Σε αυτό το μάθημα βρίσκουμε μια άλλη μία οπτική μέσα στην οποία ο Ιησούς διορθώνει αυτόν τον λανθασμένο τρόπο σκέψης.

(2:1-2) Αν η αμαρτία είναι αληθινή, τότε η τιμωρία είναι δίκαιη και δεν μπορεί να αποφευχθεί. Επομένως η σωτηρία πρέπει να εξαγοραστεί μέσα από βάσανα.

Η φράση «Αν η αμαρτία είναι αληθινή» είναι ένα επαναλαμβανόμενο μοτίβο σε όλο αυτό το μάθημα και θα παρατηρήσετε ότι αυτό το απόσπασμα αντικατοπτρίζει τον δεύτερο και τον τρίτο νόμο του χάους του εγώ (Κ-23.II.4-8). Η Επανάρθωση έρχεται τώρα μέσα από το να εκπληρωθεί η εκδίκηση του Θεού, η οποία, περιττό να πούμε, είναι προβολή του εγώ. Οπουδήποτε υπάρχει μια κατάσταση που κάποιος κερδίζει και κάποιος άλλος χάνει, γνωρίζετε ότι έχει βάλει χέρι του το εγώ και εκφράζει το δικό του σύστημα σκέψης του πόνου, της ταλαιπωρίας και της απώλειας.

(2:3) Αν η αμαρτία είναι αληθινή, τότε η ευτυχία πρέπει να είναι μία ψευδαίσθηση, διότι δεν γίνεται και οι δύο να είναι αληθινές.

Εδώ εμφανίζεται ακόμα μια φορά η αρχή *όλα ή τίποτα*, του Επιπέδου Ένα: Μόνο ο Θεός είναι πραγματικός. Εάν ο πόνος και η αμαρτία είναι πραγματικά, ο Θεός δεν είναι. Εάν ο Θεός εξομοιώνεται με την ευτυχία, η οποία είναι πραγματική, δεν μπορεί να υπάρξει αμαρτία. Πώς μπορούμε να είμαστε ευτυχισμένοι εάν πιστεύουμε ότι δολοφονήσαμε τον Θεό, κλέψαμε τον θησαυρό Του, τρέξαμε για να ξεφύγουμε από την οργή Του και τώρα περνάμε το υπόλοιπο της ζωής μας προσπαθώντας να κρυφτούμε από την σίγουρη εκδίκηση Του; Και μέσα στο όνειρο του εγώ αυτό είναι σίγουρη εκδίκηση, διότι βλέπουμε πώς όλα τα ζωντανά πράγματα πεθαίνουν.

(2:4) Οι αμαρτωλοί δικαιούνται μόνο θάνατο και πόνο, και αυτό είναι που επιζητούν.

Γνωρίζουμε ότι εμείς ζητήσαμε τον πόνο και το θάνατο διότι οι ζωές μας είναι επικεντρωμένες στο να αποφύγουμε τα δεινά και να προλάβουμε τον θάνατο. Έτσι ονειρευόμαστε επειδή αυτό αποδεικνύει ότι η αμαρτία είναι πραγματική, αποδεικνύοντας ότι η σκέψη του διαχωρισμού είναι επίσης πραγματική. Έτσι εμείς υπάρχουμε και ο Θεός δεν υπάρχει, και ο θάνατος και ο πόνος γίνονται οι προστάτες και οι φίλοι μας.

(2:5) Διότι γνωρίζουν ότι [ο θάνατος και ο πόνος] τους περιμένει, και ότι θα τους αναζητήσει και θα τους βρει κάπου, κάποτε, σε κάποια μορφή που θα ισοφαρίσει το λογαριασμό που χρωστούν στον Θεό.

Αυτή είναι μια ξεκάθαρη δήλωση του εγωικού συστήματος σκέψης, η οποία αποκαλύπτει το λόγο που όλοι κουβαλούν στη ζωή τους κάποια μορφή πόνου και ταλαιπωρίας. Ο πόνος και η ταλαιπωρία περιστασιακά διακόπτονται από στιγμές που θεωρούμε ευτυχία και χαρά. Αλλά αυτές θα διαρκέσουν λίγο, επειδή ο θάνατος βρίσκεται πάντα προ των πυλών. Ανεξάρτητα από το πόσο ευτυχισμένες πιστεύουμε ότι είναι οι ζωές μας, ο θάνατος είναι το σίγουρο τέλος. Εφόσον πιστεύουμε ότι είμαστε αμαρτωλοί, πιστεύουμε ότι αξίζουμε την τιμωρία του θανάτου. Έτσι, μας ελκύει η αμαρτία και η ενοχή - και μην έχετε αυταπάτες, όλοι κάνουμε τα ίδια πράγματα που μας καθιστούν ένοχους - γιατί αυτό αποδεικνύει ότι υπάρχουμε. Τα πρώτα τρία εμπόδια για την ειρήνη εκφράζουν πειστικά ότι ελκόμαστε από το εγωικό σύστημα σκέψης της ενοχής, του πόνου και του θανάτου (K-19.IV-A-Γ). Ο τρόμος που κατακλύζει τις αισθήσεις μας συνεπώς είναι: Ποιος θα ήμουν χωρίς την ενοχή μου και την αμαρτία μου; Όμως είναι ο φόβος μας για τιμωρία που εγγυάται ότι το σύστημα σκέψης της αμαρτίας και της ενοχής θα παραμένει άθικτο, όπως και η εγωική μας ταυτότητα.

(2:6-7) Θα ήθελαν να Του ξεφύγουν μέσα στο φόβο τους. Και όμως, Αυτός θα τους καταδιώξει, και δεν γίνεται να ξεφύγουν.

Ως ένας Υιός, επιδιώξαμε να ξεφύγουμε από το φόβο του νου για την τιμωρία του Θεού, φτιάχνοντας έναν κόσμο και ένα σώμα για να κρυφτούμε. Ωστόσο, από τη στιγμή που βρισκόμαστε εδώ δεν έχουμε παρά να αναπαραστήσουμε τη σκέψη του διαχωρισμού στην ατομική μας ζωή, όπως εκφράζεται σε αυτή τη συχνά αναφερόμενη πρόταση:

Κάθε μέρα, και κάθε λεπτό της ημέρας, και κάθε στιγμή που κάθε λεπτό περιλαμβάνει, εσύ ξαναζείς την μόνη στιγμή κατά την οποία η ώρα του τρόμου πήρε την θέση της αγάπης. (K-26.V.13:1)

Ελπίζουμε ενάντια σε κάθε ελπίδα ότι ο Θεός θα αποδειχθεί πως κάνει λάθος και δεν θα χρειαστεί να μας τιμωρήσει. Στο εγωικό σύστημα όμως, ο Θεός έχει πάντα δίκιο επειδή πεθαίνουμε, αποδεικνύοντας τη δικαιολογημένη εκδίκησή Του: η δολοφονία μας από το χέρι του Θεού μας αξίζει λόγω της αμαρτίας μας. Σε τελική ανάλυση δεν υπάρχει διαφυγή, όπως εκφράζεται σε αυτό το απόσπασμα από το εγχειρίδιο, που ένα μέρος του αναφέρθηκε προηγουμένως:

Πως γίνεται να επιλυθεί αυτή η άνιση μάχη; Το τέλος της είναι αναπόφευκτο, διότι η έκβασή της πρέπει να είναι ο θάνατος... Και τώρα δεν υπάρχει ελπίδα. Εκτός από το να σκοτώσεις. Εδώ βρίσκεται η σωτηρία τώρα. Ένας θυμωμένος πατέρας καταδιώκει τον ένοχο υιό του. Να σκοτώσεις ή να σκοτωθείς, διότι εδώ και μόνο βρίσκεται η επιλογή. Πέρα από αυτή δεν υπάρχει καμία άλλη, διότι αυτό που έγινε δεν ακυρώνεται. Η κηλίδα του αίματος δεν μπορεί ποτέ να αφαιρεθεί, και όποιος φέρει αυτή την κηλίδα πάνω του πρέπει να πεθάνει. (Εγχ-17.6:1-2· 7:7-13)

Θυμηθείτε το θαυμάσιο απόσπασμα στο κείμενο (Κ-4.Υ.4), που ήδη συζητήθηκε, όπου ο Ιησούς εκθέτει την παραφροσύνη του εγώ που μας λέει ότι εμείς - οι φορτωμένοι με ενοχή νόες - θα πρέπει να φτιάξουμε το σώμα για να ξεφύγουμε από τον βέβαιο θάνατο στα χέρια του Θεού. Στη συνέχεια, ζούμε στο σώμα, ξεχνώντας το πώς και γιατί το φτιάξαμε, και τελικά πεθαίνουμε ούτως ή άλλως. Επειδή έχουμε ξεχάσει την καταγωγή του σώματος, δεν έχουμε καμία διέξοδο παρά να δεχτούμε τον αναπόφευκτο θάνατο. Την μόνη αληθινή διαφυγή - το να αλλάξουμε τους νόες μας - μας την στέρησε η εφευρετικότητα της στρατηγικής του εγώ καθιστώντας μας χωρίς νου.

Η αλήθεια, φυσικά, είναι ότι είμαστε μέσα στο σώμα επειδή πιστέψαμε το εγώ, το οποίο ψεύδεται. Μας είπε ότι θα είμαστε ασφαλείς εάν φτιάξουμε ένα σώμα. Συνεχίσαμε αντίστοιχα, αλλά παρόλο που ίσως είμαστε ασφαλείς για μερικά χρόνια, η εγγενής τρωτότητα του σώματος καθιστά αναπόφευκτο το θνησιγενές τέλος μας. Μέσω των *Μαθημάτων Θαυμάτων*, ο Ιησούς ελπίζει ότι θα δούμε μέσα από την εγωική απάτη και θα συνειδητοποιήσουμε ότι όλα όσα μας λέει το εγώ ότι είναι αναληθή. Αυτό σημαίνει ότι όλα όσα μας λέει ο κόσμος είναι επίσης αναληθή, καθώς ο κόσμος δεν είναι τίποτε άλλο παρά η προβαλλόμενη μορφή του εγωικού συστήματος σκέψης. Μόνο μέσα από την όραση της αλήθειας του Ιησού μπορούμε να ξεφύγουμε από τον πικρό κύκλο της ζωής και του θανάτου του εγώ.

Το θέμα και οι παραλλαγές του συνεχίζονται με το αντικείμενο του μαθήματος:

(3:1) Αν η αμαρτία είναι αληθινή τότε η σωτηρία πρέπει να είναι πόνος.

Αυτή είναι η ουσία του τρίτου νόμου του χάους:

Δεν μπορεί να υπάρξει καμιά απελευθέρωση και καμιά διαφυγή. Η Επανόρθωση γίνεται έτσι ένας μύθος, και η εκδίκηση, όχι η συγχώρεση, είναι η Θέληση του Θεού. (Κ-23.ΙΙ.8:1-2)

Για την παραφροσύνη του εγώ, το Θέλημα του Θεού είναι να υποφέρουμε, ικανοποιώντας την εκδικητική οργή Του. Όταν η ακόρεστη ανάγκη για τιμωρία έχει εξευμενιστεί, ο πόνος γίνεται, μέσα στο «έλεός» Του, το μέσο της σωτηρίας μας. Οι επόμενες προτάσεις συνεχίζουν αυτό το θέμα:

(3:2-3) Ο πόνος είναι το κόστος της αμαρτίας, και το μαρτύριο δεν μπορεί ποτέ να αποφευχθεί, αν η αμαρτία είναι αληθινή. Η σωτηρία πρέπει να είναι κάτι τρομακτικό, διότι θα σκοτώνει, αργά, παίρνοντας τα πάντα πριν χαρίσει την καλοδεχούμενη ευεργεσία του θανάτου σε θύματα που από αυτά δεν έχει μείνει κάτι περισσότερο από οστά πριν η σωτηρία εξευμενιστεί.

Εδώ περιγράφεται η ζωή στο σώμα. Μερικοί φαίνεται να τη γλυτώνουν με λιγότερο πόνο από τους άλλους, επειδή πεθαίνουν ακαριαία στο αποκορύφωμα της ζωής τους, έχοντας υποφέρει ελάχιστα. Ωστόσο, ο κόσμος τους θρηνεί ως μεγαλύτερα θύματα, επειδή οι ζωές τους έσβησαν σκληρά στα σαράντα, αντί για τα ογδόντα. Στο τέλος πάλι, όλοι πεθαίνουν, γι' αυτό δεν υπάρχει ελπίδα. Οι αναγνώστες μπορεί να θυμούνται αυτή την περιγραφή του ονείρου του κόσμου από το κείμενο, το οποίο είναι αντίστοιχο με το 3:3 πιο πάνω:

Έναν αδελφό διαχωρισμένο από τον εαυτό σου, έναν αρχαίο εχθρό, έναν φονιά που σε παραμονεύει μέσα στη νύχτα και δολοπλοκεί τον θάνατό σου, ωστόσο σχεδιάζει αυτός ο θάνατος να είναι αργός και να καθυστερήσει · αυτό ονειρεύεσαι. (Κ-27.VII.12:1)

Επιπλέον, επειδή τα σώματά μας είναι απλώς ο μικρόκοσμος του κόσμου, αν πεθάνουν, ο φυσικός κόσμος κάποια στιγμή επίσης θα πεθάνει. Πράγματι, αυτό μας λένε οι επιστήμονες, αν και χρονολογούν αυτό το τέλος σε εκατομμύρια, αν όχι δισεκατομμύρια χρόνια. Όλα όμως αποτελούν μέρος του ιδίου συστήματος σκέψης. Όταν συνειδητοποιήσετε ότι ο χρόνος είναι μια ψευδαίσθηση, δεν έχει σημασία αν ζήσετε για ένα χρόνο, ενενήντα χρόνια ή εκατό δισεκατομμύρια χρόνια · στο τέλος η μικρή σας ζωή θα τελειώσει, πράγμα που αποδεικνύει ότι δεν μπορεί να ήταν πραγματική ζωή, η οποία προερχόμενη από τον Θεό, είναι αιώνια. Θυμόμαστε ξανά αυτές τις σημαντικές προτάσεις:

Δεν υπάρχει ζωή έξω από τον Ουρανό. Εκεί όπου ο Θεός δημιούργησε ζωή, εκεί πρέπει να βρίσκεται. Σε οποιαδήποτε κατάσταση εκτός του Ουρανού η ζωή είναι μια ψευδαίσθηση. Στην καλύτερη περίπτωση φαίνεται σαν ζωή · στην χειρότερη, σαν θάνατος. Όμως και τα δυο είναι κρίσεις για το τι δεν είναι ζωή, εξίσου ανεπαρκείς και χωρίς νόημα. Η ζωή εκτός του Ουρανού είναι αδύνατη, και ό,τι δεν είναι στον Ουρανό δεν είναι πουθενά. (Κ-23.II.19:1-6)

Τίποτα απ' αυτά δεν έχει νόημα εκτός αν θυμηθείτε ότι η ταυτότητά σας βρίσκεται στο νου και όχι στο σώμα. Καθώς είναι μια ψευδαίσθηση, το σώμα δεν μπορεί να γεννηθεί και έτσι δεν μπορεί να πεθάνει.

(3:4) Η οργή της είναι απεριόριστη, ανελέητη, αλλά απόλυτα δίκαιη.

Αυτός ο κόσμος είναι κακός, αλλά το εγώ μας λέει ότι ο πόνος που αισθανόμαστε είναι δικαιολογημένος λόγω της αμαρτίας μας, η επίμονη πεποίθηση ότι εμείς έχουμε δίκιο και ότι ο Θεός κάνει λάθος. Με κάθε ανάσα που παίρνουμε, επομένως, επιβεβαιώνουμε τη φυσική μας ύπαρξη και την αμαρτία ενάντια στον Θεό. Καθώς η αμαρτία και η ενοχή απαιτούν τιμωρία, δικαιολογούμε το πόνο μας. Είναι έτσι αδύνατο να πιστέψουμε ότι ο Θεός θέλει την ευτυχία μας. Αυτό σημαίνει ότι εφόσον πιστεύουμε πως υπάρχουμε ως άτομα, δεν μπορούμε να πιστέψουμε ότι ο Θεός θέλει να είμαστε ευτυχισμένοι, παρά τα όσα μας λένε οι θρησκείες του κόσμου. Πράγματι, είναι δικαιολογημένος να εκδηλώσει την απεριόριστη και ανελέητη οργή Του με το πρόσχημα της σωτηρίας. Ο Ιησούς διδάσκει ότι η Θέληση του Θεού για μας είναι τέλεια ευτυχία, διορθώνοντας αυτή την παραφροσύνη, που διασφαλίζει ότι θα ξυπνήσουμε από τον εφιάλτη του πόνου μας για να μάθουμε ότι η ατομική μας ύπαρξη δεν ήταν τίποτε άλλο εκτός από ένα όνειρο, γιατί η πραγματικότητά μας ως Χριστός, παραμένει αμετάβλητη.

(4:1-2) Ποιος είναι αυτός που θα αναζητούσε μια τέτοια άγρια τιμωρία; Ποιος δεν θα ήθελε να ξεφύγει από την σωτηρία, και να προσπαθήσει με κάθε τρόπο να πνίξει την Φωνή που του την προσφέρει;

Αφού πιστεύουμε ότι η σωτηρία είναι θάνατος, γιατί να μη θέλουμε να ξεφύγουμε από τον Θεό και τον Ιησού; Αυτός είναι ο λόγος που, εάν επεκτείνουμε λογικά αυτά τα λόγια, κανένας Χριστιανός δεν θα μπορούσε ποτέ να αγαπάει πραγματικά τον σωτήρα του, επειδή αυτός απαιτεί ταλαιπωρία και θυσίες, κρίση και τιμωρία. Μάλιστα, ο Ιησούς ήταν το απόλυτο θύμα της ταλαιπωρίας και της θυσίας, ο οποίος εκπλήρωσε την ιδέα της τιμωρητικής δικαιοσύνης του Θεού. Ποιος θα μπορούσε να αγαπήσει κάποιον που, εκπροσωπώντας τον Θεό, θέλει τον θάνατό μας; Επιπλέον, αυτός ο θάνατος αν είναι αληθινά λυτρωτικός, πρέπει να είναι οδυνηρός. Τελικά, η κατάσταση χειροτερεύει: Καθώς δεν μπορούμε να ανεχθούμε την ενοχή για την αμαρτία μας ότι δεν αγαπάμε τον Ιησού, την απωθούμε, το οποίο αναπόφευκτα οδηγεί στην προβολή της. Επομένως το όνομα

του εγωικού παιχνιδιού είναι η ενοχή. Όσο πιο ένοχοι αισθανόμαστε, τόσο πιο μυστικοπαθείς είμαστε, και τόσο μεγαλύτερη είναι η ανάγκη μας να αρνούμαστε την αμαρτία μας και να κατηγορούμε τους άλλους, μέχρι να συμπεριλάβουμε τον Θεό και τον Ιησού. Αυτές οι παρανοϊκές δυναμικές γίνονται τα μέσα που καταπνίγουν την Φωνή του Θεού. Δεν είναι περίεργο, λοιπόν, ότι δεν υπάρχει καμία ελπίδα σε αυτόν τον κόσμο.

(4:3) Γιατί να προσπαθήσει να ακούσει και να δεχτεί την προσφορά Της;

Αυτό εξηγεί γιατί ο Ιησούς χρησιμοποιεί σύμβολα για να περιγράψει την Αγάπη του Θεού. Πιστεύουμε ότι το Θέλημά Του για μας είναι η τέλεια θλίψη και ο θάνατος. Έτσι, απευθύνεται σε μας σαν να είμαστε τρομοκρατημένα μικρά παιδιά που έχουν φύγει μακριά από το σπίτι, ο Ιησούς και μας λέει: «Μη φοβάστε. Ο Πατέρας δεν έχει θυμώσει με σας. Η στοργική Του Θέληση είναι η τέλεια ευτυχία σας». Με αυτό τον τρόπο αναιρεί τον μισητό μύθο της τιμωρίας του εγώ και τον αντικαθιστά με μια γλυκιά ιστορία συγχώρεσης. Αυτό εξηγεί μαθήματα όπως αυτό, τα οποία εξουδετερώνουν την οπτική του εγώ για τον Θεό η οποία μας οδηγεί αναπόφευκτα να αποφεύγουμε την ευγενική και στοργική Του Φωνή της σωτηρίας.

(4:4-5) Αν η αμαρτία είναι πραγματική, η προσφορά της είναι ο θάνατος, που διανέμεται σε σκληρή μορφή για να ταιριάζει με τις φαύλες επιθυμίες με τις οποίες γεννήθηκε η αμαρτία. Αν η αμαρτία είναι αληθινή, η σωτηρία έχει γίνει ο χειρότερος εχθρός σου, η κατάρα του Θεού πάνω σε σένα που σταύρωσες τον Υιό Του.

Αυτές οι δηλώσεις προσφέρουν μια υπέροχη περίληψη του εγωικού συστήματος σκέψης, και επομένως του κόσμου. Η λογική τους είναι αδιαμφισβήτητη από τη στιγμή που απορρίψουμε τη βασική αρχή ότι ο Θεός είναι η αγάπη μιας μη δυϊστικής ενιαιότητας. Η αμαρτία, η τιμωρία και η σκληρότητα δεν έχουν θέση σε ένα τέτοιο σύστημα σκέψης, αλλά έχουν σίγουρα στο υποκατάστατο σύστημα σκέψης του εγώ, που βασίζεται στην αρχή ότι ο Θεός είναι μια αγάπη που διαχωρίζει.

(5:1-2) Χρειάζεσαι τις περιόδους άσκησης σήμερα. Οι ασκήσεις διδάσκουν ότι η αμαρτία δεν είναι πραγματική, και όλα όσα πιστεύεις ότι θα συμβούν από την αμαρτία ποτέ δεν θα γίνουν, γιατί δεν υπάρχει αιτία.

Βλέπουμε εδώ άλλη μια διατύπωση της αρχής της αιτίας και του αποτελέσματος. Ο φυσικός κόσμος, με τους δικούς του πόνους και τα βάσανα, τις χαρές και την ευτυχία, είναι το προϊόν της αμαρτίας. Αν μάθουμε ότι η αμαρτία δεν είναι πραγματική - διότι δεν διαχωριστήκαμε ποτέ από την Αγάπη του Θεού - θα έχουμε ανατρέψει την αιτία · και χωρίς αιτία δεν μπορεί να υπάρξει κανένα αποτέλεσμα. Ωστόσο, εάν αγαπάμε τα αποτελέσματα (την ενοχή, το φόβο και τον πόνο), επιβεβαιώνουμε την αιτία (την αμαρτία), την οποία θέλουμε επειδώς εγγυάται την ύπαρξή μας.

(5:3) Δέξου την Επανόρθωση με ανοιχτό νου, η οποία δεν περιθάλπει καμία πεποίθηση ότι έχεις κάνει τον Υιό του Θεού διάβολο.

Στα επόμενα μαθήματα θα δούμε το σημαντικό θέμα του ανοιχτού νου, που θυμίζει το δέκατο χαρακτηριστικό των προχωρημένων δασκάλων του Θεού (Εγχ-4.X). Αυτό επιτυγχάνεται με το να αφήσουμε το χάος του εγώ το οποίο τοποθετήσαμε στους νόες μας να εκτοπίσει την Επανόρθωση. Ο πυρήνας αυτού του χάους είναι η ενοχή, η οποία πράγματι είχε «κάνει διάβολο τον Υιό του Θεού». Ωστόσο, μέσα από την απελευθέρωση της ενοχής είναι που λυτρώνεται ο Υιός του Θεού · αποκαταστημένος επιτέλους στην Ταυτότητά του ως Χριστός.

(5:4-5) Δεν υπάρχει αμαρτία. Ασκούμε με αυτή την σκέψη όσο πιο συχνά μπορούμε σήμερα, διότι είναι η βάση της σημερινής ιδέας.

Ο τρόπος που εξασκείστε είναι να έχετε επίγνωση όλων των αμαρτιών που αντιλαμβάνεστε - στον εαυτό σας και τους άλλους - και πόσο τις αγαπάτε. Δεν έχει σημασία σε ποιον επιτίθεστε - στον εαυτό σας ή στους άλλους - γιατί είναι το ίδιο, όπως βλέπουμε σε αυτή τη σημαντική δήλωση από το κείμενο, μέρος της οποίας έχουμε ήδη αναφέρει:

...καθώς αποσύρεις τις κατηγορίες σου απέξω, υπάρχει μια ισχυρή τάση να τις φιλοξενείς μέσα σου. Είναι δύσκολο στην αρχή να συνειδητοποιήσεις ότι αυτό είναι ακριβώς το ίδιο πράγμα, διότι δεν υπάρχει καμία διάκριση ανάμεσα στο μέσα και στο έξω.

Αν οι αδελφοί σου είναι μέρος από σένα κι εσύ τους κατηγορείς για τις απώλειες σου, κατηγορείς τον εαυτό σου. Και δεν μπορείς να κατηγορείς τον εαυτό σου δίχως να κατηγορείς τους αδελφούς σου. Γι' αυτό η κατηγορία πρέπει να εξαλειφθεί, και να μην την βλέπεις πουθενά. Αν την θέσεις επάνω σου, τότε δεν μπορείς να γνωρίσεις τον εαυτό σου, διότι μόνο το εγώ κατηγορεί. Η αυτό-κατηγορία επομένως, είναι ταύτιση με το εγώ, και μία άμυνα του όπως και το να κατηγορείς τους άλλους. (Κ-11.IV.4:5-5:5)

Οτιδήποτε κάνει την αμαρτία πραγματική, λατρεύεται από το εγώ, είτε εμφανίζεται στον εαυτό μου είτε σε κάποιον άλλον. Η συγχώρεση, ωστόσο, αναιρεί ταυτόχρονα κάθε αμαρτία και κάθε επίθεση.

(6:1) Το Θέλημα του Θεού για σένα είναι η απόλυτη ευτυχία διότι δεν υπάρχει αμαρτία, και ο πόνος είναι άνευ αιτίας.

Και πάλι, αν πονάμε, είναι επειδή θέλουμε την αιτία του πόνου. Δεν μας ενδιαφέρει η ταλαιπωρία αυτή καθ' αυτή, αλλά ο σκοπός που εξυπηρετεί. Η πηγή του πόνου δεν έχει καμία σχέση με την αιτία την οποία προσδιορίζουμε, αλλά με την πίστη στην ύπαρξή μας, που ορίζεται ως αμαρτία από το εγώ. Ο σκοπός του εγώ είναι η ενδυνάμωση αυτής της πίστης, διότι αρνείται ότι το Θέλημα του Θεού για μας είναι τέλεια ευτυχία.

(6:2) Η χαρά είναι δίκαιη, και ο πόνος δεν είναι παρά ένα σημάδι ότι έχεις παρεξηγήσει τον εαυτό σου.

Όταν νιώθεις αναστατωμένος ή άρρωστος, κάνε πίσω και πες: «Αυτό δεν προκαλείται από τους λόγους που νομίζω, αλλά από την πίστη ότι ένας οργισμένος Θεός θα με τιμωρούσε για την αμαρτία μου. Απλά έκανα λάθος και επέλεξα τον λάθος δάσκαλο. Τα Μαθήματα Θαυμάτων μου προσφέρουν τον σωστό Δάσκαλο, το μήνυμα της αθωότητας του Οποίου δέχομαι τώρα με χαρά». Πόσο απλή είναι η σωτηρία!

(6:3-4) Μην φοβάσαι το Θέλημα του Θεού. Παρά στρέψου προς αυτό με εμπιστοσύνη ότι θα σε απελευθερώσει από όλες τις συνέπειες που έχει σφυρηλατήσει η αμαρτία με φρενήρη φαντασία.

Κάθε φορά που φοβόμαστε, είναι τελικά επειδή έχουμε δει μέσα σε κάποιον άλλο μια εικόνα του Θεού την οποία κρυφά φοβόμαστε. Όλοι υποφέρουν από κάποιο πρόβλημα εξουσίας · ωστόσο, δεν είναι πραγματικά οι γήινες εξουσίες που φοβόμαστε, αλλά τον Θεό που αυτές συμβολίζουν. Πιστεύουμε ότι αυτός ο εγωικός Θεός είναι αποφασισμένος να μας τιμωρήσει λόγω της αμαρτίας μας να Τον απορρίψουμε και να Τον προδώσουμε, εγκαταλείποντας την Αγάπη Του για να ιδρύσουμε το δικό μας βασίλειο της ιδιαίτερης αγάπης. Αντί να πιστέψουμε αυτά τα πυρετώδη ψέματα, πρέπει να πούμε:

(6:6-7) Το Θέλημα του Θεού για μένα είναι η απόλυτη ευτυχία.

Δεν υπάρχει αμαρτία · άρα δεν υπάρχουν συνέπειες.

Θέλουμε πάντα να αποδεικνύουμε - στους εαυτούς μας, στον κόσμο και στον Θεό - ότι η αμαρτία έχει μία συνέπεια και η συνέπεια είμαι εγώ. Κοιτάζω στον καθρέφτη κάθε πρωί και βλέπω την συνέπεια, το φυσικό αποτέλεσμα της αμαρτίας μου. Στη συνέχεια της ημέρας μου συμπεριφέρομαι αποδεικνύοντας ότι αυτή είναι η αλήθεια. Αν είμαι ένοχος γι' αυτό που κάνω, αποδεικνύω την πραγματικότητα της αμαρτίας προβάλλοντάς την στους άλλους. Όπως και να 'χει, εγώ υπάρχω, και η Θέληση του Θεού για τον Υιό Του είναι απόλυτη δυστυχία. Είναι η δική μας αντίληψη για τον αδελφό μας που μας επιτρέπει να δούμε πώς έχουμε αντιληφθεί τον Θεό. Αυτό το απόσπασμα από το κείμενο, που έχει ήδη αναφερθεί, απεικονίζει αυτό το αντιληπτικό γεγονός:

... Αυτός [ο αδελφός μας] αντιπροσωπεύει τον Πατέρα του, τον Οποίο εσύ βλέπεις σαν να σου προσφέρει και την ζωή και τον θάνατο.

Αδελφέ, Αυτός δίνει μόνο ζωή. Ωστόσο αυτά που βλέπεις σαν δώρα που ο αδελφός σου προσφέρει αντιπροσωπεύουν τα δώρα που ονειρεύεσαι ότι ο Πατέρας σου δίνει σε σένα. (Κ-27.VII.15:7-16:2)

Επομένως είναι η συγχώρεση των άλλων που μας επιτρέπει να συγχωρέσουμε τον Θεό. Υπεράνω της πίστης μας στην αμαρτία βρίσκεται η όραση του Χριστού μέσω του Αγίου Πνεύματος - που πρώτα βλέπουμε στον άλλον, και έπειτα στους εαυτούς μας - που περιμένει υπομονετικά την αποδοχή μας.

(6:8) Έτσι θα πρέπει να αρχίζεις τις περιόδους πρακτικής σου, και έπειτα προσπάθησε πάλι να βρεις την χαρά που θα εισάγουν στο νου σου αυτές οι σκέψεις.

Ο τρόπος με τον οποίο «βρίσκουμε τη χαρά» είναι μέσα από το να κοιτάζουμε διαφορετικά στον κόσμο γύρω μας, ιδιαίτερα στις σχέσεις μας. Αντί να εστιάζουμε στην αναζήτηση της ευτυχίας εις βάρος κάποιου άλλου - που είναι η Θέληση του Θεού σύμφωνα με το εγώ: ότι η θυσία είναι σωτηρία και επομένως ευτυχία - βλέπουμε όλες τις καταστάσεις ως ευκαιρίες για να μάθουμε τη συγχώρεση, ο πυρήνας της οποίας είναι η αντίληψη ότι οι Υιοί του Θεού έχουν ίδιες ανάγκες και κοινά συμφέροντα. Σε αυτό το όραμα βρίσκεται η αληθινή χαρά.

(7) Δώσε με χαρά αυτά τα πέντε λεπτά, για να απομακρύνεις το βαρύ φορτίο που έθεσες στον εαυτό σου με την παρανοϊκή πίστη ότι αμαρτία είναι πραγματική. Σήμερα ας ξεφύγεις από την παράνοια. Έχεις πάρει τον δρόμο της ελευθερίας, και τώρα η σημερινή ιδέα φέρνει φτερά για να σε επιταχύνει, και ελπίδα ότι θα μπορέσεις να πας ακόμα γρηγορότερα προς τον στόχο της ειρήνης που σε αναμένει. Δεν υπάρχει αμαρτία. Αυτό να θυμάσαι σήμερα, και λέγε στον εαυτό σου όσο πιο συχνά μπορείς:

Το Θέλημα του Θεού για μένα είναι η απόλυτη ευτυχία.

Αυτή είναι η αλήθεια, διότι δεν υπάρχει αμαρτία.

Αν δεν υπάρχει αμαρτία, κανείς δεν είναι ένοχος και όλοι κάνουν λάθος. Θυμηθείτε ότι αυτό που ισχύει για έναν πρέπει να ισχύει για όλους. Αυτό είναι το μάθημα του Ιησού: ο Υιός του Θεού είναι ένας, και δεν υπάρχουν διαφορές, παρά μόνο μέσα στον τρελό νου που χρειάζεται να έχει κάποιον να κερδίζει και κάποιον άλλον να χάνει. Αν «το Θέλημα του Θεού για μένα είναι η τέλεια ευτυχία», πρέπει να είναι το ίδιο για όλους. Αυτή είναι η μόνη αλήθεια και αυτός είναι ο μόνος δρόμος που οδηγεί από τη φυλακή στην ελευθερία, από τη σύγκρουση στην ειρήνη, από το μίσος στην αγάπη. Έτσι με χαρά μαθαίνουμε ότι η Θέληση του Θεού είναι και δική μας.

ΜΑΘΗΜΑ 102

Μοιράζομαι το Θέλημα του Θεού για την ευτυχία μου.

Συνεχίζοντας το προηγούμενο μάθημα, ο Ιησούς εξετάζει συγκεκριμένα την ιδέα του πόνου.

(1:1) [εσύ] Δεν θέλεις να υποφέρεις.

Αυτό προφανώς δεν συμβαίνει, γιατί από την αρχή μέχρι το τέλος, οι ζωές μας είναι γεμάτες πόνο. Αν αυτό είναι το δικό μας όνειρο, ποιον μπορούμε να κατηγορήσουμε εκτός από τον εαυτό μας, τον ονειρευτή του πόνου; Επομένως, αυτή η δήλωση είναι μια έκκληση του Ιησού για ν' αλλάξουμε το νου μας. Όπως πάντα το εσύ στο οποίο απευθύνεται είναι ο λήπτης των αποφάσεων, και ο Ιησούς μας λέει: «Ναι, θέλετε να υποφέρετε, αλλά μπορείτε να μάθετε ότι αυτό δεν σας βοηθά. Σας υπενθυμίζω λοιπόν να αφήσετε την ενοχή σας και την πίστη σας στην αμαρτία». Όπως λέει αργότερα: «Έλα με εντελώς άδεια χέρια στον Θεό σου» (Εργ.189.7:5). Υπ' αυτή την έννοια λοιπόν δεν θα υποφέρουμε, γιατί χωρίς την ενοχή δεν γίνεται να υποφέρουμε.

(1:2) Μπορεί να νομίζεις ότι αυτό σου εξαγοράζει κάτι, και μπορεί ακόμα να πιστεύεις ότι σου εξαγοράζει κάτι που θέλεις.

Το να υποφέρουμε, δυστυχώς, μας εξαγοράζει πολλά, τα οποία μπορούμε να δούμε με αυτούς τους τρεις τρόπους:

1) Το να υποφέρουμε αποπληρώνει τον Θεό κι έτσι δεν θα μας σκοτώσει, βλέποντάς μας ήδη να ενδίδουμε σε μια μικρή μορφή θανάτου (Κ-27.Ι.4:8). Με άλλα λόγια, λέμε στον Θεό ότι δεν χρειάζεται να ανησυχεί ο Ίδιος για την τιμωρία μας, διότι φροντίζουμε εμείς οι ίδιοι το θέμα. Έτσι ελπίζουμε να διαπραγματευτούμε με επιτυχία με τον Δικαστή μας, για να ξεφύγουμε με μια ελαφρότερη ποινή:

...η ασθένεια είναι μία μορφή μαγείας. Μπορεί να ήταν καλύτερα να πούμε ότι είναι μία μορφή μαγικής λύσης. Το εγώ πιστεύει ότι με το να τιμωρεί τον εαυτό του θα κατευνάσει την τιμωρία του Θεού. (Κ-5.Υ.5:4-6)

2) Το να υποφέρουμε αποδεικνύει ότι αυτό το έχουν κάνει σε μας άλλοι · εμείς είμαστε τα θύματα και αυτοί είναι οι θύτες. Έτσι αυτοί αξίζουν την τιμωρία και όχι εμείς. Αυτό ισχύει είτε όταν μιλάμε για κάποιο πρόσωπο που κατηγορούμε ότι μας πόνεσε, ή για κάποιο μικροοργανισμό που μας έκανε να αρρωστήσουμε. Ανεξάρτητα από τη μορφή, ο εχθρός είναι έξω από το νου μας, και του αξίζει να τιμωρηθεί και να ηττηθεί:

Αλλά κάθε πόνο που υποφέρεις τον βλέπεις σαν απόδειξη ότι αυτός είναι ένοχος επίθεσης. Έτσι κάνεις τον εαυτό σου να είναι το σημάδι ότι αυτός έχει χάσει την αθωότητά του, και χρειάζεται μόνο να κοιτάξει προς εσένα για να συνειδητοποιήσει ότι έχει καταδικαστεί. Και αυτό που υπήρξε άδικο για σένα θα έλθει σε αυτόν δικαιολογημένα. Η άδικη εκδίκηση που υπομένεις τώρα ανήκει σε αυτόν, και όταν βρίσκεται πάνω σε αυτόν εσύ ελευθερώνεσαι. (Κ-27.Ι.2:2-5)

3) Το να υποφέρουμε αποδεικνύει ότι είμαστε σώμα και αν είναι έτσι, εμείς έχουμε δίκιο και ο Θεός και ο Ιησούς κάνουν λάθος. Πράγματι αν έχουμε δίκιο, ο Θεός δεν υπάρχει καν:

... η ασθένεια είναι μια επιλογή · μια απόφαση... μια μέθοδος, μια ιδέα που συνέλαβες σε κατάσταση τρέλας · μια μέθοδος να τοποθετήσεις τον Υιό του Θεού στον θρόνο του Πατέρα του. Ο Θεός γίνεται αντιληπτός κάπου έξω, άγριος και ισχυρός, ανυπόμονος να κρατήσει όλη την δύναμη για τον εαυτό Του. Μόνο αν Αυτός πεθάνει, μπορεί ο Υιός Του να Τον κατακτήσει. (Εγχ-5.1.1:4,7-9)

Ο πόνος είναι ένα σημάδι ότι οι ψευδαισθήσεις κυριαρχούν εκτοπίζοντας την αλήθεια. Διαδηλώνει ότι αρνείσαι τον Θεό, συγχέοντάς Τον με τον φόβο, θεωρώντας Τον τρελό και προδότη προς τον Εαυτό Του. Αν ο Θεός είναι αληθινός, δεν υπάρχει πόνος. Αν ο πόνος είναι αληθινός, δεν υπάρχει Θεός. Διότι η εκδίκηση δεν είναι μέρος της αγάπης. Και ο φόβος, αρνούμενος την αγάπη και χρησιμοποιώντας τον πόνο για να αποδείξει ότι ο Θεός είναι νεκρός, έχει δείξει ότι ο θάνατος είναι ο νικητής της ζωής. Το σώμα είναι ο Υιός του Θεού, φθαρτό στον θάνατο, τόσο θνητό όσο ο Πατέρας που έχει δολοφονήσει. (Εργ.190.3)

Όσο πιστεύουμε ότι η ασθένεια και η ταλαιπωρία φέρνουν σε μας την αθωότητα και τη ζωή που θέλουμε, δεν θα έχουμε κανένα κίνητρο για να τα αφήσουμε να φύγουν.

(1:3) Σίγουρα αυτή η πεποίθησή σου είναι ήδη κλωνισμένη, τουλάχιστον αρκετά για να σε κάνει να την αμφισβητείς, και να υποπτεύεσαι ότι δεν έχει καμία λογική.

Ο Ιησούς δεν μας ζητά να εγκαταλείψουμε το σύστημα σκέψης μας, αλλά μόνο να ξεκινήσουμε τη διαδικασία της αμφισβήτησής του. Είναι πραγματικά καλύτερο για μένα να παραμείνω στις «μυστικές αμαρτίες και τα κρυφά μίση;» (Κ-31.VIII.9:2) για να διατηρώ αυτές τις πικρίες; Το να επιμένω ότι η εκπλήρωση των δικών μου ιδιαίτερων αναγκών - ανεξάρτητα από το αν είναι κάποιο πρόσωπο, αντικείμενο ή ουσία - θα μου δώσουν αυτό που θέλω; Μετά από ένα διάστημα, κανένα από τα πράγματα του κόσμου δεν μας δίνει αυτό που θέλουμε, ούτε μας κάνει πραγματικά ευτυχισμένους. Νομίζουμε ότι αυτά φέρνουν την ανακούφιση από τον πόνο της ενοχής μας, αλλά όλα αυτά οδηγούν στην αύξηση της ενοχής, αποκαλύπτοντας έτσι τον σκοπό που είχε το εγώ από την αρχή.

(1:4) Δεν έχει φύγει εντελώς ακόμα, αλλά τώρα πια της λείπουν οι ρίζες που κάποτε την κρατούσαν τόσο σφικτά στα σκοτεινά και απόκρυφα μέρη του νου σου.

Ο Ιησούς μας λέει: «Δεν περιμένω να ελευθερωθείτε από την ταλαιπωρία. Πράγματι, γνωρίζω ότι δεν έχει φύγει ακόμα. Ωστόσο, σας ζητώ να είστε ανοιχτοί, για να μου επιτρέψετε να σας βοηθήσω να αμφισβητήσετε τουλάχιστον την ορθότητα του τρόπου που ζείτε».

Η λέξη *απόκρυφα* εδώ υπονοεί την ενοχή, η οποία κραυγάζει: «Κράτησε την αμαρτία σου κρυφή και μην την κοιτάξεις». Τα απόκρυφα μέρη του νου μας είναι εκεί που κρατάμε την ενοχή μας μέσα σε σκοτεινές κρύπτες που φράζουν το φως του Θεού, ώστε να μην εισέλθει ποτέ:

... Και σε αυτές τις σκοτεινές κρύπτες βρίσκονται όλες οι αμαρτίες του και οι δικές σου διατηρημένες και φυλαγμένες στο σκοτάδι, όπου δεν μπορούν να γίνουν αντιληπτές ως λάθη, τα οποία το φως σίγουρα θα έδειχνε. (Κ-31.V.6:6)

Το ποίημα της Helen από «Τα Δώρα του Θεού», που είναι γραμμένο σε πεζό λόγο, κλείνει με ένα κάλεσμα από τον ίδιο τον Θεό να ανοίξουμε αυτές τις κρύπτες, πίσω από τις οποίες η Αγάπη Του κρατήθηκε κρυφή:

... Άνοιξε την πόρτα στο απόκρυφο μέρος και άφησέ Με να λάμψω σε έναν κόσμο που γεμίζει χαρά σε στιγμιαία έκσταση. (Τα Δώρα του Θεού, σελ. 128)

Την ίδια στιγμή που ο Ιησούς μας λέει πως γνωρίζει ότι εμμένουμε στον πόνο, λέει: «Λόγω του ότι φτάσατε μέχρι εδώ μαζί μου, έχουμε κάνει ήδη ένα μεγάλο βήμα προς την κατεύθυνση της

αμφισβήτησης του συστήματος σκέψης σας. Συνεπώς, μην πείτε ότι δεν μπορείτε να το αφήσετε, γιατί τα πήγατε ήδη καλά στη διαδικασία». Όμως όταν προσκρούουμε στον πέτρινο τοίχο της αμαρτίας και της ενοχής, λέμε ότι είναι αδύνατο να μάθουμε τα *Μαθήματα Θαυμάτων* και ότι δεν μπορούμε να τα εφαρμόσουμε. Αυτό στη συνέχεια γίνεται η δικαιολογία μας για να επιστρέψουμε στους παλιούς μας «φίλους», τις ιδιαίτερες σχέσεις. Όμως, ο Ιησούς δεν το πιστεύει και επαναλαμβάνει το μήνυμά του προς εμάς: «Γνωρίζετε ήδη περισσότερα από ό,τι νομίζετε, γιατί αντιλαμβάνεστε ότι η ιδιαιτερότητα δεν λειτουργεί. Μπορεί ακόμα να εμμένετε ότι έχετε ανάγκη να υποφέρετε, όμως ένα άλλο μέρος σας έχει δυναμώσει αρκετά ώστε να μπορεί τουλάχιστον να κάνει πίσω και να αμφισβητήσει μαζί μου αυτό που κάνετε».

(2:1) Σήμερα προσπαθούμε να αποδυναμώσουμε κι άλλο το ήδη αδυνατισμένο κράτημα της, και να συνειδητοποιήσουμε ότι ο πόνος δεν έχει κανένα νόημα, είναι ολότελα χωρίς αιτία και χωρίς δύναμη να καταφέρει τίποτα.

Επιστρέφουμε στην αρχή της αιτίας και του αποτελέσματος. «Ο πόνος δεν έχει κανένα νόημα» επειδή τώρα συνειδητοποιούμε το σκοπό μας - το να παραμένουμε διαχωρισμένοι από τον Θεό - δεν έχει νόημα. Από τη στιγμή που δεν υπάρχει ο σκοπός, δεν μπορεί να παράγει αποτελέσματα. Έτσι ο πόνος αποδυναμώνεται και τελικά καταργείται.

(2:2) Δεν μπορεί να σου εξαγοράσει τίποτα απολύτως.

Το εγώ μας λέει ότι ο πόνος μας εξαγοράζει πολλά - επανόρθωση και σωτηρία - και ο Ιησούς ελπίζει πως θα αναγνωρίσουμε ότι ο πόνος και η ταλαιπωρία δεν εξαγοράζουν τίποτα. Μόνο μας αναστατώνουν και μας γεμίζουν με περισσότερο πόνο. Είναι ξεκάθαρο ότι όσο περισσότερο υποφέρουμε, τόσο περισσότερο χρειαζόμαστε η σωτηρία. Το πρόβλημα είναι ότι συχνά καταλήγουμε να ψάχνουμε σε λάθος μέρος: στην εξιλέωση, την τιμωρία και τον πόνο.

(2:3-6) Δεν σου προσφέρει τίποτα, και δεν υπάρχει. Και το καθετί που νομίζεις ότι σου προσφέρει επίσης δεν υπάρχει. Υπήρξες σκλάβος ενός τίποτα. Σήμερα ελευθερώσου και ένωσε την θέλησή σου με το χαρούμενο Θέλημα του Θεού.

Το πρόβλημα με την αποδοχή αυτής της δήλωσης είναι ότι αν ο πόνος δεν υπάρχει, το σώμα μου δεν υποφέρει, ούτε η σκέψη της ατομικότητας που αντιπροσωπεύει το σώμα μου. Ο φόβος της απώλειας αυτού του εαυτού διαιωνίζει το να προσκολλόμαστε σε πολύ ακατάλληλες άμυνες, όπως τον πόνο και την ταλαιπωρία.

Στην πραγματικότητα, τίποτα δεν μας εμποδίζει από το να ενωθούμε «με το χαρούμενο Θέλημα του Θεού», που σε μας συμβολίζεται με τον Ιησού. Είμαστε «σκλάβοι ενός τίποτα», που σημαίνει ότι έχουμε υποδουλωθεί από την λανθασμένη μας απόφαση, η οποία δεν είχε καμία επίδραση. Χωρίς επίδραση, δεν μπορεί να υπάρξει καμιά αιτία. Και χωρίς αιτία, δεν υπάρχει πόνος.

(3:1) Για αρκετές μέρες θα συνεχίσουμε να αφιερώνουμε της περιόδους πρακτικής μας σε ασκήσεις που είναι σχεδιασμένες για να σε βοηθήσουν να φτάσεις την ευτυχία που το Θέλημα του Θεού έχει τοποθετήσει μέσα σου.

Αυτές οι ασκήσεις μας βοηθούν να φτάσουμε στο στόχο της ευτυχίας, βοηθώντας να αναιρέσουμε τις παρεμβολές - τον πόνο, την ενοχή και την ιδιαιτερότητα - που τοποθετήσαμε ανάμεσα στον εαυτό μας και την επίτευξη του στόχου.

(3:2-5) Εδώ βρίσκεται το σπίτι σου, και εδώ είναι η ασφάλειά σου. Εδώ είναι η γαλήνη σου, και εδώ δεν υπάρχει καθόλου φόβος. Εδώ είναι η σωτηρία. Εδώ βρίσκεται επιτέλους η ανάπαυση.

Το εδώ αντιπροσωπεύει τον ορθό νου, όπου ενωνόμαστε με τον Ιησού, και με χαρά εξετάζουμε μαζί του το εγνωτικό σύστημα σκέψης και το αμφισβητούμε. Εξετάζουμε χωρίς κρίση και χωρίς ενοχή · αλλά εξετάζουμε. Με άλλα λόγια, αναιρούμε τα πέπλα που κρατούν την ενοχή μας κρυφή. Θυμηθείτε, η μυστικότητα και η ενοχή είναι το ίδιο, γιατί η ενοχή δεν μπορεί να αντέξει στο φως της επίγνωσής μας. Όταν ερχόμαστε στην αθωότητα που φυλάσσεται για εμάς από το Άγιο Πνεύμα, η ενοχή δεν μπορεί πλέον να προστατεύεται από τους σκοτεινούς φρουρούς της άμυνας. Και έτσι εξαφανίζεται:

Το ήσυχο φως μέσα στο οποίο κατοικεί μέσα σου το Άγιο Πνεύμα είναι μια κατάσταση απόλυτα ανοικτή, όπου τίποτα δεν είναι κρυμμένο, άρα τίποτα δεν είναι τρομακτικό... Δεν υπάρχει σκότος που το φως της αγάπης δεν θα διαλύσει, εκτός κι αν μένει κρυμμένο από την ευεργετική της επίδραση. Αυτό που κρατιέται χωριστά από την αγάπη δεν μπορεί να μοιραστεί την θεραπευτική της δύναμη, διότι έχει αποκοπεί και βρίσκεται στο σκοτάδι. Οι φρουροί του σκότους το παρακολουθούν προσεκτικά, κι εσύ που έφτιαξες αυτούς τους φύλακες της ψευδαισθήσης από το τίποτα, τώρα τους φοβάσαι... Αλλά άφησέ τους να φύγουν, κι αυτό που ήταν τρομακτικό δεν θα είναι πια. Δίχως την προστασία του σκοταδιού μόνο το φως της αγάπης παραμένει, διότι μόνο αυτό έχει νόημα και μπορεί να ζει στο φως. Όλα τα άλλα πρέπει να εξαφανιστούν. (Κ-14. VI.2:1, 3-5· 3:6-8)

Με τις ψευδαισθήσεις της άμυνας να έχουν φύγει, η ευτυχία έρχεται επιτέλους να αντικαταστήσει τον πόνο μας.

(4) Άρχισε τις περιόδους πρακτικής σου με αυτή την αποδοχή της Θέλησης του Θεού για σένα:

Μοιράζομαι το Θέλημα του Θεού για την ευτυχία μου, και το δέχομαι σαν λειτουργία μου τώρα.

Έπειτα αναζήτησε αυτή την λειτουργία βαθιά μέσα στο νου σου, γιατί εκεί βρίσκεται και περιμένει την επιλογή σου. Δεν γίνεται να μην την βρεις όταν μάθεις ότι είναι και δική σου επιλογή, και ότι μοιράζεσαι το Θέλημα του Θεού.

Δεσμευόμαστε να θυμόμαστε όσο συχνά μπορούμε ότι η λειτουργία μας να συγχωρούμε περιμένει την απόφασή μας, γιατί μόνο εκεί μπορούμε να βρούμε την ευτυχία που μας αξίζει ως Υιός του Θεού. Το να υποφέρουμε δεν είναι το Θέλημα του Θεού, αλλά η στρέβλωση του. Όμως, επειδή προέρχεται απλά από την εσφαλμένη επιλογή μας, ο πόνος εύκολα διορθώνεται.

(5) Να είσαι ευτυχισμένος γιατί η μόνη σου λειτουργία εδώ είναι η ευτυχία. Δεν χρειάζεται να αγαπάς τον Υιό του Θεού λιγότερο από ότι Εκείνος, του Οποίου η Αγάπη τον δημιούργησε γεμάτο αγάπη όμοιο με τον Εαυτό Του. Εκτός από τις ωριαίες πεντάλεπτες ανάπαυλες, κάνε συχνές παύσεις σήμερα, για να λες στον εαυτό σου ότι τώρα έχεις αποδεχτεί την ευτυχία ως την δική σου μοναδική λειτουργία. Και να είσαι σίγουρος ότι ενώνεσαι με το Θέλημα του Θεού καθώς το κάνεις αυτό.

Μας αξίζει να είμαστε ευτυχείς και αυτό είναι που πρέπει να θυμόμαστε καθ' όλη τη διάρκεια της ημέρας. Δεν πρέπει επίσης να ξεχνάμε ότι η ευτυχία πρέπει να μοιράζεται με όλους, αλλιώς δεν μπορεί να εκφράσει την Εναιότητα της Θέλησης του Θεού. Καθώς ο Υιός του Θεού είναι ένας, έτσι και η ευτυχία του πρέπει να είναι επίσης μια.

ΜΑΘΗΜΑ 103

Ο Θεός εφόσον είναι Αγάπη, είναι επίσης κι ευτυχία.

Αυτό το μάθημα συνεχίζει το θέμα της ευτυχίας, όμως ο Ιησούς επικεντρώνεται επίσης στο φόβο, το αντίθετο της αγάπης. Χρειάζεται να αναιρέσουμε την επένδυσή μας στο φόβο, πριν μπορέσουμε να βιώσουμε την αγάπη και να βρούμε την ευτυχία που αναζητούμε.

(1:1-3) Η ευτυχία είναι μια ιδιότητα της αγάπης. Δεν γίνεται να είναι ξεχωριστά από αυτήν. Και ούτε μπορεί να βιωθεί εκεί όπου δεν βρίσκεται η αγάπη.

Η αγάπη δεν είναι αυτού του κόσμου, ούτε του σώματος. Πράγματι, ο κόσμος έγινε για να αποκλείσει τον Θεό και τον Υιό Του:

Ο κόσμος φτιάχτηκε ως μια επίθεση εναντίον του Θεού. Συμβολίζει τον φόβο. Και τι άλλο είναι ο φόβος εκτός από απουσία αγάπης; Επομένως ο κόσμος ήταν προορισμένος να είναι ένας τόπος όπου ο Θεός δεν θα μπορούσε να εισέλθει, και όπου ο Υιός Του θα μπορούσε να είναι χωριστά από Αυτόν. (Εργ-Τι Είναι ο Κόσμος.2:1-3)

Και το σώμα να είναι ο περιορισμός της αγάπης:

*Η επίγνωση του σώματος είναι αυτή που κάνει την αγάπη να φαίνεται περιορισμένη. Διότι το σώμα είναι ένας περιορισμός στην αγάπη. Προέλευσή του ήταν η πίστη στην περιορισμένη αγάπη, και φτιάχτηκε για να περιορίσει το απεριόριστο. Μην νομίζεις ότι αυτό είναι απλά αλληγορικό, διότι φτιάχτηκε για να περιορίσει **εσένα**. (Κ-18.VIII.1:1-4)*

Δεν θα βρούμε λοιπόν ούτε στο σώμα ούτε στον κόσμο την αγάπη και την ευτυχία. Στις αρχικές προτάσεις του μαθήματος, ο Ιησούς αναιρεί το εγωικό σύστημα σκέψης της ιδιαιτερότητας, το οποίο υποστηρίζει ότι η αγάπη είναι εφικτή εδώ και μπορεί πάντα να αγοραστεί με κάποιο αντίτιμο. Αυτό δεν σημαίνει ότι θα πρέπει να αισθάνεστε ένοχοι όταν έλκεστε από τα πράγματα του κόσμου και του σώματος, βλέποντάς τα ως πηγές ευτυχίας ή ειρήνης. Ωστόσο, ο Ιησούς ζητά να κάνετε ένα βήμα πίσω από τον κόσμο μαζί του και να συνειδητοποιήσετε ότι τελικά αυτά τα πράγματα δεν θα σας δώσουν αυτό που θέλετε. Μπορεί να σας δώσουν αυτό που νομίζετε ότι θέλετε, αλλά όχι αυτό που **πραγματικά** θέλετε. Αυτό είναι το σημείο όπου εισέρχεται η ειλικρίνεια και που είναι τόσο σημαντικό για την πρόδοό μας στα *Μαθήματα Θαυμάτων*. Χρειάζεται να είμαστε ανοιχτοί όσον αφορά το να δεχθούμε ότι κάναμε λάθος σχετικά με την ιδιαιτερότητα που νομίζαμε ότι θέλαμε και αφιερώσαμε τη ζωή μας για να την αποκτήσουμε.

(1:4-6) Η αγάπη δεν έχει όρια, γιατί βρίσκεται παντού. Άρα και η χαρά βρίσκεται παντού. Και όμως, μπορεί ο νους να το αρνηθεί αυτό και να πιστεύει ότι υπάρχουν κενά στην αγάπη όπου μπορεί να εισέλθει η αμαρτία, φέρνοντας πόνο αντί χαρά.

Μέσα στο όνειρο ο νους είναι ικανός να φτιάχνει ψευδαισθήσεις, στις οποίες ο λήπτης των αποφάσεων επιλέγει το εγώ και κάνει τον διαχωρισμό και την ατομικότητα πραγματικά. Αυτό είναι το κενό όπου το εγώ τοποθετεί την αμαρτία. Ο κόσμος γίνεται το μέσο για να αποφύγουμε τον πόνο να επιστρέψουμε στο νου και να εξετάσουμε αυτό το κενό, διότι μας ειπώθηκε ότι η αγάπη και η ευτυχία μπορούν να βρεθούν **εδώ**, μόνο αν δεν κοιτάξουμε **εκεί**. Το εγώ μας λέει επιπλέον ότι αν κοιτάξουμε μέσα μας, θα οδηγήσει σε βέβαιη καταστροφή των εαυτών μας ως τιμωρία για την αμαρτία μας. Αυτός ο φόβος γεννά την ιδιαιτερότητα που λέει ότι υπάρχει ένα κενό ανάμεσα σε σένα και σε μένα, γιατί είμαστε διαφορετικοί. Είτε μιλάμε για ένα πρόσωπο, ζώο, φυτό, αντικείμενο, χρήμα ή κάποια εθιστική ουσία, η ιδιαιτερότητα διδάσκει ότι υπάρχει κάτι στον κόσμο που μπορεί να μας κάνει ευτυχισμένους. Η Θέληση του Θεού, η αγάπη του Ιησού, η συγχώρεση του Αγίου Πνεύματος δεν θα μας κάνουν ευτυχισμένους · αλλά αυτό το ιδιαίτερο πρόσωπο ή πράγμα μπορεί. Έτσι γεμίζει το φαινομενικό κενό ανάμεσά μας. Ωστόσο όλο αυτό το διάστημα, το

πραγματικό κενό μέσα στο νου μας - ανάμεσα στους εαυτούς μας και τον Θεό - παραμένει αθεράπευτο.

(1:7) Αυτή η παράξενη πεποίθηση επιθυμεί να περιορίσει την ευτυχία επαναπροσδιορίζοντας την αγάπη ως περιορισμένη, και δημιουργώντας αντίσταση σε αυτό που δεν έχει όρια και κανένα αντίθετο.

Η παράξενη θεώρηση της εγωικής αγάπης - η ιδιαίτερη αγάπη - είναι ότι περιορίζεται σε ορισμένους ανθρώπους, μέρη, πράγματα και γεγονότα, αλλά δεν είναι διαθέσιμη για όλους · μόνο για εκείνους τους ιδιαίτερους που ικανοποιούν τις ανάγκες μου. Το εγώ μου λέει ότι αυτό που μου λείπει το έχετε εσείς, το οποίο χρειάζομαι για να είμαι πλήρης - ο ορισμός της ιδιαίτερης αγάπης - και ο λόγος που εσείς έχετε αυτό το *ιδιαίτερο* κάτι κι εγώ δεν το έχω είναι γιατί το πήρατε από μένα. Συνεπώς, εσείς και εγώ είμαστε σε μια κατάσταση διαρκούς αντίθεσης - η αρχή ή ο ένας ή ο άλλος. Ο προαναφερθείς τέταρτος νόμος του χάους συνοψίζει αυτή την κατάσταση:

Το εγώ δίνει αξία μόνο σε ό,τι παίρνει. Αυτό οδηγεί στον τέταρτο νόμο του χάους, ο οποίος, αν οι άλλοι γίνουν αποδεκτοί, πρέπει να είναι αληθινός. Αυτός ο φαινομενικός νόμος είναι η πεποίθηση ότι έχεις αυτό που έχεις πάρει. Σύμφωνα με αυτόν, η απώλεια κάποιου γίνεται δικό σου κέρδος... οι εχθροί δεν δίνουν πρόθυμα ο ένας στον άλλον, ούτε θα ήθελαν να επιδιώξουν να μοιραστούν τα πράγματα που θεωρούν ότι έχουν αξία. Και αυτά που οι εχθροί σου θέλουν να κρατήσουν μακριά από σένα πρέπει να αξίζουν να τα έχεις, διότι τα κρατούν κρυφά από την θέασή σου.

Εδώ φαίνονται πως αναδύονται όλοι οι μηχανισμοί της παράνοιας: ο «εχθρός» που ισχυροποιείται κρατώντας κρυφή την πολύτιμη κληρονομιά που θα έπρεπε να είναι δική σου · η δικαιολογημένη θέση σου και επίθεση γι' αυτό που σου έχουν στερήσει · και η αναπόφευκτη απώλεια που πρέπει να υποστεί ο εχθρός για να σωθείς εσύ. (Κ-23.ΙΙ.9:1-4,6-10:1)

Έτσι είμαστε διαρκώς σε σύγκρουση μεταξύ μας και με τον κόσμο. Χρειάζεται να παίρνω πάντα αυτό το *ιδιαίτερο* κάτι από έξω, το οποίο μου λείπει και που πιστεύω κρυφά ότι είναι δικό μου. Επιπλέον, ξέρω ότι δεν θα μου το δώσετε αν δεν το πληρώσω, πράγμα που σημαίνει ότι εσείς και εγώ είμαστε ξανά σε μια αιώνια κατάσταση πολέμου: εγώ, αδίκως, πρέπει να σας πληρώσω για αυτό που κρυφά πιστεύω ότι ανήκει σε μένα · και εσείς πιστεύετε ότι είναι το ίδιο άδικο για σας. Όταν αυτή η τρελή συμφωνία παίζεται με τον Θεό, παίρνει τη μορφή της αποπληρωμής της αμαρτίας μας στον Θεό, ότι η σωτηρία επιτυγχάνεται μέσα από μια ζωή πόνου που πιστεύουμε ότι Αυτός ζητά από μας.

(2:1) Τότε ο φόβος συνδέεται με την αγάπη, και τα αποτελέσματα του γίνονται το κληροδότημα του νου που πιστεύει πως ό,τι έφτιαξε είναι αλήθεια.

Ο φόβος συνδέεται με την αγάπη επειδή έχουμε καταλήξει να πιστεύουμε ότι αν δεν δώσουμε στον Θεό αυτό που μας ζητάει, θα καταστραφούμε. Ένας λόγος για τον οποίο γράφτηκε η Βίβλος είναι για να διατηρηθεί ο παρανοϊκός εγωικός τρόπος σκέψης, γιατί μιλά ξεκάθαρα για τις απαιτήσεις του εγωικού Θεού. Πράγματι, είναι αδύνατο να τη διαβάσετε και να μην τρομοκρατηθείτε. Μας λέει με διάφορους τρόπους ότι εάν περάσουμε τη νοητή γραμμή του Θεού που χωρίζει τα ερίφια από τα πρόβατα, θα καταστραφούμε (κατά Ματθαίον 25:31-46). Πώς λοιπόν ο φόβος να μην συνδέεται με την αγάπη;

Ο φόβος μας οδηγεί στα πολυάριθμα επώδυνα αποτελέσματα της ζωής μας, τα οποία βιώνονται να είναι ολοφάνερα πραγματικά. Έτσι, η υπαρξή μας ως άτομα ενισχύεται, καθώς επίσης κι όλα όσα έχουμε κάνει εδώ. Ο φόβος έχει γίνει πραγματικότητα επειδή η αμαρτία μας έχει γίνει πραγματικότητα. Η αμαρτία απαιτεί τιμωρία · και η τιμωρία σημαίνει ότι ο φόβος μας είναι

δικαιολογημένος. Τα ευάλωτα και γεμάτα-φόβο σώματά μας, μαρτυρούν την πραγματικότητα αυτής της παραφροσύνης.

(2:2) Αυτές οι εικόνες, χωρίς καμιά πραγματικότητα στ' αλήθεια, φέρουν μαρτυρίες για τον φόβο προς τον Θεό, ξεχνώντας ότι αφού Εκείνος είναι Αγάπη, πρέπει να είναι και χαρά.

Αν είμαστε ειλικρινείς με τους εαυτούς μας, θα συνειδητοποιήσουμε ότι οι ζωές μας δεν είναι χαρούμενες. Οποίες και αν είναι οι χαρές που νομίζουμε ότι μπορούμε να κλέψουμε από τους άλλους ή από τα πράγματα στον κόσμο, ποτέ δεν διαρκούν. Αυτό πρέπει να μας λέει, αν έχουμε έναν αληθινά ανοιχτό νου, ότι αυτή η ζωή της εναλλαγής μεταξύ της χαράς και του πόνου, με μεγαλύτερη έμφαση στον τελευταίο, δεν μπορεί να είναι του Θεού επειδή η δική Του χαρά είναι αιώνια. Δεν αυξάνεται ούτε μειώνεται από τις διακυμάνσεις του κόσμου.

(2:3-5) Αυτό το βασικό σφάλμα θα προσπαθήσουμε να φέρουμε στην αλήθεια σήμερα, και να διδάξουμε τον εαυτό μας:

Ο Θεός εφόσον είναι Αγάπη, είναι επίσης κι ευτυχία.

Αν Τον φοβάμαι σημαίνει πως φοβάμαι την χαρά.

Ο Ιησούς μας λέει: «Μη μου λέτε ότι αγαπάτε τον Θεό. Εάν το κάνετε, θα εξακολουθούσατε να είστε μαζί Του. Αν νομίζετε ότι βρίσκεστε εδώ σ' αυτό τον κόσμο, είναι εξαιτίας του φόβου». Είναι σημαντικό να κατανοούμε, να ασκούμε και να ζούμε τα *Μαθήματα Θαυμάτων*, να είμαστε ειλικρινείς με τον Ιησού για ό,τι συμβαίνει μέσα μας και να σταματήσουμε να προσποιούμαστε ότι μπορούμε κρατήσουμε μυστικά από αυτόν. Καθώς αυτός βρίσκεται μέσα μας, κρατάμε μυστικά μόνο από τον εαυτό μας. Αυτό ποτέ δεν θα λειτουργήσει και σίγουρα δεν θα μας κάνει χαρούμενους. Αυτός είναι ο λόγος που μας προτρέπει, με λόγια που έχουμε ήδη αναφέρει:

Παρατήρησε προσεκτικά και δες τι είναι αυτό που ζητάς πραγματικά. Να είσαι απόλυτα ειλικρινής με τον εαυτό σου σε αυτό, διότι δεν πρέπει να κρύβουμε τίποτα ο ένας από τον άλλον. (Κ-4.III.8:1-2)

... Αναλογίσου με ειλικρίνεια τι έχεις σκεφτεί που δεν θα είχε σκεφτεί ο Θεός, και τι δεν έχεις σκεφτεί που ο Θεός θα ήθελε να σκεφτείς. Ψάξε ειλικρινά για αυτό που έχεις κάνει και ανάλογα και γι' αυτό που δεν έκανες, και έπειτα άλλαξε το νου σου ώστε να σκέφτεται μαζί με το Νου του Θεού. Αυτό μπορεί να σου φαίνεται δύσκολο να το κάνεις, αλλά είναι πολύ πιο εύκολο από το να προσπαθείς να σκεφτείς εναντίον του. (Κ-4.IV.2:4-6)

Η διαδικασία να φέρουμε τα σκοτεινά μας μυστικά της ενοχής και του φόβου στην γεμάτη φως συγχώρεση του Ιησού, είναι ο τρόπος που μαθαίνουμε ότι «Ο Θεός εφόσον είναι αγάπη, είναι επίσης κι ευτυχία».

(2:6-7) Άρχισε τις ασκήσεις σου σήμερα με αυτή την σκέψη, η οποία διορθώνει την ψευδή πεποίθηση ότι ο Θεός είναι φόβος. Επίσης τονίζει ότι η ευτυχία σου ανήκει, διότι Εκείνος είναι αυτό που είναι.

Βλέπουμε ξανά την έμφαση που δίνεται στην αναίρεση των ψευδών πεποιθήσεων μας. Αυτά τα μαθήματα, όπως είδαμε, δεν προορίζονται να είναι δηλώσεις τις οποίες μπορούμε να χρησιμοποιήσουμε για να σιωπήσουμε την ενοχή ή το φόβο του εγώ, αλλά για να εκφράσουμε την αλήθεια, στην οποία φέρνουμε τον εσφαλμένο τρόπο σκέψης μας. Σε αυτό το μάθημα η ψευδής πεποίθηση είναι ο φόβος · στα προηγούμενα μαθήματα ήταν τα βάσανα και ο πόνος.

(3:1) Άφησε αυτή την διόρθωση να τοποθετηθεί μέσα στο νου σου στην αρχή κάθε ώρας σήμερα.

Η διόρθωση, μέσω της παρουσίας του Ιησού, είναι ήδη στο νου μας, αλλά πρέπει να επιλέξουμε να την δεχτούμε έχοντας επίγνωση. Η ενοχή, η αμαρτία, ο τρόμος, η μυστικότητα και η ιδιαιτερότητά μας είναι τρόποι που μας εμποδίζουν να θυμόμαστε αυτή τη στοργική σκέψη. Η μικρή προθυμία να φέρουμε σε αυτόν αυτές τις μυστικές σκέψεις - τουλάχιστον μία φορά την ώρα - είναι το μόνο που μας ζητάει.

(3:2-7) Έπειτα καλωσόρισε όλη την ευτυχία που φέρνει καθώς η αλήθεια αντικαθιστά τον φόβο, και η χαρά γίνεται αυτό που προσδοκείς ότι θα λάβει την θέση του πόνου. Εφόσον ο Θεός είναι Αγάπη, θα σου δοθεί. Ενίσχυε αυτή την προσδοκία τακτικά όλη την ημέρα, και ησύχασε όλους σου τους φόβους με αυτή την διαβεβαίωση, την ευγενική και απόλυτα αληθινή:

Ο Θεός εφόσον είναι Αγάπη, είναι επίσης κι ευτυχία.

Και η ευτυχία είναι αυτό που αναζητώ σήμερα.

Δεν γίνεται ν' αποτύχω, διότι αναζητώ την αλήθεια.

Το θέμα που επισημαίνω ξανά και ξανά - επειδή ο Ιησούς το επισημαίνει ξανά και ξανά - είναι ότι αυτά τα μαθήματα δεν σημαίνουν τίποτα εάν δεν τα εφαρμόζετε. Καθ' όλη τη διάρκεια της ημέρας πρέπει να έχετε επίγνωση του φόβου σας - που βρίσκεται σε άλλους τομείς, της ενοχής, της δυστυχίας ή του πόνου - διότι σε αυτή η στιγμή της επίγνωσης είναι που ζητάτε βοήθεια. Και πάλι, μην σιωπήσετε τη δυσφορία σας επαναλαμβάνοντας τον τίτλο του μαθήματος. Αντί γι' αυτό, φέρτε την ενόχλησή σας σε εκείνον που σας έδωσε αυτά τα λόγια, και αφήστε τον να σας υπενθυμίσει ότι αυτό που θέλετε είναι η Αγάπη του Θεού, γιατί επιτέλους αναγνωρίζετε το άθλιο υποκατάστατο που είχατε επιλέξει στη θέση του · ένα υποκατάστατο που δεν θέλετε πλέον να πάρει τη θέση της αληθινής ευτυχίας και της χαράς.

ΜΑΘΗΜΑ 104

Αναζητώ μόνο αυτό που μου ανήκει αληθινά

Καθώς ο Ιησούς συνεχίζει με το θέμα της ευτυχίας, μας λέει συγκεκριμένα να αφήσουμε αυτό που μας είπε το εγώ ότι είναι η αλήθεια, γιατί μόνο η πραγματική αλήθεια θα μας κάνει ευτυχισμένους.

(1:1) Η σημερινή ιδέα συνεχίζει με την σκέψη ότι η χαρά και η γαλήνη δεν είναι καθόλου άσκοπα όνειρα.

Ενδεχομένως να μπειτε στον πειρασμό όταν εργάζεστε με τα *Μαθήματα Θαυμάτων* να πιστέψετε πως όταν ο Ιησούς μιλά για την ειρήνη, τη χαρά και την ευτυχία μας, ότι είναι ανούσιες λέξεις που ακούγονται όμορφα, αλλά δεν λειτουργούν. Ωστόσο, δεν λειτουργούν επειδή δεν θέλουμε να λειτουργήσουν. Αν ήμασταν πραγματικά ειρηνικοί, χαρούμενοι και ευτυχισμένοι, δεν θα είμασταν πλέον οι δυστυχισμένοι και θυματοποιημένοι εαυτοί που νομίζουμε ότι είμαστε. Επομένως μας αρέσει να βρίσκουμε ενοχή στους άλλους, το οποίο ενισχύει την παρουσία της σε μας και αποδεικνύουμε ότι εμείς έχουμε δίκιο και ο Ιησούς κάνει λάθος.

(1:2-5) Είναι δικαίωμά σου, επειδή είσαι αυτό που είσαι. Έρχονται σε σένα από τον Θεό που δεν γίνεται να αποτύχει να σου δώσει αυτό που θέλει. Όμως πρέπει να υπάρχει ένα μέρος έτοιμο να δεχτεί τα δώρα Του. Αυτά δεν γίνονται ευπρόσδεκτα με χαρά από ένα νου που στην θέση που ανήκουν τα δώρα Εκείνου, αυτός έχει τοποθετήσει τα δώρα που έχει φτιάξει ο ίδιος σαν υποκατάστατα των δικών Του δώρων.

Η κατάσταση - «Όμως πρέπει να υπάρχει ένα μέρος έτοιμο» - δεν είναι κάτι που ο Θεός καθορίζει, μια κατάσταση στην οποία πρέπει να προσφύγουμε διαφορετικά Αυτός δεν θα μας αγαπά. Πράγματι δεν μπορούμε να γνωρίσουμε ότι είμαστε το αγαπημένο παιδί του Θεού του οποίου οι αμαρτίες έχουν αναιρεθεί, όσο αγαπάμε τα δώρα που φτιάξαμε εμείς. Με άλλα λόγια, η ευθύνη επανέρχεται σε εμάς, ένα θέμα που διατυπώνεται ξανά και ξανά σε αυτό το μάθημα. Είναι σύντομο, αλλά αυτό που λέγεται επανειλημμένα στο μάθημα είναι ότι για να μπορέσουμε να βιώσουμε την αλήθεια, πρέπει να αφήσουμε πρώτα αυτό που πιστέψαμε ότι ήταν η αλήθεια. Τα *Μαθήματα Θαυμάτων* συνεπώς μας βοηθούν να αποκαταστήσουμε στο νου την δύναμη που έχει να επιλέξει ενάντια στον Θεό, να καταλάβουμε το λάθος, και στη συνέχεια να το διορθώσουμε επιλέγοντας τον Ιησού ως δάσκαλό μας. Η αγάπη του μας διδάσκει να φέρουμε την ψευδή εικόνα του εαυτού μας στην αλήθεια αυτού που είμαστε: Ο άγιος Υιός του Θεού.

Ο Ιησούς συνεχίζει με την ίδια σκέψη:

(2:1) Σήμερα ας αποβάλουμε όλα τα ανούσια δώρα που έχουμε φτιάξει εμείς και τα έχουμε τοποθετήσει πάνω στον ιερό βωμό όπου ανήκουν τα δώρα του Θεού.

Ο Ιησούς δεν μπορεί να μας δώσει τα δώρα της αγάπης του Θεού μέχρι να του δώσουμε πρώτα τα δικά μας δώρα της αμαρτίας, της ενοχής και της ιδιαιτερότητας. Ανταλλάσσουμε τα δώρα που φτιάξαμε, για την αγάπη που αυτός κρατά για μας. Αυτός δεν μπορεί να τα πάρει από τα χέρια μας, γιατί είναι δική μας ευθύνη να τα δώσουμε σε αυτόν. Γι' αυτό η συγχώρεση δεν είναι κάτι που κάνουμε εμείς, ούτε κάτι που κάνει ο Ιησούς - το κάνουμε μαζί. Αυτό σημαίνει ότι πρέπει να φέρουμε σε αυτόν - με την γλώσσα που χρησιμοποιείται στο τέλος του κειμένου - τις «μυστικές αμαρτίες και τα κρυμμένα μίσση» μας (Κ-31.VIII.9: 2). Ένα όμορφο απόσπασμα από τα «Δώρα του Θεού» εκφράζει το κάλεσμα του Ιησού:

... Ανοίξτε τα χέρια σας και δώστε μου όλα τα πράγματα που έχετε κρατήσει ενάντια στην αγιότητά σας και φυλάξατε για να συκοφαντήσετε τον Υιό του Θεού... Δώστε μου αυτά τα άχρηστα πράγματα τη στιγμή που τα βλέπετε μέσα από τα μάτια μου και καταλάβετε το κόστος τους... Τα παίρνω από σας με χαρά, βάζοντάς τα δίπλα στα δώρα του Θεού που Αυτός έχει τοποθετήσει στο βωμό για τον Υιό Του. Και σας τα δίνω για να αντικαταστήσουν εκείνα που μου δώσατε για να σώσετε τον εαυτό σας. Αυτά είναι τα δώρα που σας ζητώ και μόνο αυτά. Γιατί, καθώς τα δέχεστε, φτάνετε σε μένα, και στη συνέχεια μπορώ να έρθω σε εσάς ως σωτήρας. Τα δώρα του Θεού είναι στα χέρια μου, να τα δώσω σε οποιονδήποτε θα ανταλλάξει τον κόσμο για τον Ουρανό. Χρειάζεται μόνο να καλέσετε το όνομά μου και να μου ζητήσετε να δεχτώ το δώρο του πόνου με χέρια που θα ακουμπήσουν τα δικά μου... Στα χέρια μου είναι όλα όσα θέλετε και χρειάζεστε και ελπίζετε να βρείτε ανάμεσα στα φθαρμένα παιχνίδια της γης. Τα παίρνω όλα από εσάς και αυτά εξαφανίζονται. Και τώρα λάμπουν σε έναν τόπο όπου κάποτε στέκονταν, εκεί υπάρχει μια πύλη για έναν άλλο κόσμο μέσα από την οποία μπαίνουμε στο Όνομα του Θεού.

(Τα δώρα του Θεού, σελ. 118, 119)

Το υπόλοιπο της παρούσας παραγράφου είναι μια επεξήγηση των δώρων του Θεού προς εμάς, που έχουν κρατηθεί για μας από την αγάπη του Ιησού:

(2:2-3) Τα δικά Του δώρα είναι που μας ανήκουν πραγματικά. Τα δικά Του είναι δώρα που είναι κληρονομιά μας από πριν υπάρξει χρόνος, και θα είναι ακόμα δικά μας όταν ο χρόνος περάσει στην αιωνιότητα.

Αυτά είναι τα δώρα της ζωής μας ως Χριστός: αγάπη, απεριόριστη ελευθερία, δημιουργία και αιώνια ζωή.

(2:4) Δικά Του είναι τα δώρα που βρίσκονται μέσα μας τώρα, διότι είναι αιώνια.

Μέσα στο νου μας που ονειρεύεται ο Ιησούς είναι η παρουσία που μας θυμίζει την αλήθεια που υπάρχει εκεί, παρόλο που έχουμε φύγει μακριά από αυτήν. Η ελεύθερη βούλησή μας μέσα στο όνειρο έχει δύναμη μόνο μέσα στο όνειρο. Τα δώρα του Θεού παραμένουν έξω από το όνειρο, εκεί που δεν έχει δύναμη το εγώ:

... Η Βασιλεία των Ουρανών είναι τέλεια ενωμένη και τέλεια προστατευμένη, και το εγώ δεν θα επικρατήσει αντί αυτής. (Κ-4.III.1:12)

(2:5-6) Και δεν χρειάζεται να περιμένουμε για να τα έχουμε. Μας ανήκουν σήμερα.

Ο παραδοσιακός Χριστιανισμός, καθώς και άλλες θρησκείες, διδάσκουν ότι υποφέρουμε τώρα για να λάβουμε την Αγάπη του Θεού στη μετά θάνατον ζωή ως ανταμοιβή για τη θυσία μας. Όπως γνωρίζουμε, ένα σημαντικό θέμα στα *Μαθήματα Θαυμάτων* είναι ότι η σωτηρία είναι τώρα, καθώς δεν υπάρχει κάποιο μέλλον για το οποίο πρέπει να προετοιμαστούμε:

Η σωτηρία είναι άμεση... Γιατί το θαύμα είναι τώρα. Στέκεται ήδη εδώ, στην παρούσα ευλογία, μέσα στο μόνο διάστημα του χρόνου που η αμαρτία και ο φόβος έχουν παραβλέψει, αλλά που είναι το μόνο που υπάρχει για τον χρόνο.

Η διεκπεραίωση όλης της διόρθωσης δε χρειάζεται καθόλου χρόνο. (Κ-26.VIII.3:1· 5:8-6:1)

Είναι μόνο η ενοχή μας, που γεννήθηκε στο παρελθόν, η οποία απαιτεί να αποπληρώσουμε τον Θεό στο «παρόν» για την ελπίδα της μελλοντικής σωτηρίας. Ο Ιησούς, όμως, με χαρά μας λέει ότι δεν πρέπει να περιμένουμε τα δώρα του Ουρανού (Εργ-131.6:1) · χρειάζεται απλώς να τα δεχτούμε τώρα.

(3:1) Γι' αυτό επιλέγουμε να τα έχουμε τώρα, και να ξέρουμε ότι επιλέγοντας αυτά στην θέση εκείνων που είχαμε φτιάξει εμείς, ενώνουμε την θέλησή μας με την Θέληση του Θεού, και τις αναγνωρίζουμε σαν ένα και το αυτό.

Ο Ιησούς ακόμα μια φορά δίνει έμφαση στην λειτουργία που έχουν οι νόες μας να επιλέγουν. Η έμφαση δεν δίνεται στα θαυμάσια δώρα, γιατί αυτά δεν σημαίνουν τίποτα αν δεν ξέρουμε ότι μπορούμε να τα επιλέξουμε. Ο σκοπός των *Μαθημάτων Θαυμάτων* είναι να μας βοηθήσουν να επιλέξουμε αυτά τα δώρα επιλέγοντας ενάντια στα άθλια υποκατάστατα του εγώ. Οι λέξεις που περιγράφουν αυτά τα δώρα είναι υπέροχες και παρηγορητικές, αλλά δεν μας βοηθούν, αφού δεν γνωρίζουμε το φόβο μας. Ο Ιησούς έτσι μας υπενθυμίζει ότι φοβόμαστε την αγάπη, και μας διδάσκει ότι είναι η έλξη για αυτόν το φόβο, ο οποίος γεννήθηκε από την ανάγκη να διατηρήσουμε την ατομικότητά μας, που κρατά τα δώρα του Θεού χωρία από εμάς. Από τη στιγμή που γνωρίσουμε ότι πήραμε την απόφαση να φοβόμαστε, μπορούμε να αναιρέσουμε το λάθος μας και να επιλέξουμε ξανά, το οποίο αντικατοπτρίζει την αναγνώριση ότι η δική μας θέληση και του Θεού είναι μια.

(3:2-4) Οι μεγαλύτερες περιόδους άσκησης σήμερα, τα πέντε λεπτά ανά ώρα που δίνουμε στην αλήθεια για την σωτηρία σου, θα πρέπει ν' αρχίζουν έτσι:

Αναζητώ μόνο αυτό που μου ανήκει αληθινά,

Και η χαρά και η γαλήνη είναι κληρονομιά μου.

Έπειτα άφησε κατά μέρος τις συγκρούσεις του κόσμου που προσφέρει άλλα δώρα και άλλους στόχους φτιαγμένους από ψευδαισθήσεις, ψάχνοντας παντού για μαρτυρίες αυτών των δώρων αναζητώντας τες σε ένα κόσμο των ονείρων.

Θυμηθείτε, ο Ιησούς δεν λέει ότι θα πάρει τις συγκρούσεις μας μακριά από μας. Αντίθετα, εμείς πρέπει να τις αφήσουμε στην άκρη, πράγμα που σημαίνει να εξετάσουμε την ανάγκη μας να είμαστε σε σύγκρουση και πόνο: ένοχοι, θυμωμένοι και καταθλιπτικοί. Αυτή είναι η μυστική έλξη του εγώ, και είναι δική μας ευθύνη να επιλέξουμε έλξεις διαφορετικές από εκείνες της ιδιαιτερότητας, τα «άλλα δώρα» που προσφέρει ο κόσμος. Τώρα επιλέγουμε να εφαρμόσουμε τις ασκήσεις που θα αποκαταστήσουν στην επίγνωσή μας τα αληθινά δώρα της χαράς και της ειρήνης - της κληρονομιάς μας - που ευτυχώς μας περιμένουν.

Ο Ιησούς συνεχίζει επαναλαμβάνοντας το ίδιο θέμα:

(4:1) Όλα αυτά σήμερα τα παραμερίζουμε, και αναζητούμε στην θέση τους αυτό που είναι αληθινά δικό μας, καθώς ζητούμε να αναγνωρίσουμε αυτά που μας έχει δώσει ο Θεός.

Ο μόνος τρόπος που έχει νόημα να ζητήσω βοήθεια για να αναγνωρίσω τα δώρα του Θεού που είναι γεμάτα αγάπη, είναι να πω ότι είμαι πρόθυμος να παραιτηθώ από την ιδιαιτερότητα που βάζω στη θέση τους. Αυτό είναι που εννοεί ο Ιησούς αργότερα στο βιβλίο εργασιών όταν μιλάει για την ειρήνη του Θεού: «Το να λες αυτά τα λόγια δεν είναι τίποτα. Αλλά το να εννοείς αυτά τα λόγια είναι τα πάντα» (Εσγ.185.1:1-2). Αν εννοώ σοβαρά ότι θέλω να είμαι μαζί με τον Ιησού και να βιώσω την αγάπη του, πρέπει να είμαι πρόθυμος να βάλω στην άκρη τις απαιτήσεις της ιδιαιτερότητάς μου. Ή σίγουρα, ως πρώτο βήμα, πρέπει να είμαι πρόθυμος να αναγνωρίσω ότι πρόκειται για απαιτήσεις της ιδιαιτερότητας, σκοπός της οποίας είναι να κρατήσει μακριά την αγάπη του Ουρανού. Αυτό εξασφαλίζει ότι δεν εξαπατώ τον εαυτό μου όταν σκέφτομαι ότι θέλω πραγματικά την αγάπη του Ιησού. Θα μπορούσα να του πω, για παράδειγμα: «Δεν θέλω την αγάπη σου ακόμη · ίσως αύριο, αλλά τώρα θέλω την ιδιαιτερότητα μου. Αυτή έρχεται πρώτη». Τουλάχιστον αυτή είναι μια ειλικρινής δήλωση, που σημαίνει ότι δεν θα υπάρχει ενοχή. Χωρίς ενοχή, αφήνω ανοιχτή την πόρτα του νου μου για να εισέλθει ο Ιησούς και να με βοηθήσει. Αυτό λέει ο ίδιος στην επόμενη πρόταση:

(4:2) Καθαρίζουμε ένα ιερό χώρο μέσα στο νου μας ενώπιον του βωμού Του, εκεί όπου τα δικά Του δώρα της χαράς και της γαλήνης είναι ευπρόσδεκτα, και στον οποίο ερχόμαστε για να βρούμε αυτά που μας έχουν δοθεί από Αυτόν.

Ο βωμός είναι μέσα στο νου μας. Όποτε ο Ιησούς χρησιμοποιεί αυτόν τον όρο, να τον σκέφτεστε ως τον λήπτη των αποφάσεων, ο οποίος μπορεί να επιλέξει να έχει το νου του ως ένα βωμό που στάζει με αίμα - όταν επιλέγει να προσκυνήσει το εγώ - ή ένα βωμό που ακτινοβολεί την αγάπη και το φως του Θεού, όταν επιλέγει τον Ιησού ως δάσκαλό του. Μας ζητά λοιπόν να καθαρίσουμε το νου μας, φέρνοντας σ' αυτόν το χάος - την πίστη μας στην αμαρτία, την ενοχή, την μυστικότητα και τη ντροπή - έτσι ώστε το φως της αγάπης του να το απομακρύνει με την δική του λάμψη. Έτσι, ο νους μας, καθαρισμένος από την αμαρτία, γίνεται η ιερή υπενθύμιση του χαρούμενου φωτός του Χριστού που είναι η αληθινή και μοναδική μας πραγματικότητα:

... Ο ιερότερος των βωμών έχει στηθεί εκεί όπου κάποτε πίστευες ότι είναι η αμαρτία. Και εδώ κάθε φως του Ουρανού έρχεται, για να αναζωπυρωθεί και να αυξηθεί η χαρά του. Γιατί εδώ αυτό που

ήταν χαμένο επαναφέρεται σε αυτά, και όλη η ακτινοβολία τους ολοκληρώνεται ξανά. (Κ-26.ΙV.3:6-8)

(4:3-4) Ερχόμαστε με εμπιστοσύνη σήμερα, γνωρίζοντας ότι αυτό που μας ανήκει αληθινά, είναι αυτό που Εκείνος δίνει. Και δεν επιθυμούμε τίποτα άλλο, γιατί τίποτα άλλο δεν μας ανήκει αληθινά.

Ο Ιησούς μας λέει για άλλη μια φορά ότι για να έχουμε τα δώρα του Θεού και να δεχτούμε την αγάπη Του και την αλήθεια, πρέπει να αφήσουμε οτιδήποτε άλλο επιθυμούμε. Δεν μπορούμε να έχουμε την αγάπη χωρίς να σταματήσουμε να επενδύουμε στο φόβο, τον πόνο και την ιδιαιτερότητα.

Ο Ιησούς κλείνει το μάθημα επαναλαμβάνοντας αυτά που έχει ήδη πει έξι, επτά και οκτώ φορές σε αυτό το πολύ σύντομο μάθημα:

(5:1-2) Έτσι ελευθερώνουμε τον δρόμο γι' Αυτόν απλά αναγνωρίζοντας ότι το Θέλημά Του έχει ήδη γίνει, και ότι η χαρά και η γαλήνη μας ανήκουν ως αιώνια δώρα Του. Δεν θα αφήσουμε τον εαυτό μας να τα χάσει από τα «μάτια» του ανάμεσα στις ώρες που ερχόμαστε να τα αναζητήσουμε εκεί όπου Αυτός τα έχει τοποθετήσει.

Έχουμε τη δύναμη να μην δούμε αυτά τα δώρα, βρίσκοντας ελκυστικό το δώρο της ιδιαιτερότητας. Αλλά είναι επίσης δική μας η δύναμη να καθαρίσουμε από το νου μας τα εμπόδια που έχει βάλει το εγώ στην αλήθεια. Έτσι αφιερώνουμε αυτήν την ημέρα στην εξάσκηση που θα φέρει ακόμη πιο κοντά το χρόνο που θα γίνει η αμετάκλητη επιλογή της ειρήνης και της χαράς.

(5:3-5) Και όσο πιο συχνά μπορούμε ας θυμόμαστε:

Αναζητώ μόνο αυτό που μου ανήκει αληθινά.

Τα δώρα του Θεού, η χαρά και η γαλήνη, είναι τα μόνα που θέλω.

Όταν μπαίνουμε στον πειρασμό κατά τη διάρκεια της ημέρας να μην είμαστε χαρούμενοι και ειρηνικοί, αντί να κατηγορούμε τους εαυτούς μας ή κάποιον άλλον, πρέπει να αντιληφθούμε αντ' αυτού: «Με έλκει να αισθάνομαι αναστατωμένος γιατί δεν θέλω να θυμηθώ τη ένδοξη αλήθεια του Ποιός είμαι. Η λάμψη της ατομικότητάς μου είναι η αιτία της στενοχώριας μου». Όταν κοιτάζουμε ξεκάθαρα την κατάσταση, δεν θα έχει κανένα νόημα. Η αρχική επιλογή να είμαστε ένα ιδιαίτερο άτομο, μας είπε το εγώ, ότι ήταν για να μας κάνει ευτυχισμένους, αλλά τώρα βλέπουμε ότι το εγώ σκέψης δεν μας έκανε καθόλου ευτυχισμένους · το αντίθετο. Τα μάτια μας ανοίγουν, βλέπουμε την αιτιώδη σχέση που υπάρχει ανάμεσα στην απόφαση που πήραμε και τη δυστυχία μας: το αίσθημα της αναστάτωσης είναι το *αποτέλεσμα*, και η πεποίθηση ότι το να είμαστε μόνοι θα μας κάνει ευτυχισμένους είναι η *αιτία* του. Έχουμε επίγνωση τελικά ότι η επιλογή μας υπέρ του εγώ αντανάκλα την τρελή σκέψη που μας εμπόδιζε να αναζητήσουμε τον άλλο Δάσκαλο. Έτσι, είμαστε ευγνώμονες για το ότι κάναμε λάθος και μαθαίνουμε ότι υπάρχει Ένας ο Οποίος έχει δίκιο, καθώς με προθυμία διεκδικούμε τα δώρα της χαράς και της ειρήνης που είναι η αληθινή μας κληρονομιά ως Υιός του Θεού.

ΜΑΘΗΜΑ 105

Η ειρήνη και η χαρά του Θεού είναι δικές μου

Στο πλαίσιο της «αναίρεσης», ο Ιησούς μας διδάσκει εδώ για τον παράξενο τρόπο που αντιλαμβάνεται το εγώ την προσφορά. Παρόλο που δεν χρησιμοποιεί τη λέξη *ιδιαιτερότητα*, αυτή είναι το θέμα στο οποίο αναφέρεται - η διαπραγμάτευση να δώσω για να πάρω: σας δίνω κάτι, έτσι ώστε ως αντάλλαγμα να πάρω πίσω κάτι. Εάν σας δώσω περισσότερο από ό,τι πραγματικά θέλω να δώσω, τότε χάνω. Ο συχνά αναφερόμενος τέταρτος και πέμπτος νόμος του χάους (Κ-23.ΙΙ.9-13) είναι από τις πιο ξεκάθαρες εκφράσεις αυτής της εγωικής δυναμικής, της έλλειψης και του μίσους.

(1:1-2) Η ειρήνη και η χαρά του Θεού είναι δικές σου. Σήμερα θα τις δεχτούμε γνωρίζοντας ότι μας ανήκουν.

Τις δεχόμαστε, όταν δεν δεχόμαστε πλέον τα εγωικά υποκατάστατα. Αφήνοντας τα εμπόδια της ιδιαιτερότητας, είναι ο τρόπος που θυμόμαστε ότι η ειρήνη και η χαρά του Θεού είναι δικές μας.

(1:3-4) Και θα προσπαθήσουμε να καταλάβουμε ότι αυτά τα δώρα αυξάνονται καθώς τα λαμβάνουμε. Δεν μοιάζουν με τα δώρα που μπορεί να δώσει ο κόσμος, στα οποία ο δότης χάνει καθώς δίνει το δώρο · και ο αποδέκτης γίνεται πλουσιότερος από την απώλειά του δότη.

Αυτή η εγωική αρχή αντικατοπτρίζεται στον τέταρτο νόμο του χάους: «έχεις αυτό που έχεις πάρει» (Κ-23.ΙΙ.9:3). Το εγώ μας λέει: «Αν έχεις ειρήνη και χαρά, πρέπει να τα έχεις κλέψει, διότι αν τα έχεις, κάποιος άλλος δεν τα έχει. Επομένως δεν αξίζεις να είσαι ευτυχισμένος, επειδή είσαι ο κλέφτης που κλέβει αυτό που δεν είναι δικό σου». Αυτός είναι ο λόγος που η ευτυχία είναι αφόρητη. Οι άνθρωποι μπορεί να αντέχουν να είναι χαρούμενοι για λίγο, αλλά όχι για πολύ · η ενοχή τους, τους λέει ότι δεν το αξίζουν. Όλοι μοιράζονται αυτό τον τρελό τρόπο σκέψης. Αυτό το μάθημα επομένως διορθώνει την εγωική παραφροσύνη, διδάσκοντας ότι τα δώρα του Θεού, η ευτυχία, η ειρήνη και η χαρά, αν είναι δικά μας, είναι και όλων των άλλων. Δεν μπορούν να κλαπούν ή να εξαγορασθούν, αλλά απλώς να γίνουν αποδεκτά. Καθώς τα δώρα του Θεού βρίσκονται σε όλους, κανείς δεν χάνει και όλοι κερδίζουν. Δεν μπορεί να είναι διαφορετικά αν ο Θεός είναι αγάπη, γιατί η αγάπη είναι τέλεια ενιαιότητα.

(1:5) Αυτά δεν είναι δώρα, παρά δοσοληψίες βασισμένες στην ενοχή.

Αυτός είναι ο πυρήνας της ιδιαιτερότητας: «δοσοληψίες βασισμένες στην ενοχή». Σας δίνω τα δώρα μου με αντάλλαγμα τα δικά σας. Ωστόσο, τα δικά μου είναι ασήμαντα αφού έρχονται από μένα, τα οποία ήδη κρίνω ως ασήμαντα, ενώ τα δικά σας είναι πολύτιμα γιατί μου προσφέρουν αυτό που θέλω. Συνεπώς, η εγγενής ενοχή μου ως διαχωρισμένο εγώ, ενισχύεται ακόμα περισσότερο από την κλοπή μου, ανταλλάσσοντας κάποιο δώρο που έχει αξία για κάποιο μικρή ή άνευ αξίας. Έχουμε ήδη αναφέρει το ακόλουθο απόσπασμα από το κείμενο που αφορά τις περίεργες δοσοληψίες του εγώ, αλλά ακόμα μια ανάγνωση σίγουρα μπορεί να χρησιμεύσει:

Το πιο περίεργο από όλα είναι η ιδέα του εαυτού που το εγώ υιοθετεί στην ιδιαίτερη σχέση. Αυτός ο «εαυτός» αναζητά την σχέση για να ολοκληρωθεί. Όμως όταν βρίσκει την ιδιαίτερη σχέση στην οποία νομίζει ότι μπορεί να το πετύχει αυτό, εγκαταλείπει τον εαυτό του και προσπαθεί να τον «ανταλλάξει» με τον εαυτό κάποιου άλλου. Αυτό δεν είναι ένωση, διότι δεν υπάρχει ούτε αύξηση, ούτε επέκταση. Ο κάθε σύντροφος προσπαθεί να θυσιάσει τον εαυτό που δεν θέλει, για έναν άλλο που νομίζει ότι θα προτιμούσε. Και νιώθει ένοχος για την «αμαρτία» που διαπράττει όταν παίρνει, και δεν δίνει τίποτα αξίας σε αντάλλαγμα. Πόση αξία μπορεί να θέσει σε έναν εαυτό που θα τον ξεφορτωθεί για να τον ανταλλάξει με έναν «καλύτερο»;

Ο «καλύτερος» εαυτός που αναζητεί το εγώ είναι πάντα κάποιος που είναι πιο ιδιαίτερος. Και όποιος φαίνεται ότι κατέχει έναν ιδιαίτερο εαυτό, τον «αγαπά» γι' αυτό που μπορεί να πάρει από αυτόν. (Κ-16.V.7:1-8:2)

Επομένως η ενοχή τρέφεται με τον εαυτό κάποιου άλλου, ενισχύοντας τη δική μας ακόρεστη δίψα και οδηγώντας την μηχανή της εγωικής ιδιαιτερότητας στο γεμάτο μίσος μονοπάτι της, στο φαύλο κύκλο μέχρι να εκσφενδονιστεί στο γκρεμό του θανάτου, παίρνοντας εμάς και τους αδελφούς μας μαζί στην αναπόφευκτη μοίρα μας.

(1:6) Το πραγματικό δώρο δεν περιέχει καμιά απώλεια.

Όταν είμαι στοργικός απέναντί σας, δεν χάνω τίποτα, γιατί δεν θυσιάζω χρόνο, ενέργεια ή τον εαυτό μου. Απλώς επιτρέπω να έρθει μέσα από εμένα η αγάπη του Ιησού · και καθώς αυτό συμβαίνει, αφαιρείται η ενοχή μου όπως και η δική σας. Χρειάζεται να εστιάσω μόνο στην απελευθέρωση της ενοχής η οποία εμποδίζει τη ροή της αγάπης. «Το πραγματικό δώρο δεν περιέχει καμιά απώλεια», και αυτό που δεν έχει απώλεια πρέπει να ωφελεί τη Υιότητα ως ένα, εσάς κι εμένα εξίσου.

(1:7-8) Είναι αδύνατον να κερδίσει κάποιος όταν ο άλλος χάνει. Αυτό υπαινίσσεται περιορισμό και ανεπάρκεια.

Αυτή η εγωική αρχή υπονοεί ότι υπάρχει κάποια ανεπάρκεια στον Θεό, όπως το εγώ προσπάθησε να αποδείξει αρχικά: Εγώ έχω την αγάπη και τη ζωή που λείπει από τον Θεό - ή ο ένας ή ο άλλος. Από εκεί προέρχεται η αρχή της έλλειψης του εγώ, που είναι η βάση για το δικό του σύστημα σκέψης της ενοχής, και ο κόσμος που προέκυψε από αυτό.

Η σκέψη ότι «κάποιος μπορεί να κερδίσει επειδή ο άλλος χάνει» αντιπαράτίθεται στο κείμενο με αυτό που ο Ιησούς αναφέρει ως «ο βράχος πάνω στον οποίο στηρίζεται η σωτηρία»: *κανείς δεν χάνει και ο καθένας κερδίζει* (Κ-25.VII.12). Το να πιστεύουμε ότι είμαστε σε αυτό τον κόσμο σημαίνει ότι πιστεύουμε ότι υπάρχουμε εδώ γιατί κλέψαμε από τον Θεό. Αυτός είναι ο θεμελιώδης νόμος του εγώ: *έχω τη ζωή που έχω πάρει. Η απώλεια του Θεού είναι το κέρδος μου*. Πρέπει λοιπόν να πιστεύουμε ότι αν είμαστε ευτυχισμένοι, ειρηνικοί ή χαρούμενοι, τα έχουμε κλέψει από κάποιον άλλο. Η λογική του εγώ, ακόμα μια φορά, είναι ότι αν αισθάνομαι ευτυχισμένος, κάποιος άλλος έχει χάσει. Οι νόμοι της ιδιαιτερότητας απαιτούν αυτήν την παραφροσύνη, και την υποστηρίζουν επίσης. Γι' αυτό παρευρίσκεται η ενοχή στην ευτυχία του κόσμου. Πράγματι, αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο η ενοχή βρίσκεται σε κάθε ιδιαίτερη σχέση. Η δική μου ευτυχία σημαίνει ότι αμάρτησα, και ελπίζω μάταια ότι κανείς δεν με είδε. Δεν είναι μόνο ότι θέλω να κρατήσω την ενοχή μου κρυφή από τον εαυτό μου, αλλά και απ' όλους τους άλλους, συμπεριλαμβανομένου του Ιησού. Αν ήξερε, οι αμαρτίες μου οπωσδήποτε θα τιμωρούνταν.

(2) Κανένα δώρο δεν δίνεται έτσι. Τέτοια «δώρα» δεν είναι παρά μια ανταλλαγή που περιμένει κάτι ακόμα πιο πολύτιμο σε αντίτιμο · ένα δάνειο με τόκο να ξεπληρωθεί στο ακέραιο · ένας προσωρινός δανεισμός, που έχει σκοπό να χρησιμοποιηθεί σαν ενέχυρο για να ξεπληρωθεί με κάτι περισσότερο από εκείνον που πήρε το δώρο. Αυτή η παράδοση παραμόρφωση για το τι σημαίνει να δίνεις, επικρατεί σε όλα τα επίπεδα του κόσμου που βλέπεις. Απογυμνώνει από κάθε νόημα όλα τα δώρα που δίνεις, και δεν αφήνει τίποτα σε αυτά που λαμβάνεις.

Αυτή είναι άλλη μια περιγραφή των ιδιαίτερων σχέσεων. Θέλω κάτι από εσάς, αλλά εσείς δεν το δίνετε επειδή κι εσείς δίνετε την ίδια μάχη με μένα. Πρέπει να είναι έτσι, επειδή δεν υπάρχουν έξω από την ιδιαιτερότητά μου, πρέπει να σας πληρώσω για αυτό που θέλω, γιατί και οι δύο παίζουμε με τους ίδιους κανόνες: θέλω να παραιτηθώ από όσο γίνεται λιγότερα και να πάρω όσο το δυνατόν

περισσότερα από την επένδυσή μου. Αυτό είναι το νόημα του «δανείου με τόκο να ξεπληρωθεί στο ακέραιο», ένα δώρο που δίνεται με την ελπίδα για «κάτι ακόμα πιο πολύτιμο σε αντίτιμο». Αυτά δεν είναι δώρα, αλλά τα τρελά παζάρια του εγώ που φτιάχτηκαν με ενοχή.

Μέσα από την ταλαιπωρία και τη δυστυχία μας, ελπίζουμε να πληρώσουμε τον Θεό επαρκώς ώστε να Τον κατευνάσουμε. Σε αντάλλαγμα, θέλουμε η συγχώρεσή Του να είναι μόνο για μας και όχι για τους άλλους, ώστε να επιστρέψουμε στον Ουρανό εις βάρος κάποιου άλλου: του μη-πιστού, του αιρετικού Χριστιανού, του κακού μαθητή των *Μαθημάτων Θαυμάτων*. Αυτή η εφαρμογή του *ή ο ένας ή ο άλλος* που εκφράζει μίσος υπήρξε στον πυρήνα του Χριστιανικού μηνύματος, ένα φαινόμενο που εξαπλώνεται επίσης γρήγορα σε όλο τον κόσμο των Μαθημάτων. Περιττό να πούμε ότι αυτό δεν είναι αγάπη ή δοτικότητα, γιατί μια τέτοια στάση υποδηλώνει μια πίστη στη θυσία - ο ένας κερδίζει, ο άλλος χάνει · ο ένας σώζεται, ο άλλος καταδικάζεται. Το σημαντικό είναι ότι αισθανόμαστε ανάξιοι της ευτυχίας ή της αγάπης, και ότι κρατιόμαστε μάταια από την ιδιαιτερότητα του εγώ για να κρύψουμε τον πόνο.

(3:1) Ένας μείζων στόχος αυτών των Μαθημάτων είναι να αναιρέσει την άποψη που έχεις όσον αφορά το να δίνεις, έτσι ώστε να μπορείς να λάβεις.

Το γνωρίζουμε αυτό από το κείμενο · και υπάρχουν πολλά μαθήματα στο βιβλίο εργασιών που εξετάζουν την αναίρεση της εγωικής αντίληψης του *να δίνεις για να λάβεις*. Για το εγώ είναι πάντα *ή ο ένας ή ο άλλος*. Μεγάλη έμφαση σε αυτό το θέμα δίνει το Μάθημα 108 «Το να δίνεις και να λαμβάνεις είναι ένα στην πραγματικότητα» και το Μάθημα 126 «Ό,τι δίνω δίνεται στον εαυτό μου» (Εργ.108, Εργ.126) · και υπάρχουν πολλά αποσπάσματα και στο κείμενο.* Μεταξύ άλλων, μπορούμε να αναφέρουμε την ακόλουθη διεισδυτική αναφορά στο κείμενο:

Μόνο αυτοί που έχουν μια αληθινή και διαρκή αίσθηση αφθονίας μπορούν να είναι αληθινά ευσπλαχνικοί... Για το εγώ, το να δίνεις οτιδήποτε υπονοεί ότι θα χρειαστεί να μείνεις χωρίς αυτό. Όταν συνδέεις την προσφορά με την θυσία, δίνεις μόνο διότι πιστεύεις ότι κατά κάποιο τρόπο θα πάρεις κάτι καλύτερο, και επομένως θα τα καταφέρεις και χωρίς αυτό που δίνεις. «Το να δίνεις για να πάρεις» είναι ένας νόμος του εγώ από τον οποίο είναι αδύνατον να ξεφύγεις, ο οποίος πάντα αξιολογεί τον εαυτό του σε σχέση με άλλα εγώ. Επομένως είναι συνεχώς υπέρ-απασχολημένος με την πίστη στην έλλειψη η οποία και το προκάλεσε... Το εγώ δεν δίνει ποτέ από αφθονία, διότι φτιάχτηκε ως υποκατάστατο αυτής. Γι' αυτό και η ιδέα του «παίρνω» εκδηλώθηκε στο σύστημα σκέψης του εγώ. (Κ-4.ΙΙ.6:1, 3-6· 7:3-4)

Το να ξεμάθουμε μια αρχή που αποτελεί το θεμέλιο της ίδιας της ύπαρξής μας απαιτεί αφοσίωση και επιμονή, χαρακτηριστικά που το βιβλίο εργασιών έχει ως στόχο να ενσταλάξει μέσα μας διδάσκοντάς μας πόσο ζωτικής σημασίας είναι αυτά για την επίτευξη της ευτυχίας μας.

(3:2) Γιατί το να δίνεις έχει γίνει μια πηγή φόβου, και έτσι επιθυμείς να αποφύγεις το μόνο μέσο με το οποίο μπορείς και να λάβεις.

Το να δίνω γίνεται μια πηγή φόβου γιατί πιστεύω ότι αυτό που δίνω είναι το να σας εξαπατήσω, επειδή δεν δίνω αγάπη αλλά ιδιαίτερη αγάπη και σίγουρα ελπίζω ότι από αυτό το παζάρεμα έχω πάρει ό,τι καλύτερο. Αυτό είναι κλοπή, για την οποία το εγώ μου επιμένει ότι θα δεχθεί επίθεση και τιμωρία. Γι' αυτό φοβάμαι. Ο μόνος τρόπος με τον οποίο μπορώ να λάβω χωρίς φόβο είναι να αναιρέσω το φόβο, το οποίο το καταφέρνω αναιρώντας την εξάρτησή μου να με κάνουν ευτυχισμένο οι νόμοι της ιδιαιτερότητας. Απελευθερώνομαι απ' αυτή την εξάρτηση με την εξέταση της ιδιαιτερότητάς μου μαζί με τον Ιησού, αποκαλύπτοντας την αληθινή της φύση. Έτσι επιλέγω συνειδητά και με χαρά να ακολουθήσω τον νόμο της συγχώρεσης - την αντανάκλαση της αγάπης.

(3:3-5) Δέξου την ειρήνη και την χαρά του Θεού, και θα μάθεις να βλέπεις διαφορετικά τα δώρα. Τα δώρα του Θεού ποτέ δεν μειώνονται καθώς δίνονται. Αντίθετα, αυξάνονται με αυτό τον τρόπο.

Ο τρόπος που μαθαίνουμε να δεχόμαστε τα δώρα του Θεού, είναι μαθαίνοντας ποια ήταν τα δικά μας δώρα που δεχθήκαμε στη θέση τους και μετά να τα αφήσουμε να φύγουν. Ξανά και ξανά, με διάφορες μορφές, ο Ιησούς επιστρέφει στο θέμα του να φέρουμε τα εγωικά δώρα του φόβου, της ιδιαιτερότητας και του μίσους, στα δικά του δώρα της ειρήνης, της συγχώρεσης και της χαράς.

(4:1) Όπως η ειρήνη και η χαρά του Ουρανού δυναμώνουν όταν τις δέχεσαι ως δώρα του Θεού σε σένα, έτσι και η χαρά του Δημιουργού σου αυξάνεται όταν δέχεσαι την χαρά Του και την ειρήνη Του ως δικές σου.

Εδώ βρίσκουμε άλλη μια αλληγορία. Η χαρά του Θεού δεν μεγαλώνει. Η «χαρά» του κόσμου μεγαλώνει, καθώς όσο περισσότερο κλέβουμε, τόσο πιο χαρούμενοι γινόμαστε. Αυτές οι προτάσεις λοιπόν, είναι μέρος του γλυκού παραμυθιού του Ιησού, που στοργικά μας καθησυχάζει ότι «ο Πατέρας μας αγαπά και η χαρά Του αυξάνεται όσο πιο κοντά πλησιάζουμε σ' Αυτόν». Η αλήθεια πίσω από το παραμύθι είναι ότι η άπειρη Αγάπη του Θεού είναι παντοτινή · δεν μπορεί να μειωθεί, δεν μπορεί να αναπτυχθεί. Αυτή απλά είναι. Η δική μας εμπειρία για τη αγάπη Του, όμως, «μεγαλώνει», καθώς επιλέγουμε να ταυτιζόμαστε περισσότερο με αυτή και λιγότερο με το εγώ. Σε αυτόν τον κόσμο, έννοιες όπως *περισσότερο* και *λιγότερο* έχουν νόημα, αλλά μόνο στο βαθμό που αντικατοπτρίζουν την απόφαση του νου υπέρ του Θεού ή του εγώ, υπέρ των δώρων της αγάπης ή του φόβου.

(4:2-5) Η αληθινή προσφορά είναι δημιουργία. Επεκτείνει το απεριόριστο στο άπειρο, το αιώνιο στο άχρονο, και την αγάπη στον εαυτό της. Προσθέτει σε αυτό που είναι ήδη ολοκληρωμένο, όχι με την έννοια ότι προσθέτει περισσότερα, διότι αυτό υπονοεί ότι ήταν λιγότερο πριν. Προσθέτει αφήνοντας αυτό που δεν μπορεί να περιοριστεί μέσα στον εαυτό του, να εκπληρώσει τον στόχο του να χαρίσει όλα όσα έχει, διασφαλίζοντάς τα έτσι για πάντα για τον εαυτό του.

Για άλλη μια φορά, βλέπουμε το πρόβλημα που υπάρχει στη χρήση των λέξεων για να εκφραστεί μια πραγματικότητα που βρίσκεται πέρα από αυτές. Λέξεις όπως *προσφορά* και *πρόσθεση* δεν έχουν κανένα νόημα στον Ουρανό, όμως ο Ιησούς πρέπει να τις χρησιμοποιήσει για να εκφράσει τη δημιουργία του Ουρανού που δεν έχει ποσοτικές - δηλ. χωρικές και χρονικές - διαστάσεις. Έτσι ο Ιησούς μας λέει στην διευκρίνιση των όρων ότι τα *Μαθήματα Θαυμάτων* παραμένουν μέσα στο πλαίσιο του εγώ (Δ-εισ.3: 1), εξηγώντας ότι χρησιμοποιεί λέξεις και έννοιες του εγωικού κόσμου όταν αναφέρεται στην πραγματικότητα. Αυτές επομένως οδηγούν πέρα από το περιορισμένο στο απεριόριστο και στο άπειρο, πέρα από το χρόνο στο αιώνιο και το άχρονο, πέρα από την ιδιαιτερότητα στην αγάπη.

(5:1-2) Σήμερα δέξου την ειρήνη και την χαρά του Θεού ως δικές σου. Άφησέ Τον να ολοκληρωθεί έτσι όπως Αυτός ορίζει την ολοκλήρωση.

Εδώ υπονοεί ότι ο Θεός ήταν ατελής και αυτός είναι ο λόγος που και αυτή η δήλωση πρέπει να γίνει κατανοητή αλληγορικά. Ολοκλήρωση για τον Θεό είναι η ολότητα και η πληρότητα της ύπαρξής Του. Επομένως, αυτό που «ολοκληρώνει τον Θεό» είναι να αποδεχτούμε την δική Του αλήθεια και να αρνηθούμε τον εγωικό τρόπο ολοκλήρωσης: η έλλειψή μας τροφοδοτείται με το να παίρνουμε · το οποίο σημαίνει ότι για να είμαστε πλήρεις κλέβουμε αυτό που δεν είναι δικό μας.

(5:3-6) Θα καταλάβεις ότι αυτό που ολοκληρώνει Αυτόν πρέπει να ολοκληρώνει και τον Υιό Του. Αυτός δεν μπορεί να δίνει μέσω της απώλειας. Ούτε κι εσύ μπορείς. Δέξου τα δώρα Του της χαράς και της ειρήνης σήμερα, και Αυτός θα σε ευχαριστήσει για τα δώρα σου προς Αυτόν.

Ο Ιησούς επιστρέφει στο θέμα ότι το να δίνουμε και το να λαμβάνουμε είναι το ίδιο, το οποίο διορθώνει την εγωική αρχή ή ο ένας ή ο άλλος. Ο Θεός πράγματι παίρνει για να δώσει. Ενώ η θυσία είναι ο ακρογωνιαίος λίθος του κόσμου του διαχωρισμού, είναι άγνωστη στον Ουρανό. Η προθυμία μας να μάθουμε αυτό το χαρούμενο μάθημα είναι το μόνο που μας ζητείται για να είμαστε ευτυχείς και να αισθανόμαστε πλήρεις.

Οι παράγραφοι 6 έως 7 παρουσιάζουν μια άσκηση που την επαναλαμβάνει ο Ιησούς σε όλο το βιβλίο εργασιών, ζητώντας μας να επιλέξουμε κάποιον που θεωρούμε εχθρό ή φίλο, συνειδητοποιώντας ότι αυτό το πρόσωπο είναι ένα μαζί μας. Το σημείο που εστιάζουμε εδώ είναι στους ανθρώπους που θεωρούμε εχθρούς:

(6) Σήμερα οι ασκήσεις μας θα αρχίσουν λίγο διαφορετικά. Σήμερα, άρχισε φέρνοντας στο νου σου εκείνους τους αδερφούς στους οποίους έχεις αρνηθεί την ειρήνη και την χαρά του Θεού, οι οποίες είναι δικαίωμά τους σύμφωνα με τους νόμους ισότητας του Θεού. Εδώ τις αρνήθηκες στον εαυτό σου. Και εδώ πρέπει να επιστρέψεις για να τις διεκδικήσεις για δικές σου.

Μας έχει ειπωθεί ότι οι επιθέσεις που κάνουμε σε κάποιον άλλο αποτελεί επίθεση εναντίον του εαυτού μας, αφού ο Υιός του Θεού είναι ένας. Η ιδέα να δούμε ότι ο εχθρός είμαστε «εμείς», για να παραθέσω την περίφημη ατάκα του Pogo, του ήρωα του Walt Kelly (καρτούν), βρίσκει τέλεια έκφραση στο *Τραγούδι της Προσευχής* και το ακόλουθο απόσπασμα που αφορά την προσευχή για τους άλλους είναι επεξηγηματικό:

... Η προσευχή για τους άλλους αν γίνει σωστά κατανοητή, γίνεται ένα μέσο απομάκρυνσης των δικών σου προβολών ενοχής από τον αδελφό σου, δίνοντας σου έτσι την ικανότητα να αναγνωρίσεις ότι δεν είναι αυτός που σε πληγώνει. Πριν μπορέσεις να σωθείς από την ενοχή, πρέπει πρώτα ν' απελευθερωθείς από την δηλητηριώδη σκέψη ότι αυτός είναι εχθρός σου, το μοχθηρό σου συμπλήρωμα, η νέμεση σου. (Τρ-1.III.1:4-5)

Αυτές οι ασκήσεις μας βοηθούν να επανεξετάσουμε τις αντιλήψεις μας για τους άλλους και για μας τους ίδιους, διορθώνοντας τα ξεχωριστά συμφέροντα που αντιλαμβανόμασταν με τα κοινά συμφέροντα.

Οι οδηγίες για την άσκηση συνεχίζονται:

(7:1-2) Σκέψου τους «εχθρούς» σου για λίγο, και πες στον κάθε ένα, έτσι όπως σου έρχονται στο νου:

Αδερφέ μου, ειρήνη και χαρά προσφέρω σε σένα, ώστε να μπορώ να έχω δικές μου την ειρήνη και την χαρά του Θεού.

Αυτό είναι το κύριο σημείο που εστιάζουν τα *Μαθήματα Θαυμάτων*: μαθαίνουμε να δεχόμαστε τα δώρα του Ιησού διορθώνοντας τις εσφαλμένες αντιλήψεις μας. Τελικά, συνειδητοποιούμε ότι δεν υπάρχει κάποιος για να συγχωρέσουμε, αλλά μέχρι να καταλάβουμε ότι πραγματικά συγχωρούμε εμάς τους ίδιους, πρέπει να εξασκηθούμε στους άλλους. Μέσα από την επιτυχή ολοκλήρωση της άσκησης θα αναγνωρίσουμε ότι δεν υπάρχει κανένας εχθρός εκεί έξω, γι' αυτό και η λέξη είναι σε εισαγωγικά. Ο εχθρός ήταν απλώς η εσφαλμένη απόφαση που πήραμε.

Για παράδειγμα εάν σε θεωρώ εχθρό, σε κάποιο σημείο συνειδητοποιώ ότι κάτι είναι λάθος, διότι σε βλέπω διαχωρισμένο και διαφορετικό από μένα. Ο Ιησούς διδάσκει ότι αυτό που βλέπω ως

εχθρότητα ανάμεσά μας είναι μια προβολή της εχθρότητας που πιστεύω ότι υπάρχει ανάμεσα σε μένα και τον Θεό. Η ιδιαίτερη σχέση - αγάπης ή μίσους - που βιώνω ανάμεσά μας (στο σώμα) δεν είναι παρά η προβολή της ιδιαίτερης σχέσης μου με το εγώ (στο νου μου). Όταν ζητώ από τον Ιησού να με βοηθήσει να σας συγχωρήσω, ζητώ πραγματικά τη βοήθειά του για να συγχωρήσω τον εαυτό μου. Αυτό συμβαίνει μέσα από την κατανόηση ότι η σχέση που βλέπω εξωτερικά καθρεφτίζει τη σχέση που έκανα πραγματική και αμαρτωλή εσωτερικά, τόσο πολύ ώστε δεν μπορώ να την κοιτάξω. Επομένως, το πρόβλημα που χρειάζεται να διορθωθεί δεν είναι εξωτερικό, αλλά μέσα μου. Όπως ο Ιησούς αναφέρει στο κείμενο:

Το μυστικό της σωτηρίας είναι μόνο αυτό: ότι το κάνεις αυτό στον εαυτό σου. (Κ-27.VIII.10:1)

(7:3) Έτσι προετοιμάζεσαι για να αναγνωρίσεις τα δώρα του Θεού προς εσένα, και ν' αφήσεις το νου σου να ελευθερωθεί από όλα όσα θα μπορούσαν να εμποδίσουν την επιτυχία σου σήμερα.

Ο Ιησούς μας λέει ξανά ότι ο νους μας πρέπει να επιλέξει να είναι ελεύθερος από κάθε σκέψη ενοχής και προβολής. Αυτός μπορεί να τις αφαιρέσει μόνο όταν τις φέρουμε σε αυτόν. Όσες φορές και να το πούμε δεν είναι αρκετό, γιατί περιέχει την ουσία της συγχώρεσης και είναι ο πυρήνας του εκπαιδευτικού προγράμματος των μαθημάτων.

(7:4-6) Τώρα είσαι έτοιμος να βιώσεις την χαρά και την ειρήνη που έχεις αρνηθεί στον εαυτό σου. Τώρα μπορείς να πεις, «Η ειρήνη και η χαρά του Θεού είναι δικές μου», διότι έχεις δώσει αυτό που επιθυμείς να λάβεις.

Μέσα από την τάξη των ιδιαίτερών μου σχέσεων τελικά μαθαίνω ότι ο τρόπος που σε βλέπω είναι ο τρόπος που βλέπω εμένα. Η ενοχή που αντιλαμβάνομαι σε σένα είναι μέσα μου, γιατί είμαστε ίδιοι. Ομοίως, εάν βλέπω ειρήνη και χαρά σε σένα, συνειδητοποιώντας ότι οι αμαρτίες σου δεν είναι παρά λάθη, συνειδητοποιώ ότι και οι δικές μου είναι επίσης λάθη, και έτσι η ειρήνη και η χαρά διαμένουν και σε μένα επίσης. Το να δίνω και το να λαμβάνω είναι το ίδιο γιατί δίνω μόνο στον εαυτό μου: *Δεν υπάρχει κανένας άλλος*. Λαμβάνω μόνο από τον εαυτό μου: *Δεν υπάρχει κανένας άλλος*. Εσύ και εγώ δεν είμαστε δύο, αλλά ένας: *Δεν υπάρχει κανένας άλλος*. Έτσι διακηρύσσω την ειρήνη και τη χαρά του Θεού για ολόκληρη την Υιότητα, συμπεριλαμβανομένου και του εαυτού μου.

(8:1-2) Σήμερα πρέπει να πετύχεις, αν προετοιμάσεις το νου σου έτσι όπως προτείνουμε. Διότι έχεις αφήσει όλα τα εμπόδια προς την ειρήνη και την χαρά να ανασηκωθούν, και αυτό που είναι δικό σου μπορείς να έρθει σε σένα επιτέλους.

Για άλλη μια φορά βλέπουμε να εκφράζεται συνοπτικά το μήνυμα των *Μαθημάτων Θαυμάτων*. Αν θέλω να γνωρίσω την ειρήνη και τη χαρά του Θεού, πρέπει να ανασηκώσω τα εμπόδια που έβαλα ανάμεσα σε μένα κι αυτές. Τα εμπόδια είναι η πεποίθηση ότι η ειρήνη και η χαρά επιτυγχάνονται εις βάρος κάποιου άλλου. Όσο περισσότερο υποφέρω και όσο πιο ένοχος είμαι τα εμπόδια δυναμώνουν, γιατί η κρυφή μου ειρήνη και η κρυφή μου χαρά είναι η ύπαρξή μου, για την οποία ο Θεός δεν θα με τιμωρήσει. Έτσι το έκανα ξανά - έκλεψα και αυτό που έκλεψα το κρατώ. Το μυστικό μου είναι κρυμμένο και κανείς δεν θα το γνωρίζει, και χαμογελάμε σκεφτόμενοι ότι αυτό θα μας κάνει ευτυχισμένους. Το εγώ είναι χαρούμενο, να είστε βέβαιοι, επειδή έχουμε εδραιώσει τον ατομικό μας εαυτό και κατηγορήσαμε κάποιον άλλον για την αμαρτία. Η προβολή αυτή διαιωνίζει την ειρήνη και τη χαρά του εγώ. Το να αναγνωρίσουμε την καθαρή παραφροσύνη αυτής της θέσης είναι αυτό που επιτρέπει τα εμπόδια της να ανυψωθούν. Επιστρέφοντας στο *Τραγούδι της Προσευχής*, διαβάζουμε:

... Αλλά μόλις θέσεις κάτω από αμφισβήτηση την αντιμετώπιση του άλλου ως εχθρού, και ο λόγος γι' αυτό αναγνωριστεί έστω για μια στιγμή, τότε γίνεται δυνατόν να προσευχηθείς μαζί με άλλους. Οι εχθροί δεν έχουν κοινό στόχο. Σε αυτό βασίζεται η εχθρότητά τους. Οι διαχωρισμένες επιθυμίες τους είναι το οπλοστάσιό τους · το ανάχωμά τους στο μίσος. Το κλειδί της περαιτέρω ανύψωσης στην κλίμακα της προσευχής βρίσκεται σε αυτή την απλή σκέψη · αυτή την αλλαγή του νου:

Πηγαίνουμε μαζί, εσύ κι εγώ. (Τρ-1.IV.1:3-8)

Η συνειδητοποίηση ότι «στην κιβωτό της ειρήνης εισέρχονται δύο - δύο» (Κ-20.IV.6:5) είναι ο τρόπος με τον οποίο εμείς και οι αδελφοί μας επιστρέφουμε στην Εστία - μαζί.

(8:3-9:2) Έτσι πες στον εαυτό σου, «Η ειρήνη και η χαρά του Θεού είναι δικές μου,» και κλείσε τα μάτια σου για λίγο, και άφησε την Φωνή Του να σε βεβαιώσει ότι τα λόγια που λες είναι αληθινά.

Πέρνα τα πέντε λεπτά μαζί Του κάθε φορά που μπορείς σήμερα, αλλά μην νομίζεις ότι λιγότερο δεν αξίζει καθόλου τον κόπο όταν δεν καταφέρεις να Του αφιερώσεις περισσότερο χρόνο. Τουλάχιστον ας θυμάσαι κάθε ώρα να πεις τα λόγια που Τον καλούν να σου δώσει ό,τι Εκείνος θέλει να σου δώσει, και θέλει να λάβεις.

Σιωπώντας τη φωνή της ιδιαιτερότητας του εγώ, επιτρέπουμε τον εαυτό μας να ακούει την Φωνή που μας μιλά όλη την ημέρα (Εργ-49). Ο Ιησούς μας παρηγορεί με τη σκέψη ότι δεν χρειάζεται να ακούμε το Άγιο Πνεύμα όλη την ώρα και ότι δεν πρέπει να ελαχιστοποιούμε το αποτέλεσμα οποιασδήποτε στιγμής που Του δίνουμε. Έχοντας πει αυτό, ωστόσο, ο Ιησούς μας ζητά να θυμόμαστε τον Δάσκαλό μας τουλάχιστον μία φορά την ώρα. Δεν θα ζητούσε κάτι τέτοιο αν δεν αισθανόταν ότι είμαστε ήδη αρκετά πίσω στην εκπαίδευσή μας - σχεδόν στο ένα τρίτο της διαδρομής - και θα έπρεπε να θέλουμε να σκεφτόμαστε το Άγιο Πνεύμα και τη σωτηρία μας τουλάχιστον μια φορά την ώρα.

(9:3) Να είσαι αποφασισμένος να μην αναμιχθείς σε αυτό που Εκείνος θέλει.

Το πρόβλημα δεν είναι αυτό που θέλει ο Θεός, αλλά η αποφασιστικότητά μας να κρατήσουμε τη Θέλησή Του μακριά από εμάς. Έχουμε μάθει ήδη το πόσο αντιστεκόμαστε στη μάθηση - που είναι ο φόβος να επιστρέφουμε όλο και περισσότερο στην στοργική Του Θέληση, καθώς επιστρέφουμε όλο και λιγότερο στα λόγια του εγώ, τα οποία μας βάζουν στον πειρασμό για τα λαμπρά θαύματα μιας ύπαρξης που είναι διαχωρισμένη από τον Δημιουργό μας και την Πηγή μας.

(9:4) Και αν κάποιος αδερφός φανεί ότι σε βάζει σε πειρασμό να αρνηθείς τα δώρα του Θεού σε αυτόν, δες το σαν μια ευκαιρία να αφήσεις τον εαυτό σου να λάβει τα δώρα του Θεού για δικά σου.

Εάν κάποιος σας κάνει να θυμώσετε, χρειάζεται να συνειδητοποιήσετε ότι θέλετε να είστε θυμωμένος, γιατί αυτό σας επιτρέπει να διατηρήσετε ανέπαφη την ατομικότητά σας. Ο πειρασμός δεν έχει δύναμη εκτός αν θέλετε να μπειτε σε πειρασμό. Αυτή η επιθυμία είναι που παρεμβαίνει στη γνώση ότι η ειρήνη και η χαρά του Θεού είναι δική σας. Κάθε φορά που είστε αναστατωμένοι, δείτε το σαν άλλη μια ευκαιρία να λάβετε τα δώρα του Θεού, αφήνοντας την επένδυσή σας στην ιδιαιτερότητα και τον πόνο, τα οποία τώρα γίνονται εμφανή μέσα από τις προβολές σας στον αδερφό σας. Η διαδικασία λειτουργεί επίσης αν αυτός ο αδελφός είσαι εσύ, όταν μπεις στον πειρασμό να κατηγορήσεις τον εαυτό σου για κάποια αντιληπτή αποτυχία ή περιορισμό. Το σώμα και η προσωπικότητά σου είναι τόσο έξω από το νου σου όσο είναι και του αδελφού σου. Επομένως, η «ευκαιρία να αφήσεις τον εαυτό σου να λάβει τα δώρα του Θεού για δικά σου» δεν

είναι μόνο όταν κάποιος άλλος σε βάζει σε πειρασμό να του επιτεθείς, αλλά όταν μπαίνεις στον πειρασμό να επιτεθείς στο εαυτό σου.

(9:5-6) Έπειτα ευλόγησε τον αδερφό σου με ευγνωμοσύνη, και πες:

Αδερφέ μου, ειρήνη και χαρά προσφέρω σε σένα, ώστε να μπορώ να έχω δικές μου την ειρήνη και την χαρά του Θεού.

Αν θέλω να είμαι ευτυχισμένος, δεν μπορώ να σας εξαιρέσω από την ειρήνη και τη χαρά του Θεού. Το Τραγούδι της Προσευχής επεκτείνει αυτή τη διδασκαλία - δεν είναι μόνο ότι μοιραζόμαστε τα ίδια δώρα του Θεού · μοιραζόμαστε τον ίδιο εαυτό:

... Τώρα μπορείς να λες τα εξής σε όλους όσους έρχονται να προσευχηθούν μαζί σου:

Δεν γίνεται να πορευτώ χωρίς εσένα, διότι είσαι μέρος από μένα.

Και έτσι είναι στα αλήθεια. Τώρα μπορείς να προσεύχεσαι μόνο για ό,τι πραγματικά μοιράζεσαι μαζί του. Διότι έχεις καταλάβει ότι αυτός ποτέ δεν σε άφησε, και εσύ, που φαινόσουν μόνος, είσαι ένα μαζί του. (Τρ-1.Υ.3:8-12)

Έτσι η Υιότητα ευλογείται ως μια, καθώς μαθαίνουμε να ευλογούμε ο ένας τον άλλο με την ειρήνη και τη χαρά του Θεού.

* Για την πλήρη λίστα αυτών των αναφορών, παρακαλώ δείτε το δικό μου Γλωσσάριο περιεχομένων για τα Μαθήματα Θαυμάτων, σελ. 82-83.

ΜΑΘΗΜΑ 106

Ας ησυχάσω και ας ακούσω την αλήθεια

Ο ίδιος ο τίτλος είναι πολύ σημαντικός διότι - όπως έχω τονίσει επανειλημμένα, εκφράζοντας αυτό που υπογραμμίζουν τα Μαθήματα - το μέσο με το οποίο έχουμε πρόσβαση στην αλήθεια και βιώνουμε την αγάπη του Ιησού, είναι να παραιτηθούμε από το εγώ μας. Θυμόμαστε ένα προηγούμενο μάθημα όπου ο Ιησούς αναφέρεται στη φωνή του εγώ μέσα στο νου μας ως «θορυβώδη κραυγή» (Εργ.49.4:3). Ο θόρυβός του είναι πάντα στο νου μας, και το να είμαστε σε ησυχία σημαίνει ότι ο λήπτης των αποφάσεων αναγνωρίζει ότι έκανε ένα λάθος. Επομένως επιλέγουμε ενάντια στο σύστημα σκέψης της ιδιαιτερότητας του εγώ και υπέρ της διόρθωσής του · ενάντια στην ψευδαίσθηση και υπέρ της αλήθειας. Αυτό το μάθημα - και ο ίδιος ο τίτλος - αποτελεί άλλη μια υπενθύμιση της ανάγκης να είμαστε ατάραχοι απέναντι στο εγώ, αλλάζοντας την επένδυσή μας από το να έχουμε δίκιο στο να είμαστε ευτυχισμένοι.

(1) Αν αφήσεις κατά μέρος σήμερα την φωνή του εγώ, όσο δυνατά και να φαίνεται πως σου φωνάζει · αν δεν δεχτείς τα τιποτένια δώρα του που στην πραγματικότητα δεν σου δίνουν τίποτα που να θέλεις πραγματικά · αν ακούσεις με ανοιχτό νου που δεν προσπαθεί να σου πει τι είναι η

σωτηρία · τότε θα ακούσεις την ισχυρή Φωνή της αλήθειας, ήσυχη σε ισχύ, δυνατή σε ησυχία, και απόλυτα βέβαιη στα μηνύματά Της.

Εδώ επαναδιατυπώνεται ακριβώς αυτό που είπα. Όλοι έχουμε επιλέξει τα μικρά δώρα της ατομικότητας και της ιδιαιτερότητας του εγώ αντί για το ένδοξο δώρο του Θεού, το οποίο ο Ιησούς κρατά για μας. Το δώρο της συγχώρεσης αναιρεί το εγώ μέσω της κατανόησής μας ότι όλοι είμαστε ένα - ενωμένοι στο όνειρο γιατί μοιραζόμαστε την ανάγκη να επιστρέψουμε στην εστία, και ενωμένοι στην Ταυτότητά μας ως Χριστός.

Η δύναμη της Παρουσίας του Αγίου Πνεύματος και η αγάπη του Ιησού βρίσκονται στην δική τους ησυχία και γαλήνη. Το εγώ είναι που έχει ανάγκη να κάνει θόρυβο. Κάθε φορά, για παράδειγμα, που είμαστε σίγουροι για κάτι και πρέπει να τους πληροφορήσουμε όλους να μάθουν πόσο σωστοί, υπέροχοι και άγιοι είμαστε, γνωρίζουμε ότι είναι το εγώ που μιλά. Η Φωνή του Αγίου Πνεύματος, με την οποία πραγματικά θέλουμε να ταυτιστούμε, είναι ήσυχη και δεν τραβάει την προσοχή επάνω της. Απλά είναι: «ήσυχη σε ισχύ, δυνατή σε ησυχία, και απόλυτα βέβαιη στα μηνύματά Της». Η ανάγκη να ξεχωρίζουμε και να έχουμε δίκιο, προδίδει ότι έχουμε επιλέξει ως δάσκαλο μας το εγώ.

(2:1) Αφουγκράσου, και άκουσε τον Πατέρα σου να σου μιλά μέσα από την Φωνή που έχει ορίσει, η οποία είναι ικανή να κατασιγάσει τον κεραυνό του ανούσιου αυτού κόσμου, και δείχνει τον δρόμο προς την γαλήνη σε εκείνους που δεν μπορούν να δουν.

Και πάλι, αυτοί οι οποίοι είναι βέβαιοι δεν δημιουργούν φασαρία γύρω από τον εαυτό τους. Δεν τραγουποποιούν τα πράγματα, επειδή μέσα στη σιγουριά της ησυχίας του νου τους συνειδητοποιούν ότι τίποτα εδώ δεν είναι σημαντικό, συμπεριλαμβανομένου και του δικού τους μεμονωμένου και ιδιαίτερου εαυτού · μόνο η εμπειρία της Αγάπης του Θεού είναι σημαντική και εδώ δεν υπάρχει τίποτα που να συγκρίνεται με αυτή. Το να ακούσουμε τη Φωνή του Αγίου Πνεύματος που μιλάει για αυτή την Αγάπη διαλύει τον χωρίς νόημα εαυτό και λήγει όλες τις συγκρούσεις, φωτίζοντας το δρόμο για την επιστροφή μας στην ειρήνη. Ο «κεραυνός του ανούσιου» δίνει τη θέση του στην απλή σιωπή της αλήθειας.

(2:2-4) Ησύχασε σήμερα και άκουσε την αλήθεια. Μην απατάσαι από τις φωνές των νεκρών, που σου λένε ότι έχουν βρει την πηγή της ζωής και την προσφέρουν και σε σένα για να την πιστέψεις. Μην τους δίνεις προσοχή, παρά άκου την αλήθεια.

Ο Ιησούς στην επόμενη παράγραφο μας λέει ότι οι «φωνές των νεκρών» είναι οι φωνές του κόσμου. Θα ήταν πιο σωστό τεχνικά να πούμε οι «φωνές των μη-ζωντανών», επειδή ο θάνατος προϋποθέτει ότι υπήρχε ζωή, και έχουμε μάθει στα *Μαθήματα Θαυμάτων* ότι το σώμα απλώς δεν υπάρχει. π.χ.: «Δεν έχει γεννηθεί και δεν πεθαίνει» (Κ-28.VI.2). Ωστόσο, το ιαμβικό πεντάμετρο απαιτεί μια μονοσύλλαβη λέξη, που είναι ένας λόγος για αυτή τη χρήση.

Ο κόσμος μας λέει ότι η ζωή προέρχεται από το σώμα. Από την οπτική γωνία της Αγίας Γραφής, πηγή της ζωής είναι ο Θεός, ο Οποίος δημιουργεί το σώμα κατ' εικόνα και ομοίωσή Του. Ωστόσο, ο Ιησούς μας λέει να μην ακούμε αυτές τις φωνές των μη ζωντανών ή των νεκρών, που μιλούν μόνο για ψευδαισθήσεις. Μένοντας σε ησυχία, σιωπούμε αυτές τις παραπλανητικές φωνές έτσι ώστε να ακούσουμε την αλήθεια.

(3:1-5) Μην φοβηθείς σήμερα να παρακάμψεις τις φωνές αυτού του κόσμου. Περπάτα ανάλαφρα προσπερνώντας τα χωρίς νόημα επιχειρήματά του. Μην τα ακούς. Ησύχασε σήμερα και άκου την αλήθεια. Προσπέρνα ό,τι δεν μιλά για Αυτόν που κρατά την ευτυχία σου μέσα στα Χέρια Του, και σου την προτείνει καλωσορίζοντάς σε με αγάπη.

Ο Ιησούς μιλά μ' αυτό τον τρόπο επειδή φοβόμαστε ότι αν παρακάμψουμε ή αποφύγουμε τις φωνές του κόσμου, θα εξαφανιστούμε. Αυτές οι φωνές μαρτυρούν τη φαινομενική πραγματικότητά μας ως διαχωρισμένα και ιδιαίτερα άτομα, και ο φόβος μας αν φύγουμε από την εξουσία τους και πάμε ενάντια στην αλήθεια τους είναι να χαθούμε στην «ανυπαρξία» του Θεού, χάνοντας την ατομικότητά μας για πάντα. Αυτή λοιπόν είναι η σκέψη που μας εμποδίζει να πιάσουμε στο χέρι Του, που συμβολίζεται για μας με την παρουσία του Ιησού για το ταξίδι μας προς την εστία. Όπως βλέπουμε επανειλημμένα στα *Μαθήματα Θαυμάτων*, ο τρόπος που λέμε «ναι» στην αγάπη του Ιησού είναι να πούμε «όχι» στο εγωικό σύστημα σκέψης που πιστεύουμε ότι είναι το θεμέλιο μας. Με αυτόν τον τρόπο προσπερνώντας τις φωνές του κόσμου - τα ιδιαίτερα είδωλά μας - φτάνουμε το «Χέρι» του Θεού, ακούγοντας μόνο τη Φωνή Του που μιλά για την ευτυχία και καλωσορίζει την αγάπη που μας περιμένει στο τέλος του ταξιδιού.

(3:6-7) Άκου μόνο Αυτόν σήμερα, και μην περιμένεις άλλο για να Τον πλησιάσεις. Άκου μια Φωνή σήμερα.

Αυτή είναι η έκκληση του Ιησού προς εμάς, την οποία κάνει σε όλα τα *Μαθήματα Θαυμάτων*: «Γιατί επιμένετε να κάνετε τον εαυτό σας να υποφέρει, όταν θα μπορούσατε τόσο εύκολα να πιάσετε το χέρι μου και να αφήσετε το εγώ σας;» Με άλλα λόγια, ο Ιησούς μας λέει ότι δεν χρειάζεται να περιμένουμε άλλο για να είμαστε ευτυχισμένοι. Τίποτα δεν βλάπτεται πραγματικά από την καθυστέρηση μας, αλλά μέσα στο όνειρο όταν περιμένουμε προκαλούμε αυξανόμενο πόνο στον εαυτό μας. «Δεν χρειάζεται πλέον να το κάνετε αυτό» λέει ο Ιησούς, «αλλά εγώ περιμένω την δική σας επιλογή»:

... Δεν θα σε απαρνηθώ ποτέ όπως και ο Θεός δεν θα σε απαρνηθεί, αλλά πρέπει να περιμένω όσο επιλέγεις να απαρνείσαι εσύ τον εαυτό σου. Κι επειδή περιμένω με αγάπη και όχι με ανυπομονησία, είναι βέβαιο πως θα με ζητήσεις αληθινά. Θα έρθω να ανταποκριθώ σε ένα και μοναδικό ξεκάθαρο κάλεσμα. (Κ-4.III.7:8-10)

(4:1) Σήμερα ο Θεός κρατά τον Λόγο Του.

Όταν ο Λόγος γράφεται με κεφαλαία στα Μαθήματα, σχεδόν πάντα γίνεται κατανοητός ως μια έκφραση της αρχής της Επανόρθωσης - τη διόρθωση του λάθους, το Άγιο Πνεύμα ή τη συγχώρεση - που αντιπροσωπεύει την αναίρεση του εγωικού συστήματος σκέψης. Από την ίδια του τη φύση ως αντανάκλαση της αλήθειας του Θεού, δεν μπορεί να μην είναι αληθινός · η υπόσχεσή του δεν μπορεί να μην ισχύει.

(4:2-4) Άκου και ησύχασε. Αυτός θέλει να σου μιλήσει. Έρχεται με θαύματα χίλιες φορές πιο χαρούμενα και θαυμάσια από ό,τι ονειρεύτηκες κι ευχήθηκες ποτέ.

Η λέξη *θαύματα* χρησιμοποιείται διαφορετικά εδώ απ' ότι σε άλλα σημεία, και είδαμε ότι ο Ιησούς είναι κάπως πιο ελεύθερος με τη γλώσσα που χρησιμοποιεί. Τα θαύματα διορθώνουν το εγωικό σύστημα σκέψης, όμως εδώ εκφράζουν την Αγάπη του Θεού επειδή είναι αιώνια, όπως εκφράζουν οι επόμενες προτάσεις. Σε όλα τα *Μαθήματα Θαυμάτων*, ο Ιησούς εξηγεί ότι τα θαύματα δεν είναι αιώνια και δεν διαρκούν πέρα από την ανάγκη μας γι' αυτά. Με άλλα λόγια, όταν το απατηλό όνειρο αναιρεθεί, η απατηλή διόρθωση του ονείρου - η λειτουργία του που πλέον έχει ολοκληρωθεί - τελειώνει επίσης. Ένα απόσπασμα που θα δούμε πολύ αργότερα στο βιβλίο εργασιών το εκφράζει όμορφα:

Το θαύμα είναι μια διόρθωση. Δεν δημιουργεί, ούτε αλλάζει πραγματικά κάτι... Καταργεί το σφάλμα, αλλά δεν επιχειρεί να πάει πέρα από την αντίληψη, ούτε να υπερβεί την λειτουργία της συγχώρεσης. Επομένως, μένει μέσα στα όρια του χρόνου. Ωστόσο, στρώνει τον δρόμο για την

επιστροφή της αιωνιότητας και της αφύπνισης της αγάπης, διότι ο φόβος απομακρύνεται σιγά σιγά μετά από την ευγενική θεραπεία που προφέρει το θαύμα. (Εργ-Τι Είναι Το Θαύμα;1:1-2,4-6)

Επομένως άλλη μια φορά, τα θαύματα εκφράζουν το πώς βιώνουμε την Αγάπη του Θεού μέσα στο όνειρο. Το περιεχόμενο αυτού του αποσπάσματος είναι παρόμοιο με αυτές τις υπέροχες και παρήγορες προτάσεις του κειμένου:

Αυτός ο κόσμος είναι γεμάτος θαύματα. Στέκονται με λαμπρή σιωπή δίπλα σε κάθε όνειρο πόνου και βασάνου, αμαρτίας και ενοχής. (Κ-28.ΙΙ.12:1-2)

Αυτές οι στοργικές και λαμπρές διορθώσεις, οι αντανakλάσεις της αγάπης και του φωτός του Ουρανού, παραμένουν στο νου μας, περιμένοντας υπομονετικά την απόφασή μας για να τις επιλέξουμε.

(4:5-7) Τα θαύματά Του είναι αληθινά. Δεν θα ξεθωριάσουν όταν τελειώσει το όνειρο. Αντίθετα, αυτά φέρνουν το όνειρο στο τέλος του · και κρατούν για πάντα, διότι έρχονται από τον Θεό για τον αγαπητό Του Υιό, του οποίου το όνομα είναι εσύ.

Ο αγαπητός Υιός, του οποίου το άλλο όνομα είναι το δικό μας, είναι ο Χριστός, όχι ο διαχωρισμένος εαυτός - το όνομα, το σώμα και η προσωπικότητα - που πιστεύουμε ότι είμαστε. Η αγάπη, η ανάκλαση της οποίας μας έχει καλέσει, παραμένει μαζί μας για πάντα, γιατί είμαστε αυτή η αγάπη. Αυτό είναι το νόημα πίσω από το απόσπασμα του κειμένου που αλλιώς είναι ακατανόητο, το οποίο αφορά την αιώνια φύση του Αγίου Πνεύματος, την ανθρωπομορφική θεώρηση της Αγάπης του Θεού:

... Η Φωνή του Αγίου Πνεύματος είναι το Κάλεσμα προς την Επανόρθωση, ή την επαναφορά της ακεραιότητας του νου. Όταν ολοκληρωθεί η Επανόρθωση και όλη η Υιότητα θεραπευτεί δεν θα υπάρχει κάλεσμα για επιστροφή. Αλλά ό,τι δημιουργεί ο Θεός είναι αιώνιο. Το Άγιο Πνεύμα θα παραμείνει με τους Υιούς του Θεού, για να ευλογεί τις δημιουργίες τους και να τους κρατά μέσα στο φως της χαράς. (Κ-5.Ι.5:4-7)

(4:8-9) Προετοιμάσου για θαύματα σήμερα. Σήμερα επέτρεψε να τηρηθεί η αρχαία υπόσχεση του Πατέρα σου προς εσένα και τους αδερφούς σου.

Ο Ιησούς κάνει έκκληση προς εμάς επειδή πρέπει να επιλέξουμε να δεχτούμε το δώρο του που είναι ήδη παρόν. Και αντιπαραβάλλει ξανά την ένδοξη χαρά που προσφέρουν τα δώρα του με την άδοξη ευτυχία της ιδιαιτερότητας που προσφέρουν τα δώρα του εγώ και ρωτά: «Μπορεί αυτή να είναι μια δύσκολη επιλογή για σας; Είναι τα πράγματα αυτού του κόσμου - οι αμαρτίες σας, η ενοχή σας και οι κρίσεις σας - πραγματικά πιο σημαντικά για εσάς από την ευτυχία που θα βρείτε σίγουρα εάν αφήσετε το χέρι του εγώ και κρατήσετε το δικό μου;» Η αρχαία υπόσχεση του Πατέρα μας παραμένει χωρίς νόημα για μας μέχρι να επιλέξουμε να θυμηθούμε τη δική μας υπόσχεσή προς Αυτόν:

... Ο Θεός κρατάει τις υποσχέσεις Του · ο Υιός Του κρατάει τις δικές του. Στην δημιουργία του ο Πατέρας του είπε «Εσύ είσαι αγαπητός σε Μένα και Εγώ σε σένα για πάντα. Να είσαι τέλειος όπως είμαι κι Εγώ, γιατί ποτέ δεν μπορείς να είσαι χωριστά από Εμένα.» Ο Υιός Του δεν θυμάται ότι απάντησε «Θα είμαι,» αν και με αυτή την υπόσχεση γεννήθηκε. (Κ-28. VI.6:3-6)

(5:1-3) Άκουσέ Τον σήμερα, και αφουγκράσου τον Λόγο που σηκώνει το πέπλο που κείται πάνω στην γη, και αφυπνίζει όλους όσους κοιμούνται και δεν μπορούν να δουν. Ο Θεός τους καλεί μέσα από σένα. Χρειάζεται την φωνή σου για να τους μιλήσει, γιατί ποιος άλλος θα

μπορούσε να φτάσει τον Υιό του Θεού εκτός από τον Πατέρα του, που τον καλεί μέσα από τον Εαυτό σου;

Αυτό είναι ένα θέμα που θα δούμε ξανά. Βασίζεται στην γνωστή πλέον ιδέα ότι ο Υιός του Θεού είναι ένας. Ο Ιησούς δεν λέει ότι πρέπει να μάθουμε τα μαθήματα της συγχώρεσης και στη συνέχεια να κηρύξουμε το ευαγγέλιο του στον κόσμο. Άλλα συστήματα το διδάσκουν, αλλά όχι αυτό. Πράγματι, δεν κηρύττουμε και δεν διδάσκουμε τίποτα. Απλά δεχόμαστε την αγάπη του Ιησού, η οποία αγκαλιάζει κάθε φαινομενικά διαχωρισμένο νου μέσα στην Υιότητα, καθώς οι νόες είναι ενωμένοι. Ο Νους επεκτείνεται στο νου, αντανakλώντας την αρχική επέκταση του Νου του Θεού στο Νου του Χριστού.

Και πάλι, δεν κάνουμε τίποτα. Αν η αγάπη του Ιησού μας παρακινεί εμπνέοντας μας να κάνουμε πράγματα στον κόσμο, βεβαίως τα κάνουμε. Όμως ο πυρήνας του αναλυτικού προγράμματος των *Μαθημάτων Θαυμάτων* προϋποθέτει να ησυχάσουμε τη φωνή του εγώ στο νου μας και να ταυτιστούμε με τα λόγια του Ιησού. Αποδεχόμενοι την αγάπη του, την επιτρέπουμε να μας καθοδηγεί σε όλα όσα σκεφτόμαστε, νιώθουμε, λέμε και κάνουμε. Με αυτή την έννοια ο κόσμος θεραπεύεται, επειδή αυτός δεν υπάρχει έξω από το νου μας. Παρεμπιπτόντως, εδώ σκιαγραφείται το πανέμορφο απόσπασμα που αναπτύσσεται περισσότερο στην Εισαγωγή της πέμπτης επανάληψης, όπου ο Ιησούς λέει ότι χρειάζεται να ακούσουμε τα δικά του λόγια και να τα δώσουμε στον κόσμο, ώστε να σωθεί. (Εργ-επ. V.9:2-3)

(5:4) Άκουσέ Τον σήμερα, και πρόσφερε Του την φωνή σου για να μιλήσει σε όλα τα πλήθη που περιμένουν να ακούσουν τον Λόγο που θα πει σήμερα.

Μιλάμε τον Λόγο Του σιωπηλά, γιατί η αγάπη μιλά σιωπηλά, χωρίς λόγια. Εφόσον πιστεύουμε ότι είμαστε σώματα, όμως, ο σιωπηλός λόγος της παρουσίας της αγάπης συχνά θα παίρνει μορφή στη συμπεριφορά μας και στα λόγια μας καθώς εκτείνεται μέσα από μας. Όμως δεν είναι οι λέξεις που είναι σημαντικές, αλλά η αγάπη που τις εμπνέει. Το καθήκον μας είναι απλά να έρθουμε σε επαφή με αυτήν την αγάπη. Αυτή στη συνέχεια κάνει τα υπόλοιπα.

(6:1-2) Να είσαι έτοιμος για την σωτηρία. Είναι εδώ, και σήμερα θα σου δοθεί.

Η σωτηρία θα μας δοθεί τη στιγμή - την άγια στιγμή - που επιλέγουμε να την δεχτούμε, κάτι το οποίο κάνουμε παραμερίζοντας τη φωνή του εγώ. Ο Δάσκαλός μας ανυπομονεί να μας δώσει αυτό που έχουμε ήδη:

.. Η λαχτάρα του Αγίου Πνεύματος να σου την δώσει είναι τόσο έντονη που δεν θα ήθελε να περιμένει καθόλου, παρόλο που περιμένει υπομονετικά. Συνάντησε την υπομονή Του με την ανυπομονησία σου για την καθυστέρησή σου να Το συναντήσεις. Βγες με χαρά να συναντήσεις τον Λυτρωτή σου, και πορεύσου μαζί Του με εμπιστοσύνη έξω από αυτόν τον κόσμο, και πήγαινε μέσα στον πραγματικό κόσμο της ωραιότητας και της συγχώρεσης. (Κ-17.ΙΙ.8:3-5)

Γνωρίζοντας ότι η ωραιότητα είναι που περιμένει την επιλογή μας, ποιος μπορεί να μην μοιραστεί τη λαχτάρα του Αγίου Πνεύματος;

(6:3-4) Και θα μάθεις την λειτουργία σου από τον Ένα ο Οποίος την επέλεξε στο Όνομα του Πατέρα σου για σένα. Αφουγκράσου σήμερα, και θ' ακούσεις μία Φωνή που θ' αντιλαλήσει σε όλο τον κόσμο μέσα από σένα.

Ο κόσμος υπάρχει μέσα στο νου μας, όπου αντηχεί η Φωνή του Αγίου Πνεύματος όταν επιλέγουμε να τη δεχτούμε ως τη μόνη Φωνή που θέλουμε να ακούσουμε. Η επιλογή μας έτσι αντηχεί σε όλο τον κόσμο, η οποία είναι παρούσα στον ένα νου του Υιού.

(6:5) Ο κομιστής όλων των θαυμάτων έχει την ανάγκη να τα λάβεις εσύ πρώτα, κι έτσι να γίνεις ο χαρούμενος χορηγός αυτών που έλαβες.

Θα δούμε σύντομα να επιστρέφει το θέμα του να δίνουμε και να λαμβάνουμε, το οποίο προαναγγέλλεται εδώ. Η δική μας ευθύνη είναι απλά να λάβουμε ή να δεχθούμε το δώρο · η προσφορά του γίνεται μέσω του Ιησού. Το Μάθημα 154 αντηχεί την ιδέα να λάβουμε πρώτα το θαύμα πριν η θεραπεία του επεκταθεί στους άλλους.

(7:1) Έτσι αρχίζει η σωτηρία και έτσι τελειώνει · όταν τα πάντα είναι δικά σου και έχεις δώσει τα πάντα, θα παραμείνουν μαζί σου για πάντα.

Η σωτηρία αρχίζει στο νου μας - την πηγή του σφάλματος - και τελειώνει εκεί, όταν επιλέγουμε να διορθώσουμε το σφάλμα και να δεχτούμε την Επανόρθωση, όπως εξηγεί αυτό το απόσπασμα στις αρχές του κειμένου:

... η διαδικασία της ακύρωσης, η οποία μεν δεν προέρχεται από σένα, βρίσκεται όμως μέσα σου διότι ο Θεός την τοποθέτησε εκεί. Ο δικός σου ρόλος είναι απλά να επιστρέψεις την σκέψη σου στο σημείο που έγινε το σφάλμα, και να το παραδώσεις ειρηνικά στην Επανόρθωση. (K-5.VII.6:4-5)

Περιττό να πούμε ότι η ιδέα του να δίνεις και να λαμβάνεις δεν έχει καμία σχέση με τον τρόπο που το αντιλαμβάνεται ο κόσμος. Όταν όλα είναι δικά μου και δέχομαι την Αγάπη του Θεού ως Ταυτότητά μου, η Υιότητα είναι ενωμένη μέσα σ' αυτόν τον Εαυτό. Δεν υπάρχει απώλεια αλλά μόνο κέρδος - για όλους.

(7:2) Και το μάθημα έχει μαθευτεί.

Το μάθημα που πρέπει να μαθευτεί είναι η Επανόρθωση: ο διαχωρισμός από τον Θεό δεν συνέβη ποτέ. Αυτό σημαίνει επίσης ότι εσείς και εγώ δεν είμαστε διαχωρισμένοι.

(7:3-8:2) Σήμερα ασκούμαστε στο να δίνουμε, όχι με τον τρόπο που το καταλαβαίνεις τώρα, αλλά έτσι όπως είναι. Οι ασκήσεις κάθε ώρας θα πρέπει να αρχίζουν με αυτό το αίτημα για την φώτισή σου:

Θα ησυχάσω και θα ακούσω την αλήθεια.

Τι σημαίνει να δίνεις και να λαμβάνεις;

Ζήτησε και περίμενε μια απάντηση. Η απάντηση στο αίτημά σου περιμένει πολύ καιρό για να την δεχτείς.

Η απάντηση, και πάλι, είναι η αρχή της Επανόρθωσης. Δεν είναι μια συγκεκριμένη απάντηση που θα μπορούσε να μας πει ο Ιησούς, για παράδειγμα, να πείτε αυτό, να κάνετε εκείνο ή να πάτε εκεί, αλλά ο Λόγος του Θεού χωρίς λέξεις. Παρόλο που η απάντηση μας περιμένει μέσα στο νου μας, φοβόμαστε τις συνέπειές της. Επομένως, χρειαζόμαστε αυτές τις περιόδους εξάσκησης σαν ευγενικές υπενθυμίσεις ότι εάν δούμε μέσα από τα ψέματα του εγώ - π.χ. ότι το να δίνουμε και το να λαμβάνουμε είναι διαφορετικά - η ησυχία που επακολουθεί θα μας επιτρέψει να ακούσουμε τη Φωνή του Αγίου Πνεύματος να διορθώνει τα λάθη μας. Η συγχώρεση μας επιτρέπει να είμαστε γαλήνιοι, έτσι μπορούμε να λάβουμε την αγάπη που είναι δική μας και του κόσμου, χωρίς καμία απώλεια σε οποιονδήποτε.

(8:3-4) Θα αρχίσει την υπηρεσία για την οποία ήρθες, και η οποία θα ελευθερώσει τον κόσμο από την άποψη ότι το να δίνεις είναι ένας τρόπος να χάνεις. Και έτσι ο κόσμος ετοιμάζεται να κατανοήσει και να λάβει.

Όταν δεχόμαστε το δώρο να γίνουμε η εκδήλωση του Ιησού μέσα στο όνειρο - όπως ο ίδιος ήταν η εκδήλωση του Αγίου Πνεύματος - αυτή γίνεται η λειτουργία ή η υπηρεσία μας. Αλλά μην νομίζετε ότι με αυτό εννοεί κάτι εξωτερικό, γιατί θα ήταν μια πλήρης παρανόηση των *Μαθημάτων Θαυμάτων*. Πώς μπορεί να υπάρξει εξωτερική υπηρεσία όταν ο Ιησούς διδάσκει ότι δεν υπάρχει κόσμος; Πρώτα πρέπει να μάθουμε αυτό το μάθημα, που σημαίνει ότι μαθαίνουμε ότι δεν υπάρχει σκέψη στην οποία στηρίζεται ο κόσμος. Όταν το μάθουμε αυτό - το σκοπό του θαύματος - η αγάπη εκτείνεται μέσα από εμάς. Δεν έχει σχέση τι μορφή παίρνει, γιατί αυτό που έχει σημασία είναι να επιλέξουμε την αγάπη αντί για το φόβο, να ταυτιστούμε με τον Εαυτό της ενοποιημένης Υιότητας. Η κληρονομιά αυτού του Εαυτού δεν χάθηκε ποτέ και τώρα ανακτάται μέσω της θύμησής Του.

(9) Ησύχασε και άκου την αλήθεια σήμερα. Για κάθε πέντε λεπτά που περνάς ακούγοντας, χίλιοι νόες ανοίγουν στην αλήθεια και θ' ακούσουν τον άγιο Λόγο που ακούς εσύ. Και όταν περάσει η ώρα, θα απελευθερώσεις πάλι χίλιους ακόμα που σταματούν για να ζητήσουν να τους δοθεί η αλήθεια, μαζί με σένα.

Θυμηθείτε ότι ο όρος χίλιοι στα *Μαθήματα Θαυμάτων* συμβολίζει ένα μεγάλο αριθμό. Έτσι, χιλιάδες θα λάβουν το δώρο της Επανόρθωσης όταν το δεχθούμε για εμάς, υπενθυμίζοντας στην Υιότητα, όπως και ο Ιησούς, ότι υπάρχει μια άλλη επιλογή που μπορεί να γίνει. Όμως αυτή παραμένει να είναι απόφαση της Υιότητας, καθώς αυτή ήταν δική μας, το *πότε* θα επιλέξει να δεχθεί το Λόγο του Θεού.

(10) Σήμερα ο άγιος Λόγος του Θεού φυλάσσεται μέσω της δικής σου αποδοχής για να τον δώσεις, έτσι ώστε να μπορέσεις να διδάξεις τον κόσμο τι σημαίνει να δίνεις ακούγοντας και μαθαίνοντας το από Αυτόν. Μην ξεχνάς σήμερα να ενδυναμώνεις την επιλογή σου να ακούς και να δέχεσαι το Λόγο του Θεού θυμίζοντας στον εαυτό σου όσο πιο συχνά μπορείς σήμερα:

Ας ησυχάσω και ας ακούσω την αλήθεια.

Είμαι αγγελιοφόρος του Θεού σήμερα,

Η φωνή μου είναι δική Του, για να δώσω αυτό που λαμβάνω.

Μαθαίνοντας ότι το να δίνουμε και το να λαμβάνουμε είναι το ίδιο, επιτρέπουμε την αλήθεια να φανερωθεί. Το να αφήσουμε να φύγουν τα παράπονα, οι αναμνήσεις θαυματοποίησης και οι ιδιαίτερες ανάγκες δεν εμπεριέχει καμία θυσία ή απώλεια. Αντίθετα, η διαδικασία της συγχώρεσης που είναι το δώρο μας στον Ιησού, καθώς και στην Υιότητα, μας απελευθερώνει για να λάβουμε την ανάμνηση της αγάπης από την οποία είχαμε διαχωριστεί. Χωρίς τα εμπόδια του μίσους να εμποδίσουν τη ροή της αγάπης, αυτή επεκτείνεται απαλά σε όλη την Υιότητα, φέρνοντας το χαρούμενο μήνυμα του Λόγου του Θεού: η αλήθεια είναι εδώ και είναι δική μας γιατί την ζητήσαμε.

ΜΑΘΗΜΑ 107

Η αλήθεια θα διορθώσει όλα τα σφάλματα μέσα στο νου μου

Είναι ένα υπέροχο μάθημα το οποίο αντιπαραβάλλει την αλήθεια και την ψευδαισθηση, ή ακόμα πιο σωστά, κάνει σαφές το πόσο απίθανο είναι να κατανοήσουμε την αλήθεια, και πόσο χαρούμενους θα μας κάνει αυτό. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο ο Ιησούς σε όλα τα *Μαθήματα Θαυμάτων* μας μιλά για τις *αντανakλάσεις* της αλήθειας ή της αγιότητας. Για να ακριβολογήσουμε, εννοείται ότι η αλήθεια και η αγιότητα υπάρχουν μόνο στον Ουρανό.

(1:1-2) Τι άλλο μπορεί να διορθώσει τις ψευδαισθήσεις εκτός από την αλήθεια; Και τι άλλο είναι τα σφάλματα εκτός από ψευδαισθήσεις που δεν αναγνωρίζονται γι' αυτό που είναι;

Αυτό είναι το εγωικό σύστημα σκέψης, το οποίο αποτελείται από τη διπλή ασπίδα της λήθης: Ο κόσμος είναι η εξωτερική ασπίδα που μας «προστατεύει» από την ενοχή του νου · και η ενοχή είναι η εσωτερική ασπίδα που μας «προστατεύει» από την αγάπη του νου, η οποία αναιρεί την ατομικότητά μας και την ιδιαιτερότητά μας. Το θέμα είναι να αναγνωρίσουμε το σφάλμα, το οποίο δεν βρίσκεται μέσα στα σώματα, αλλά μέσα στο νου μας, εκεί όπου βρίσκεται επίσης και η αλήθεια.

(1:3-5) Όπου εισέρχεται η αλήθεια τα σφάλματα εξαφανίζονται. Έτσι απλά, χάνονται, μην αφήνοντας ούτε ίχνος που να θυμίζει την παρουσία τους. Φεύγουν, επειδή χωρίς πίστη, δεν έχουν καμιά ζωή.

Είναι σημαντικό να θυμόμαστε ότι αυτό που δίνει τη δύναμη στο εγωικό σύστημα σκέψης των ψευδαισθήσεων, είναι η πίστη μας σε αυτό, που προέρχεται από τη δύναμη που έχει ο λήπτης των αποφάσεων του νου να επιλέγει. Όπως μας διδάσκει ο Ιησούς στο κείμενο:

Μην φοβάσαι το εγώ. Βασίζεται στον δικό σου νου, κι έτσι όπως το έφτιαξες πιστεύοντας σε αυτό, έτσι μπορείς και να το καταργήσεις αποσύροντας την πίστη σου από αυτό. (Κ-7.VIII.5:1-2)

Τι θα μπορούσε να είναι πιο απλό από αυτό; Όμως επειδή η σωτηρία είναι τόσο απλή, το εγώ εφαρμόζει την στρατηγική της πολυπλοκότητας που μας αφήνει να πιστεύουμε ότι οι ψευδαισθήσεις είναι πραγματικές, διότι πιστεύουμε ότι το σώμα είναι πραγματικό.

(1:6-7) Κι έτσι εξαφανίζονται στο τίποτα, επιστρέφοντας εκεί από όπου ήλθαν. Από σκόνη έρχονται και σε σκόνη καταλήγουν, γιατί μόνο η αλήθεια παραμένει.

Αυτό είναι το εγωικό σύστημα σκέψης, και ο κόσμος επίσης: ένα λάθος, το οποίο όταν το εξετάσουμε με τον Ιησού, απλά εξαφανίζεται επιστρέφοντας πίσω στην δική του ανυπαρξία. Είναι χρήσιμο να έχουμε κατά νου ότι και τα δύο, το λάθος και η αλήθεια, βρίσκονται μέσα στο νου μας · πουθενά αλλού. Δεν είναι επομένως ο κόσμος που πρέπει να αλλάξει, αλλά η πεποίθησή μας ότι υπάρχει ένας κόσμος, και ότι το εγώ έχει δίκιο και ο Ιησούς κάνει λάθος. Η φράση «από σκόνη έρχονται σε σκόνη καταλήγουν», φυσικά, είναι μια αναφορά στον γνωστό βιβλικό στίχο από τη Γένεση (2:7).

Ο Ιησούς περιγράφει τώρα αυτό που είναι ουσιαστικά αδύνατο να περιγραφεί:

(2:1-3:1) Μπορείς να φανταστείς πώς θα ήταν η κατάσταση του νου σου χωρίς τις ψευδαισθήσεις; Πώς θα ένιωθες; Προσπάθησε να θυμηθείς πώς ήταν όταν υπήρξε κάποια φορά, ίσως για ένα λεπτό, ή ακόμα λιγότερο - όταν τίποτα δεν μπορούσε να διακόψει την γαλήνη σου · όταν ήσουν βέβαιος ότι σε αγαπούν και ότι είσαι ασφαλής. Τώρα προσπάθησε να οραματιστείς πώς θα ήταν αν μπορούσες να επεκτείνεις αυτή την στιγμή έως το τέλος του χρόνου μέχρι την αιωνιότητα. Έπειτα, άφησε αυτή την αίσθηση γαλήνης που ένιωσες να πολλαπλασιαστεί με το εκατό, και μετά πολλαπλασίασε την άλλες εκατό φορές.

Και τώρα έχεις μια νύξη, όχι περισσότερο από ένα αμυδρότατο υπαινιγμό για την κατάσταση στην οποία θα αναπαύεται ο νους σου όταν θα έχει έρθει η αλήθεια.

Οι δικές μας σκέψεις για ευτυχία και ειρήνη, δεν είναι παρά μια πολύ, πάρα πολύ ανεπαίσθητη αναλαμπή της πραγματικής τους φύσης. Έτσι ο Ιησούς ρωτά: «Γιατί να απορρίψετε την ένδοξη πραγματικότητα της αγάπης μου, η οποία αντανακλά σε σας την Αγάπη του Θεού και την πηγή της ευτυχίας σας και να επιλέξετε στη θέση της τα μικροσκοπικά κομμάτια των ιδιαίτερων τίποτα που λαχταράτε, λατρεύετε και που ακόμη θα σκοτώνετε γι' αυτά; Οτιδήποτε νομίζετε πως αποτελεί την αλήθεια της ασφάλειάς σας είναι λανθασμένο». Σημειώστε ότι ο Ιησούς δεν μιλά για το σώμα, αλλά για το νου - την πηγή της δυστυχίας και του πόνου μας, αλλά και της ευτυχίας και της ειρήνης μας.

Αυτό το απόσπασμα υπονοεί επίσης ότι δεν υπάρχει τρόπος να γνωρίσει το σώμα την πραγματική ειρήνη, γιατί η ειρήνη δεν κατοικεί στον κόσμο ούτε στις διάφορες καταστάσεις τις οποίες επιδιώκουμε, αλλά μόνο στο νου ο οποίος έχει απελευθερωθεί από τις ενοχές και το φόβο. Αυτή είναι η ειρήνη που περιγράφει ο Απόστολος Παύλος, η οποία υπερέχει όλης της νόησης (Προς Φιλιππησίους 4:7), και για την οποία μιλά το εγχειρίδιο για δασκάλους:

Έχει ειπωθεί ότι υπάρχει ένα είδος ειρήνης που δεν είναι από αυτό τον κόσμο... από όλες τις απόψεις είναι εντελώς διαφορετική από όλες τις προηγούμενες εμπειρίες. Δεν καλεί στο νου τίποτα από αυτά που έχουν συμβεί στο παρελθόν. Δεν φέρνει καμία σύνδεση με τα περασμένα. Είναι ένα εντελώς νέο πράγμα... [είναι] η απλή κατανόηση ότι η Θέλησή Του είναι εξ ολοκλήρου χωρίς αντίθετο. Δεν μπορεί να υπάρχει καμία σκέψη που να αντικρούει την Θέλησή Του, και να είναι αληθινή... Η Θέληση του Θεού είναι Μία και το μόνο που υπάρχει. Αυτή είναι η κληρονομιά σου. Το σύμπαν πέρα από τον ήλιο και τα αστέρια, και όλες οι σκέψεις που μπορείς να διανοηθείς, σου ανήκουν. Η ειρήνη του Θεού είναι η προϋπόθεση για την Θέλησή Του. Κέρδισε την ειρήνη Του, και Αυτός θα επιστρέψει στην θύμησή σου. (Εγχ-20.1:1· 2:2-5· 6:2-3,9-13)

Μπορεί οτιδήποτε εδώ να προσεγγίσει αυτή την κατάσταση; Ο Ιησούς συνεχίζει:

(3:2) Χωρίς τις ψευδαισθήσεις δεν θα μπορούσε να υπάρχει ούτε φόβος, ούτε αμφιβολία και επίθεση.

Καθώς εξασκείτε τα Μαθήματα Θαυμάτων, δεν χάνετε την ατομικότητά σας από τη μια μέρα στην άλλη. Χάνετε τον φόβο σας, την αμφιβολία σας, το άγχος σας και την ενοχή σας, όλες τις σκέψεις σας της ιδιαιτερότητας και της επίθεσης.

(3:3) Όταν έρθει η αλήθεια όλος ο πόνος τελιώνει, γιατί δεν υπάρχει πια χώρος για παροδικές σκέψεις και νεκρές ιδέες που να γυροφέρνουν στο νου σου.

Αυτές οι σκέψεις αποτελούν τα «θαυμάσια» δώρα της ιδιαιτερότητας, τις σωματικές εμπειρίες που πιστεύουμε ότι είναι τόσο ζωτικές για την ευημερία μας και τη σωτηρία μας.

(3:4-6) Η αλήθεια καταλαμβάνει απόλυτα το νου σου, απελευθερώνοντάς σε από όλες σου τις πίστεις στο εφήμερο. Δεν έχουν θέση πια, διότι η αλήθεια έχει έρθει, και έτσι δεν βρίσκονται πουθενά. Δεν μπορούν να βρεθούν, γιατί η αλήθεια βρίσκεται παντού τώρα και για πάντα.

Αυτό που υπονοείται εδώ - και στην πραγματικότητα αναφέρεται στο προηγούμενο μάθημα - είναι ότι όταν ο νους σας θεραπεύεται, δεν θυμάστε πλέον το όνειρο επειδή εκεί δεν υπάρχει τίποτα να θυμηθείτε. Αποδεχόμενοι την Επανόρθωση - ο διαχωρισμός και επομένως το όνειρο που είναι ο κόσμος, ότι δεν υπήρξε ποτέ - ξυπνάμε από το όνειρο της αμαρτίας, της ενοχής και του θανάτου, το οποίο τότε φεύγει για πάντα. Όπως ο Ιησούς λέει κοντά στο τέλος της ενότητας «Τα εμπόδια για την ειρήνη»:

... Δεν θα θυμάσαι τίποτα από όσα θυμάσαι τώρα... Σου φαίνεται ότι ο κόσμος θα σε εγκαταλείψει εντελώς αν σηκώσεις το βλέμμα σου. Όμως το μόνο που θα συμβεί είναι ότι εσύ θα εγκαταλείψεις τον κόσμο για πάντα. (Κ-19.IV-Δ.6 :6· 7:1-2)

(4:1) Όταν έρθει η αλήθεια δεν θα μείνει για λίγο, για να χαθεί ή να μεταμορφωθεί σε κάτι άλλο.

Όλα σε αυτόν τον κόσμο αλλάζουν και μεταμορφώνονται σε κάτι άλλο. Ανεξάρτητα από το πόσο υποχωρούμε στις απαιτήσεις της ιδιαιτερότητάς μας, ανεξάρτητα από το πόσο λαχταράμε και αναζητάμε την ικανοποίησή τους, γνωρίζουμε από εμπειρία ότι το να αισθανόμαστε καλά δεν διαρκεί, το οποίο αποδεικνύει ότι δεν είναι η αλήθεια. Πράγματι, η πιο ιδιαίτερη σχέση όλων μας - με τα σώματά μας - τελειώνει σε πλήρη αποτυχία, διότι όλοι πεθαίνουμε. Όμως αν η αγάπη του Ιησού είναι παρούσα στις σχέσεις μας, το να αισθανόμαστε καλά πρέπει να διαρκέσει και θα διαρκέσει. Μόνο η αγάπη του, η οποία αντικατοπτρίζει την αιώνια Αγάπη του Θεού, θα αντέξει ενώ ονειρευόμαστε. Οι μορφές της ιδιαιτερότητας - οι συγκινήσεις, οι ενθουσιασμοί και οι απολαύσεις είναι παροδικές. Επομένως η αγάπη του Ιησού είναι ένα σταθερό κάλεσμα προς εμάς, διότι ορίζει «αυτό που διαρκεί» ως κριτήριο για να διακρίνουμε τα ασήμαντα από τα σημαντικά, όπως θα δούμε αργότερα στο Μάθημα 133.

(4:2-4) Δεν αλλάζει και δεν μεταβάλλεται σε μορφή, ούτε έρχεται και φεύγει για να έρθει ξανά. Μένει ακριβώς όπως ήταν πάντα, για να βασιστείς πάνω της σε κάθε ανάγκη, και να την εμπιστευτείς απόλυτα σε κάθε φαινομενική δυσκολία και αμφιβολία που τα φαινόμενα του κόσμου προκαλούν. Αυτά απλά θα εξαφανιστούν όταν η αλήθεια διορθώσει τα σφάλματα στο νου σου.

Ο Ιησούς δεν λέει ότι δεν θα έχουμε ανάγκες. Εφόσον βρισκόμαστε σε αυτό το όνειρο, κατευθυνόμενοι προς την εστία μας, θα έχουμε ανάγκες, ανησυχίες και προβλήματα. Όπως λέει για τον προχωρημένο ψυχοθεραπευτή: «Ακόμα και ένας προχωρημένος θεραπευτής έχει κάποιες γήινες ανάγκες όσο βρίσκεται εδώ» (Ψ-3.III.1:3). Έτσι, το ταξίδι είναι μια διαδικασία, και ο Ιησούς υπονοεί ότι αρχίζουμε να καταλαβαίνουμε ότι η αλήθεια της στοργικής του παρουσίας είναι πάντα στο νου μας και περιμένει την επιστροφή μας. Εφόσον δεν χρειάζεται να είμαστε απολύτως απαλλαγμένοι από την ιδιαιτερότητα μας, ο ίδιος μας λέει: «Όταν αυτές οι σκέψεις προκύψουν, ελάτε σε μένα, γιατί εγώ είμαι η αλήθεια που θα τις αναιρέσει και συνεπώς και τον πόνο σας». Αυτή η παρηγορητική σκέψη ότι δεν χρειάζεται να είμαστε απαλλαγμένοι από το εγώ μας, βρίσκεται επίσης σε μια συζήτηση για την άγια στιγμή :

Η απαραίτητη προϋπόθεση για την άγια στιγμή δεν απαιτεί να μην έχεις καθόλου σκέψεις που να μην είναι αγνές. Απαιτεί, όμως, να μην έχεις καμία που να θέλεις να κρατήσεις για τον εαυτό σου... Στην εξάσκησή σου, λοιπόν, προσπάθησε μόνο να επαγρυπνείς ενάντια στην πλάνη, και μην επιδιώκεις να προστατέψεις τις σκέψεις που θέλεις να κρατήσεις για τον εαυτό σου. Άφησε την αγνότητα του Αγίου Πνεύματος να τις σκορπίσει με την λάμψη της, και να φέρει την επίγνωση σου στην κατάσταση ετοιμότητας για την αγνότητα που σου προσφέρει. (Κ-15.IV.9:1-2,8-9)

Επομένως δεν μας ζητείται να είμαστε χωρίς το σώμα και τις ανάγκες του. Μας ζητείται απλά να αλλάξουμε τον σκοπό τους με το να προσκαλέσουμε τον Ιησού πίσω στο νου μας. Αυτή η απλή πρόσκληση αντανακλά την προθυμία να πιάσουμε το στοργικό του χέρι και να ξεκινήσουμε το ταξίδι προς την εστία. Η απλή ειλικρίνεια με τους εαυτούς μας, αυτό είναι που χρειάζεται για να μπορέσει η αλήθεια του να διορθώσει όλα τα λάθη στο νου μας.

(5:1) Όταν έρθει η αλήθεια, μέσα στα φτερά της θα περικλείει το δώρο της απόλυτης συνέπειας και της αγάπης που δεν ταλαντεύεται μπροστά στον πόνο, παρά βλέπει πέρα από αυτόν, σταθερά και με σιγουριά.

Και πάλι, ο Ιησούς δεν λέει ότι δεν θα υπάρξει πόνος ή δυσκολία · ο πόνος και η δυσκολία αναιρούνται όταν καταλαβαίνουμε ότι η αιτία τους δεν βρίσκεται σε κάτι εξωτερικό, ούτε όταν αποτυγχάνουμε να ικανοποιήσουμε τις ανάγκες μας, αλλά απλά όταν αφήνουμε το χέρι του. Ο πόνος επομένως έρχεται όταν λέμε στον Ιησού: «Δεν με ενδιαφέρεις, γιατί εγώ ξέρω καλύτερα» · ενώ η ειρήνη είναι το ευτυχές αποτέλεσμα της αποδοχής μας ότι κάναμε λάθος.

(5:2) Εδώ βρίσκεται το δώρο της θεραπείας, διότι η αλήθεια δεν χρειάζεται υπεράσπιση, και επομένως καμία επίθεση δεν είναι δυνατή.

Αυτό σημαίνει ότι η ασθένεια είναι μια άμυνα, που αποτελεί το θέμα του Μαθήματος 136, «Η ασθένεια είναι μια άμυνα ενάντια στην αλήθεια» (Εργ-136). Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο η επιλογή της αλήθειας είναι θεραπευτική. Εάν δεν υπάρχει φόβος στο νου μας, δεν υπάρχει τίποτα να υπερασπιστούμε. Η επίθεση είναι το περιεχόμενο πίσω από κάθε άμυνα, γιατί έχουμε επιτεθεί στη δική μας και στην πραγματικότητα του αδελφού μας ως Χριστός, αντικαθιστώντας την αγάπη με το φόβο. Αλλά αυτό συμβαίνει μόνο στα όνειρα. Η θεραπεία απλώς αποδέχεται την αλήθεια που είναι πίσω από την ψευδαίσθηση, όπως βλέπουμε τώρα:

(5:3-4) Οι ψευδαισθήσεις μπορούν να έρθουν στην αλήθεια για να διορθωθούν. Αλλά η αλήθεια στέκεται πολύ πέρα από τις ψευδαισθήσεις, και δεν μπορεί να πάει σε αυτές για να τις μετατρέψει σε αλήθεια.

Αυτό είναι που προσπαθεί να κάνει ο κόσμος, όπως επιδιώκει να κάνει με τον Ιησού, τον Θεό, και δυστυχώς, με τα *Μαθήματα Θαυμάτων*. Θέλουμε να φέρουμε την αλήθεια των Μαθημάτων στην ψευδαίσθηση και έτσι η αλήθεια να θεραπεύσει τα προβλήματά μας εδώ. Αντί γι' αυτό, ο Ιησούς μας ζητά να φέρουμε το εγώ στην δική του αλήθεια, η οποία αναιρεί την ψευδαίσθηση και τον πόνο που προέρχεται από αυτό. Ο ίδιος συνοψίζει αυτή την αρχή στο ακόλουθο απόσπασμα από το κείμενο:

... Όταν προσπαθείς να φέρεις την αλήθεια στις ψευδαισθήσεις, προσπαθείς να κάνεις τις ψευδαισθήσεις πραγματικότητα, και να τις κρατήσεις δικαιολογώντας την πίστη σου σε αυτές. Αλλά το να δώσεις τις ψευδαισθήσεις στην αλήθεια σημαίνει ότι καθιστάς την αλήθεια ικανή να διδάξει ότι οι ψευδαισθήσεις είναι μη πραγματικές, κι έτσι μπορείς να διαφύγεις από αυτές. (Κ-17.1.5:4-5)

Η αναγνώριση της διπροσωπίας του εγώ να κάνει τις ψευδαισθήσεις πραγματικές όταν φέρνουμε την αλήθεια σε αυτές, μας επιτρέπει να αντιστρέψουμε τη διαδικασία. Έτσι, ο Ιησούς αποκαθίσταται στη σωστή θέση του μέσα στο νου μας, εκεί όπου θυμόμαστε την αλήθεια του ποιοι είμαστε.

(6:1-4) Η αλήθεια δεν πηγαινοέρχεται ούτε μεταβάλλεται ή αλλάζει, με μία μορφή τώρα και έπειτα με κάποια άλλη ασύλληπτη και άπιαστη. Η αλήθεια δεν κρύβεται. Στέκεται μέσα στο άπλετο φως, φανερά ευπρόσιτη. Δεν είναι δυνατόν κάποιος που την αναζητά ειλικρινά, να μην πετύχει.

Εάν δεν νιώθουμε την αλήθεια και την παρηγοριά της αγάπης του Ιησού, αυτό συμβαίνει διότι δεν την έχουμε αναζητήσει, καθώς φοβόμαστε το φως και επιθυμούμε να παραμείνουμε στο σκοτάδι. Τα ιδιαίτερα σώματά μας αντικατοπτρίζουν το εγωϊκό σύστημα σκέψης του σκότους, στο οποίο είμαστε προσκολλημένοι επειδή φοβόμαστε το φως της αλήθειας μέσα στο οποίο η ατομικότητά μας θα χαθεί, όπως και τα προβλήματα, οι κρίσεις και οι πικρίες μας. Χωρίς αυτά, ποιοι θα ήμασταν; Επανεξετάζοντας αυτές τις λέξεις, διαβάζουμε για το φόβο του εγώ:

... Δεν υπάρχει καμία δήλωση που ο κόσμος φοβάται περισσότερο να ακούσει εκτός από αυτή:

Δεν γνωρίζω το τι είμαι, και ως εκ τούτου δεν γνωρίζω τι κάνω, που βρίσκομαι, ή πώς να κοιτάζω τον κόσμο ή τον εαυτό μου.

Ωστόσο σ' αυτή τη μάθηση γεννιέται η σωτηρία. Και το Τι είσαι θα στο πει το ίδιο. (Κ-31.V.17:6-9)

Έτσι δεν αναζητούμε πραγματικά την αλήθεια, γιατί δεν θέλουμε να επιτύχουμε και να ακούσουμε τον Εαυτό μας να μας λέει Τι είμαστε.

(6:5-9) Η σημερινή μέρα ανήκει στην αλήθεια. Δώσε στην αλήθεια αυτό που της οφείλεται, και αυτή θα σου δώσει αυτό που σου οφείλεται. Δεν δημιουργήθηκες για να υποφέρεις και να πεθάνεις. Ο Πατέρας σου θέλει αυτά τα όνειρα να φύγουν. Άφησε την αλήθεια να τα διορθώσει όλα.

Έχουμε συζητήσει στο παρελθόν ότι για το εγώ, το Θέλημα του Θεού για μας είναι ο πόνος και ο θάνατος. Αυτά τα μαθήματα διορθώνουν αυτή την πίστη. Οι αναγνώστες μπορούν να θυμηθούν αυτές τις προτάσεις από το κείμενο:

Μην ορκίζεσαι ότι θα πεθάνεις, εσύ άγιε Υιέ του Θεού! Κάνεις μια συμφωνία που δεν μπορείς να κρατήσεις. Ο Υιός της Ζωής δεν μπορεί να σκοτωθεί. Αυτός είναι αθάνατος όπως ο Πατέρας του. Ότι είναι αυτός δεν μπορεί να αλλάξει. (Κ-29.VI.2:1-5)

Έτσι λοιπόν φέρνουμε την ψευδαίσθηση του θανάτου - που τον έχουμε επιλέξει αντί για τη ζωή - στην αλήθεια της Θέλησης του Θεού. Επιλέξαμε επιτέλους να αποδείξουμε ότι ο Θεός έχει δίκιο, καταργώντας τον όρκο στο εγώ και δεσμεύοντας τους εαυτούς μας στην αλήθεια της αιώνιας ζωής ως Υιός του Θεού.

(7) Δεν ζητάμε αυτό που δεν έχουμε. Απλά ζητάμε αυτό που μας ανήκει, ώστε να το αναγνωρίσουμε για δικό μας. Σήμερα ασκούμεστε στην χαρούμενη διαπίστωση της βεβαιότητας που έχει γεννηθεί από την αλήθεια. Τα τρεμάμενα και ασταθή βήματα των ψευδαισθήσεων δεν τα χρησιμοποιούμε σήμερα. Είμαστε τόσο βέβαιοι για την επιτυχία όσο σίγουροι είμαστε ότι ζούμε, ελπίζουμε, αναπνέουμε και σκεφτόμαστε. Δεν αμφιβállουμε ότι βαδίζουμε μαζί με την αλήθεια σήμερα, και την εμπιστευόμαστε ότι θα εισέλθει σε όλες τις ασκήσεις που κάνουμε σήμερα.

Το να ζητάμε αυτό που μας ανήκει είναι να αποδεχθούμε την Επανόρθωση, ζητώντας από το μέρος του νου μας που παίρνει τις αποφάσεις, να επιλέξει ξανά - την αλήθεια αυτού που είμαστε, αντί για την ψευδαίσθηση. Καθώς ζητάμε μόνο την αλήθεια, δεν μπορούμε να αποτύχουμε. Οι ψευδαισθήσεις δεν έχουν καμία δύναμη όταν αποσύρουμε την πίστη μας από αυτές. Οι σημερινές ασκήσεις μας πηγαίνουν πιο πέρα στη διαδρομή της βεβαιότητας, την οποία με χαρά περπατάμε με την αλήθεια της αγάπης του Ιησού στο πλευρό μας.

(8:1) Άρχισε τις ασκήσεις ζητώντας από Εκείνον που πορεύεται μαζί σου σε αυτό το εγχείρημα, να είναι στην επίγνωσή σου καθώς πορεύεσαι μαζί Του.

Ο Ιησούς ζητά ξανά να επιλέξουμε αυτόν ή το Άγιο Πνεύμα ως Οδηγό μας στην καθημερινότητά μας, φέρνοντας σε Αυτούς όλες τις μορφές αναστάτωσης και ανησυχίας, τους μυριάδες τρόπους που είχαμε επιλέξει την ψευδαίσθηση αντί για την αλήθεια. Με την αλλαγή των δασκάλων, το ταξίδι μας προς το πουθενά γίνεται το ταξίδι στην εστία.

(8:2) Δεν είσαι φτιαγμένος από σάρκα, οστά και αίμα, παρά είσαι δημιουργημένος από την ίδια Σκέψη η οποία έδωσε το δώρο της ζωής και σε Εκείνον.

Ο Θεός, η Πηγή του Αγίου Πνεύματος, είναι και δική μας Πηγή. Ο Ιησούς αντιπαραβάλλει έτσι τον ψεύτικο εαυτό - που εκδηλώνεται στο σώμα - με την ένδοξη Σκέψη του Θεού, την αληθινή μας Ταυτότητα: Αυτός είναι η Σκέψη που μας δημιούργησε · εμείς είμαστε η Σκέψη που δημιούργησε Αυτός. Θυμόμαστε διαβάζοντας αυτό το όμορφο απόσπασμα ότι οι σκέψεις μας, τα είδωλα του εαυτού μας, δεν εξουσιάζουν την αλήθεια της πραγματικότητάς μας:

Πέρα από όλα τα είδωλα βρίσκεται η Σκέψη που ο Θεός έχει για σένα. Εντελώς ανεπηρέαστη από την ταραχή και τον τρόπο του κόσμου, τα όνειρα της γέννησης και του θανάτου που ονειρεύεσαι εδώ, τις μυριάδες των μορφών που ο φόβος μπορεί να πάρει · εντελώς ανενόχλητη, η Σκέψη που ο Θεός έχει για σένα παραμένει ακριβώς όπως ήταν πάντα. Περιβαλλόμενη από μια ακινησία τόσο ολοκληρωτική που κανένας ήχος μάχης δεν πλησιάζει ούτε από μακριά, αναπαύεται στην βεβαιότητα και στην τέλεια ειρήνη. Εδώ η μοναδική σου πραγματικότητα κρατείται ασφαλής, χωρίς καμιά απολύτως επίγνωση του κόσμου που λατρεύει είδωλα και που δεν γνωρίζει τον Θεό. Με τέλεια βεβαιότητα της αμεταβλητότητάς της και της ανάπαυσής της μέσα στην αιώνια κατοικία της, η Σκέψη που ο Θεός έχει για σένα ποτέ δεν έχει αφήσει το Νου του Δημιουργού της τον Οποίο γνωρίζει, όπως ο Δημιουργός της γνωρίζει ότι αυτή είναι εκεί. (Κ-30.III.10)

(8:3-4) Είναι ο Αδερφός σου, και μοιάζει με σένα τόσο πολύ που ο Πατέρας σου θεωρεί ότι είσαστε και οι δυο ίδιοι. Είναι ο Εαυτός σου από τον οποίο ζητάς να πορευτεί μαζί σου, και πώς είναι δυνατόν Αυτός να απουσιάζει από εκεί που βρίσκεσαι εσύ;

Θυμόμαστε αυτές τις εμπνευσμένες στροφές από το υπέροχο ποίημα της Helen, «Μια Προσευχή του Ιησού»:

... Ελάτε, αδελφοί, δείτε

Πόσο ίδιος είμαι με τον Χριστό, και με εσάς

Τους οποίους Εκείνος έχει ευλογήσει, και κρατά ίδιους με μένα.

(Τα Δώρα του Θεού, σελ. 82)

Η ενότητά μας με τους αδελφούς μας αντανακλά την ενότητά μας με το Άγιο Πνεύμα, το οποίο ουσιαστικά αντικατοπτρίζει την ενότητα της μιας δημιουργίας του Θεού. Εμείς, ο Υιός του Θεού, είμαστε μια ενιαιότητα ενωμένη ως ένα, μέρος της Ενιαιότητας που ενώνει όλα τα πράγματα μέσα στον Εαυτό της (Κ-25.I.7:1-2). Ο Χριστός, ο Εαυτός μας, δεν μπορεί ποτέ να βρίσκεται διαχωρισμένος από τον Εαυτό του ούτε από το Πνεύμα του Θεού το Οποίο μας θυμίζει την αλήθεια του ενός Εαυτού μας.

(9:1-5) Η αλήθεια θα διορθώσει όλα τα σφάλματα στο νου σου που σου λένε ότι θα μπορούσες να είσαι χωριστά από Αυτόν. Μίλησέ Του σήμερα, και δώσε την υπόσχεση να αφήσεις την λειτουργία Του να εκπληρωθεί μέσα από σένα. Όταν μοιράζεσαι την λειτουργία Του, μοιράζεσαι την χαρά Του. Η βεβαιότητά Του βρίσκεται μαζί σου, καθώς λες:

Η αλήθεια θα διορθώσει όλα τα σφάλματα μέσα στο νου μου,

Και εγώ θα αναπαύομαι μέσα σε Αυτόν ο Οποίος είναι ο Εαυτός μου.

Έτσι επιλέγουμε να θυμόμαστε τη λειτουργία μας που είναι να συγχωρούμε: φέρνουμε τα λάθη των προηγούμενων λανθασμένων επιλογών στην αλήθεια μέσα στο νου μας, καθώς βαδίζουμε το μονοπάτι που οδηγεί στον Εαυτό μας.

(9:6) Έπειτα άφησέ Τον να σε οδηγήσει γλυκά προς την αλήθεια, που θα σε αγκαλιάσει και θα σου δώσει ειρήνη τόσο βαθιά και γαλήνια που πολύ απρόθυμα θα γυρίσεις πίσω στον γνωστό κόσμο.

Ο Ιησούς αναφέρεται στην ενοποίηση αυτού που γνωρίζουμε ότι είναι η αλήθεια μέσα στο νου μας με τη λειτουργία μας μέσα στον κόσμο, ένα παράδειγμα της βιβλικής ιδέας ότι βρισκόμαστε μέσα στον κόσμο και όμως δεν προερχόμαστε από τον κόσμο (Κατά Ιωάννη 17:14,16,18). Αυτό σημαίνει ότι συνεχίζουμε να ζούμε στον κόσμο, γνωρίζοντας ότι η πραγματικότητά μας δεν είναι εδώ. Ωστόσο, ένα μέρος μας παραμένει απρόθυμο να επιστρέψει την προσοχή μας στον κόσμο, διότι η εμπειρία του φωτός, της αλήθειας και της αγάπης είναι τόσο υπέροχη, που σε αντίθεση ο κόσμος μοιάζει με μια πραγματική κόλαση. Έτσι ο Ιησούς, μας λέει ότι ξέρει τι αισθανόμαστε, ενθαρρύνοντας ταυτόχρονα το ορθά σκεπτόμενο μέρος του νου μας. Στην πραγματικότητα, είναι η εμπειρία της ειρήνης που μας δίνει τη δυνατότητα να «επιστρέψουμε» στον κόσμο, αλλά διαφορετικά, ένα σημαντικό θέμα στο οποίο θα επιστρέψουμε. Η δύναμη αυτής της ειρήνης έχει αποδοθεί όμορφα σε ένα από τα ποιήματα της Helen, «Αφυπνίζομαι μέσα στην Ησυχία»:

Η ειρήνη σε περιβάλλει, μέσα κι έξω το ίδιο,

Μέσα σε λαμπρή σιωπή και με ειρήνη τόσο βαθιά που

Κανένα όνειρο αμαρτίας και κακού δεν μπορεί να έρθει κοντά

Στον ήσυχο νου σου.

(Τα Δώρα του Θεού, σελ.73)

(10:1-2) Και όμως, τώρα, θα είσαι χαρούμενος καθώς θα κοιτάς πάλι αυτόν τον κόσμο. Γιατί θα φέρνεις μαζί σου την υπόσχεση των αλλαγών που φέρνει στον κόσμο η αλήθεια που πορεύεται μαζί σου.

Ποιες είναι αυτές οι αλλαγές; Πριν ζητήσω βοήθεια από τον Ιησού, ήμουν στενοχωρημένος, θυμωμένος, θλιμμένος, ανήσυχος και ένα πολύ δυστυχισμένο θύμα. Συνειδητοποιώντας ότι θα είμαι πιο ευτυχισμένος με έναν νέο δάσκαλο, δεν επενδύω στην ιδιαιτερότητα του εγώ. Έτσι βλέπω τον εαυτό μου διαφορετικά, γιατί είμαι διαφορετικός. Όπως το βιβλίο εργασιών λέει αργότερα: «χαμογελάω πιο συχνά» (Εργ.155.1:2). Αυτό δείχνει ότι κάτι έχει αλλάξει - ο θυμός και η θλίψη με την ευτυχία και τη χαρά - που λέει, στην ουσία: ότι επειδή οι νόες είναι ενωμένοι, την επιλογή που έκανα εγώ, μπορείτε να την κάνετε κι εσείς, ο δάσκαλος που έχω επιλέξει, είναι επίσης στο νου σας.

Αυτό είναι το νόημα της υπέροχης δήλωσης του Ιησού στο κείμενο, «Μην διδάσκεις ότι πέθανα μάταια. Δίδασκε καλύτερα ότι δεν πέθανα, δείχνοντας ότι ζω μέσα σε σένα». (Κ-11.VI.7:3-4). Η ευτυχία μας αποδεικνύει τη ζωή του μέσα μας. Αυτό δεν σημαίνει ότι περπατάμε χαμογελώντας κυριολεκτικά, αλλά ότι παραμένουμε ειρηνικοί, γνωρίζοντας ότι τίποτα στον κόσμο δεν έχει δύναμη να διαταράξει την ειρήνη μας. Ζώντας στην παρουσία της αγάπης του Ιησού σημαίνει ότι ζούμε με την παρουσία του όλη την ώρα. Η ήσυχη χαρά μας είναι ο μάρτυρας της αλήθειας του στο νου μας, καθώς όλες οι εγωικές σκέψεις παραμερίζονται απαλά. Η χαρά που γεννήθηκε από τη συγχώρεση των εαυτών μας επεκτείνεται με χαρά μέσα από την Υιότητα και μεταφέρεται στον κόσμο.

(10:3) Αυτές θα αυξάνονται με το κάθε δώρο των πέντε λεπτών που θα δίνεις, και τα σφάλματα που περιβάλλουν τον κόσμο θα διορθώνονται καθώς εσύ θα τα αφήνεις να διορθώνονται μέσα στο νου σου.

Άλλη μια φορά, ο Ιησούς μιλάει για τη διόρθωση των σφαλμάτων μέσα στο νου μας. Τα «σφάλματα που περιβάλλουν τον κόσμο» είναι αυτά που προέρχονται από την πίστη στον διαχωρισμό: Εγώ

γνωρίζω καλύτερα από τον Θεό, από το Άγιο Πνεύμα ή τον Ιησού. Εγώ έχω δίκιο κι Αυτοί κάνουν λάθος. Όταν τελικά δείχνω ότι είμαι χαρούμενος επειδή έκανα λάθος, γίνομαι το παράδειγμα για όλους τους άλλους. Κάθε φορά που θυμάμαι, θυμάμαι για όλη την Υιότητα, όπως διαβάζουμε τώρα:

(11) Μην ξεχνάς την λειτουργία σου σήμερα. Κάθε φορά που θα λες στον εαυτό σου με σιγουριά, «Η αλήθεια θα διορθώσει όλα τα σφάλματα μέσα στο νου μου», μιλάς εν ονόματι όλου του κόσμου και Αυτού που θα ήθελε να απελευθερώσει τον κόσμο, όπως και σένα.

Δεν υπάρχει καλύτερος τρόπος για να κλείσουμε τη συζήτηση αυτού του μαθήματος από το να αναφέρουμε το τέλος του εγχειριδίου για δασκάλους. Αυτοί οι υπέροχοι στίχοι, που μέρος τους έχει ήδη αναφερθεί, αποδίδουν τη λειτουργία μας που είναι να συγχωρέσουμε τους εαυτούς μας, και με αυτό τον τρόπο συγχωρούμε τον κόσμο. Η ευγνωμοσύνη του Ιησού προς εμάς αντηχεί τη δική μας προς αυτόν, ο οποίος μας οδήγησε σε αυτόν τον ιερό τόπο, όπου επιλέξαμε την αλήθεια αντί για την ψευδαίσθηση, την ελευθερία αντί για την φυλακή, τη ζωή αντί για το θάνατο:

*Και τώρα ας είσαι ευλογημένος σε ό,τι κάνεις. Ο Θεός στρέφεται προς εσένα για να Τον βοηθήσεις να σώσει τον κόσμο. Δάσκαλε του Θεού, Αυτός σου προσφέρει τις ευχαριστίες Του, και όλος ο κόσμος στέκει σιωπηλός με την χάρη που εσύ φέρνεις από Αυτόν. Είσαι ο Υιός που αγαπά, και σου έχει δοθεί να είσαι το μέσον, μέσω του οποίου η Φωνή Του θα ακουστεί σε όλο τον κόσμο, για να κλείσει όλα τα πράγματα του χρόνου · για να δώσει τέλος στην όψη όλων των ορατών πραγμάτων και να καταργήσει όλα τα πράγματα που αλλάζουν. Μέσα από σένα ο κόσμος εισέρχεται μέσα σε έναν άλλο κόσμο αόρατο, ανήκουστο, και όμως αληθινά εκεί. Άγιος είσαι εσύ, και μέσα στο φως σου ο κόσμος αντανακλά την Αγιότητά σου, διότι δεν είσαι μόνος και δίχως φίλους. Τις ευχαριστίες μου δίνω για σένα και συμμετέχω στις προσπάθειές σου εκ μέρους του Θεού, γνωρίζοντας ότι είναι και για μένα, και για όλους όσους πορεύονται προς τον Θεό μαζί μου. **ΑΜΗΝ** (Εγχ-29.8)*

ΜΑΘΗΜΑ 108

Το να δίνεις και να λαμβάνεις είναι ένα στην πραγματικότητα

Ο τίτλος του μαθήματος μας παρέχει τα δύο κύρια θέματα του: το να δίνεις και να λαμβάνεις είναι ένα · και, αυτό που προκύπτει από το πρώτο, είναι η εγγενής μας ενότητα ως Υιός του Θεού. Ο απώτερος σκοπός της διδασκαλίας του Ιησού είναι να θυμηθούμε την Ενιαιότητά μας ως Χριστός.

(1:1) Η αληθινή όραση εξαρτάται από την σημερινή ιδέα.

Η αληθινή όραση δεν έχει καμία σχέση με τα μάτια μας, τα οποία κυριολεκτικά δεν βλέπουν. Ό,τι «βλέπουμε» αντικατοπτρίζει μια επιλογή που κάναμε μέσα στο νου μας όσον αφορά τον δάσκαλο που θέλουμε. Αν η επιλογή είναι το εγώ, τα μάτια μας θα βλέπουν το διαχωρισμό. Αν είναι ο Ιησούς, θα φέρουν πίσω σε μας το δικό του μήνυμα της ενιαιότητας. Σε έναν διαχωρισμένο κόσμο ενιαιότητα σημαίνει κοινές ανάγκες και συμφέροντα. Ανεξάρτητα από τα διαφορετικά μονοπάτια που ακολουθούμε, μοιραζόμαστε την ίδια ελπίδα και τον ίδιο στόχο. Το να κατανοήσουμε την ενότητα που υπάρχει στο να μοιραζόμαστε, είναι η ουσία της αληθινής όρασης και ο λόγος που το

να δίνεις και να λαμβάνεις είναι το ίδιο: ο Υιός δίνει στον εαυτό του, ο οποίος λαμβάνει με χαρά το δώρο από τον εαυτό του.

(1:2) Το φως βρίσκεται μέσα σε αυτή, διότι συμφιλιώνει όλα τα φαινομενικά αντίθετα.

Όταν λέμε ότι το εγώ σκέψης βασίζεται στον διαχωρισμό, την ατομικότητα ή τις διαφορές είναι το ίδιο με το να λέμε ότι στηρίζεται στα αντίθετα. Αυτό ξεκίνησε με τη σκέψη ότι ο Θεός και ο Υιός Του ήταν αντίθετοι και σε αντιπαράθεση. Από τη στιγμή που έγινε ο κόσμος, το στοιχείο της αντίθεσης του διαχωρισμένου νου έγινε πιο αισθητό: ότι η πραγματικότητα του Θεού είναι πνεύμα, ενώ η δική μας είναι σώμα. Ο κόσμος βασίζεται επομένως στα αντίθετα και το να ζεις εδώ χωρίς αντίθεση είναι αδύνατον. Η αντίληψη, ο όρος που χρησιμοποιεί ο Ιησούς για να περιγράψει αυτόν τον κόσμο, βασίζεται στην αντίθεση: το ότι αντιλαμβανόμαστε σε σχέση με κάτι άλλο. Το ακόλουθο απόσπασμα από το εγχειρίδιο για δασκάλους περιγράφει αυτό τον κόσμο, των διαφορών και των αντίθετων:

Η πίστη στον βαθμό των δυσκολιών είναι η βάση της αντίληψης αυτού του κόσμου. Βασίζεται στις διαφορές · σε ανισόπεδο υπόβαθρο και σε εναλλασσόμενο προσκήνιο, σε άνισα ύψη και διαφορετικά μεγέθη, σε ποικίλους βαθμούς σκότους και φωτός, και σε χιλιάδες αντιθέσεις στις οποίες κάθε πράγμα που βλέπεις συναγωνίζεται όλα τα άλλα για να αναγνωριστεί. (Εγχ-8.1:1-2)

Οι ιδιαίτερες σχέσεις βασίζονται στην αντίθεση, γιατί το παρανοϊκό σύστημα σκέψης ξεκινά με την προϋπόθεση των διαφορών: Είσαι πιο ιδιαίτερος από κάποιον άλλο, επομένως διαφορετικός · ήσουν πιο αγαπητός για μένα χθες όταν μου έδωσες αυτό που ήθελα, αλλά είσαι διαφορετικός σήμερα που δεν με ικανοποίησες. Η όραση, η οποία γεννήθηκε από την αρχή της Επανόρθωσης που λέει ότι ο διαχωρισμός δεν συνέβη ποτέ, είναι η βάση για τη μετατόπιση του τρόπου με τον οποίο αντιλαμβανόμαστε τον κόσμο. Συμφιλιώνει τα αντίθετα, όχι με το να τα φέρει κοντά όπως, για παράδειγμα τόνισε ο Γιούνγκ, αλλά με το εκθέσει την ψευδαίσθηση που υποβόσκει και στις δύο πλευρές της αντίθεσης. Το μόνο αντίθετο που έχει νόημα να εξεταστεί είναι η αντίθεση που υπάρχει ανάμεσα στο εγώ και το Άγιο Πνεύμα. Αυτή η αντίθεση «συμφιλιώνεται» όταν φέρουμε το σφάλμα της στην αλήθεια της ενότητας, εκεί όπου διαλύεται απαλά.

(1:3) Και τι άλλο είναι το φως εκτός από την λύση, την γεννημένη από την ειρήνη, όλων των συγκρούσεών σου και των εσφαλμένων σκέψεών σου μέσα σε μια ιδέα η οποία είναι εξ ολοκλήρου αληθινή;

Η «μια ιδέα η οποία είναι εξ ολοκλήρου αληθινή» είναι η Επανόρθωση: είμαστε ενωμένοι, επειδή δεν διαχωριστήκαμε ποτέ από την Ενιαιότητα. Μέσα στο όνειρο, ο Υιός του Θεού είναι ένας · στον Ουρανό, ο Υιός του Θεού είναι ένας. Αυτή είναι η ιδέα που επιλύει όλες τις συγκρούσεις, διαλύοντας το ψεύδος στην εξίσωση του εγώ.

(1:4-5) Ακόμα και αυτή θα εξαφανιστεί, γιατί η Σκέψη πίσω από αυτή θα κάνει την εμφάνισή της, για να πάρει την θέση της. Και τώρα βρίσκεσαι για πάντα μέσα σε ειρήνη, γιατί το όνειρο έχει πια τελειώσει.

Η σκέψη της Επανόρθωσης θα εξαφανιστεί γιατί όταν έχει επιτύχει τον σκοπό της - την αναίρεση του σφάλματος - η διόρθωση δεν θα είναι πλέον απαραίτητη και θα εξαφανιστεί. Το ίδιο λέει ο Ιησούς για το Άγιο Πνεύμα, ότι στο τέλος «επιστρέφει στην άμορφη αιωνιότητα του Θεού» (Δ-6.5:8). Αυτό που παραμένει, όμως, είναι η Σκέψη πίσω από την Επανόρθωση - η Ταυτότητά μας ως Χριστός - η οποία ποτέ δεν πεθαίνει επειδή είναι πέρα από τα αντίθετα της ζωής και του θανάτου και πέρα από τη διόρθωσή τους.

(2:1) Το αληθινό φως που κάνει την αληθινή όραση δυνατή, δεν είναι το φως που βλέπουν τα φυσικά μάτια.

Η όραση δεν έχει καμία σχέση με το να βλέπουμε τις αύρες, το φυσικό φως ή με τις εμπειρίες στον κόσμο. Το φως της είναι μόνο στο νου και είναι πέρα από την αντίληψη των αισθήσεων. Με απλά λόγια, αυτό είναι το φως της αλήθειας, μια σκέψη μέσα στο νου που περιμένει την απόφασή μας για να τη «δούμε».

(2:2-3) Είναι μια κατάσταση του νου που έχει γίνει τόσο ενοποιημένη ώστε το σκοτάδι να μην μπορεί να γίνει πια καθόλου αντιληπτό. Και έτσι, αυτό που είναι το ίδιο γίνεται ορατό σαν ένα, ενώ ό,τι δεν είναι το ίδιο παραμένει απαρατήρητο, γιατί δεν βρίσκεται εκεί.

«Ό,τι δεν είναι το ίδιο» είναι τα φαινομενικά θραύσματα της Υιότητας. Όταν κάποιος βρίσκεται στον πραγματικό κόσμο, αυτό που αναφέρεται εδώ, συνειδητοποιεί ότι όλα εδώ είναι ένα όνειρο και η πραγματικότητά μας είναι έξω από αυτό, εκεί που ο Υιός του Θεού είναι ένας και δεν έχει όνομα. Εμείς δίνουμε ονόματα - Ιησούς, για παράδειγμα - αλλά στην πραγματικότητα μόνο η σκέψη της αγάπης υπάρχει στον πραγματικό κόσμο, ο οποίος, όπως εξηγεί ο Ιησούς, διαρκεί μόνο μια στιγμή και μετά ο Θεός σκύβει και μας ανυψώνει πίσω στον Εαυτό Του. Έτσι διαβάζουμε, για παράδειγμα, αυτά τα δύο αποσπάσματα που αποδίδουν αυτό που αναφέρεται αλλού ως το τελευταίο βήμα του Θεού:

Ο Θεός αγαπά τον Υιό Του. Ζήτησέ Του να σου δώσει το μέσο με το οποίο εξαφανίζεται αυτός ο κόσμος, και έρχεται στην αρχή η όραση, με την γνώση μία μόνο στιγμή αργότερα. Γιατί με την χάρη Του βλέπεις ένα φως που καλύπτει όλο τον κόσμο με αγάπη, και παρακολουθείς τον φόβο να εξαφανίζεται από κάθε πρόσωπο καθώς οι καρδιές εξυψώνονται και διεκδικούν για δικό τους αυτό το φως. Τι άλλο μένει τώρα που να καθυστερεί τον Ουρανό έστω και για μια στιγμή; Τι άλλο μένει που δεν έχει γίνει όταν η συγχώρεσή σου αναπαύεται πάνω σε όλα τα πράγματα; (Εργ.168.4)

Ω αδελφοί μου, αν μόνο γνωρίζατε την γαλήνη που θα σας αγκαλιάζει και θα σας κρατά ασφαλείς και αγνού κι αγαπημένους μέσα στον Νου του Θεού, τότε δεν θα μπορούσατε να αντισταθείτε και θα σπεύδατε να Τον συναντήσετε εκεί που βρίσκεται η αγία τράπεζά Του. Αγιασμένο ας είναι το Όνομά σου και το δικό Του, διότι είναι ενωμένα εδώ σε αυτό το ιερό μέρος. Εδώ Εκείνος σκύβει για να σε ανυψώσει προς Αυτόν, μακριά από τις ψευδαισθήσεις μέσα στην ιερότητα · έξω από τον κόσμο, στην αιωνιότητα · και όντας μακριά από κάθε φόβο επιστρέφεις στην αγάπη. (Δ-4.8)

(3:1) Αυτό είναι το φως που δεν δείχνει κανένα αντίθετο, και η όραση, έχοντας θεραπευτεί, έχει την δύναμη να θεραπεύει.

Η όραση θεραπεύει την πίστη στον διαχωρισμό, την πηγή όλων των ασθενειών. Όταν ενωνόμαστε με τον Ιησού, ενωνόμαστε με όλη την Υιότητα, βάζοντας τέλος στον διαχωρισμό καθώς τελειώνει η ασθένεια. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο η όραση και η θεραπεία είναι το ίδιο.

Βιώνουμε την όραση με το να αρνηθούμε, όχι αυτά που βλέπουν τα μάτια μας, αλλά ότι οι αντιλήψεις μας σημαίνουν κάτι. Με αυτόν τον τρόπο τα πρώτα μαθήματα μας διδάσκουν ότι τίποτα εδώ δεν έχει νόημα, διότι εμείς δίνουμε το νόημα, το οποίο χρησιμεύει για να αποδείξει ότι εμείς έχουμε δίκιο και ο Ιησούς κάνει λάθος: ο διαχωρισμός είναι ζωντανός, υγιής και ισχυρός, γιατί βλέπουμε αυτό που έχει επιτύχει. Αυτές οι σκέψεις δεν έχουν νόημα όμως, επειδή προέρχονται από το τίποτα, και το σκοτάδι τους απομακρύνεται από το φως της αλήθειας.

(3:2) Αυτό είναι το φως που φέρνει την ειρήνη του νου σου σε άλλους νόες, για να την μοιραστούν και να χαρούν που είναι ένα μαζί σου και με τους εαυτούς τους.

Εδώ υπάρχει αυτή η πολύ σημαντική λέξη: *ένα*. Η ειρήνη μεταφέρεται σε κάθε νου επειδή οι νόες είναι *ένα*. Αυτό δεν είναι αλήθεια στον κόσμο και δεν μπορεί να γίνει κατανοητό εδώ. Όμως εξακολουθεί να είναι η αλήθεια, η οποία υπερβαίνει την εγωική μας κατανόηση. Όταν βιώνουμε - έστω και για μια στιγμή - ότι είμαστε χωρίς το εγώ και ότι είμαστε με την αγάπη του Ιησού, κατανοούμε την ενιαιότητα του Υιού του Θεού, μια κατανόηση που παραμένει μαζί μας, ακόμα κι όταν προσπαθούμε να την καλύψουμε κάτω από τα σύννεφα της πολυπλοκότητας και του σκότους.

(3:3) Αυτό είναι το φως που θεραπεύει διότι φέρνει ενιαία αντίληψη, βασισμένη σε ένα ενιαίο πλαίσιο αναφοράς, από το οποίο πηγάζει ένα νόημα.

Η όραση μας λέει ότι οι Υιοί του Θεού, όλοι αυτοί που φαίνονται διαφορετικοί, είναι *ένα*. Έχουμε διαφορές, είναι σίγουρο, αλλά είναι επιφανειακές. Είμαστε *ένα* επειδή έχουμε την ίδια ανάγκη να επιστρέψουμε σε μια εστία που πιστεύουμε ότι έχουμε καταστρέψει. Η κοινή ανάγκη μας είναι να συνειδητοποιήσουμε ότι η φαινομενική μας αμαρτία δεν είχε καμία επίπτωση. Το «ενιαίο πλαίσιο αναφοράς» είναι η αλήθεια, στην οποία φέρνουμε τις διαφορετικές μας αντιλήψεις, για να ενωθούν εκεί στον ενιαίο σκοπό της συγχώρεσης. Επανεξετάζουμε άλλη μια φορά αυτό το πού σημαντικό απόσπασμα που περιγράφει την όραση ενός θεραπευμένου νου, «την ενιαία αντίληψη, βασισμένη σε ένα ενιαίο πλαίσιο αναφοράς»:

Τα μάτια του σώματος θα συνεχίσουν να βλέπουν διαφορές. Αλλά ο νους που έχει αφήσει τον εαυτό του να θεραπευτεί δεν θα τις αναγνωρίζει πια. Θα υπάρχουν και εκείνοι που φαίνεται ότι είναι «πιο άρρωστοι» από άλλους, και τα μάτια του σώματος θα αναφέρουν την διαφορετική τους μορφή όπως και πριν. Αλλά ο θεραπευμένος νους θα τις βάζει όλες στην ίδια κατηγορία · δεν είναι πραγματικές. Αυτό είναι το δώρο του Διδασκάλου · η κατανόηση ότι μόνο δύο κατηγορίες έχουν νόημα για το ξεκαθάρισμα των μηνυμάτων που δέχεται ο νους από αυτό που φαίνεται σαν εξωτερικός κόσμος. Και από αυτές τις δύο, μόνο μία είναι αληθινή. (Εγχ-8.6:1-6)

(4:1) Εδώ και το να δίνεις και το να λαμβάνεις γίνονται αντιληπτά σαν διαφορετικές πλευρές της μίας Σκέψης της οποίας η αλήθεια δεν εξαρτάται από το τι θα δεις πρώτο, ούτε από ποιο φαίνεται ότι έρχεται δεύτερο.

Και πάλι, στα παζάρια της ιδιαιτερότητας στα οποία βασίζονται οι σχέσεις μας, υπάρχει ο δότης και ο λήπτης · και θέλουμε να είμαστε στην κορυφή, δίνοντας όσο το δυνατόν λιγότερα για να λάβουμε όσο πιο πολλά μπορούμε. Για να διορθώσουμε αυτό το εγωικό αξίωμα: *εγώ κερδίζω κι εσύ χάνεις*, αργότερα στο βιβλίο εργασιών ο Ιησούς λέει: «Επιλέγω τη δεύτερη θέση για να κερδίσω την πρώτη» (Εργ.328). Όταν δεν πρέπει πλέον να είμαι πρώτος, η Πρώτη Αιτία και συγγραφέας της ύπαρξής μου, επιλέγω να είμαι το Αποτέλεσμα του Θεού. Έτσι θυμάμαι ότι είμαι *ένα* με την Πηγή μου που με βάζει πρώτο, επειδή στον Θεό δεν υπάρχει πρώτος και δεύτερος. Εμείς «ανήκουμε στην Πρώτη Αιτία, δημιουργημένοι από Εκείνον καθ' ομοίωσή Του και ως μέρος Αυτού» (Κ-14.IV.2:1):

... Ο Πρώτος στην αιωνιότητα είναι ο Θεός ο Πατέρας, ο Οποίος είναι και ο Πρώτος και ο Ένας. Πέρα από τον Πρώτο δεν υπάρχει άλλος, διότι δεν υπάρχει σειρά, ούτε δεύτερος ούτε τρίτος, και τίποτα άλλο εκτός από τον Πρώτο. (Κ-14.IV.1:7-8)

Στο όνειρο, εκφράζουμε την αλήθεια της ενιαιότητάς μας ζώντας χωρίς νικητές και ηττημένους, κατανοώντας με χαρά ότι δεν χρειάζεται να κλέψουμε την αγάπη, να καταστρέψουμε κάποιον άλλον για να πάρουμε αυτό που θέλουμε ή να έχουμε δίκιο. Αν μάθουμε αυτό το μάθημα, συνειδητοποιώντας ότι όλοι είμαστε μέρος του ενός Υιού, θα έχουμε επιτύχει την κατάσταση του νου χωρίς κρίση, στην οποία υπάρχει μόνο η όραση.

(4:2) Εδώ γίνεται κατανοητό ότι και τα δύο συμβαίνουν μαζί, ώστε η Σκέψη να παραμένει πλήρης.

Η Σκέψη της Αγάπης είναι πλήρης στο νου μου επειδή είναι μία. Δεν μπορώ να δώσω αυτό που δεν έχω, και δεν μπορώ να λάβω αυτό που δεν έδωσα. Αυτή είναι η εμπειρία της Αγάπης του Θεού καθώς εκτείνεται μέσα από τον θεραπευμένο νου. Δεν πιστεύω ότι έχω λιγότερα, διότι γνωρίζω ότι οι νόες είναι ένα, και συνειδητοποιώ ότι δεν υπάρχει τίποτα έξω γιατί είμαι ο νους του Υιού του Θεού, ο οποίος είναι ένα με την Πηγή του. Το μέσα και το έξω χάνουν το νόημά τους, διότι υπάρχει μόνο ο Νους της Αγάπης. Το να δίνεις και το να λαμβάνεις δεν είναι παρά δυϊστικοί όροι που χρησιμοποιούμε για να υποδηλώσουμε την επέκταση της Αγάπης του Θεού μέσω του νου μας, καθώς αυτή διαμένει εκεί: *οι ιδέες δεν αφήνουν την πηγή τους.*

(4:3-5:3) Και με αυτή την κατανόηση τίθεται η βάση πάνω στην οποία όλα τα αντίθετα συμφιλιώνονται, διότι γίνονται αντιληπτά από το ίδιο πλαίσιο αναφοράς το οποίο ενοποιεί αυτή η Σκέψη.

Μία Σκέψη, απόλυτα ενοποιημένη, θα βοηθήσει για να ενοποιήσει όλη την σκέψη. Είναι το ίδιο σαν να λέμε ότι μια διόρθωση θα είναι επαρκής για όλες τις διορθώσεις, ή ότι το να συγχωρείς έναν αδερφό ολοκληρωτικά είναι αρκετό για να επιφέρει την σωτηρία σε όλους τους νόες. Γιατί αυτοί δεν είναι παρά εξειδικευμένες περιπτώσεις αυτού του ενός νόμου που ισχύει για κάθε είδος μάθησης, αν καθοδηγείται από Αυτόν που γνωρίζει την αλήθεια.

Το μήνυμα είναι σαφές: όλα είναι ένα. Έχουμε μάθει ότι συγχωρώντας ένα άτομο ολοκληρωτικά τους έχουμε συγχωρέσει όλους, επειδή ο ένας αδελφός είναι όλοι οι αδελφοί. Θυμόμαστε την ακόλουθη δήλωση, που εδώ τοποθετείται πληρέστερα στο πλαίσιο της γενίκευσης των διδασκαλιών της συγχώρεσης του Αγίου Πνεύματος:

Άφησε, λοιπόν, την μεταφορά της μάθησής σου στον Έναν ο Οποίος πραγματικά κατανοεί τους νόμους της, και ο Οποίος θα εγγυηθεί ότι παραμένουν απαραβίαστοι και απεριόριστοι. Ο δικός σου ρόλος είναι απλά να εφαρμόσεις στον εαυτό σου ό,τι σε έχει διδάξει Εκείνος, κι Αυτός θα κάνει τα υπόλοιπα. Και με αυτόν τον τρόπο θα σου αποδειχθεί η δύναμη της μάθησής σου από όλους τους πολλούς και διαφορετικούς μάρτυρες που βρίσκει. Ο αδελφός σου πρώτος θα φανεί ανάμεσά τους, αλλά χιλιάδες στέκονται πλάι του, και πέρα από τον κάθε έναν υπάρχουν άλλοι χίλιοι. (Κ-27.Υ.10:1-4)

Συνεπώς ο Ιησούς λέει ότι η μόνη μας ευθύνη είναι να δεχτούμε την Επανόρθωση για τον εαυτό μας (Κ-2.Υ.5:1), την οποία εφαρμόζουμε στις ιδιαίτερες σχέσεις μας. Μέσα στις ιδιαίτερες σχέσεις μας βρίσκεται το σύνολο του εγωικού συστήματος σκέψης και του κόσμου, ακριβώς όπως στη δική μου συγχώρεση βρίσκεται το σύνολο του συστήματος σκέψης του Αγίου Πνεύματος - ένα πρόβλημα, μία λύση.

(6) Το να μάθεις ότι το να δίνεις και να λαμβάνεις είναι το ίδιο είναι ιδιαίτερα χρήσιμο, γιατί μπορείς να το δοκιμάσεις τόσο εύκολα και να δεις ότι είναι αλήθεια. Και όταν αυτή η ιδιαίτερη περίπτωση αποδειχθεί ότι λειτουργεί πάντα, σε όποια περίπτωση και να χρησιμοποιηθεί, τότε η σκέψη που βρίσκεται από πίσω μπορεί να γενικευθεί και σε άλλους τομείς αμφιβολίας και διπλής όρασης. Και από εκεί θα επεκταθεί, και τελικά θα φτάσει σε αυτή την μία Σκέψη που αποτελεί την βάση όλων αυτών.

Με άλλα λόγια, όταν εξασκούμε στην ιδέα της ημέρας και ζητώ τη βοήθεια του Ιησού για να συγχωρώ, μαθαίνω να γενικεύω μέσα από μια σχέση σε όλες τις σχέσεις.

Ο όρος *διπλή όραση* εδώ έχει το νόημα της *δυαδικότητας*. Όταν βλέπω τα πράγματα διπλά, τα βλέπω σε αντίθεση, το οποίο είναι μια έκφραση δυαδικότητας. Έτσι εξασκώμαι με την τρέχουσα ιδιαίτερη σχέση μου ζητώντας από τον Ιησού να με βοηθήσει να μετατοπιστώ από μια αντίληψη διαφορών, σε μία με κοινές ανάγκες και κοινούς στόχους. Αυτή η εξάσκηση θα με βοηθήσει να τη γενικεύω σε κάθε πτυχή της ζωής μου. *Η μία Σκέψη* αναφέρεται στην Αγάπη του Θεού, την Ενιαιότητα που είναι η πηγή για όλες τις εμπειρίες της ενιαιότητας - των κοινών συμφερόντων - στον κόσμο. Η επιμελής και αφοσιωμένη καθημερινή μου εξάσκηση καλλιεργεί τη γενίκευση η οποία μου δίνει τη δυνατότητα να μάθω ότι η αρχή του «να δίνεις και να λαμβάνεις είναι ένα» θεραπεύει το διαχωρισμένο νου μου «σε όποια περίσταση και να χρησιμοποιηθεί».

(7) Σήμερα ασκούμεστε με την ιδιαίτερη περίπτωση του να δίνεις και να λαμβάνεις. Θα χρησιμοποιήσουμε αυτό το απλό μάθημα στα προφανή διότι έχει αποτελέσματα που δεν γίνεται να μην αντιληφθούμε. Το να δίνεις είναι το ίδιο με το να λαμβάνεις. Σήμερα θα επιχειρήσουμε να προσφέρουμε ειρήνη σε όλους, και να δούμε πόσο γρήγορα, η ειρήνη επιστρέφει σε εμάς. Το φως είναι ειρήνη, και σε αυτή την ειρήνη μας δίδεται η όραση, και μπορούμε να δούμε.

Είμαστε πρόθυμοι να μάθουμε το μάθημα στις συγκεκριμένες καταστάσεις της ζωής μας, επιτρέπουμε στον Δάσκαλό μας να γενικεύσει τη μάθησή μας για τον κόσμο. Επιλέγουμε να δώσουμε τη συγχώρεση, ώστε να μπορέσουμε να τη λάβουμε. Έχοντας δανειστεί τον εμπνευσμένο συμβολισμό των τελευταίων σελίδων του κειμένου, βλέπουμε αυτά τα μικρά σκόρπια κομμάτια μελωδίας της συγχώρεσης να αναπτύσσονται σαν μια χορωδία αγάπης, που φέρνει το φως και την ειρήνη στην Υιότητα, ενωμένη και θεραπευμένη στην γαλήνια όραση της ενιαιότητας του Χριστού (Κ-31.VIII.11:5).

(8) Έτσι αρχίζουμε τις ασκήσεις με αυτές τις οδηγίες για την σημερινή ημέρα, και λέμε:

Το να δίνεις και το να λαμβάνεις είναι ένα στην πραγματικότητα.

Θα λάβω αυτό που δίνω τώρα.

Έπειτα κλείσε τα μάτια σου, και για πέντε λεπτά σκέψου τι προσφέρεις στους άλλους, για να το έχεις κι εσύ. Μπορείς, για παράδειγμα, να πεις:

Σε όλους προσφέρω ησυχία.

Σε όλους προσφέρω ειρήνη του νου.

Σε όλους προσφέρω πραότητα.

Οι «επιβεβαιώσεις» της ορθά νοούμενης απόφασής μας αντιπροσωπεύουν την αλήθεια στην οποία φέρνουμε τις εσφαλμένα νοούμενες σκέψεις μας του διαχωρισμού και του *ή ο ένας ή ο άλλος*: εγώ κερδίζω, εσύ χάνεις. Επιλέγω να αφήσω αυτήν την αρχή έτσι ώστε να μπορέσω να λάβω την ησυχία, την ειρήνη και την πραότητα που προσφέρω σε σένα, τον αδελφό μου μέσα στην ψευδαίσθηση καθώς και στην αλήθεια.

(9:1-3) Λέγε το κάθε ένα αργά και έπειτα κάνε μια μικρή παύση, αναμένοντας να λάβεις το δώρο που έδωσες. Και θα σου έρθει στο βαθμό που το έδωσες. Θα δεις ότι θα έχεις ίση επιστροφή, γιατί αυτό ζήτησες.

Πόσο θαυμάσιο είναι να μάθουμε ότι όταν δίνουμε λαμβάνουμε, και πόσο διδακτικό είναι να δούμε την αντίστασή μας να δεχτούμε την αλήθεια ότι η αθωότητά μας αξίζει την ειρήνη και την αγάπη που δίνουμε στους αδελφούς μας! Αν δεν βιώνουμε αυτή την ειρήνη, είναι επειδή δεν την

προσφέρουμε. Ο αναγνώστης μπορεί να θυμάται αυτά τα εκπληκτικά λόγια του κειμένου, στα οποία προσθέτουμε αυτό που ακολουθεί:

... Αν αυτός δεν σου μιλά για τον Χριστό, τότε εσύ δεν μίλησες για τον Χριστό σε αυτόν. Ακούς μόνο την δική σου φωνή, κι αν ο Χριστός μιλά μέσα από σένα, τότε θα Τον ακούς. (Κ-11.Υ.18:6-7)

Ανεξάρτητα από τις εγωικές πράξεις των άλλων, η αντίληψή μας έχει να κάνει μόνο με την απόφαση που παίρνει ο νους μας. Πρέπει να λαμβάνουμε πάντα αυτό που ζητάμε · πρέπει να λαμβάνουμε πάντα αυτό που δίνουμε: ή ενοχή ή συγχώρεση, ή διαχωρισμό ή ενότητα.

(9:4) Μπορεί να σε βοηθήσει να σκεφτείς και κάποιον στον οποίο προσφέρεις τα δώρα σου.

Μας ζητείται να σκεφτούμε ένα συγκεκριμένο άτομο μαζί με το οποίο εξασκούμε αυτό το μάθημα στο νου μας. Μαθαίνοντας το συγκεκριμένο μάθημα, θα έρθει η γενίκευση.

(9:5) Αυτός θα εκπροσωπεί και όλους τους άλλους, και μέσα από αυτόν τα δίνεις σε όλους.

Φέρνουμε αυτό το μήνυμα στον κόσμο εφαρμόζοντάς το στις προσωπικές μας σχέσεις. Δεν χρειάζεται να κάνουμε τίποτα εξωτερικά, γιατί δεν υπάρχει κάτι εξωτερικά. Η μάθηση συμβαίνει μέσα στο νου και η αγάπη του Ιησού κάνει τα υπόλοιπα καθώς αβίαστα επεκτείνεται σε όλους, απομακρύνοντας τις εγωικές προβολές του αποκλεισμού και της ιδιαιτερότητας που εξαφανίζονται απαλά μέσα στο φως της συγχώρεσής μας.

(10:1-2) Το πολύ απλό μας μάθημα για σήμερα θα σε διδάξει πολλά. Η αιτία και το αποτέλεσμα θα είναι πολύ πιο κατανοητά από τώρα και στο εξής, και θα σημειώνουμε πολύ μεγαλύτερη πρόοδο τώρα.

Ο πόνος, η δυστυχία και η θλίψη μου είναι το αναπόφευκτο αποτέλεσμα της πεποίθησής μου ότι το εγώ έχει δίκιο και είναι καλύτερος δάσκαλος από το Άγιο Πνεύμα. Το αποτέλεσμα - αυτό που λαμβάνω - ακολουθεί άμεσα την αιτία του - αυτό που δίνω. Δίνω μόνο αυτό που θέλω να μάθω: τον διαχωρισμό του εγώ ή την Επανόρθωση του Αγίου Πνεύματος. Το να αποδεχθούμε αυτό το γεγονός χωρίς διαφωνία επιταχύνει την πορεία μας για την Εστία.

(10:3) Σκέψου τις σημερινές ασκήσεις ως γρήγορα βήματα στην μάθησή σου, που γίνονται ολοένα πιο γρήγορα και βέβαια κάθε φορά που λες, «Το να δίνω και το να λαμβάνω είναι ένα στην πραγματικότητα».

Καθώς περνάτε την ημέρα σας, εξασκήστε την εφαρμογή της σημερινής σκέψης οποιαδήποτε στιγμή, με οποιονδήποτε, σε οποιαδήποτε κατάσταση στην οποία υπάρχει απώλεια ειρήνης. Βλέποντας τον εαυτό σας και τον άλλον ως διαχωρισμένους σημαίνει ότι πιστεύετε το να δίνετε και το να λαμβάνετε είναι μέρος μιας συμφωνίας, η οποία αντανακλά τον διαχωρισμό που νομίζετε ότι είναι ο φυσικός νόμος. Το να φέρνουμε συνεχώς το ψεύδος του εγώ στην αλήθεια του Αγίου Πνεύματος επιταχύνει την εξέλιξή μας καθώς επιταχύνει το να βιώσουμε την ειρήνη.

Αναπαύομαι μέσα στον Θεό.

Αυτό το μάθημα είναι ιδιαίτερα όμορφο και πρέπει να διαβαστεί ως διαλογισμός. Ελπίζω να μην το καταστρέψω με τα σχόλιά μου. Σημειώστε ότι όταν ο Ιησούς λέει ότι αναπαύομαι μέσα στον Θεό, αυτό έρχεται σε αντίθεση με την ανησυχία και την ασθένεια του κόσμου. Επομένως βλέπουμε ξανά την έμφαση που δίνει στην αντίθεση της αλήθειας και της ψευδαίσθησης: τη δική Του ανάπαυση της αληθινής ησυχίας, και το φόνο του εγώ - είμαι ήσυχος και ειρηνικός *επειδή* έχω αυτό που ήθελα · εγώ έχω κερδίσει κι εσείς έχετε χάσει, κι επομένως εγώ έχω θριαμβεύσει. Σημειώστε επίσης, το πόσο συχνά επαναλαμβάνεται η φράση *Αναπαύομαι στον Θεό* σχεδόν σαν μουσικό μοτίβο.

(1) Ζητούμε ανάπαυση σήμερα, και ηρεμία ακλόνητη από τα φαινόμενα αυτού του κόσμου. Ζητούμε ειρήνη και ησυχία, καταμεσής όλης της φασαρίας από τα αλληλοσυγκρουόμενα όνειρα. Ζητούμε ασφάλεια και ευτυχία, παρόλο που φαίνεται ότι κοιτάζουμε τον κίνδυνο και την θλίψη. Και έχουμε την σκέψη που θα απαντήσει στο αίτημά μας με αυτό που ζητάμε.

Ο Ιησούς δεν λέει ότι πρέπει να απομονωθούμε στην κορυφή κάποιου βουνού για να αναπαυθούμε στον Θεό. Μας ζητά να εξασκήσουμε το μάθημα στον καθημερινό μας κόσμο της αναστάτωσης, των συγκρουόμενων ονείρων, του κινδύνου και της θλίψης. Ο στόχος είναι να ζούμε τις ζωές μας που είναι γεμάτες με *καταιγίδες* και *διαμάχες*, και να νιώθουμε ότι είμαστε ακόμα σε ειρήνη. Βεβαίως, τα προβλήματα είναι πάντα μαζί μας γιατί είναι οι προβολές της ενοχής, που είναι πάντα μαζί μας. Επιλέγοντας τη συγχώρεση όμως, το πρόβλημα στο νου εξαφανίζεται, όπως και τα προβλήματα που γίνονται αντιληπτά στον κόσμο. Αυτό που παραμένει είναι η ειρήνη και η ησυχία που προέρχονται από την ανάπαυση, η οποία είναι το χαρούμενο αποτέλεσμα της απελευθέρωσής μας από την εμμονή στην ενοχή.

(2:1-4) «Αναπαύομαι μέσα στον Θεό». Αυτή η σκέψη θα σου φέρει την ανάπαυση και την ησυχία, την ειρήνη και την ηρεμία, την ασφάλεια και την ευτυχία που αναζητάς. «Αναπαύομαι μέσα στον Θεό». Αυτή η σκέψη έχει την δύναμη να αφυπνίσει την κοιμώμενη αλήθεια μέσα στους πάντες και τα πάντα.

Αρχίζουμε μ' αυτό που εμφανίζεται · δηλαδή, ότι εσείς και εγώ είμαστε διαφορετικοί, γιατί έχουμε διαφορετικούς στόχους. Το να ζητήσουμε από τον Ιησού να μας βοηθήσει οδηγεί το φαινομενικό παρελθόν μας στην αλήθεια, καθώς η δική του όραση των κοινών συμφερόντων αντικαθιστά τις δικές μας κρίσεις. Έτσι ανοίγουν τα μάτια μας και ξυπνάμε από το όνειρο του διαχωρισμού.

(2:5) Εδώ βρίσκεται το τέλος των βασάνων όλου του κόσμου, και όλων όσων έχουν έρθει ποτέ σε αυτόν ή θα έρθουν για να περάσουν λίγο χρόνο εδώ.

Αυτό δεν έχει κανένα νόημα αν δεν συνειδητοποιήσετε ότι το παρελθόν, το παρόν και το μέλλον είναι ένα, και ότι η άγια στιγμή δεν είναι μέρος του γραμμικού χρόνου. Επομένως ο Ιησούς δεν λέει να κάνουμε κάτι στον κόσμο, ή να ελιχθούμε μαγικά για να αναιρέσουμε το παρελθόν και να ελευθερώσουμε το μέλλον. Το θέμα του είναι η αγάπη η οποία είναι αιώνια.

(2:6) Εδώ βρίσκεται η σκέψη με την οποία ο Υιός του Θεού γεννιέται ξανά, για να αναγνωρίσει τον εαυτό του.

Ο όρος *γεννιέται ξανά* χρησιμοποιείται στα *Μαθήματα Θαυμάτων* πολύ διαφορετικά από την κοινή χρήση του. Εδώ, σημαίνει ότι επιλέγει ξανά. Όταν επιλέξαμε το εγώ πιστέψαμε ότι είχαμε επιλέξει τη ζωή, αλλά πραγματικά επιλέξαμε το θάνατο. Επιλέγοντας να «πεθάνουμε στο εγώ», αναγεννιόμαστε επειδή αφήσαμε τον Ιησού να μας υπενθυμίσει ότι το εγώ δεν είναι ο δημιουργός μας. Έτσι γεννιόμαστε ξανά στην πραγματικότητά μας ως ο ένας Υιός του Θεού.

(3) «Αναπαύομαι μέσα στον Θεό». Εντελώς απρόσκοπτη, αυτή η σκέψη θα σε πάρει μέσα από φουρτούνες και διαμάχες, προσπερνώντας την δυστυχία και τον πόνο, την απώλεια και τον θάνατο, κατευθείαν προς την βεβαιότητα του Θεού. Δεν υπάρχει βάσανο που να μην μπορεί να θεραπεύσει. Δεν υπάρχει πρόβλημα που να μην μπορεί να λύσει. Και ούτε ένα φαινόμενο που να μην μπορεί να το μετατρέψει σε αλήθεια μπροστά στα μάτια αυτού που αναπαύεται στον Θεό.

Όπως πάντα, είναι προφανές να εξασκείστε στη σκέψη της ημέρας. Αυτό σημαίνει να κοιτάζετε τις καθημερινές καταιγίδες και διαμάχες, τη δυστυχία και τον πόνο με τα μάτια του Ιησού. Βλέποντας διαφορετικά τον κόσμο, γνωρίζουμε ότι τίποτα δεν μπορεί να επηρεάσει την αγάπη και την ειρήνη μέσα μας. Αυτή λοιπόν είναι η ουσία των *Μαθημάτων Θαυμάτων*, που είναι ο λόγος για τον οποίο ο Ιησούς λέει ότι χρειάζεται να μελετάμε και να εξασκούμε τις διδασκαλίες του: να είμαστε σαν αυτόν - φάροι του φωτός που καλούν τους άλλους νότες να ενωθούν μέσα στην ανάπαυσή τους.

(4:1-2) Αυτή είναι η μέρα της ειρήνης. Αναπαύεσαι μέσα στον Θεό, και όσο ο κόσμος διαρρηγνύεται από ανέμους μίσους, η δική σου ανάπαυση παραμένει εντελώς αδιατάρακτη.

Αυτό δεν σημαίνει ότι δεν βλέπετε το μίσος του κόσμου. Αυτό σημαίνει ότι δεν το αφήνετε να διαταράξει την ειρήνη σας. Ο κόσμος πρέπει να είναι γεμάτος από μίσος γιατί αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο έγινε, και η αγάπη δεν έχει θέση εδώ · μόνο στον Ουρανό, όταν ξυπνήσετε από τα όνειρα του εγώ. Ωστόσο, σ' αυτό τον κόσμο, η συγχώρεση του μίσους είναι εφικτή όταν δεν παίρνετε προσωπικά τις καταστάσεις ή δεν τις αφήνετε να σας επηρεάσουν. Η όραση αυτή επέρχεται διότι ο νους σας αναπαύεται στο θεμέλιο της αγάπης, το οποίο είναι πολύ πιο ισχυρό από το μίσος του εγώ.

(4:3-5) Δική σου είναι η ανάπαυση της αλήθειας. Τα φαινόμενα δεν μπορούν να εισβάλλουν πάνω σου. Τους καλείς όλους να ενωθούν μαζί σου στην ανάπαυσή σου, και θ' ακούσουν και θα έρθουν σε σένα διότι αναπαύεσαι μέσα στον Θεό.

Δεν είναι ένα εξωτερικό κάλεσμα ή μια εξωτερική ανταπόκριση. Αυτοί μπορεί να αντικατοπτρίζονται εξωτερικά, αλλά είναι παρόντες μόνο στο νου σας, ο οποίος, όταν ενώνεται με άλλους νότες μοιράζεται την δική του ειρήνη και ανάπαυση.

(4:6-5:1) Δεν θ' ακούσουν άλλη φωνή από την δική σου διότι έδωσες την φωνή σου στον Θεό, και τώρα αναπαύεσαι μέσα σε Αυτόν και Τον αφήνεις να μιλά μέσα από σένα.

Μέσα σε Αυτόν δεν έχεις έγνοιες και φροντίδες, ούτε φορτία, ούτε άγχος, ούτε πόνο, κανένα φόβο για το μέλλον και καμία τύψη για το παρελθόν.

Ο Ιησούς δεν λέει ότι η ανάπαυση στον Θεό θα αφαιρέσει την ατομικότητά μας. Δεν θέλει να μας τρομάξει. Σε αυτό το στάδιο της μάθησής μας είναι σημαντικό να καταλάβουμε ότι όταν αναπαυόμαστε στον Θεό, διατηρούμε την αίσθηση του εαυτού μας, αλλά την απουσία του πόνου. Θυμηθείτε ότι το Άγιο Πνεύμα δεν αφαιρεί τις ιδιαίτερες σχέσεις μας, που συμπεριλαμβάνουν και τον εαυτό μας. Τις μετατρέπει από εργαλεία πόνου και ενοχής σε εργαλεία συγχώρεσης και χαράς, όπως εξηγεί το ακόλουθο απόσπασμα:

Το Άγιο Πνεύμα, πάντα πρακτικό μέσα στην σοφία Του, δέχεται τα όνειρά σου και τα χρησιμοποιεί ως μέσον αφύπνισης. Εσύ θέλησες να τα χρησιμοποιήσεις για να παραμείνεις κοιμισμένος. Είπα προηγουμένως ότι η πρώτη αλλαγή, πριν εξαφανιστούν τα όνειρα, είναι ότι τα όνειρα του φόβου σου μεταμορφώνονται σε χαρούμενα όνειρα. Αυτό είναι που κάνει το Άγιο Πνεύμα στην ιδιαίτερη σχέση. Δεν την καταστρέφει, ούτε σου την αρπάζει. Αλλά όντως την χρησιμοποιεί διαφορετικά, σαν βοήθεια για να κάνει τον σκοπό Του πραγματικό σε σένα. Η ιδιαίτερη σχέση θα παραμείνει, όχι ως

πηγή πόνου και ενοχής, αλλά σαν πηγή χαράς κι ελευθερίας. Δεν θα είναι για σένα μόνο, διότι εκεί βρίσκεται η δυστυχία της. Έτσι όπως η ανιερότητά της την κρατούσε ως κάτι διαχωρισμένο, η αγιότητά της θα γίνει μια προσφορά σε όλους. (Κ-18.ΙΙ.6)

Έτσι κάνουμε τα «μικρά βήματα» (Εργ.193.13:7) που μας οδηγούν ήσυχα και υπομονετικά από τον πόνο στην ειρήνη, από το χρόνο στην αιώνια στιγμή και τελικά στην αιώνια ανάπαυση στον Θεό.

(5:2-3) Αναπαύεσαι στην αιωνιότητα, ενώ ο χρόνος περνά δίπλα σου χωρίς να σ' αγγίζει, διότι η ανάπαυσή σου δεν μπορεί να αλλάξει με κανένα τρόπο. Σήμερα αναπαύεσαι.

Ο Ιησούς περιγράφει ότι βιώνουμε μια θετική «διαίρεση». Περπατάμε στη γη όπως κάνουν και άλλοι, αλλά εκεί παραμένει ένα μέρος του νου μας που έχει πλήρη επίγνωση της αγάπης του Ιησού. Αυτό μας επιτρέπει - ανεξάρτητα από τις ασχολίες του σώματος ή τα γεγονότα του κόσμου - να μην χάνουμε ποτέ την ειρήνη μας. Έτσι δεν αφήνουμε τον κόσμο, αλλά το εγωικό σύστημα σκέψης. Η γνωστή παράγραφος στο τέλος της ενότητας «Δεν Χρειάζεται να Κάνω Τίποτα» συνοψίζει αυτή τη διαιρεμένη επίγνωση, όπου είμαστε σε κατάσταση ηρεμίας, παρόλο που τα σώματά μας μπορεί να είναι αρκετά ενεργά:

Ωστόσο, πάντα θα υπάρχει αυτός ο χώρος ανάπαυσης στον οποίο θα μπορείς να επιστρέφεις. Και θα έχεις μεγαλύτερη επίγνωση αυτού του ήσυχου κέντρου μέσα στην καταιγίδα περισσότερο από όλη την άγρια μανία της. Αυτό το ήσυχο κέντρο, μέσα στο οποίο δεν κάνεις τίποτα, θα παραμένει μαζί σου, και θα σου προσφέρει ανάπαυση μέσα σε κάθε έντονη ενασχόληση σου. Διότι από αυτό το κέντρο θα κατευθύνεσαι για το πώς να χρησιμοποιείς το σώμα αναμάρτητα. (Κ-18.VII.8:1-4)

Βλέπουμε τη δύναμη των *Μαθημάτων Θαυμάτων* ως πνευματικό μονοπάτι: από τη μία πλευρά μαθαίνουμε την απατηλή φύση του κόσμου · ενώ από την άλλη μας ενθαρρύνουν να είμαστε τα όργανα της ειρήνης μέσα στον κόσμο της ψευδαίσθησης.

(5:4-5) Και καθώς κλείνεις τα μάτια σου βυθίζεσαι στην ηρεμία. Άφησε αυτές τις περιόδους ανάπαυσης και ανάπαυλας να καθησυχάσουν το νου σου, βεβαιώνοντας τον ότι όλες οι φρενιές φαντασιώσεις του δεν είναι παρά όνειρα ενός πυρετού που τώρα έχει υποχωρήσει.

Παρατηρήστε την επανάληψη εδώ: *βύθισμα και ηρεμία · ανάπαυση, ανάπαυλα και καθησυχασμός · φρενιές φαντασιώσεις και πυρετός* - που είναι δώρο για όσους εκτιμούν αυτή την στυλιστική μορφή. Στο επίπεδο του περιεχομένου, δεν μας ζητείται να αρνηθούμε τις «φρενιές φαντασιώσεις» μας, αλλά απλά να καταλάβουμε ότι δεν επηρεάζουν την αλήθεια που υπάρχει μέσα μας. Χωρίς την πίστη μας σε αυτές, τα όνειρα του πυρετού φεύγουν.

(5:6-8) Άφησέ τον να ησυχάσει και να δεχτεί με ευγνωμοσύνη την θεραπεία του. Κανένα τρομακτικό όνειρο δεν θα έρθει πια, τώρα που αναπαύεσαι μέσα στον Θεό. Αφιέρωσε χρόνο σήμερα να ξεγλιστρήσεις από τα όνειρά σου μέσα στην ειρήνη.

Αυτό σημαίνει, και πάλι, ότι τίποτα εδώ δεν μπορεί να σας επηρεάσει. Από καιρό σε καιρό μπορεί να έχετε «τρομακτικά όνειρα», αλλά θα μπορείτε απαλά να τα παραμερίσετε, καθώς αντιλαμβάνεστε ότι αυτά δεν έχουν καμία σχέση με σας. Επιστρέφοντας στο υπέροχο ποίημα «Αφυπνίζομαι μέσα στην Ησυχία» της Helen που εξετάσαμε σε ένα προηγούμενο μάθημα, διαβάζουμε παρακάτω στο ποίημα και βρίσκουμε αυτές τις καθησυχαστικές λέξεις:

Ο Χριστός κινείται μέσα

Στην εστία που επέλεξε ως δική Του.

Η όρασή Του αναπαύεται στα μάτια σου, και σύντομα

Θα δεις το πρόσωπό Του και θα ξεχάσεις

Τις φαντασιώσεις που φαινόταν να είναι τόσο πραγματικές

Όσπου η ησυχία έρχεται.

(Τα Δώρα του Θεού, σ. 73)

Αυτή η ησυχία, η οποία γεννιέται ξανά όταν τα «τρομακτικά όνειρα» τελειώνουν, γίνεται η εστία της ανάπαυσής μας.

(6) Κάθε ώρα που αναπαύεσαι σήμερα, κάποιος κουρασμένος νους ξαφνικά θα νιώσει χαρά, κάποιο πουλί με σπασμένα φτερά θα αρχίσει πάλι να τραγουδά, ένα ρυάκι που ήταν από καιρό ξηρό θα αρχίσει πάλι το κελάρυσμα του. Ο κόσμος γεννιέται ξανά κάθε φορά που αναπαύεσαι, και θυμάσαι ανά ώρα ότι ήρθες για να φέρεις την ειρήνη του Θεού στον κόσμο, ώστε να μπορέσει κι αυτός να αναπαυτεί μαζί σου.

Είναι αυτονόητο ότι ο Ιησούς δεν μιλά κυριολεκτικά για τα φτερά κάποιου πουλιού που θεραπεύονται ή για κάποιο ρυάκι που ρέει. Αυτά είναι σύμβολα την ορθής σκέψης. Θα μπορούσαμε να ζούμε στη μέση μιας ερήμου ή μια τρομερή ανομβρία χωρίς να υπάρχουν πουθενά πουλιά και να αισθανθούμε την ειρήνη του Θεού. Αυτές οι υπέροχες εικόνες αντανakλούν σε μας τη χαρά, την ειρήνη και την ησυχία που έρχονται στο νου μας όταν επιλέγουμε να ξαναγεννηθούμε. Δεδομένου ότι ο Χριστός είναι ένας, μπορεί να αναγεννηθεί μόνο ως ένας. Το ξεχασμένο τραγούδι έχει μόνο μία νότα.

(7) Με κάθε πέντε λεπτά που αναπαύεσαι σήμερα, ο κόσμος πλησιάζει στην αφύπνιση. Και η ώρα που η ανάπαυση θα είναι το μόνο πράγμα που θα υπάρχει πλησιάζει σε όλους τους κουρασμένους και καταπονημένους νόες, που τώρα είναι πολύ αποκαμωμένοι για να πορευτούν μονάχοι τους. Και αυτοί θ' ακούσουν πάλι τα πουλιά που κελαηδούν και θα δουν τα ρυάκια να κελαρύζουν ξανά, με ελπίδα αναγεννημένη και ενέργεια ανανεωμένη για να περπατήσουν με βήματα ανάλαφρα στον δρόμο που άξαφνα φαίνεται εύκολος καθώς πορεύονται πάνω του.

Αυτό είναι ένα όμορφο μάθημα για να το διαβάσετε ήσυχα μόνοι σας, και ταυτόχρονα, να συνειδητοποιήσετε ότι εάν δεν φέρετε τον πόνο και τα βάσανά σας στις σκέψεις του μαθήματος, δεν θα είναι για σας τίποτα περισσότερο από όμορφα λόγια που σας εμπνέουν για δεκαπέντε δευτερόλεπτα. Στη συνέχεια κλείνετε το βιβλίο και επιστρέφετε σε όλα όσα σας είχαν ενοχλήσει προηγουμένως. Τελικά, το να φέρετε την αναστάτωση στην ομορφιά του μαθήματος, αν και μόνο για πέντε λεπτά κάθε ώρα, είναι το μόνο που απαιτείται να μοιραστεί το όραμά του, το οποίο θα γίνει δικό σας μέχρι το τέλος του πεντάλεπτου.

(8:1) Αναπαύεσαι μέσα στην ειρήνη του Θεού σήμερα, και καλείς τους αδερφούς σου να σε συντροφεύουν στην ανάπαυσή σου.

Αυτό δεν επιτυγχάνεται με εξωτερικά λόγια, αλλά με την απλή παρουσία που τους υπενθυμίζει ότι μπορούν να κάνουν την ίδια χαρούμενη επιλογή που κάνατε κι εσείς. Η αγάπη πάντα καλεί την αγάπη, να είναι ο εαυτός της.

(8:2) Θα είσαι πιστός σε όλους σήμερα και δεν θα ξεχάσεις ούτε έναν απέξω, φέρνοντας τους όλους μέσα στον χωρίς όρια κύκλο της ειρήνης σου, στο ιερό άδυτο όπου αναπαύεσαι.

Η θρησκευτική γλώσσα εκφράζει την ιερότητα του βιώματος, όχι όμως από οτιδήποτε εξωτερικό, αλλά λόγω της στοργικής Παρουσίας του Θεού στους νόες μας. Το ιερό άδυτο που αναπαυόμαστε

είναι η συγχωρεμένη σχέση, η οποία έγινε άγια με την απόφαση να δούμε μόνο την αγιότητα στους αδελφούς μας και στους εαυτούς μας:

Σκέψου μόνο πόσο άγιος πρέπει να είσαι εσύ από τον οποίο η φωνή του Θεού καλεί τρυφερά προς τον αδελφό σου, ώστε να μπορέσεις να αφυπνίσεις μέσα του την Φωνή που απαντά στο κάλεσμά σου! Και σκέψου πόσο άγιος πρέπει να είναι αυτός όταν μέσα του κοιμάται η δική σου σωτηρία, ενωμένη με την δική του ελευθερία. (Κ-26.ΙΧ.1:1-2)

(8:3) Άνοιξε τις πύλες του ναού και άφησέ τους να έρθουν από τα πέρατα του κόσμου, αλλά και από εδώ κοντά · τους μακρινούς αδερφούς σου και τους στενούς σου φίλους · κάλεσέ τους όλους να εισέλθουν και να αναπαυτούν μαζί σου.

Αυτό είναι αδύνατο για όσο διάστημα κρατάτε σκέψεις ιδιαιτερότητας: κάποιους ανθρώπους τους αγαπώ, άλλους τους μισώ · μερικούς θέλω να τους βοηθήσω, άλλους θέλω να τους σταυρώσω. Άλλη μια φορά, ο Ιησούς δεν μιλά για κάτι εξωτερικό, αλλά για μια εμπειρία αγάπης που αγκαλιάζει την Υιότητα στο σύνολό της. Αν πραγματικά επιθυμείτε να κρατήσετε το χέρι του Ιησού και να περπατήσετε προς την εστία, πρέπει να αφήσετε τα χέρια όλων εκείνων που μισείτε ή νομίζετε ότι αγαπάτε. Πρέπει να αφήσετε πίσω σας κάθε σκέψη ιδιαιτερότητας και να πάτε μαζί του, όπως λέει, με «άδεια χέρια» (Εργ.189.7:5). Έτσι ανοίγεται η αρχαία πόρτα που ήταν κλειστή μέχρι τώρα, και όλα τα αδέλφια μας είναι καλοδεχούμενα γιατί μπορούμε να τραγουδήσουμε μαζί το όμορφο τραγούδι που θυμηθήκαμε κατά την ανάπαυσή μας:

... Το τέλος είναι σίγουρο και εγγυημένο από τον Θεό. Ποιος στέκεται μπροστά από μια εικόνα χωρίς ζωή όταν ένα μόνο ένα βήμα μακριά ο Ιερός των Ιερών του ανοίγει μια αρχαία θύρα που οδηγεί πέρα από τον κόσμο;...

Ας περιμένουμε εδώ με ησυχία, και ας γονατίσουμε μια στιγμή με ευγνωμοσύνη προς Αυτόν που μας κάλεσε και μας βοήθησε να ακούσουμε το κάλεσμά Του. Και έπειτα ας σηκωθούμε να και ας πορευτούμε με πίστη προς Αυτόν. Τώρα είμαστε σίγουροι ότι δεν βαδίζουμε μόνοι. Γιατί ο Θεός είναι εδώ, και μαζί με Αυτόν όλα τα αδέλφια μας. Τώρα γνωρίζουμε ότι ποτέ δεν θα χάσουμε ξανά τον δρόμο. Το τραγούδι αρχίζει πάλι, αυτό που είχε σταματήσει μόνο για μια στιγμή, αν και φαίνεται ότι δεν έχει ξανατραγουδηθεί ποτέ. Αυτό που έχει αρχίσει εδώ τώρα θα αυξηθεί σε ζωή και δύναμη και ελπίδα, μέχρι που ο κόσμος να ακινητοποιηθεί για μια στιγμή και να ξεχάσει όλα όσα το όνειρο της αμαρτίας έχει φτιάξει. (Δ-επ.1:10-11· 4)

(9) Αναπαύεσαι μέσα στην ειρήνη του Θεού σήμερα, ήσυχος και άφοβος. Όλοι σου οι αδελφοί έρχονται εδώ να αναπαυτούν, και να προσφέρουν την ανάπαυσή τους σε σένα. Αναπαυόμαστε μαζί εδώ, διότι έτσι η ανάπαυσή μας ολοκληρώνεται, και αυτό που δίνουμε σήμερα το έχουμε ήδη λάβει. Ο χρόνος δεν είναι ο φρουρός αυτού που προσφέρουμε σήμερα. Δίνουμε σε αυτούς που δεν έχουν γεννηθεί και σε εκείνους που πέρασαν από εδώ, σε κάθε Σκέψη του Θεού, και στο Νου μέσα στον οποίο αυτές οι Σκέψεις γεννήθηκαν και αναπαύονται. Και τους υπενθυμίζουμε τον τόπο ανάπαυσής τους κάθε φορά που λέμε στον εαυτό μας, «Αναπαύομαι μέσα στον Θεό».

Ο τόπος αυτής της ανάπαυσης είναι το μέρος του νου στο οποίο κατοικεί η αιώνια Σκέψη του Θεού, αγκαλιάζοντας ως ένα τον Υιό του Θεού. Σε αυτή τη αιώνια στιγμή βρίσκουμε την ανάπαυσή μας, καθώς ακούμε τη Φωνή του Θεού να μιλά γλυκά σε μας για την αγάπη του Ουρανού, όπως μιλάμε στους αδελφούς μας. Τα λόγια στο τέλος του ποιήματος «Αφυπνίζομαι μέσα στην Ησυχία» παρέχουν ένα υπέροχο τέλος στη εξέταση αυτού του υπέροχου μαθήματος:

Ο Υιός του Θεού

Έχει έρθει να ενωθεί μαζί σου τώρα. Το λαμπερό χέρι Του

*Είναι στον ώμο σου. Και η άηχη Φωνή του Θεού
Μιλά αδιάκοπα για τον Ουρανό. Θα ακούσεις
Το μοναδικό Της μήνυμα να καλεί το Δικό Του
Από τη δική Της κατοικία, για να ξυπνήσεις στον Θεό.
(Τα Δώρα του Θεού, σ. 73)*

ΜΑΘΗΜΑ 110

Είμαι έτσι όπως με δημιούργησε ο Θεός.

Η δήλωση αυτή εμφανίστηκε αρχικά στο Μάθημα 94 και θα εμφανιστεί ξανά στο Μάθημα 162 και τέλος σε ένα μάθημα επανάληψης που θα μελετήσουμε για είκοσι ημέρες. Έτσι ο Ιησούς τελειώνει τη σειρά αυτών των είκοσι μαθημάτων, ο σκοπός των οποίων ήταν να μας υπενθυμίσουν την αθλιότητα του μικρού μας εαυτού, σε σύγκριση με τη δόξα του αληθινού μας Εαυτού που ο Θεός δημιούργησε ένα με Αυτόν.

(1:1-3) Από καιρό σε καιρό θα επαναλαμβάνουμε την σημερινή ιδέα. Γιατί αυτή η μοναδική σκέψη θα ήταν ικανή να σώσει εσένα και τον κόσμο, αν πίστευες ότι είναι αλήθεια. Η αλήθεια της θα σήμαινε ότι δεν έχεις κάνει καμιά αλλαγή στον εαυτό σου που να έχει πραγματικότητα, ούτε άλλαξες το σύμπαν έτσι ώστε ό,τι δημιούργησε ο Θεός να αντικατασταθεί από φόβο και κακία, δυστυχία και θάνατο.

Το πρόβλημα είναι πως πιστεύουμε ότι αλλάξαμε την πραγματικότητα, και ότι η ατομική μας ύπαρξη είναι η φαινομενική μαρτυρία αυτής της αλλαγής. Αυτή είναι η πηγή της ενοχής μας, την οποία πρέπει να προστατεύσουμε προβάλλοντας έναν φοβερό και γεμάτο κακία κόσμο, στον οποίο λέμε: «Οι άλλοι μου το έκαναν αυτό. Εγώ είμαι αθώος». Μέσα σ' αυτή την παραφροσύνη η Επανόρθωση ψιθυρίζει απαλά: «Και ο Θεός σκέφτεται διαφορετικά» (Κ-23.12:7). Το «σκεπτικό» του Θεού είναι απλώς αυτό: Ο Υιός μου είναι Υιός μου και τίποτα δεν μπορεί να αλλάξει αυτό το Γεγονός.

(1:4) Αν παραμένεις έτσι όπως σε δημιούργησε ο Θεός, ο φόβος δεν έχει κανένα νόημα, η κακία δεν είναι πραγματική, και η δυστυχία και ο θάνατος δεν υπάρχουν.

Αυτή είναι η αρχή της Επανόρθωσης, ο Λόγος του Θεού ότι τίποτα δεν συνέβη που να μπορεί να αλλάξει την πραγματικότητα. Η αμαρτία είναι επομένως αδύνατη, όπως και τα αποτελέσματά της: το κακό, η δυστυχία και ο θάνατος. Τα όνειρα μέσα στα οποία εκδηλώνονται απλά παραμένουν όνειρα. Η πραγματικότητα συνεχίζεται ανεμπόδιστη, καθώς η αιώνια φύση της αποκαλύπτεται από το θαύμα:

Η πραγματικότητα είναι αμετάβλητη. Τα θαύματα σου δείχνουν μόνο ότι αυτό που έχεις παρεμβάλει μεταξύ της πραγματικότητας και της επίγνωσής σου είναι ανύπαρκτο, και δεν

παρεμβαίνει καθόλου... Επειδή η πραγματικότητα είναι αμετάβλητη, ένα θαύμα βρίσκεται ήδη εκεί για να θεραπεύσει όλα τα πράγματα που αλλάζουν, και να τα προσφέρει σε σένα για να τα δεις με χαρούμενη μορφή, δίχως τον φόβο. (Κ-30.VIII.4:1-2· 5:1)

(2:1) Η σημερινή ιδέα, λοιπόν, είναι όλα όσα χρειάζεσαι για να αφήσεις να επέλθει η πλήρης διόρθωση στο νου σου, και να σου δοθεί η τέλεια όραση που θα θεραπεύσει όλα τα λάθη, που έχει κάνει οποιοσδήποτε νους σε οποιαδήποτε στιγμή του χώρου και του χρόνου.

Αυτό συμβαίνει επειδή ένας νους είναι όλοι οι νόες. Θυμηθείτε ότι ο χρόνος και ο χώρος ουδέποτε εγκατέλειψαν τη μόνη σκέψη του νου το διαχωρισμό, η οποία αναιρείται από την άχρονη σκέψη της Επανόρθωσης και αντικατοπτρίζει την ενιαιότητα της αιωνιότητας.

(2:2-3) Είναι αρκετή για να θεραπεύσει το παρελθόν και να απελευθερώσει το μέλλον. Είναι αρκετή για να αφήσει το παρόν να γίνει αποδεχτό όπως είναι.

Στην άγια στιγμή δεν υπάρχει παρελθόν, εγωϊκό παρόν, ή μέλλον. Η άγια στιγμή μας έχει οδηγήσει στην αιωνιότητα, η αγάπη της οποίας αντανακλάται στην ειρήνη μας, γεννημένη από τη συγχώρεση του Υιού Θεού.

(2:4) Είναι αρκετή για να αφήσει τον χρόνο να γίνει το μέσο που όλος ο κόσμος θα μάθει πώς να ξεφύγει από αυτόν, και από κάθε αλλαγή που φαίνεται ότι αυτός αφήνει στο πέρασμά του.

Ο Ιησούς χρησιμοποιεί το χρόνο για να εξυπηρετήσει έναν διαφορετικό σκοπό από το σκοπό του εγώ, ο οποίος είναι να αποδείξει ότι η αμαρτία, η ενοχή και ο φόβος είναι πραγματικά. Ο νέος μας δάσκαλος ωστόσο, μας βοηθά να συνειδητοποιήσουμε ότι η ανίερη τριάδα του εγώ είναι απατηλή και έτσι η μόνη ουσιαστική αλλαγή μέσα στην ψευδαίσθηση είναι η αλλαγή των δασκάλων. Αυτό μοιάζει με τη δήλωση από τη διευκρίνιση των όρων:

Σε αυτό τον κόσμο η μόνη ελευθερία που έχει απομείνει είναι η ελευθερία επιλογής · πάντα ανάμεσα σε δύο επιλογές ή δύο φωνές. (Δ-1.7:1)

Όλες οι άλλες αλλαγές απλώς ενισχύουν την ψευδαίσθηση ότι υπάρχει κάτι εδώ που χρειάζεται να αλλάξει.

(3) Αν παραμένεις έτσι όπως σε δημιούργησε ο Θεός, τα φαινόμενα δεν μπορούν να αντικαταστήσουν την αλήθεια, η υγεία δεν μπορεί να μετατραπεί σε ασθένεια, ούτε ο θάνατος να αντικαταστήσει την ζωή, ούτε ο φόβος την αγάπη. Όλα αυτά δεν έχουν συμβεί, αν παραμένεις όπως σε δημιούργησε ο Θεός. Δεν χρειάζεσαι άλλη σκέψη από αυτή, για να αφήσεις την λύτρωση να έρθει να φωτίσει τον κόσμο και να τον ελευθερώσει από το παρελθόν.

Αυτό σηματοδοτεί το τέλος του εγωϊκού συστήματος σκέψης. Η αποδοχή του Λόγου του Θεού, αντιστρέφει την τρελή πορεία μας στην παραφροσύνη (Κ-18.I.8:5), καταργώντας έτσι τα αποτελέσματά της. Το αδύνατο δεν συνέβη επειδή το αδύνατο δεν θα μπορούσε να συμβεί. Για να το θέσουμε ξανά, δεν «φωτίζετε τον κόσμο» εξωτερικά, γιατί δεν υπάρχει κόσμος για να φωτιστεί · κανένας κόσμος να ελευθερωθεί, να θεραπευτεί ή να φωτιστεί. Φωτίζετε το νου σας, και με αυτή την εμπειρία ο κόσμος θεραπεύεται και αναιρείται, και μαζί μ' αυτόν όλα τα βάσανα. Το φως της Επανόρθωσης έχει απομακρύνει με τη λάμψη του το σκοτάδι του φόβου, της αρρώστιας και του θανάτου.

(4) Με αυτή την σκέψη και μόνο όλο το παρελθόν ακυρώνεται · το παρόν σώζεται για να επεκταθεί ήσυχια σε ένα άχρονο μέλλον. Αν είσαι έτσι όπως σε δημιούργησε ο Θεός, τότε δεν έχει υπάρξει διαχωρισμός του νου σου από τον δικό Του, ούτε σχίσμα ανάμεσα στο νου σου και τον νου των άλλων ανθρώπων, παρά μόνο ενότητα μέσα στον δικό σου.

Αυτό συνοψίζει την προηγούμενη συζήτησή μας. Το να επιλέξουμε εναντίον του εγωικού συστήματος σκέψης της αμαρτίας, της ενοχής και του φόβου, σημαίνει ότι επιλέγουμε την άγια στιγμή, κατά την οποία αναιρείται ο χρόνος · και ο διαχωρισμός επίσης, απελευθερώνοντας τη θύμηση της ενότητας του νου, που αντανακλά την ενιαιότητα του Χριστού.

(5:1-2) Η θεραπευτική δύναμη της σημερινής ιδέας είναι απεριόριστη. Είναι ο τόπος γέννησης όλων των θαυμάτων, ο σπουδαιότερος ανορθωτής της αλήθειας στην επίγνωση του κόσμου.

Τα θαύματα αναιρούν το εγωικό σύστημα σκέψης και αυτές οι διορθώσεις γεννιούνται στην αρχή της Επανόρθωσης που λέει στους κοιμισμένους νόες μας: «Δεν έχεις χάσει την Ταυτότητά σου και τίποτα που έχει κάνει το όνειρό σου πραγματικό δεν έχει επηρεάσει την αλήθεια. Σε κάθε περίπτωση, παραμένεις όπως σε δημιούργησε ο Θεός».

(5:3-6) Εφάρμοσε την σημερινή ιδέα με ευγνωμοσύνη. Αυτή είναι η αλήθεια που έρχεται για να σε απελευθερώσει. Αυτή είναι η αλήθεια που ο Θεός σου έχει υποσχεθεί. Αυτός είναι ο Λόγος που δίνει τέλος σε κάθε θλίψη.

Αυτή είναι η αλήθεια που διορθώνει τα ψέματα του εγώ, και μας ελευθερώνει από την εγωική τυραννία της ενοχής και του μίσους και έτσι δίνει τέλος σε κάθε θλίψη. Ο κόσμος έχει γίνει η σχολική τάξη στην οποία το Άγιο Πνεύμα μας διδάσκει το αντίθετο από αυτό που είχαμε μάθει πριν. Αυτό δείχνει την αλήθεια των σχέσεών μας και μας ζητά μόνο να τη δεχτούμε, ώστε να μπορούν να μετέχουν σε αυτήν όλοι όσοι οπισθοχωρούν προς το σκοτάδι:

Το εγώ έφτιαξε τον κόσμο έτσι όπως τον αντιλαμβάνεται, αλλά το Άγιο Πνεύμα, ο νέος ερμηνευτής των όσων έφτιαξε το εγώ, βλέπει τον κόσμο ως διδακτικό εργαλείο για να σε φέρει σπίτι σου... Δεν έχεις φτιάξει εσύ την αλήθεια, αλλά η αλήθεια μπορεί ακόμα να σε απελευθερώσει. Κοίταξε έτσι όπως βλέπει το Άγιο Πνεύμα, και κατανόησε όπως καταλαβαίνει Αυτό... Είναι ο Οδηγός σου στην σωτηρία, διότι κρατά τη θύμηση πραγμάτων του παρελθόντος αλλά και του μέλλοντος, και τα φέρνει στο παρόν. Κρατά αυτή την χαρά ευγενικά μέσα στο νου σου, και ζητά μόνο να την αυξήσεις στο Όνομά Του μοιράζοντάς την για να αυξήσει την χαρά Του μέσα σου. (Κ-5. V.11:1,5-6,9-10)

Με αυτόν τον τρόπο μοιραζόμαστε την ευγνωμοσύνη με τους αδελφούς μας, έχοντας επιτέλους καλωσορίσει με χαρά την αλήθεια στο νου μας.

(6-7) Για τις πεντάλεπτες περιόδους άσκησης σου, άρχισε με αυτό το εδάφιο από το κείμενο [Κ-31.VIII.5 :2-4]:

Είμαι έτσι όπως με δημιούργησε ο Θεός. Ο Υιός Του δεν είναι δυνατόν να υποφέρει. Και εγώ είμαι ο Υιός Του.

Έπειτα, με αυτή την δήλωση σταθερά μέσα στο νου σου, προσπάθησε να ανακαλύψεις μέσα στο νου σου τον Εαυτό ο Οποίος είναι ο άγιος Υιός του Θεού του Ίδιου.

Αυτό το μάθημα και αυτή η ομάδα μαθημάτων, κλείνουν επιστρέφοντας στο θέμα ότι ο αληθινός μας Εαυτός είναι ο Χριστός, ο ένας Υιός του Θεού. Η μνήμη του υπάρχει μέσα μας, αλλά θάφτηκε κάτω από στρώματα ψευδαίσθησης που γεννήθηκαν από το φόβο μας για την αλήθεια. Έχουμε δει τα λάθη των κατευθύνσεών μας και τα δεινά που μας έφεραν. Έτσι αλλάζουμε το νου μας καθώς αλλάζουμε τις αντιλήψεις μας και θυμόμαστε ότι είμαστε όπως ο Θεός μας δημιούργησε - ο άγιος Υιός του Θεού του Ίδιου.

(8) Αναζήτησε Αυτόν μέσα σου, ο Οποίος είναι ο Χριστός μέσα σου, ο Υιός του Θεού και αδερφός στον κόσμο · ο Σωτήρας που έχει για πάντα σωθεί, με την δύναμη να σώζει όποιον Τον αγγίζει, έστω και ανάλαφρα, ζητώντας το Λόγο που του λέει ότι είναι αδελφός με Αυτόν.

Αναζητώντας την πραγματικότητα, είμαστε σίγουροι ότι θα τη βρούμε. Θεραπευόμαστε καθώς δεχόμαστε τη σωτηρία, όπως και όλοι που κάνουν την επιλογή που έχουμε κάνει εμείς. Πράγματι, έχουμε ήδη θεραπευτεί, αλλά πρέπει ωστόσο να αποδεχθούμε την αλήθεια απορρίπτοντας το ψέμα. Αν αυτό που πραγματικά αναζητάμε στους εαυτούς μας και στους αδελφούς μας είναι ο Χριστός, θα είναι ο Λόγος του Θεού τον οποίο ακούμε, διότι μόνο αυτό διορθώνει τις ψευδείς ιδέες του εαυτού μας. Χωρίς αυτό, καταδικάζουμε τους εαυτούς μας να ακούν τον μη διορθωμένο εγωικό λόγο του διαχωρισμού και του εαυτού.

(9:1-2) Είσαι έτσι όπως σε δημιούργησε ο Θεός. Σήμερα τίμησε τον Εαυτό σου.

Τιμούμε τον εαυτό μας, όχι με το να λέμε πόσο θαυμάσιοι είμαστε, αλλά λέγοντας όχι στον εγωικό εαυτό, όπως διαβάζουμε:

(9:3) Σήμερα μην λατρεύεις τις εικόνες των ειδώλων που έφτιαξες εσύ για να είναι ο Υιός του Θεού αντί γι' αυτό που πραγματικά είναι.

Ο τρόπος που θυμόμαστε την Ταυτότητά μας είναι να αφήσουμε τις «εικόνες των ειδώλων». Αυτές είναι τα είδωλα του εαυτού που φτιάξαμε ως υποκατάστατο του Εαυτού του Χριστού. Περισσότερο σχεδόν από οποιαδήποτε άλλη διδασκαλία στα *Μαθήματα Θαυμάτων*, η ιδέα να μάθουμε να αναγνωρίζουμε τις ψευδείς εικόνες μας ώστε να τις απελευθερώσουμε αφορά την ουσία της συγχώρεσης. Πράγματι, η διαδικασία είναι η συχώρεση. Επομένως, παροτρυνόμαστε από τον Ιησού, όπως βλέπουμε ξανά, και όπως θα δούμε πάλι αργότερα:

*Έργο σου δεν είναι να αναζητάς την αγάπη, αλλά απλά να αναζητήσεις και να βρεις μέσα σου όλα τα εμπόδια που έχεις κτίσει εναντίον της. Δεν είναι απαραίτητο να αναζητήσεις αυτό που είναι αληθινό, **είναι**, όμως, αναγκαίο να ψάξεις για το τι είναι εσφαλμένο. (Κ-16.IV.6:1-2)*

Ακόμη πιο συγκεκριμένα, ο Ιησούς μιλά για την ανάγκη να απομακρυνθούμε από τους ψευδείς θεούς, τις εγωικές εικόνες που παράγουν τα ιδιαίτερα είδωλά μας - τα «θρησκευτικά είδωλα» - με τα οποία έχουμε ταυτιστεί:

... Αυτό που νομίζεις ότι είσαι μπορεί να είναι πολύ μισητό, και αυτό που αυτή η παράξενη εικόνα σε οδηγεί να κάνεις μπορεί να είναι πολύ καταστροφικό. Όμως η καταστροφή δεν είναι περισσότερο πραγματική από ό,τι η ίδια η εικόνα, αν και εκείνοι που φτιάχνουν είδωλα, όντως τα λατρεύουν... Δεν συνειδητοποιείς πόσο ακούς τους θεούς σου, και πόσο επαγρυπνείς για χάρη τους. Εν τούτοις, υπάρχουν μόνο επειδή τους τιμάς. Θέσε τις τιμές εκεί που αρμόζουν, και η ειρήνη θα είναι δική σου. Είναι η κληρονομιά σου από τον αληθινό σου Πατέρα. (Κ-10.III.1:6-7· 10:4-7)

(9:4-10:1) Βαθιά μέσα στο νου σου ο άγιος Χριστός περιμένει να τον αναγνωρίσεις ως Εαυτό σου. Και παραμένεις χαμένος και δεν γνωρίζεις τον εαυτό σου όσο Αυτός παραμένει μη αναγνωρισμένος και άγνωστος.

Αναζήτησε Τον σήμερα, και βρες Τον.

Το πρόβλημα είναι ότι δεν θέλουμε να Τον αναζητήσουμε, γιατί δεν θέλουμε να Τον βρούμε. Επιδιώκουμε αντ' αυτού να διατηρήσουμε αυτή την φθαρμένη εικόνα του Εαυτού Χριστού. Ο σκοπός αυτών των ασκήσεων - πράγματι, ο σκοπός των *Μαθημάτων Θαυμάτων* - είναι να μας διδάξουν πόσο χαμένοι είμαστε από την στιγμή που διαχωριστήκαμε από τον Εαυτό μας. Με το να αφήσουμε τις πικρίες - εναντίον των άλλων και του εαυτού μας - αναγνωρίζουμε την Ταυτότητά μας. Η μνήμη του Χριστού αναδύεται στους συγχωρεμένους νόες μας και δεν είμαστε πια χαμένοι:

Μαζί θα εξαφανιστούμε μέσα στην Παρουσία πέρα από το πέπλο, όχι για να χαθούμε αλλά για να βρεθούμε · όχι για να γίνουμε ορατοί αλλά γνωρίζοντες. Κι εφόσον θα γνωρίσουμε, τίποτα δεν θα μένει ατελές στο σχέδιο που ο Θεός εδραίωσε για την σωτηρία. (Κ-19.IV-Δ.19:1-2)

(10:2-3) Θα είναι ο Σωτήρας σου από όλα τα είδωλα που έχεις φτιάξει. Γιατί όταν Τον βρεις θα καταλάβεις πόσο ανάξια είναι τα είδωλά σου, και πόσο ψευδείς είναι οι εικόνες που πίστευες ότι ήσουν εσύ.

Αυτό απαιτεί να αναγνωρίσουμε ότι κάναμε λάθος, και ότι η πραγματικότητά μας είναι μαζί με τον Ιησού, πάνω από το πεδίο μάχης της σύγκρουσης και του θανάτου του εγώ. Από ψηλά κοιτάζουμε μαζί του το εσφαλμένα νοούμενο σύστημα σκέψης των ανάγλυφων εικόνων και βλέπουμε τα πάντα διαφορετικά, συνειδητοποιώντας ότι ο κόσμος δεν έχει καμία επίδραση στο Ποιοι είμαστε. Η αξία που έχουν αυτές οι εικόνες ως προστασία της ιδιαιτερότητάς μας, εξαφανίζεται μέσα στη δική τους αναξιοσύνη, αφήνοντας μόνο τον Εαυτό που είναι η αληθινή Εικόνα του Θεού.

(10:4) Σήμερα κάνουμε ένα μεγάλο βήμα προς την αλήθεια αφήνοντας τα είδωλα να φύγουν, και ανοίγουμε τα χέρια μας τις καρδιές μας και το νου μας στον Θεό.

Αν θέλω να ανοίξω τα χέρια μου, την καρδιά μου και το νου μου στον Θεό, χρειάζεται να απορρίψω ό,τι έφτιαξε το εγώ ως υποκατάστατο. Με τον τρόπο αυτό εστιάζουμε στο φόβο της απώλειας της ατομικότητάς μας, καθώς και στο σύστημα σκέψης της ιδιαιτερότητας που θεωρούμε πολύτιμο. Το εγώ μας οδήγησε να κλείσουμε το νου μας στην αλήθεια · τώρα τον ανοίγουμε και με χαρά καλωσορίζουμε τον Εαυτό μας. Ο Χριστός έρχεται να αντικαταστήσει το εγώ, και τα είδωλα δίνουν τη θέση τους στον Θεό.

(11:1) Θα Τον θυμόμαστε όλη την ημέρα με ευγνωμοσύνη στην καρδιά και σκέψεις αγάπης για όλους όσους συναντάμε σήμερα. Γιατί με αυτό τον τρόπο Τον θυμόμαστε.

Πριν καλωσορίσουμε κάποιον με ευγνωμοσύνη στην καρδιά και με λέξεις ευχαριστίας, πρέπει πρώτα να καταλάβουμε πόσο αγνώμονες είμαστε. Θυμηθείτε, βρίσκουμε την αλήθεια αναιρώντας την ψευδαίσθηση, έτσι αυτές οι σκέψεις δεν πρέπει να χρησιμοποιούνται ως μάντρα ή ως επιβεβαιώσεις για να καλύψουν την ιδιαιτεροτήτά μας. Αυτές οι δηλώσεις είναι η αντανάκλαση της αλήθειας, στην οποία φέρουμε τις σκιώδεις ψευδαισθήσεις μας. Πρέπει λοιπόν να έχουμε επίγνωση των εγωικών μας πεποιθήσεων, και στη συνέχεια να πάμε στην αλήθεια που βρίσκεται μέσα στο νου μας για να μας βοηθήσει.

(11:2-6) Και για να θυμηθούμε τον Υιό Του, τον ιερό μας Εαυτό, τον Χριστό μέσα στον κάθε ένα μας, θα λέμε:

Είμαι έτσι όπως με δημιούργησε ο Θεός

Ας δηλώνουμε την αλήθεια όσο πιο συχνά μπορούμε. Αυτός είναι ο Λόγος του Θεού που σε απελευθερώνει.

Βρίσκουμε και πάλι να αναφέρεται η βιβλική δήλωση: «Η αλήθεια θα σας ελευθερώσει» (Κατά Ιωάννη 8:32). Ωστόσο, αυτό που μας ελευθερώνει είναι να αποδεχθούμε την αρχή της Επανόρθωσης · όχι τον Θεό, τον Ιησού ή τα *Μαθήματα Θαυμάτων*. Η απόρριψη του εγώ και η αποδοχή του Λόγου του Θεού είναι που μας ελευθερώνει να θυμηθούμε την πραγματικότητά μας: Είμαστε όπως ο Θεός μας δημιούργησε.

(11:7) Αυτό είναι το κλειδί που ανοίγει τις πύλες του Ουρανού, και σε αφήνει να εισέρθεις στην ειρήνη του Θεού και στην αιωνιότητά Του.

Τον κλειδωμένο από ενοχές και πικρίες νου, τον ανοίγει απαλά η συγχώρεση. Μαθαίνοντας να εμπιστευόμαστε τη Φωνή που μιλά τον Λόγο του Θεού - την Επανόρθωση η οποία μας ελευθερώνει - αγγίζουμε το χέρι του Ιησού που ποτέ δεν σταμάτησε να μας απλώνει το χέρι. Όταν επιλέγουμε να πιάσουμε τα χέρια των αδελφών μας μαζί με το δικό του, η πόρτα ανοίγει ήσυχα και είμαστε στην εστία, όπου ο Θεός ήθελε να είμαστε. Επιστρέφουμε τώρα στην Διευκρίνιση των όρων και διαβάζουμε το εμπνευσμένο τελικό κείμενο, και κλείνουμε έτσι το μάθημα και τη σειρά με ακόμα μια όμορφη έκφραση της όμορφης αλήθειας:

Ας βρούμε να συναντήσουμε τον νεογέννητο κόσμο, γνωρίζοντας ότι ο Χριστός έχει ξαναγεννηθεί μέσα σε αυτόν, και ότι η ιερότητα αυτής της αναγέννησης θα διαρκέσει για πάντα. Είχαμε χάσει τον δρόμο μας αλλά Αυτός τον βρήκε για μας. Ας πάμε να υποδεχτούμε Αυτόν που επιστρέφει σε μας για να γιορτάσει την σωτηρία και το τέλος όλων όσων νομίσαμε πως φτιάξαμε. Το πρωινό άστρο αυτής της νέας μέρας κοιτά ένα διαφορετικό κόσμο όπου ο Θεός είναι καλοδεχούμενος και ο Υιός μαζί Του. Εμείς που συμπληρώνουμε Αυτόν Του προσφέρουμε τις ευχαριστίες μας, όπως Αυτός μας δίνει τις δικές Του. Ο Υιός είναι γαλήνιος, και μέσα στην ησυχία που του έχει δώσει ο Θεός εισέρχεται στο σπίτι του και βρίσκεται επιτέλους εν ειρήνη. (Δ-επ.5)

ΑΝΑΚΕΦΑΛΑΙΩΣΗ III

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Οι εισαγωγές στις ανακεφαλαιώσεις όπως έχουμε δει, παρέχουν σημαντικά μηνύματα, και αυτή δεν αποτελεί εξαίρεση. Το βασικό της θέμα είναι να επαγρυπνούμε όταν κάνουμε τις ανακεφαλαιώσεις. Κι ακόμη πιο σημαντικό - ένα σημείο που υπογραμμίζεται σχεδόν σε κάθε μάθημα - αυτές οι ασκήσεις δεν θα έχουν σημασία αν δεν τις εξασκήσουμε. Η αξία που έχει αυτή η ιδέα για τον Ιησού θα γίνει προφανής καθώς θα διαβάζετε την Εισαγωγή. Θέλει να εφαρμόζουμε αυτές τις σκέψεις καθ' όλη τη διάρκεια της ημέρας, ειδικά όταν είμαστε αναστατωμένοι, κάτι που θα έπρεπε να γίνεται συχνά αν πραγματικά είμαστε σε επαγρύπνηση. Είναι επομένως απαραίτητο να εξασκηθούμε στις σκέψεις που παρατίθενται εδώ. Η ιδέα ότι ο κόσμος είναι μια ψευδαίσθηση, για παράδειγμα, δεν έχει νόημα αν δεν συνειδητοποιήσουμε ότι είναι έτσι, δεν υπάρχει τίποτα έξω από εμάς που να έχει τη δύναμη να πάρει την ειρήνη του Θεού από το νου μας. Αυτές λοιπόν, είναι οι ιδέες που ο Ιησούς μας ζητά να εφαρμόζουμε όλη την ημέρα, και η πρακτική μας είναι το βαρύ φορτίο αυτής της Εισαγωγής.

(1) Η επανάληψη που ακολουθεί αρχίζει σήμερα. Θα επαναλαμβάνουμε δύο μαθήματα κάθε μέρα για δέκα μέρες. Θα ακολουθήσουμε ένα συγκεκριμένο σχήμα γι' αυτές τις περιόδους πρακτικής, το οποίο σου συνιστούμε να ακολουθήσεις όσο πιο πιστά γίνεται.

Ο Ιησούς δεν είναι κάποιος αυστηρός δικαστής που κάθεται στον Ουρανό και παρακολουθεί καταγράφοντας πόσες φορές ξεχνάμε κάποια περίοδο εξάσκησης. Αλλά απευθύνεται στον λήπτη των αποφάσεων του νου μας που θα μπει στον πειρασμό να επιλέξει το εγώ αντί για το Άγιο

Πνεύμα, την ιδιαιτερότητα και την ατομικότητα, αντί να μάθει τα μαθήματα που τις αναιρεί και μας επιστρέφει στην εστία. Μας προτρέπει όχι γιατί υπάρχει κάτι ιερό σε αυτές τις περιόδους ανακεφαλαίωσης, αλλά για την δική μας ευημερία. Μας υπενθυμίζει με δηλώσεις όπως αυτή ότι όταν κάνουμε τα πράγματα με το δικό μας τρόπο, αυτό μας φέρνει πόνο, ενώ όταν έχουμε αυτόν για οδηγό μας, ελευθερωνόμαστε από τον πόνο. Επομένως θα νιώσουμε καλύτερα εάν αναγνωρίσουμε ότι εμείς κάνουμε λάθος και ότι αυτός έχει δίκιο, και ότι πράγματι είχε πάντα δίκιο.

(2:1-2) Φυσικά, καταλαβαίνουμε ότι μπορεί να σου είναι αδύνατο να ακολουθήσεις με ακρίβεια αυτό που σου προτείνουμε, για κάθε ώρα της ημέρας. Η μάθηση δεν θα εμποδιστεί αν χάσεις μια περίοδο πρακτικής σε περίπτωση που σου είναι αδύνατο να την τηρήσεις την συγκεκριμένη ώρα.

Ο Ιησούς δεν είναι αφελής ούτε αυστηρά απαιτητικός. Σίγουρα μπορεί να υπάρχουν στιγμές καθ' όλη τη διάρκεια της ημέρας, όταν είναι αδύνατο να περάσετε λίγα λεπτά σκεπτόμενοι το μάθημα τη συγκεκριμένη ώρα. Εάν υπάρχει μια πυρκαγιά, κάποιος που πνίγεται, ένα αυτοκινητιστικό ατύχημα ή οποιοδήποτε επείγον ζήτημα, θα δώσετε προσοχή σε αυτό που συμβαίνει, και δεν αφιερώσετε απαραίτητα πέντε λεπτά για να καθίσετε με κλειστά μάτια και να σκεφτείτε το μάθημα. Να το ξαναπούμε, ο Ιησούς δεν είναι αυστηρός, αλλά λέει - όπως θα δούμε σε λίγο - να είμαστε προσεκτικοί για να διακρίνουμε ανάμεσα σε αυτό που είναι λογικό και σ' αυτό που δεν είναι, όσον αφορά το να παραλείψουμε μια περίοδο πρακτικής. Το «παράλογο» είναι να επιλέξουμε να την ξεχάσουμε από φόβο.

Το θέμα είναι να ανταποκριθούμε στην ευγένεια με την οποία ο Ιησούς ενεργεί ως δάσκαλός μας. Δεν πρόκειται για κάποια τιμωρητική εντολή, διότι μας ζητά μόνο να έχουμε επίγνωση των σκέψεων του φόβου μας, τη στιγμή που βρίσκουμε αυτά τα μαθήματα πολύ απειλητικά για την ιδιαιτερότητά μας. Αυτός ο φόβος συχνά οδηγεί στο να τις ξεχνάμε την καθορισμένη ώρα. Θυμηθείτε επίσης τη συζήτησή μας στο Μάθημα 95. Η επιτυχία μας σε αυτά τα μαθήματα δεν έγκειται στο να έχουμε μία τέλεια επίδοση να τα θυμόμαστε, αλλά να έχουμε τέλεια επίγνωση για τον πειρασμό μας να αισθανόμαστε ένοχοι. Θα επιστρέψουμε σε αυτή τη σκέψη άμεσα.

(2:3-4) Ούτε είναι αναγκαίο να κάνεις υπερβολικές προσπάθειες για να βεβαιωθείς ότι προλαβαίνεις να τις κάνεις όλες τις φορές. Το τελετουργικό δεν είναι καθόλου επιδίωξή μας, και θα μπορούσε να ματαιώσει τον πραγματικό μας στόχο.

Πριν από πολλά χρόνια εργάστηκα με μια γυναικεία κοινότητα μοναχών που ως μέρος της θρησκευτικής τους ζωής τις είχαν ανατεθεί κατά τη διάρκεια της ημέρας κάποιες περίοδοι προσευχής. Ωστόσο, αν έχαναν κάποιες προσευχές έπρεπε να τις κάνουν πριν κοιμηθούν, μια προφανής σύγχυση της *μορφής* της προσευχής με το *περιεχόμενο* που είναι να σκεφτόμαστε συχνά τον Θεό. Εδώ βρίσκουμε να εκφράζεται η ίδια ιδέα. Ο Ιησούς λέει ότι στην πραγματικότητα ο στόχος δεν είναι να θυμηθούμε την περίοδο εξάσκησης, αλλά να έχουμε επίγνωση των σκέψεων μας και να παρακολουθούμε με προσοχή την ανάγκη που έχουμε να ξεχάσουμε για να προστατεύσουμε τον εγωϊκό εαυτό που κρύβεται μέσα στην χωρίς νου σωματική κατάσταση. Δεν είναι η *μορφή* της ενθύμησης αυτό που είναι σημαντικό, αλλά το *περιεχόμενο* να θέλουμε να θυμόμαστε. Έτσι, ο Ιησούς δεν επιθυμεί αυτά τα μαθήματα να μετατραπούν σε τελετουργίες. Θυμηθείτε τους μαθητές των Μαθημάτων που είχαν ειδικά ρολόγια που χτυπούσαν κάθε μισή ώρα και κάθε ώρα. Επιδιώκοντας να θυμηθούν το μάθημα, στην πραγματικότητα έβαζαν εμπόδια στον σκοπό της εκπαίδευσης του νου μέσα από το βιβλίο εργασιών, που ήταν να τους δείξει πόσο αντιστεκόταν στα μαθήματα, την προϋπόθεση για να αναπτύξουν κίνητρο να μάθουν αυτά που διδάσκουν τα μαθήματα.

(3:1-3) Η μάθηση όμως παρεμποδίζεται όταν παραλείψεις μια πρακτική περίοδο επειδή δεν είσαι πρόθυμος να αφιερώσεις το χρόνο που σου ζητείται γι' αυτή. Μην αυταπατάσαι σε αυτό. Η απροθυμία μπορεί να καλυφθεί με μεγάλη επιμέλεια πίσω από ένα μανδύα καταστάσεων που δεν μπορείς να ελέγξεις.

Ο Ιησούς ξεχωρίζει στις καταστάσεις που είναι πραγματικά έξω από τον έλεγχό μας και αυτές που δεν είναι. Μας ζητά να παρακολουθούμε με προσοχή την αντίστασή μας στην μάθηση των *Μαθημάτων Θαυμάτων* και στην εξάσκηση αυτών των ασκήσεων. Ακόμα μια φορά, δεν είναι τιμωρητικός ή σκληρός, ούτε καταγράφει το χρονοδιάγραμμα της πρακτικής μας. Βοηθώντας μας να εφαρμόσουμε αυτό που διδάσκει στο κείμενο, ο Ιησούς απλά επανεκπαιδεύει το νου μας να σκέφτεται μαζί με αυτόν, και όχι με το εγώ.

Όπως έχω πει, η επιτυχία μας στο βιβλίο εργασιών δεν έρχεται με το να εξασκούμαστε στις ασκήσεις επακριβώς όπως αυτές γράφτηκαν, αλλά με το να μαθαίνουμε να συγχωρούμε τους εαυτούς μας όταν τις ξεχνάμε. Αυτή η λήθη είναι ένα σκιάδεσ θραύσμα της αρχικής σκέψης όταν επιλέξαμε να ξεχάσουμε τον Θεό. Καθώς έχει προκύψει ο χρόνος, και συνεχίζεται μέσα στη μια στιγμή, ξαναζούμε αυτή την ανίερη στιγμή όταν επιλέγουμε να ξεχνάμε την Αγάπη και την Ενιαιότητα του Θεού, υποκαθιστώντας την με την διαχωρισμένη και ιδιαίτερη ύπαρξή μας:

Κάθε μέρα, κάθε ώρα και λεπτό, ακόμα και κάθε δευτερόλεπτο, αποφασίζεις ανάμεσα στη σταύρωση και την ανάσταση · ανάμεσα στο εγώ και στο Άγιο Πνεύμα. Το εγώ είναι η επιλογή για την ενοχή · το Άγιο Πνεύμα είναι η επιλογή για την αθωότητα. Η δύναμη της απόφασης είναι το μόνο που είναι δικό σου... Είσαι ή ένοχος ή αθώος, δέσμιος ή ελεύθερος, δυστυχισμένος ή ευτυχισμένος. (Κ-14.III.4:1-3, 6)

Συνειδητοποιούμε το αρχικό μας σφάλμα καθώς παρατηρούμε την αναπαράστασή του σήμερα, αυτό ακριβώς το λεπτό που επιλέγουμε την επίθεση αντί για τη συγχώρεση, την ενοχή αντί για την αθωότητα.

Επομένως χρειάζεται να δείτε πόσο γρήγορα ξεχνάτε το μάθημα της ημέρας, κατανοώντας ότι δεν το ξεχνάτε επειδή έχετε πάθει αμνησία, πάσχετε από Αλτσχάιμερ ή ότι είστε τόσο πολυάσχολοι και σημαντικοί. Τις περισσότερες φορές, αν όχι όλες, ξεχνάτε επειδή θέλετε να ξεχάσετε. Θυμηθείτε, αυτή είναι μια διδασκαλία που σας δίνει ώθηση. Θέλετε να ξεχνάτε, γιατί το να θυμάστε τον Θεό, σημαίνει να ξεχάσετε το εγώ σας. Ο Ιησούς σας ζητά να μην αισθάνεστε ένοχοι όταν ξεχνάτε, αλλά να είστε ειλικρινείς όταν το κάνετε, λέγοντας στον εαυτό σας ότι ξεχάσατε γιατί φοβόσασταν. Τελεία και παύλα. Ακόμα και σε περίπτωση έκτακτης ανάγκης, και αν ασχοληθήκατε με αυτό που χρειαζόταν, το πιο πιθανό είναι ότι θα μπορούσατε να βρείτε μερικά δευτερόλεπτα για να σκεφτείτε κάποιον άλλο τρόπο να εξετάσετε την κατάσταση. Ο Ιησούς σας ζητά να διακρίνετε τη διαφορά που υπάρχει ανάμεσα σ' αυτό που είναι λογικά αντικειμενικό και σ' αυτό που δεν είναι στο πλαίσιο του προγράμματός σας:

(3:4) Μάθε να ξεχωρίζεις τις καταστάσεις που δεν ευνοούν πραγματικά τις ασκήσεις σου από αυτές που χρησιμοποιείς για να καμουφλάρεις την απροθυμία σου.

Ο Ιησούς κάνει έκκληση προς εμάς να έχουμε επίγνωση της πονηριάς μας. Το φίδι - δηλαδή ο διάβολος - αναφέρεται σαν το πιο δαιμόνιο από τα θηρία, και το εγώ, η πηγή του προβαλλόμενου διαβόλου, είναι ο αφέντης της πολυπλοκότητας. Είναι σημαντικό να αντιληφθούμε τις έξυπνες υπεκφυγές που χρησιμοποιούμε προσπαθώντας να ξεφύγουμε από το «τρομερό βάρος» της ειρήνης που «απειλητικά» μας προσφέρουν τα *Μαθήματα Θαυμάτων*.

(4:1) Αυτές τις ασκήσεις που έχασες λόγω της απροθυμίας σου, για οποιοδήποτε λόγο, θα πρέπει να τις κάνεις αμέσως μόλις αλλάξεις γνώμη για τον στόχο σου.

Ο Ιησούς κάνει και πάλι μια διάκριση, μεταξύ των περιόδων πρακτικής που χάσαμε εξαιτίας των καταστάσεων που είναι πέρα από τον έλεγχό μας και εκείνων που ξεχάσαμε. Αυτές που ξεχάσαμε θα πρέπει να τις κάνουμε όσο το δυνατόν γρηγορότερα, μόλις συνειδητοποιούμε ότι τις ξεχάσαμε. Με άλλα λόγια, εάν η άσκηση απαιτεί να την θυμηθούμε στην ώρα, και δεκαπέντε λεπτά αργότερα συνειδητοποιήσουμε ότι την ξεχάσαμε, την κάνουμε τότε · όχι γιατί με τον αριθμό των ασκήσεων θα ευχαριστήσουμε τον Ιησού, αλλά για να εκπαιδεύσουμε το νου μας να σκέφτεται: «Θέλω να κάνω αυτό που είναι καλό για μένα · και το να σκέφτομαι τον Θεό και αυτές τις ασκήσεις είναι προς το συμφέρον μου. Θα με βοηθήσουν να διορθώσω όλες τις εγωικές σκέψεις και να τελειώσει ο πόνος μου». Με αυτό τον τρόπο θέλουμε να εστιάσουμε ξανά την προσοχή μας ώστε να συνειδητοποιήσουμε την αντίσταση που έχει ο νους μας στο να θυμόμαστε.

(4:2) Είσαι απρόθυμος να συνεργαστείς στην άσκηση της σωτηρίας μόνο αν παρεμβάλλεις δικούς σου στόχους πιο αγαπητούς σε σένα.

Οι πιο αγαπητοί στόχοι μας είναι εκείνοι που σχετίζονται με την ιδιαιτερότητα. Ο Ιησούς μας ζητά άλλη μια φορά να είμαστε ξεκάθαροι για τους μικρούς στόχους στους οποίους έχουμε δώσει μεγαλύτερη αξία από τον Θεό. Οι κρίσεις μας αποδεικνύουν ότι έχουμε δίκιο · και έτσι δεν θεωρούμε ότι έχει αξία να μας ειπωθεί και μετά να μας ζητηθεί να αποδεχθούμε πως κάναμε λάθος.

(4:3-6) Όταν αποσύρεις την αξία που έχεις δώσει σε αυτούς τους άλλους στόχους, άφησε τις πρακτικές περιόδους να αντικαταστήσουν τις προηγούμενες λιτανείες σου προς αυτούς. Δεν σου έδωσαν τίποτα. Αλλά η εξάσκησή σου μπορεί να σου προσφέρει τα πάντα. Δέξου, λοιπόν, αυτό που σου προσφέρουν και να είσαι γαλήνιος.

Πρώτα αντιλαμβανόμαστε τις λιτανείες που κάνουμε στο εγώ - τις αξίες που συνδέονται με την ιδιαιτερότητα - και στη συνέχεια φέρνουμε αυτές τις ανίερές αξίες, στην ιερή αξία της συγχώρεσης · την ψευδαίσθηση στην αλήθεια. Δεν μπορούμε να αντικαταστήσουμε τη σκέψη της ημέρας μέχρι να έχουμε επίγνωση τι αντικαθιστούμε. Η ιδέα επομένως, είναι να έχουμε επίγνωση αυτής της αντίστασης - των εγωικών μας σκέψεων, των αναγκών και των αξιών μας. Το μάθημα, λοιπόν, συμβολίζει την αλήθεια, στην οποία φέρνουμε την ανίερη ψευδαίσθηση, χωρίς κρίση ή ενοχή. Συνειδητοποιούμε απλά ότι δεν δίνουμε αξία πλέον στην ψευδαίσθηση, διότι δεν μας κάνει ευτυχισμένους.

(5) Το σχήμα που θα πρέπει να χρησιμοποιήσεις για αυτές τις επαναλήψεις είναι το εξής: Αφιέρωσε πέντε λεπτά δύο φορές την ημέρα, η περισσότερο αν προτιμάς, για να σκεφτείς τις σκέψεις που σου δίνονται. Διάβασε αυτές τις ιδέες και τα σχόλια από κάτω. Και έπειτα άρχισε να τις σκέφτεσαι, αφήνοντας το νου σου να τις συσχετίσει με τις ανάγκες σου, τα φαινομενικά σου προβλήματα και ό,τι άλλο σε απασχολεί.

Αυτή η τελευταία πρόταση είναι το κεντρικό θέμα της Εισαγωγής, το οποίο εκφράζεται σε ολόκληρη την ανακεφαλαίωση: Τα μαθήματα αντιπροσωπεύουν την αλήθεια στην οποία φέρνουμε τις ανάγκες, τις ανησυχίες και τα προβλήματά μας · και οποιοδήποτε χρόνο δώσουμε στην πρακτική θα είναι αρκετός, αν αυτός είναι ο χρόνος που θέλουμε πραγματικά να αφιερώσουμε.

(6:1-5) Τοποθέτησε τις ιδέες στο νου σου, και άφησέ τον να τις χρησιμοποιήσει όπως αυτός επιλέξει. Δώσε του πίστη ότι θα τις χρησιμοποιήσει με σοφία, εφόσον Αυτός που σου έδωσε αυτές τις σκέψεις θα τον βοηθά. Τι άλλο εκτός από αυτό που έχεις μέσα στο νου σου μπορείς να

εμπιστευτείς; Έχε πίστη ότι σε αυτές τις επαναλήψεις, τα μέσα που χρησιμοποιεί το Άγιο Πνεύμα δεν γίνεται να αποτύχουν. Η σοφία του νου σου θα έρθει να σε βοηθήσει.

Αυτή είναι η σοφία του ορθού μας νου - ο οίκος του Αγίου Πνεύματος - και εκφράζεται κυρίως με την κατανόηση ότι δεν είμαστε ποτέ ταραγμένοι για τον λόγο που νομίζουμε (Εργ.5). Είμαστε ταραγμένοι μόνο από την αντίστασή μας στην αλήθεια, όχι από τις προβολές σε ανθρώπους και καταστάσεις. Η κατανόηση της πραγματικής φύσης του προβλήματος συνιστά την πρακτική εφαρμογή της σοφίας του Αγίου Πνεύματος.

(6:6) Δώσε την κατεύθυνση στο ξεκίνημα · έπειτα αποσύρσου με ήσυχη πίστη, και άφησε το νου να χρησιμοποιήσει τις σκέψεις που έδωσες έτσι όπως σου δόθηκαν για να τις χρησιμοποιήσει.

Αυτές οι σκέψεις δεν μας δόθηκαν ως διαλογισμοί σε μεγάλες ιδέες, αλλά για να τις χρησιμοποιήσουμε όταν μπαίνουμε στον πειρασμό να είμαστε θυμωμένοι, ανήσυχοι, ένοχοι ή θλιμμένοι. Όπως είδαμε, η σωστή και θεραπευτική χρήση αυτών των σκέψεων πρέπει να είναι η αλήθεια, στην οποία φέρνουμε τις αναστατωμένες και απατηλές σκέψεις μας.

(7) Σου δόθηκαν με πλήρη εμπιστοσύνη · με απόλυτη πεποίθηση ότι θα τις χρησιμοποιήσεις σωστά · με πλήρη πίστη ότι θα δεις τα μηνύματά τους και θα τα χρησιμοποιήσεις για τον εαυτό σου. Πρόσφερε τα στο νου σου με την ίδια εμπιστοσύνη και βεβαιότητα και πίστη. Δεν θα αποτύχει. Είναι τα μέσα που έχει επιλέξει το Άγιο Πνεύμα για την σωτηρία σου. Εφόσον έχουν την δική Του εμπιστοσύνη, τα μέσα Του σίγουρα αξίζουν και την δική σου.

Ο Ιησούς μας ζητά να έχουμε εμπιστοσύνη και πίστη στη διαδικασία. Ως σοβαροί μαθητές των μαθημάτων του, γνωρίζουμε ότι υπάρχει ένα μέρος του νου που είναι λογικό και θέλει να μάθει αυτά που μας διδάσκονται. Αυτό το μέρος είναι ο λήπτης των αποφάσεων που έχει αποδεχθεί τα μέσα του Αγίου Πνεύματος και έτσι μαθαίνει τη διαφορά που υπάρχει ανάμεσα στον πόνο της ψευδαίσθησης και τη χαρά της αλήθειας - και τα δύο είναι παρόντα στο νου μας.

Είναι ο ορθός νους που καταλαβαίνει, και ο εσφαλμένος νους που φοβάται. Ο πρώτος έχει την πίστη ότι θα μάθουμε και θα εφαρμόσουμε αυτά τα μαθήματα · ο τελευταίος θα κάνει ό,τι είναι δυνατόν για να αποτρέψει μια τέτοια μάθηση. Ο Ιησούς αντικατοπτρίζει σε μας με αυτόν τον τρόπο το διχασμένο νου μας: το ένα μέρος που πιστεύει στη φυσική πραγματικότητα και τα προβλήματά της · το άλλο μέρος που αναγνωρίζει την ανάγκη να έχει έναν διαφορετικό δάσκαλο. Το Άγιο Πνεύμα είναι στον ορθό μας νου, όπου πηγαίνουμε για να έχουμε έναν καλύτερο τρόπο να εξετάσουμε ό,τι μας ενοχλεί. Η έλλειψη ανεκτικότητας στον πόνο δίνει το κίνητρο στον λήπτη των αποφάσεων να αποσύρει την πίστη από το εγώ, και να την τοποθετήσει στα χέρια Αυτού ο Οποίος μόνο μας αγαπά, παρέχοντας το μέσον της συγχώρεσης για να μας φέρει ευτυχία και ειρήνη.

(8) Θα έχεις ιδιαίτερο όφελος αν αφιερώσεις τα πρώτα πέντε λεπτά της ημέρας στις επαναλήψεις σου, καθώς και τα τελευταία πέντε πριν κοιμηθείς. Αν αυτό δεν γίνεται, τουλάχιστον προσπάθησε να τις μοιράσεις έτσι ώστε να κάνεις την μία επανάληψη το πρωί, και την άλλη την ώρα πριν πας για ύπνο.

Ο Ιησούς μας ενημερώνει ότι ίσως να μην είμαστε σε θέση να το κάνουμε αυστηρά όπως το θέτει εδώ και ότι δεν πειράζει αν δεν μπορέσουμε. Θυμάμαι πριν από περίπου είκοσι-πέντε χρόνια συνάντησα κάποιον που επιδείκνυε μεγάλο πνευματικό ζήλο, ο οποίος μόλις γνώρισε τα *Μαθήματα Θαυμάτων*, αποφάσισε να εγκαταλείψει το επάγγελμα και την οικογένειά του και να αποσυρθεί σε ένα απομακρυσμένο μέρος. Μόνο εκεί, σκέφτηκε ότι θα μπορούσε να εξασκηθεί και να μελετήσει τα Μαθήματα χωρίς να επιβαρύνεται από τις καθημερινές απαιτήσεις της ζωής του στο σπίτι και στο γραφείο. Δυστυχώς δεν κατάλαβε το νόημα. Τα *Μαθήματα Θαυμάτων* δεν προορίζονται να

γίνονται στην έρημο, στην κορυφή ενός βουνού ή οπουδήποτε αλλού όπου θα απομονώνετε τον εαυτό σας από τον κόσμο. Αυτά προορίζονται γενικά να γίνουν σαν μέρος της κανονικής ημέρας σας. Αυτό το οποίο ήταν κανονικό πριν ξεκινήσετε τα Μαθήματα θα πρέπει να είναι το ίδιο και τώρα, γιατί εκεί είναι που χρειάζεστε να θυμάστε να μην σας επηρεάζουν οι περισπασμοί του κόσμου, εκτός αν ο νους σας επιλέξει να τους αφήσει να το κάνουν. Έτσι διαβάζουμε τα λόγια του Ιησού που αναφέρονται στο θέμα των εξωτερικών αλλαγών:

Αλλαγές απαιτούνται στο νου των δασκάλων του Θεού... Είναι απίθανο κάποιες αλλαγές στην συμπεριφορά να μην είναι το πρώτο βήμα στην εκπαίδευση του νέου δασκάλου του Θεού... Υπάρχουν εκείνοι που καλούνται ν' αλλάξουν τις συνθήκες της ζωής τους σχεδόν αμέσως, αλλά αυτές είναι γενικά ειδικές περιπτώσεις. Στην μεγάλη πλειοψηφία δίδεται ένα αργά εξελισσόμενο πρόγραμμα, στο οποίο διορθώνονται όσο το δυνατόν περισσότερα από τα παλιά λάθη. (Εγχ-9.1:1, 4, 6-7)

Αν τα πράγματα του κόσμου σας αποσπούν την προσοχή από τον Θεό ή τον Ιησού, δεν συμβαίνει λόγω του κόσμου, αλλά γιατί δεν θέλετε να θυμάστε Αυτούς ή την ειρήνη Τους. Το πρόγραμμα εκπαίδευσης του νου στο βιβλίο εργασιών, για άλλη μια φορά, σας επιτρέπει να έρθετε σε επαφή με την αντίσταση η οποία πάντα επιδιώκει να προστατεύσει το εγωικό σύστημα σκέψης του διαχωρισμού. Είναι χρήσιμο να δείτε πόσο γρήγορα μπορεί να προσπαθήσετε να κατηγορήσετε τις εξωτερικές καταστάσεις για την εσφαλμένη επιλογή του νου σας.

(9:1-2) Οι ασκήσεις που είναι να γίνουν κατά την διάρκεια της ημέρας είναι εξίσου σημαντικές, ίσως και περισσότερο. Έχεις την τάση να ασκείσαι μόνο στις καθορισμένες ώρες, κι έπειτα να συνεχίζεις με τον δικό σου τρόπο σε άλλα πράγματα, χωρίς να εφαρμόζεις εκεί αυτά που έμαθες.

Εδώ είναι που ο Ιησούς σας λέει: «Καταλαβαίνω τι κάνετε. Μην κρίνετε τον εαυτό σας, και για το δικό σας καλό σταματήστε να αποκλείετε εμένα και το μήνυμά μου, διότι αν συνεχίσετε να το κάνετε δεν θα είστε ευτυχισμένοι». Δεν χρειάζεται να προσποιείστε ότι είστε σπουδαίος μαθητής των *Μαθημάτων Θαυμάτων* επειδή κάνετε τα μαθήματα πιστά. Το να είσαι πιστός δεν σημαίνει υποχρεωτικά την τήρηση του προγράμματος κάθε μισή ώρα ή κάθε ώρα, αλλά να εφαρμόζεις την καθημερινή σκέψη κάθε φορά που μπαίνεις στον πειρασμό να αναστατωθείς. Αν είστε πραγματικά σε επαγρύπνηση, θα δείτε τον εαυτό σας αναστατωμένο σχεδόν κάθε λεπτό, γιατί πάντα υπάρχει κάτι που πιστεύετε ότι εισβάλλει στην ειρήνη σας. Όταν αποτύχετε να εφαρμόσετε τη σκέψη στην αναστάτωση σας, μάθετε να συγχωρείτε τον εαυτό σας που για άλλη μια φορά επέλεξε το εγώ αντί για την Αγάπη του Θεού. Αυτό συνιστά την πιστή εφαρμογή των μαθημάτων και είναι το νόημα της συγχώρεσης.

(9:3-4) Σαν αποτέλεσμα, αποκτάς μόνο μικρή ενίσχυση, και δεν δίνεις στην μάθησή σου την ευκαιρία που της αξίζει για να αποδείξει πόσο σπουδαία είναι τα δώρα που σου παρέχει. Εδώ βρίσκεται άλλη μία ευκαιρία να την χρησιμοποιήσεις καλά.

Η μεγάλη δυναμική της μάθησής μας βρίσκεται στην ικανότητα να εφαρμόζουμε τα μαθήματα. Τα δώρα που προσφέρουν βρίσκονται σε αυτή, όχι στην ομορφιά της γλώσσας ή στην αγιότητα της σκέψης. Είναι η καθημερινή εφαρμογή τους που μας επιτρέπει να πραγματοποιήσουμε τις υπέροχες δυνατότητες που μας προσφέρουν.

(10:1-5) Σε αυτές τις ανακεφαλαιώσεις, τονίζουμε την ανάγκη να μην αφήνεις αυτά που μαθαίνεις αχρησιμοποίητα ανάμεσα στις ώρες των μεγαλύτερων ασκήσεων. Επιχείρησε να κάνεις στις δύο ημερήσιες ιδέες μια σύντομη αλλά σοβαρή επανάληψη κάθε ώρα. Χρησιμοποίησε την μία την αρχή της ώρας και την άλλη μετά από μισή ώρα. Δεν χρειάζεται πάνω

από μια στιγμή για την κάθε μία. Επανέλαβε την και άσε το νου σου να μείνει για λίγο σε σιωπή και σε ειρήνη.

Θα πρέπει να είναι ήδη προφανές πόσο πολύ θέλει ο Ιησούς να εφαρμόζουμε αυτές τις ιδέες - μέρα με τη μέρα, ώρα με την ώρα, στιγμή με τη στιγμή. Μόνο με τέτοια προσοχή και επιμέλεια θα επιτευχθεί ο σκοπός αυτών των ασκήσεων που είναι η εκπαίδευση του νου.

(10:6) Έπειτα στρέψου στις δουλειές σου, αλλά προσπάθησε να κρατήσεις την σκέψη αυτή μαζί σου, και να την αφήσεις να σε βοηθήσει να κρατήσεις την γαλήνη σου σε όλη την διάρκεια της ημέρας.

Περνάμε τον ήσυχο χρόνο κάθε μισή ώρα και κάθε ώρα, αλλά στο ενδιάμεσο διάστημα δεν πρέπει να ξεχνάμε τη σκέψη. Καθώς συνεχίζουμε την ημέρα μας, απασχολημένοι με τα πολυάριθμα πράγματα που απαιτούν προσοχή, κρατάμε όσο το δυνατόν περισσότερο τη σκέψη της διόρθωσης στο νου μας. Αυτό επιτυγχάνεται δίνοντας την δυσάρεστη εμπειρία στον Ιησού, όχι αποσιωπώντας την. Συνειδητοποιούμε ότι η δυσάρεστη εμπειρία δεν έχει σχέση με κάτι εξωτερικό, αλλά με την επιλογή του νου μας να φοβόμαστε τον Ιησού και να τον απομακρύνουμε ξανά. Η σκέψη της ημέρας, λοιπόν, γίνεται το σύμβολο της παρουσίας, της σοφίας και της αγάπης του για μας. Φέρνουμε την ανησυχία μας σε αυτή την αγάπη, καθώς θυμόμαστε: «Δεν ενοχλούμαι εξαιτίας αυτού που είπε ή έκανε κάποιος, αλλά γιατί φοβήθηκα το πόσο κοντά είναι ο Ιησούς». Με αυτόν τον τρόπο τα μαθήματα αυτά ενισχύουν τη μάθησή μας, επιταχύνοντάς μας προς τον Τελικό μας Προορισμό.

(11) Αν κλονιστείς, σκέψου την πάλι. Αυτές οι περίοδοι άσκησης είναι σχεδιασμένες για να σε βοηθήσουν να διαμορφώσεις την συνήθεια να εφαρμόζεις αυτά που μαθαίνεις κάθε μέρα σε ό,τι κάνεις. Μην επαναλαμβάνεις την σκέψη και έπειτα την αφήνεις. Η χρησιμότητά της είναι απεριόριστη για σένα. Και είναι προορισμένη να σε υπηρετήσει με όλους τους τρόπους, σε όλες τις στιγμές και σε όλα τα μέρη, και όποτε χρειαστείς βοήθεια οποιουδήποτε είδους. Προσπάθησε, λοιπόν, να την παίρνεις μαζί σου στις δουλειές της ημέρας και κάνε την άγια, αντάξια του Υιού του Θεού, αποδεκτή στον Θεό και τον Εαυτό σου.

Πρόκειται για μια σημαντική παράγραφο. Η γλώσσα είναι απλή, αλλά ο Ιησούς μας λέει με βέβαιο τρόπο πόσο σημαντικά είναι αυτά τα μαθήματα, εφ' όσον τα εξασκούμε και τα εφαρμόζουμε. Μας είπε νωρίτερα ότι το βιβλίο εργασιών είναι ένα ετήσιο εκπαιδευτικό πρόγραμμα. Ελπίζουμε ότι στο τέλος του έτους θα έχουμε καταλάβει τη σημασία που έχει να θυμόμαστε τις σκέψεις των *Μαθημάτων Θαυμάτων* καθ' όλη τη διάρκεια της ημέρας, χρησιμοποιώντας τις ως σύμβολα της αλήθειας στην οποία φέρνουμε τις ψευδαισθήσεις της αναστάτωσής μας.

Να επαναλάβουμε ότι το να κατανοήσουμε τη μεταφυσική των *Μαθημάτων Θαυμάτων* δεν σημαίνει τίποτα αν εξακολουθούμε να αισθανόμαστε ένοχοι, θυμωμένοι, θλιμμένοι και απομονωμένοι. Η σημασία της μεταφυσικής είναι αποκλειστικά για να μας βοηθήσει να συνειδητοποιήσουμε ότι ο κόσμος είναι πράγματι απατηλός και ότι εμείς φτιάξαμε τα πάντα, συμπεριλαμβανομένης και της αναστάτωσής μας, για να κρατήσουμε άθικτη την ιδιαιτερότητά μας και να απομακρύνουμε την Αγάπη του Θεού. Επομένως, πρέπει να ασκούμαστε ξανά και ξανά επιστρέφοντας στο μέρος της λήψης των αποφάσεων του νου μας, εκεί όπου επιλέξαμε ενάντια στην αλήθεια του Ιησού, διότι επιλέξαμε την ψευδαισθήση του εγώ. Μόνο τότε μπορούμε να διορθώσουμε την επιλογή που κάναμε υπέρ του φόβου.

(12) Κάθε μέρα οι εργασίες επανάληψης θα καταλήγουν με μία επαναβεβαίωση της σκέψης που χρησιμοποιούσες κάθε ώρα, και αυτής που χρησιμοποιούσες στην μισή ώρα. Μην τις ξεχνάς. Αυτή η δεύτερη ευκαιρία με την κάθε μία από αυτές τις ιδέες θα επιφέρει τόσο μεγάλη πρόοδο,

και αυτές οι επαναλήψεις θα μας αποφέρουν τόσο μεγάλα οφέλη ώστε έπειτα θα συνεχίσουμε σε πιο στέρεο έδαφος, με σταθερότερα βήματα και με ισχυρότερη πίστη.

Η τελική έκκληση του Ιησού επομένως, είναι να χρησιμοποιούμε αυτά τα μαθήματα και να μην τα ξεχνάμε, και όταν τα ξεχνάμε, να συγχωρούμε τον εαυτό μας. Και κλείνει με αυτό το μικρό τετράστιχο:

(13:1-2) Μην ξεχνάς πόσο λίγα έχεις μάθει.

Μην ξεχνάς πόσα μπορείς να μάθεις τώρα.

Η μάθησή μας δεν έχει καμία σχέση με την άρτια εκμάθηση κάποιου συστήματος διανόησης. Ως μαθητές των *Μαθημάτων Θαυμάτων*, πρέπει να κατανοήσουμε οπωσδήποτε τη διδασκαλία του κειμένου. Ωστόσο, η κατανόηση χωρίς την εφαρμογή δεν έχει νόημα - κατά συνέπεια έχουμε το κείμενο και το βιβλίο εργασιών. Η εξάσκηση των μαθημάτων - το να είμαστε σε επαγρύπνηση για την αντίσταση μας στην αλήθεια - θα μας βοηθήσει πολύ. Σημειώστε επίσης, την έκκληση να είμαστε ταπεινοί καθώς θυμόμαστε πόσα λίγα έχουμε μάθει. Αναγνωρίζοντας ότι έχουμε πολλά ακόμη να μάθουμε, γινόμαστε δεκτικοί να τα μάθουμε, το οποίο μας θυμίζει μια παρόμοια δήλωση στο εγχειρίδιο για δασκάλους, στο τέταρτο στάδιο της ανάπτυξης της εμπιστοσύνης: «Αυτός [ο δάσκαλος του Θεού] δεν έχει φτάσει τόσο μακριά όσο νομίζει» (Εγχ-4.Ι-Α.6:10) · υπάρχουν ακόμα τα στάδια πέντε και έξι.

(13:3) Μην ξεχνάς ότι ο Πατέρας σου σε χρειάζεται, καθώς επαναλαμβάνεις αυτές τις σκέψεις που Εκείνος σου έδωσε.

Το «ο Θεός σε χρειάζεται», φυσικά, είναι αλληγορικό. Θα είχαμε όλοι σοβαρό πρόβλημα αν ο Θεός μας χρειαζόταν. Όταν ο Ιησούς μιλά για την ανάγκη του Πατέρα μας, εκφράζει τη δική μας ανάγκη να δεχτούμε την Επανόρθωση και να θυμηθούμε ότι είμαστε ήδη πλήρεις ως Θέληση του Θεού. Έτσι μας ζητά να σκεφτούμε τον στόχο μας καθώς εξασκούμαστε. Θυμόμαστε ότι θέλουμε να θεραπευθούμε γιατί θέλουμε να ξυπνήσουμε από το όνειρο του πόνου, και αυτό είναι που μας παρακινεί να εξασκηθούμε και να συνεχίσουμε να εξασκούμαστε. Όλοι οι δάσκαλοι επιθυμούν οι μαθητές τους να μάθουν, και ο Ιησούς δεν αποτελεί εξαίρεση. Δεν μπορεί να μας βοηθήσει αν δεν θέλουμε να βοηθηθούμε.

ΜΑΘΗΜΑΤΑ 111-120

Κάθε ένα από αυτά τα δέκα μαθήματα, που αποτελείται από δύο μαθήματα από τα είκοσι προηγούμενα - από το 91 έως το 110 - συνοψίζουν τα σημαντικά θέματα που έχουμε μελετήσει στην προηγούμενη συζήτησή μας. Θα τα περάσουμε σχετικά γρήγορα.

ΜΑΘΗΜΑ 111

Για την πρωινή και τη βραδινή ανακεφαλαίωση:

(1) (91) Τα θαύματα είναι ορατά στο φως.

Δεν μπορώ να δω στο σκοτάδι. Το φως της αγιότητας και της αλήθειας ας φωτίσει το νου μου, και ας δω την αθωότητα μέσα μου.

(2) (92) Τα θαύματα είναι ορατά στο φως, και το φως και η δύναμη είναι ένα.

Βλέπω μέσω της δύναμης, το δώρο του Θεού σε μένα. Η αδυναμία μου είναι το σκοτάδι που το δώρο Του διασκορπίζει, δίνοντάς μου την δύναμή Του στην θέση του.

Δεν μπορούμε να δούμε πραγματικά όταν είμαστε βυθισμένοι στο εγωικό σύστημα σκέψης των σκιών, αλλά μπορούμε να δούμε όταν στραφούμε στην αλήθεια. Αυτή η όραση αντικατοπτρίζει τη δύναμη του Χριστού μέσα μας που περιμένει την απόφασή μας να παραμερίσουμε την αδυναμία του εγώ.

Κάθε ώρα:

-Τα θαύματα γίνονται ορατά στο φως.

Στην μισή ώρα:

- Τα θαύματα είναι ορατά στο φως, και το φως και η δύναμη είναι ένα.

ΜΑΘΗΜΑ 112

Για την πρωινή και την βραδινή ανακεφαλαίωση:

(1) (93) Το φως, η χαρά και η ειρήνη διαμένουν μέσα μου.

Είμαι ο οίκος του φωτός, της χαράς και της ειρήνης. Τα καλωσορίζω στον οίκο που μοιράζομαι με τον Θεό, διότι είμαι μέρος δικό Του.

(2) (94) Είμαι έτσι όπως με δημιούργησε ο Θεός.

Θα παραμείνω για πάντα έτσι όπως ήμουν, όταν δημιουργήθηκα από Εκείνον που ποτέ δεν αλλάζει, σαν τον Εαυτό Του. Και είμαι ένα με Αυτόν, και Αυτός με μένα.

Η ενιαιότητα του Εαυτού μας είναι ένα πολύ σημαντικό θέμα στα πρώτα μαθήματα, καθώς και σε αυτές τις ανακεφαλαιώσεις. Αν είμαι πραγματικά Υιός Θεού, οποιαδήποτε πεποίθηση ότι είστε διαχωρισμένοι από μένα αρνείται αυτή την αλήθεια. Επομένως, οι ιδιαίτερες σκέψεις μου για έλλειψή και κρίση αρνούνται ότι είμαστε μέρος του ενός Εαυτού του Θεού. Αρχικά αναγνωρίζουμε ότι το αναλλοίωτο φως, η χαρά και η ειρήνη λάμπει σε όλους, και στη συνέχεια ξυπνάμε από αυτό το χαρούμενο όνειρο ως ο Εαυτός που κατοικεί στο Αμετάβλητο.

Κάθε ώρα:

«Το φως και η χαρά και η ειρήνη διαμένουν μέσα μου».

Στην μισή ώρα:

«Είμαι έτσι όπως με δημιούργησε ο Θεός».

ΜΑΘΗΜΑ 113

Για την πρωινή και βραδινή άσκηση:

(1) (95) «Είμαι ένας Εαυτός, ενωμένος με τον Δημιουργό μου».

Η γαλήνη και η απόλυτη ηρεμία είναι δικές μου, διότι είμαι ένας Εαυτός, απόλυτα ολοκληρωμένος, ένα με όλη την δημιουργία και με τον Θεό.

(2) (96) «Η σωτηρία προέρχεται από τον ένα μου Εαυτό».

Από τον ένα μου Εαυτό, του Οποίου η γνώση παραμένει ακόμα μέσα στο νου μου, βλέπω το τέλειο σχέδιο του Θεού για την σωτηρία μου να εκπληρώνεται τέλεια.

Βιώνοντας την γαλήνη και την τέλεια ειρήνη που προέρχονται από τη συγχώρεση, θυμάμαι ότι «είμαι ένας Εαυτός, ενωμένος με τον Δημιουργό μου και τη δημιουργία Του». Έτσι ολοκληρώνεται το σχέδιο της Επανόρθωσης, και εγώ μαζί σου, εν Χριστώ αδελφέ μου.

Στην ώρα:

«Είμαι ένας Εαυτός, ενωμένος με τον Δημιουργό μου».

Στην μισή ώρα:

«Η σωτηρία προέρχεται από τον ένα μου Εαυτό».

ΜΑΘΗΜΑ 114

Για την πρωινή και βραδινή άσκηση.

(1) (97) «Είμαι πνεύμα».

Είμαι ο Υιός του Θεού. Κανένα σώμα δεν μπορεί να περιέχει το πνεύμα μου, ούτε να μου επιβάλει κάποιο περιορισμό που δεν δημιούργησε ο Θεός.

(2) (98) «Θα δεχτώ το ρόλο μου στο σχέδιο του Θεού για την σωτηρία».

Ποια μπορεί να είναι η λειτουργία μου εκτός από το να δεχτώ το Λόγο του Θεού, ο Οποίος με δημιούργησε ως αυτό που είμαι και πάντα θα είμαι;

Έτσι θυμόμαστε Ποιοι είμαστε ως πνεύμα. Αυτή η μνήμη έρχεται όταν αποδεχθούμε τη λειτουργία μας να συγχωρούμε. Δεν είναι τα λόγια των μαθημάτων που είναι τόσο σημαντικά, αλλά η προθυμία μας να τα σκεφτόμαστε όλη την ημέρα. Είναι η σκέψη μέσα στο νου μας που δίνει νόημα στα λόγια - η οποία αντανακλά τον Λόγο του Θεού - και αυτή είναι η ουσία αυτών των ανακεφαλαιώσεων.

Στην ώρα:

Είμαι πνεύμα.

Στην μισή ώρα:

Θα δεχτώ το ρόλο μου στο σχέδιο του Θεού για την σωτηρία.

ΜΑΘΗΜΑ 115

Για την πρωινή και την βραδινή άσκηση:

(1) (99) «Η σωτηρία είναι η μόνη μου λειτουργία εδώ».

Η λειτουργία μου εδώ είναι να συγχωρέσω τον κόσμο για όλα τα σφάλματα που έχω κάνει. Γιατί έτσι απελευθερώνομαι κι εγώ από αυτά, μαζί με όλο τον κόσμο.

(2) (100) «Ο ρόλος μου στο σχέδιο του Θεού για την σωτηρία είναι θεμελιώδης».

Είμαι σημαντικός στο σχέδιο του Θεού για την σωτηρία του κόσμου. Διότι Αυτός μου έδωσε το σχέδιό Του, ώστε να μπορώ να σώσω τον κόσμο.

Όταν επιλέγουμε να συγχωρούμε, επιλέγουμε για εμάς και για όλο τον κόσμο, διότι ο κόσμος κι εμείς είμαστε ένα. Έτσι, ο καθένας από εμάς είναι σημαντικός στο σχέδιο, γιατί ο καθένας από εμάς περιέχει το Όλον.

Στην ώρα:

«Η σωτηρία είναι η μόνη μου λειτουργία εδώ».

Στην μισή ώρα:

«Ο ρόλος μου στο σχέδιο του Θεού για την σωτηρία, είναι θεμελιώδης».

ΜΑΘΗΜΑ 116

Για την πρωινή και την βραδινή άσκηση:

(1) (101) «Το Θέλημα του Θεού για μένα είναι η απόλυτη ευτυχία».

Το Θέλημα του Θεού είναι η απόλυτη ευτυχία για μένα. Και υποφέρω μόνο όταν πιστεύω ότι υπάρχει κάποια άλλη θέληση, ξέχωρη από την δική Του.

(2) (102) «Μοιράζομαι το Θέλημα του Θεού για ευτυχία για μένα».

Μοιράζομαι το Θέλημα του Πατέρα μου για μένα, τον Υιό Του. Ό,τι μου έχει δώσει Αυτός, είναι το μόνο που θέλω. Ό,τι μου έχει δώσει είναι το μόνο που υπάρχει.

Το θέμα της ευτυχίας επιστρέφει, και θυμόμαστε πως η δήλωση ότι το Θέλημα του Θεού για μας είναι η απόλυτη ευτυχία, διορθώνει τη διδασκαλία του εγώ ότι το Θέλημα του Θεού είναι να υποφέρουμε για να εξιλεωθούμε για τις αμαρτίες μας. Η συγχώρεση αντανakλά την αποδοχή της Αγάπης Του ως το μόνο που θέλουμε και το μόνο που είμαστε. Δεν υπάρχει τίποτα άλλο.

Στην ώρα:

« Το Θέλημα του Θεού για μένα είναι η απόλυτη ευτυχία».

Στην μισή ώρα:

«Μοιράζομαι το Θέλημα του Θεού για ευτυχία για μένα».

ΜΑΘΗΜΑ 117

Για την πρωινή και την βραδινή άσκηση:

(1) (103) «Ο Θεός, εφόσον είναι Αγάπη, είναι επίσης και ευτυχία».

Ας θυμηθώ ότι η αγάπη είναι ευτυχία, και τίποτα άλλο δεν φέρνει χαρά. Κι έτσι επιλέγω να μην δεχτώ κανένα υποκατάστατο για την αγάπη.

(2) (104) «Αναζητώ αυτό που μου ανήκει αληθινά».

Η αγάπη είναι κληρονομιά μου, και μαζί με αυτή και η χαρά. Αυτά είναι τα δώρα που μου έδωσε ο Πατέρας μου. Θέλω να δεχτώ ό,τι είναι δικό μου αληθινά.

Εφόσον το μόνο που υπάρχει είναι η Αγάπη του Θεού, γιατί να επιζητώ οτιδήποτε άλλο; Το να το κάνω, με καταδικάζει να βιώνω μια ζωή απογοήτευσης, κατάθλιψης και πόνου. Επιλέγω αντίθετα τη χαρά η οποία συνοδεύει την αποδοχή της αγάπης που είναι δική μου, την κληρονομιά που μας έδωσε ο στοργικός μας Πατέρας.

Στην ώρα:

«Ο Θεός, εφόσον είναι Αγάπη, είναι επίσης και ευτυχία».

Στην μισή ώρα:

«Αναζητώ αυτό που μου ανήκει αληθινά».

ΜΑΘΗΜΑ 118

Για την πρωινή και βραδινή άσκηση:

(1) (105) «Η ειρήνη και η χαρά του Θεού είναι δικές μου».

Σήμερα θα δεχτώ την ειρήνη και την χαρά του Θεού, ανταλλάσσοντας τες μετά χαράς με όλα τα υποκατάστατα για την ειρήνη και την ευτυχία, που έχω φτιάξει εγώ.

(2) (106) «Ας ησυχάσω και ας ακούσω την αλήθεια».

Ας ησυχάσει η δική μου αδύναμη φωνή, και ας ακούσω την ισχυρή Φωνή της Αλήθειας να με επιβεβαιώνει η ίδια ότι είμαι ο τέλειος Υιός του Θεού.

Με χαρά δέχομαι την ειρήνη και τη χαρά του Θεού, εφόσον παραμερίσω την δική μου αδύναμη φωνή που μιλά μόνο για διαχωρισμό, ιδιαιτερότητα και θάνατο. Τώρα ακούω τη δυνατή Φωνή της Αλήθειας που μου θυμίζει ότι είμαι ο Υιός Θεού, τέλειος όπως Αυτός είναι τέλειος, και μέσα σ' αυτή την θύμηση είμαι επιτέλους σε ειρήνη.

Στην ώρα:

«Η ειρήνη και η χαρά του Θεού είναι δικές μου».

Στην μισή ώρα:

«Ας ησυχάσω και ας ακούσω την αλήθεια».

ΜΑΘΗΜΑ 119

Για την πρωινή και βραδινή άσκηση.

(1) (107) «Η αλήθεια θα διορθώσει όλα τα λάθη μέσα στο νου μου».

Κάνω λάθος όταν νομίζω ότι μπορώ να πληγωθώ με τον οποιοδήποτε τρόπο. Είμαι Υιός του Θεού, του οποίου ο Εαυτός αναπαύεται με ασφάλεια μέσα στο Νου του Θεού.

(2) (108) «Το να δίνεις και το να λαμβάνεις είναι ένα στην πραγματικότητα».

Θα συγχωρώ όλα τα πράγματα σήμερα, έτσι ώστε να μπορέσω να μάθω πώς να δέχομαι την αλήθεια μέσα μου, και να κατορθώσω να αναγνωρίσω το αναμάρτητό μου.

Επανειλημμένα ο Ιησούς μας θυμίζει ότι μέσα από τη συγχώρεσή μας - των άλλων και των εαυτών μας - θα ξυπνήσουμε από τα εφιαλτικά όνειρα της αμαρτίας και της ενοχής στην ένδοξη αλήθεια του Εαυτού μας: τον Υιό του Θεού, ο οποίος αναπαύεται με ασφάλεια στο Νου του Δημιουργού Του.

Στην ώρα:

«Η αλήθεια θα διορθώσει όλα τα λάθη μέσα στο νου μου».

Στην μισή ώρα:

«Το να δίνεις και το να λαμβάνεις είναι ένα στην πραγματικότητα».

ΜΑΘΗΜΑ 120

Για την πρωινή και βραδινή άσκηση:

(1) (109) «Αναπαύομαι μέσα στον Θεό».

Μέσα στον Θεό αναπαύομαι σήμερα, και Τον αφήνω να εργαστεί μέσα μου και μέσα από μένα, ενώ εγώ αναπαύομαι μέσα σε Αυτόν με ήρεμη και απόλυτη βεβαιότητα.

(2) (110) «Είμαι έτσι όπως με δημιούργησε ο Θεός».

Είμαι Υιός του Θεού. Σήμερα αφήνω κατά μέρος όλες τις αρρωστημένες ψευδαισθήσεις για τον εαυτό μου, και αφήνω τον Πατέρα μου να μου πει Ποιος πραγματικά είμαι.

Η ανακεφαλαίωσή μας τελειώνει με την χαρούμενη σκέψη ότι παρ' «όλες τις αρρωστημένες ψευδαισθήσεις για τον εαυτό μου» και τον κόσμο, δεν έχω πάψει ποτέ να αναπαύομαι μέσα στον Θεό. Η Φωνή Του γίνεται η μόνη φωνή που ακούω, και η δική Της Αγάπη με καθοδηγεί ήσυχα καθ' όλη τη διάρκεια της ημέρας μου. Παραμένω αναπαυμένος «σε ησυχία και απόλυτη βεβαιότητα», γιατί θυμάμαι ότι είμαι όπως ο Θεός με δημιούργησε, και ότι τίποτα στον κόσμο δεν μπορεί να αλλάξει το αμετάβλητο μέσα στο νου μου.

Στην ώρα:

«Αναπαύομαι μέσα στον Θεό».

Στην μισή ώρα:

«Είμαι έτσι όπως με δημιούργησε ο Θεός».

